

INSTRUCTIONS & SERMONS
FOR A WEEK'S SPIRITUAL RETREAT

நான் ஒடுக்கப் பிரசங்கம்

251
GNA

I.
a
By
REV. S. GNANA PRAKASAR, O. M. I.

Nallur Swami Gnana Prakasar Library
OBELATE FATHERS
"THODARABAHAN"
657/1, HOSPITAL ROAD, JAFFNA

005699

JAFFNA,
ST. JOSEPH'S CATHOLIC PRESS,
1934.

Nihil obstat:

S. ASIRVATHAM, O. M. I.,
Censor Librorum.

Colombogam,
22-7-33.

Imprimatur:

† J. A. GUYOMAR, O. M. I.
10th July, 1933.

To the Memory of
The Late Reverend Father R. Maingot, O. M. I.
Zealous Missionary and Forceful Preacher,
(In Ceylon 1887—1901)
Who Taught Me to Preach
My First Sermons at the Cathedral of Jaffna
While I was a Deacon;
And Who Gave a New Impetus
To the Preaching of Missions
Throughout Ceylon:
This Little Volume of
Instructions and Sermons for a Week's
Spiritual Retreat
Is Gratefully Inscribed.

FOREWORD

The following Instructions and Sermons for a Week's Spiritual Retreat are meant, in the first place, for the Faithful in Tamil-speaking lands. They are also offered for the use of missionaries, who will find in them an aid to clothe their ideas in correct and idiomatic expressions, when subjects similar to those included in this volume are to be treated from the pulpit. The following words of Monseigneur Christopher Bonjean O. M. I., first¹ Archbishop of Colombo, show how useful it is to the preacher of Missions to be well acquainted with the idiomatic expressions of the language which he employs in the ministry of the word of God:

"The preacher of Missions is successful only to such extent as his knowledge of the language of the people goes. But these languages (in the East) are so difficult that, in order to make them a docile instrument in his hands, he has to devote much time for their study. A missionary who knows only what is sufficient for the ordinary purposes of life or for the routine of his ministry, finds himself struck with inability in the pulpit during a Mission; language refuses to lend itself to the expression of his thoughts and sentiments; he is able to say neither what he wants nor how he wants nor how he ought; he is reduced to more or less worn-out sayings; to mere common places of little or no effect. In the exposition of sacred truths, his language is wanting in precision, in correctness, in delicacy or propriety. Devoid of local colour and idiomatic force, it is the foreign language of a foreigner, something exotic which the mind and heart fail to assimilate, something which contains no affinity to the habitual thoughts and sentiments of the people, but

trickles down the surface like water on marble, leaving the audience with a vague impression that the preacher has said and no doubt well said what he ought to have said, ‘but all that was not for us’ they would avow. How often do we fancy that we have spoken very well and with great simplicity, whereas our words have been merely a sound, more or less intelligible, or a sort of enigma of which every term is understood, but the sense is hidden! What appears simple in our eyes is often entirely European in idea, European in form,—the whole thing being as obscure to an oriental mind as it is clear to us.” (Mgr. Bonjean, par le R. P. Jonquet, I, 105—6).

What the great Archbishop said, especially with reference to the European missionaries in the East, is also true of native missionaries to a certain extent, owing to the fact that the latter generally receive their education through the medium of European languages and on European lines. A deep study of the vernacular becomes a necessity for them as well, if they would avoid the “more or less worn-out sayings” and “mere common places” referred to in the above quotation. The writer of these lines too felt this necessity at the commencement of his career as a preacher, and, in giving his junior colleagues the fruits of a continual study of some thirty five years, hopes to lighten their burden even in a slight way and to encourage them to a further study of the language in which they have to announce God’s word to their countrymen.

தமிழ் வழங்கும் நாடுகளில் உள்ள கிறீஸ்தவர்களுக்கு விவேகம்

பிரியமானவர்களே, இலக்கையிலும் தென்னிந்தியாவிலும் உள்ள பல பட்டணங்களில் ஓரோர் காலத்திலே உங்களுக்குத் தேவ வேத சத்தியங்களை எடுத்துப் பிரசங்கிக்கிற பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. ஆனால், நெடுநாட்பட்ட அரும் பிரயாசங்களால் தேக பெலன் குன்றியிருக்கிற இக்காலம், முன் போலத் திரளான விசுவாசிகளின் மத்தியில் நின்றுகொண்டு குரல் உயர்த்திப் பிரசங்கிக்கும் ஆற்றல் எனக்கு இல்லாமற் போய்விட்டபடியால், அச்சிட்ட புத்தகத்தின் மூலமாயாவது உங்களுக்கு நன்மை செய்ய ஆசைப்பட்டு “ஞான ஒடுக்கப் பிரசங்கம்” என்கிற இந்தப் பிரபந்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறேன்.

இதில் உள்ள பிரசங்கங்கள் நாறு இருநாறு தடவை திருப் பித்திருப்பிச் சொல்லப்பட்டவைகள் ஆனபடியால், சொல்லி வேயும் பொருளிலேயும் எவ்வளவோ திருந்தித் தெளிந்தவை களாய் இருப்பதை நீங்களே கண்டுகொள்வீர்கள். சிறியோர் களுக்கும் விளங்கத்தக்காக இதை, எளிய பேச்சிலே, ஒவ்வொரு சொல்லியும் வேறு வேறாய்ப் பிரித்து, எழுதியிருக்கிறேன். காலையிற் சொல்லுகிற போதனை ஒன்றும், மாலையிற் பண்ணுகிற பிரசங்கம் ஒன்றும் ஆக, ஏழு நாளைக்குப் போதனையும் பிரசங்கமும் தந்திருக்கிறது. ஒரு கிழமைக்காவது அதற்குக் குறைந்த நாட்களுக்காவது ஞான ஒடுக்கஞ் செய்கிறவர்கள், காலையில் ஒரு பேராதனையும் மாலையில் ஒரு பிரசங்கமுமாக மெல்ல மெல்ல வாசித்துத் தியானித்துக்கொள்ளலாம். பலர் கூடி ஞான ஒடுக்கஞ் செய்கிறபோது, அவர்களுள் ஒரு ஆள், எல்லாரும் கேட்க, தெளிந்த ஓசையாயும் ஆமுதலாயும் வாசிப்பது உத்தமம். குருமார் இப்புத்தகத்தில் உள்ள போதனைகள் பிரசங்கங்களை ஓரோர் வேளை எடுத்துக் கோயிலிலே பிரசங்கித்தாலும், அதற்குப்பின் கிறீஸ்தவர்கள் அந்தந்தப் போதனையைப் பிரசங்கத்தை வீட்டிலேயும் வாசிக்கலாம். வாசித்தால், சொல்

லப்பட்ட காரியங்கள் மனதிலே நன்றாக அழுந்தி அதிக நன்மை உண்டாரும். ஞான ஒடுக்க நாட்களில் மாத்திரமல்ல, வேறு நாட்களிலேயும், தளர்ந்துபோகிற பத்தியைக் கிள்ளி அருட்டு கிறதற்கும், பாவச் சோதனைகளை வெல்லுகிறதற்கும் இதிலே உள்ள பிரசங்கங்களை வாசித்து நன்மை அடையலாம்.

இந்தப் புத்தகத்தை நீங்கள் வாங்கி வைத்தது, உங்கள் அருமையான பொருள் பண்டங்களைக் காப்பதுபோல காப்பாற்றி வந்தால், அநேகருடைய ஆத்தும ஸாபத்துக்கு இது ஒரு நல்ல வழி ஆகும்.

உங்கள் சகலருடையவும் ஈடேற்றத்துக்காக என்னுல் இயன்ற ஊழியம் எல்லாம் செய்ய எப்போதும் ஆயத்தமா யிருக்கின்ற

சா. ஞானப்பிரகாச சுவாமி.

கல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.

10-7-33.

CONTENTS

போநளடக்கம்

Dedication	iii
Foreword	v
விவேகம்	vii

Introductory Sermon : <i>On the End of Man—</i> ஆரம்பபிரசங்கம் :	எனது ஜேரே அவவல்	1—13
---	-----------------	------

முதல் நாள்

Instruction : <i>On Prayer</i> —காலைப்போதனை : சேபம் என்னும் நூலேணி	14—19
Sermon : <i>On Death as an Excellent Teacher</i> —மாலைப்பிரசங்கம் : மரணமே நல்ல உபதேசி	20—33		

இரண்டாம் நாள்

Instruction : <i>On Self-denial</i> —காலைப்போதனை : தன் சிலுவையைச் சுமந்துகோண்டு சேல்லல்	34—40
Sermon : <i>On the Day of Reckoning</i> —மாலைப் பிரசங்கம் : தனைத்தீர்வையின் கணக்கு வரை யறை	41—53

மூன்றாம் நாள்

Instruction : <i>On the Duties of Husband and Wife</i> —காலைப்போதனை : இல்லறக் கடமை கள்—புநஷ்டனும் பேண்சாதியும்	...	54—60
Sermon : <i>On the Eternal Regrets of the Damned</i> —மாலைப்பிரசங்கம் : காலாதிகாலழும் தீராத கவலை	...	61—73

நாலாம் நாள்

Instruction : <i>On the Duties of Parents</i> —காலைப் போதனை : இல்லறக் கடமைகள்—தாயும் தகப்பனும்	...	74—81
--	-----	-------

Sermon : *Confessions made without Conversion of Heart*—மாலைப்பிரசங்கம் : மனம் மாறுத பாவசங்கீர்த்தனம் 82—98

ஐந்தாம் நாள்

Instruction : *On Forgiveness of Injuries*—காலைப்போதனை : பிறர் பிழை பொறுத்தல் 99—107
Sermon : *On the Fatherhood of God*—மாலைப் பிரசங்கம் : சநுவேசரன் நமக்குப் பிதா 108—123

ஆறாம் நாள்

Instruction : *On Sins of the Tongue*—காலைப் போதனை : வாய்ப் பாவ வகை ... 124—135
Sermon : *On Building up a New Life*—மாலைப் பிரசங்கம் : எம் இரட்சணீயமானவரைப் பின்பற்றுதல் 136—148

எழாம் நாள்

Instruction : *On the Mother of God being the Mother of Men*—காலைப்போதனை : தேவ மாதா மாணிடரின் மாதா 149—157
Homily : *On Preparation for Holy Communion*—மாலை விரித்துரை : தேய்வீக லிருந்துக்கு ஆயத்தம் 158—167

Conclusion : *A Call to Spiritual Combat*—முடிவுரை : நூனப் படையேழுச்சி ... 168—178

அதுபந்தம் 1 : *On General Confession*—போதுப் பாவசங்கீர்த்தனத்தின் பேரில் 179—189
அதுபந்தம் 2 *Father Gonzalves's "Miserere"*—பிழைதீர்க்கிற மந்திரம் 190—192

INSTRUCTIONS AND SERMONS FOR A WEEK'S SPIRITUAL RETREAT

நூன ஒடுக்கப் பிரசங்கம்

Introductory Sermon : On the End of Man

ஆரம்ப பிரசங்கம் எனது ரேரே அஹவல்

Quid proderit homini si lucretur mundum totum et detrimentum animae suae faciat?—S. Marc VIII 36.

“ஒருவன் உலகம் முழுதையும் தன்னுடையது ஆக்கிக்கொண்ட போதிலும், தன் ஆக்துமத்தை இழந்தபோவானாலே அதனால் அவனுக்கு என்ன பிரயோசனம்? ” (அர்சு. மாத்தூ. சுவிசேஷம், 8; 36).

மனிதன் ஆக்துமமுன் சரீரமுன் சேர்ந்த ஒரு படைப்பு. சரீரம், காணப்படுகிற உலகத்தில் உள்ள பிற பொருட்களைப்போல கண்டிப்பான ஒரு பொருள். அது என்னத்துக்காக நமக்குத் தரப்பட்டது என்றது சொல்லாமலே விளங்கும். கையும் காலும், தலையும் வாயும், முதலிய அதன் உறுப்புக்கள் ஒவ்வொன்றும் என்னென்ன வேலைக்கு உதவியாகிறது என்று எடுத்துக்காட்ட வேண்டியதில்லை. சரீரத்துக்குள்ளே நிறைந்திருந்து, சரீரத்தை உயிருள்ளது ஆக்குகிறதாகிய ஆக்துமமோ காணப்படுகிற பொருட்களைப்போல கண்டிப்பானதோன்று அல்ல; அது கண்ணுக்குப் புலப்படாதது; அருபமானது; உலகத்திலே உள்ள சகல பெரன் வெள்ளி மாணிக்க வைடுரியங்களிலும் பார்க்க விலையேறப்பெற்றது. அந்த அருமை பெருமையான பொக்கிஷத்தை மனிதனுடைய

சரீரமானது அடக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறதினுலேதான், மனி தன் உலகத்திலே உள்ள மற்றப் படைப்புக்களுக்கெல்லாம் இரா சாவாக விளங்குகிறோன். புல் பூண்டு மரம் செடி கொடிகளுக்கு மாத்திரமல்ல, பட்சி பறவைகளுக்கும் சகல மிருக இனங்களுக்கும் மனிதன் அதிபதி; அவைகளை ஆண்டு நடத்தும் உரிமையையும் வல்லமைப்படும் கொண்டிருக்கிறவன். எந்த மிருகத்துக்கும் இல்லாத பரம கொடையாகிய ஆத்துமம் மனிதனுக்கு மாத்திரம் கிடைத்திருக்கிறப்படியால், ஒரு சிறு பைபன்தானும் நூறு இரு நூறு ஆடு மாடுகளைத் தான் விரும்பிய விரும்பிய இடத்துக்கு மேப்பத்துக்கொண்டு போகிறதைக் காண்கிறோம். யானை சிங்கம் புலி முதலிப் துஷ்ட மிருகங்களையும் மனிதன் அடக்கி வேலை கொள்ளுகிறதை அறிவோம். ஆத்துமத்தில் பிரகாகிக்கிற புத்தி யின் விரிவுக்கும் வல்லமையின் பரப்புக்குமோ இலையில்லை. இவ் வளவு மேன்மை உள்ள ஆத்துமத்தைச் சருவேசரன் மனிதனுக்குக் கொடுத்தருளிய நோக்கம் என்ன? அவனுக்கு உலக பொருட்கள் சகலத்தையும் ஆண்டு நடத்தத் தக்க புத்தியும், நன்மைக்கு மேல் நன்மையைத் தேடத் தக்க தன்னிட்டமும் கிடைத் திருப்பது என்ன முசாந்திரத்துக்காக? உழைத்து, பொருள் தேடி, தின்று குட்டத்துச் சிவியம் பண்ணுவதற்காகவா? அப்படியானால், புத்தியும் தன்னிட்டமும் பொருந்திய ஆத்துமம் இல்லாத பட்சிகளும் மிருகங்களும் கண்றுக ஊன் தேடித் தின்று, பலுகிப் பெருகி வாழுவதைக் காண்கிறோமே. மனிதன் சரீரத்துக்குரிய ஈக போகங்களை மாத்திரம் தேடி அனுபவிக்க வேண்டியவன் என்றால், இதற்கு, அழிபாத ஒரு ஆத்துமம் அவனுக்கு தேவையில்லை. ஆத்துமம் இல்லாமலே கல்ல திருத்தமான சரீரசிவியம் நடத்திப்போடலாம். ஆகலால், ஆத்துமத்தைச் சருவேசரன் நமக்குத் தந்தது அதற்காகவல்ல. ஆத்துமத்துக்கோ மேலான ஒரு சிவியம் உண்டு. அது என்னவானால், தன்னையும் தனக்காக உலகத்தையும் படைத்தருளிய சருவேசரனை அறிந்து தோத்திரித்து, அவருடைய கட்டளைகளைக் கைக்கொண்டு, அதனால் அவர்பேரிற் தனக்கு உள்ள சேசத்தைக் காட்டி நடந்து, அதனால் அவரிடத்திற் சேருவது தான். இந்த மேலான சிவிபத்துக்காகவே மனிதனுக்கு ஒரு மேலான ஆத்துமம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சிவியந்தான் மனிதனை மிருகத்திலிருந்தும் பிரித்து மனிதனாகக் காட்டுவது. இதனுலேதான்: “சருவேசரனுக்குப் பயந்து அவர் திருக்கற்பனை களைக் கைக்கொள்ளு. இதுவே மனிதனை மனிதனுக்குவது” என்று வேத வாக்கிப்பழும் விளம்புகிறது. (எக்கிளேசி. 12, 13).

பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, சருவேசரனுக்கு ஊழியஞ்செய் வதுதான், அல்லது வேறுவகையாப்ஸ் சொல்லுகில், தன்னுடைய ஈடேற்ற அலுவல்தான், மனிதனைக்குகிற அலுவல். இந்த அலுவல் இல்லாமல் இவ் உலக வாழ்வை மாத்திரம் தேவைதானால், மனிதனுக்கு சருவேசரன் அவ் உலகத்துக்குரிய ஒரு ஆத்துமத்தைக் கொடுத்திருக்கமாட்டார். “ நமது சாயலாகவும் நமது ரூபத்தின்படியேயும் மனிதனை உண்டாக்குவோமாக” என்று வசனித்து (ஆசியாகமம் 1, 26) அவ் ஆத்துமத்திற் தமது திருச் சாயலைப் பதித்திருக்கவும் மாட்டார். ஆகலால், இன்று, இந்த ஞான ஒடுக்கத் தொடக்கத்திலே, ஈடேற்ற அலுவல்தான் (1) மனிதனுடைய ஒரே அலுவலென்றும், (2) அது அவனவன் தான் தானே முடிக்கவேண்டிய அலுவலென்றும், (3) அது தாமதம் பொருத ஒரு அலுவலென்றும் காட்ட விரும்புகிறேன். இது மிகவும் முக்கியமான ஒரு விஷயம். ஆகலால், நிங்கள் தேவ உதவியை மன்றுடிக் கேட்டுக்கொண்டு, இதிலே உங்கள் முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தவேண்டுமென்று உங்களை விண்யமாய்க் கோருகிறேன். (பிரியதத்தம்).

I

எம்மைப் படைத்த அன்பு மயமாகிய சருவேசரனுடைய செபல்களைப் பார்த்தால், அவர், தாம் உலகத்தில் செப்வஹத எல்லாம் மனிதனுக்காகவே செப்கிறவராகக் காணப்படுகிறார். அற்புசிருட்டியைப் போல் தோன்றுகிற இந்த மனிதனைப் பாரமரிப்பது தான் தம்முடைய ஒரே ஒரு அலுவல் என்றபடி சகலத்தையும் நடத்தியருகிறார். உலகம் முழுதையும் அவனுக்காக உண்டாக்குகிறார். அது முழுதுக்கும் அவனையே தலையாக, அதிபதியாக வைத்தருகிறார். அம்மட்டோ! அவனைத் தேடித் தாழும் மனிதவேஷம் பூண்டுவக்கு, மனிதருள் ஒரு மனிதனுக்கு, தாம் உண்டு பண்ணின மனிதனின் கையால் தாமே பாடுபட்டு மரிக்கிறார். அம்மட்டோ! தாம் பாடுபட்ட பலன்களை ஒருவனுவது அடையாம் போகாதிருக்கும்படிக்கு, அந்தத் திருப் பலன்களைப் பகர்ந்து கொடுக்கிறதற்காக ஒரு திருச்சபையை உண்டாக்கி வைக்கிறார். அம்மட்டோ! அந்தத் திருச்சபையிலே தாம் வைத்த சக்கிறமேங்களில் ஒன்றுக்கூடிய தேவநகர்கருணையிலே தாமே தமது மனுஷீக ஆத்தும சரீரத்தோடேயும் தேவ சபாபத்தோடேயும் மெய்யாகவே ஏழுங்கருளி, பாவ மனிதனுடைய தேவ போசனமாகவும் வங்க

தருநூகிரு. இப்படியே, மனிதனை தம்முடைய வசமாக இழுத்து அவனை ஈடேற்றுவது ஒன்றுமே தம்முடைய ஏக அலுவல் என் ரதுபோல அளவில்லாத சருவேசரன் கடஞ்சுகொண்டு வர, அந்ப மனிதன் வேரெரு அலுவலிலே கண்ணுயிருக்கலாமா?

சருவேசரனுக்கு ஊழியஞ்செப்புதுதான்,—�டேற்ற அலுவல் தான்,—மனிதனுடைய ஒரே அலுவலாய் இருக்க வேண்டியது. ஆனால் நம்முடைய சரீரத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுகிறதாகிய அலுவலும் கமக்கு உண்டு; சரீரத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக உலக பொருட்களைத் தேட வேண்டிய அலுவலும் கமக்கு உண்டு. இந்த அலுவலைப் பார்த்துக் கொண்டு வரும்போது, நாம் அந்த அலுவலை, அந்த ஒரே அலுவலைப் பின் போடப்படாது. அதை முன் அக்கு வைத்து, இதைப் பின் அக்கு வைப்புதுதான் முறை. சரீரத்துக்கு ஊனும் உடுப்பும் கிடுதியும் தேடுகிறதாகிய அலுவ அக்கு நாம் அடிமையாய் இருக்கப்படாது. நாம் தின்கிறதற்காகச் சீவிக்கப்படாது. சீவிக்கிறதற்காகத் தின்ன வேணும். மிருகங்களுக்கு ஊனும் பளையும் தேடுவதே ஏக அலுவல். நமக்கோ இதற்கு மேலான அலுவலும் ஒன்று உண்டு. அது தான் நமக்கு முக்கியமான அலுவல். இவ்வகை சீவியத்துக்கு உரியவைகளைத் தேடுவது அதற்குப் பிறகு வருவது. மிருகங்கள் எல்லாம் கவிழ்ச்ச முகமாய் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது. மன்னிலே திரிந்து மன்னுக்குரிய காரியங்களைத் தேடுவதுதான் அவைகளுடைய கதி. வின்னை கோக்கி நடக்கு மேல் லோகத்துக்குரிய எதையும் செய்யத்தக்க புத்தியுள்ள ஆத்துமம் அவைகளுக்கு இல்லை. நாமோ நிமிர்ந்த முகமாய்ப் படைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். ஏனென்றால், நாம் மேல் கோக்கிப் பார்த்து, வயப்போகிற உலகமாகிய ஒரு கதியை கோக்கி நடக்க வேண்டியவர்கள். மோட்சத்தை அடைவது நம்முடைய கதி. நாம் உலகத்தில் சீவித்தாலும் “நம்முடைய குடியிருப்போ பாலோகத்திலிருக்கிறது” (பிலிப். 3; 20). உலக சீவியத்தின் பார்க்கினால் நமது பாலோக குடியிருப்பை மற்று விடப்படாது. இந்தப் பார்க்கினால் அந்த ஏக அலுவலைக் கைகெடு கிழ்துவிட்டால், “கவியாணவிட்டு அமரியிலே தாவி கட்ட மறந்தது” போலிருக்கும். தாவி கட்டாவிட்டால் கவியாணம் நிறைவேற்றினதாயில்லை என்பது நம்முடைய தேச ஆசாரம். சத்திய வேதத் திலே தாவி கட்டல்ல கைப்பிடிதான் முக்கியம். ஆனபடியால் நாங்கள் அந்தப் பழமொழியை மாற்றி “கவியாண விட்டு அமரியிலே கைப்பிடிக்க மறந்தது” போல என்று சொல்லலாம். கைப்பிடி டவாவிட்டால், கரியல் பொரியல் ஆயத்தம் பண்ணினதும் வீண்;

விருந்தாரிகள் வந்ததும் வீண்; மேளகாறருக்குக் காசு கட்டின தும் வீண். கைப்பிடி இல்லாமற் போனால் கவியாணவிடு எல்லாம் பழுதாய்ப் போய்விடும். அதுபோல, ஆத்துமம் ஈடேற்றுவிட்டால் மனிதனுடைய சீவியம் முழுதும் பாழாய்ப் போய்விடும். செல்வாக்கு இருந்தென்ன? செல்வாக்கு இருந்தென்ன? தினசனம் வேலையாள் ஆடுமாடு காணிபூமி இருந்தென்ன? உத்தியோகம் பார்த்தென்ன? கல்ல சடங்கு முடித்து அநேகம் பிள்ளைகளைப் பெற்று சீராய்ச் சிறப்பாய் வாழ்த்தும் என்ன? ஆத்துமம் ஒன்று ஈடேற்றுமற் போனால் எல்லாம் விழல் விழலே. “மனிதன் உலகம் முழுதையும் தன்னுடையது ஆக்கிக்கொண்ட போதிலும் தன் ஆத்துமத்தை இழுந்து போவானுகில் அதனால் அவனுக்கு என்ன பிரயோசனம்?”

இவ்வேளை நாக அக்கினியிலே கிடங்கு வேகிற இராசாக்க ஞம் பிரபுக்கஞம் உத்தியோகஸ்தர்க்கஞம் கனதனவானக்கஞம் சிற்றின்பப் பிரிபர்க்கஞம் செல்வர்க்கஞம் தாங்கள் உலகத்தில் இருந்த போது உலகத்தில் அனுபவித்த இன்பங்களைப்பற்றி என்ன என்னுவார்கள்? ஐயோ எங்கள் ஒரே அலுவலாகிய ஈடேற்றங்கதை—தேவ ஊழியத்தை—மாத்திரம் மறந்து, மற்றச் சகல அலுவல்களையும் பார்த்தோமே; புண்ணியம் சம்பாதிப்பது ஒன்றைக் கைவிட்டுவிட்டு மற்றச் சகல பொருள் பண்டங்களையும் ககபோகங்களையும் கீர்த்தி மகிமைகளையும் சம்பாதிப்பதில் பகவிரவாய் உழைத் தோமே. இப்போது பொருள் பண்டங்களையும் இழுந்தோம். கீர்த்தி மகிமைகளையும் போகக்கிட்டத்தோம். இந்தப் பொறுக்க முடியாத வேதனையே எங்களுக்கு இப்போது ஆள்திபாள்தியாக வக்திருக்கிறது. ஆத்துமத்தை இழுந்ததே எல்லாத்தையும் இழுந்தோம் இழுந்தோம் என்று அல்லவோ ஓயாமற் புலம்பிக்கொண்டிருப்பார்கள். இங்கிலாந்து தேசத்தை ஆண்ட எலிசபேத்து என்கிற இராசாத்தி, சத்தியவேதத்தை விட்டுப் பதித மதத்தில் உட்பட்டிருந்தவள், இவ்வகை இராசாங்க மகிமைதான் பெரிது என்று மதித்துக் கொண்டு தனக்கு கெடுக்கால அரசு வேணும் என்று மன்றுடினாலாம். அப்படியே நாற்பத்து நாலு வருஷம் அரசாண்டு, பதித்ததை விடாமலே மரித்தாள். தனக்கு மோட்சராச்சியம் வேண்டாம் என்று உலக ராச்சியத்தைத் தேடின அந்த இராசாத்தி அக்கினிக் கடவிலே இன்றைக்கும் அமிழ்திக் கிடங்கு வருந்தும் வேளையில், இவ்வகை ராச்சியம் ஆண்ட பவிள்கம் அட்டோலிக்கமும் அவனுக்கு ஏதுக்கு உதவும்? அவை எல்லாம் புகைபோல மறந்து போக, நாகத்தின் நித்தியமான

வேதனை மாத்திரம் அவளுக்கு மிச்சமாய் இருக்கும் அல்லவோ? கிறீஸ்தவர்களே, நீங்களும் உங்கள் ஆத்தும ஈடேற்றத்தைக் கை பழிய விட்டுவிட்டால், நீங்கள் இப்போது பாடுபட்டுத் தேரிக்கொ பொருள் பண்டங்களால் உங்களுக்கு என்ன பிரயோசனம்? தவச தானியங்களால், துணி மனிகளால் என்ன பிரயோசனம்? உத்தி யோக ஆடம்பரத்தால், கல்விப் படிப்புக்களால், இன்ப சக போக சிவியத்தால் என்ன பிரயோசனம்? உங்கள் ஒரே அலுவலை விட்டுவிட்டு ஏற்காலம் ஒருங்கள் உங்களுடைய மாருக் கவலைக்குக் காரணமாய் இருக்கப்போகிற காரியங்களிலே நீங்கள் அமிழ்தி யிருப்பது ஒருபோதும் புத்திஆகாது, புத்திஆகாது.

॥

�டேறிக்கொள்ளுவதுதான் மனிதனுடைய ஒரேயொரு அலுவல்; முக்கியமான அலுவல்; இன்றியமையாத அலுவல். இந்த அலுவலை நமக்கு யார் பார்த்துத் தருவார்? சருவேசனு? திருச்சபையா? இனசனமா? இல்லையில்லை. இந்த ஒரேயொரு அலுவலை, முக்கியமான அலுவலை, இன்றியமையாத அலுவலை ஒவ்வொருவரும் தான்தானே பார்த்து வைக்க வேணும். பிரியமான வர்களே, சருவேசரன் உங்களைக் கேளாமல் உங்களை உண்டாக்கினார் என்பது சந்தேகமில்லாத உண்மை. ஆனால் உங்களைக் கேளாமல், உங்களுடைய விருப்பம் இல்லாமல், உங்களுடைய அதிக பிடிவாதமான ஆசைபில்லாமல், உங்களை ஒருபோதும் ஈடேற்றமாட்டார். கேளாமற் படைத்தது போல, கேளாமலே ஈடேற்றியும் போட அவருக்குச் சித்தமானால், இந்தப் பூவுலகத்திலே மனுமக்களைப் பரிசோதனைக்கு வைத்திரார்; மனிதருக்குத் தன்னிட்டம் என்னும் வரத்தைத் தந்திரார். பாவைப் பின்னொலைப் பண்ணிவைப்பதுபோல மனிதரையும் படைத்துப் படைத்து நிறைநிறையாய் ஒரு இடத்திலே வைத்து, அவர்கள் கம்மா முனிசி முனிசிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க விடுவதானால், அதிலே மனிதருக்கும் யாதொரு இன்பமில்லை, படைத்தவருக்கும் மேலான மகிமை இல்லை. “தான் தேடாப் பொன்னுக்கு மாற்றுமில்லை உரையுமில்லை” என்பது மெய் அல்லவா? மனிதர் தாங்களாகப் பாடுபட்டு, அந்தப் பாடுகளுக்கு ஒரு சம்பாவணையாக மோட்சத்தை அடையாவிட்டால், மோட்ச பாக்கியந்தானும் அவர்களுக்கு இனிக் கமாட்டாது. சருவேசரனுக்கும் அது மகிமையாய் இராது. கால் கை வழங்காத ஒரு ஏழை நோயாளிக்கு “வீர சூச் சேனுபதி”

என்ற பட்டங் கொடுத்தால், அதனால் அவனுக்கு ஏதாவது சகம் உண்டா? புகழ் உண்டா? “நாம் அராசாண்டென்ன பூஜை சிங்கா சனத்தில் இருந்தென்ன?” மொட்டைச்சியைப் பார்த்து நீ கூதல் அழிக் கொன்றால், அவளைப் பரிகாசம் பண்ணுவது ஒழிய பாராட்டுகிறதாப் தீராதே. அப்படியே சருவேசரனும் பாடுப்படாதவர்களுக்குப் பட்டங் கொடுக்கமாட்டார்; தாங்களாக வருங்கித் தேடாதவர்களுக்கு மோட்ச பாக்கியத்திலே பங்கு அருளா மாட்டார். இது ஒரு புறம் இருக்க: சருவேசரன் மனிதரை ஈடேற்றுவதற்காகப் பாடுபடிருக்கிறாரே, அதனால் நாம் சம்மா விருக்க நமக்கு ஈடேற்றம் கிடையாதோ என்றால், அப்படியும் இல்லை. சுதஞ்சிய சருவேசரன் மனித அவதாரம் பண்ணிச் சொல்லில் அடங்காத பாடுப்பட்டது, நாம் ஒரு பாடும் படாமல் மோட்சம் அடையாம் என்று காட்டுவதற்காக அல்ல; திற்கு மாருக, அந்தப் பாடுகளிலே நாமும் நம்முடைய பங்கைக் கைக்கொள்ள வேணும் என்று காட்டத்தான். துன்பம் அறியாத இன்ப சமுத்திரம் ஆகிப அவர், அத்தனை பாடுகளைப் படாமல், வேறு வைக்காவும் நம்முடைய பாவங்களுக்குப் பொறுத்தையத் தக்கிருக்கக் கூடும். அப்படிச் செய்ய அவர் திருவளமாகியிருந்தால், பாவத்தின் பயங்கரமான கொடுமை நமக்குப் புலப்படித்தாது. நாமும்பாடொன்றும் படாமல் மோட்சத்தை அடைந்துகொள்ளலாம் என்ற மோசமான தப்பெண்ணத்தோடு இருந்துவிடுவோம். ஆனால், ஆண்டவர் பாடுபட்டதினால், அந்தப் பாடுகளுக்குக் காரணமாகிற பாவம் சருவேசரனுக்குத் தாங்கொன்றுத் தமகா அவலட்சணமான அருவருப்பு என்று கண்டுகொண்டோம். காமே பாவவாளரும் ஆண்டவரோ குற்றம் ஒன்றும் இல்லாதவரும் ஆனபடியால், அவருடைய அளவில்லாப் பாடுகளோடே, இயன்றளவு, நம்முடைய பாடுகளையும் சேர்க்க வேண்டும் என்பது குறையாத நீதியின் கிரமம் ஆகும். நம்முடைய கின்னப் பாடுகளை ஆண்டவருடைய மகாபாடுகளோடே சேரவிட்டால், நாம் ஈடேற முடியாத என்றது தவறில்லாத ஒரு வேதசத்தியம். இதை அர்ச். கின்னப்பர் வெளிப்படுத்தி: “நான் கிறீஸ்துநாதருடைய பாடுகளோடு சேரவேண்டிய குறைப்பங்கை அவருடைய சரீரமாகிய திருச்சபைக்காக என் உடலிலே நிறைவேற்றுகிறேன்” என்கிறூர். (கொலோ, 1; 24). ஒரு ஊரிற் சனங்கள் தாகங் தனிக்கத் தன்னீர் இல்லாமல் வருங்குவதைக் கண்ட ஒரு தருமவாளன், கல்ல நீர்க்கிணறு ஒன்றைக் கன பாடுபட்டுச் செலவு செய்து வெட்டுவித்தான் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். அதன்பின், தாக முள்ள சனங்கள்

கணற்றிக்குப் போய்த் தண்ணீரை அன்றாகிற சிறு பாட்டைக் கூடப் படோம் என்று இருந்துவிட்டால், அவர்களுடைய தாகம் தீருமா? தாங்கள் அற்பும் முயற்சி செப்யாமலிருக்க, தண்ணீர் அவர்கள் வாய்களிலே தானாலும் வாய்மா? பாயாதே. இது போல, ஆண்டவர் அஞ்செக் பாடுபட்டு அடைந்து தந்த ஈடேற்றப் பலனைக் கைப்பற்ற வேண்டுமானால், நாமும் கம்முடைய பங்கான மூயற்சியை ஊக்கமாய்ச் செப்பவேண்டும். இப்படியே நம்மை உண்டுபண்ணிய பிதா, கம்முடைய அதி அவலான முயற்சி இல்லாமல் நமக்கு மோட்ச பாக்கியங் தரமாட்டார். நமக்காகப் பாடுபட்ட ஆண்டவரும், நாம் தம்மோடு சொற்பமாவது பாடுபட்டு நமது இரட்சனிபத்துக்காக உழையாமல் நம்மை ஈடேற்றமாட்டார்.

அல்லது, நாம் பிரயாசப்படாமல் இருக்க, திருச்சபையானது நமது ஈடேற்ற அலுவலைப் பார்த்துத் தருமா? நான்கானத்தி னால் நாம் திருச்சபையில் சேர்ந்துகொண்டோமே. அதின் சகல நண்மைகளுக்கும் பங்காளிகள் ஆகிவிட்டோமே. திருச்சபையிலே எத்தனையோ செப் தபங்களும் பூசை பிரார்த்தனைகளும் நடைபெறுகிறதே. அவைகளின் பங்கு நாம் கம்மா இருக்க நமக்குக் கிடையாதா? இப்போதுதான் நாம் ஈடேற்றத்தைக் கவனியாமல் இருந்துவிட்டாலும், அவள்கை கேரத்திலே குருவானவர் வந்து செப்ப வேண்டிய சடங்குகளை எல்லாம் நிறைவேற்றும்போது, கம்முடைய இரட்சனிய அலுவல் சுகமாய் முடிக்குவிடும் என்று நம்மியிருக்கக் கூடாதா? ஒருபோதும் கூடாது. திருச்சபையின் செப் தபம் முதலிய நண்மைகள் எல்லாம், அவைகளை விரும்பித் தேடுவோருக்கு ஒழிய மற்று எவருக்கும் கிடையாது. எவ்வளவு தண்ணீர்தான் ஆரூப்பு பெருகிப் பாய்க்காலும், குடத்தைக் கொண் டபோய் அள்ளினால் ஒழிய வீட்டிக்குத் தண்ணீர் வருமா? வாயே. யாராவது புண்ணியவாளர் தாங்களாகத் தண்ணீர் கொண்டுவந்து குடத்திலே வார்த்துவிட்டுப் போவார்கள் என்றுதான் வைத்துக் கொண்டாலும், அதற்குங் குடத்தை நிறுத்தி வைத்துத் தான் தண்ணீர் வாங்கவேணும். குடத்தை நிறுத்திப் பிடித்து வாங்குவதற்குப் பதிலாய், அதைக் கஷித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கால் எவ்வளவு தண்ணீரைத்தான் அதின் மேலே வார்த்தாலும் உள்ளுக்கு ஒரு சொட்டாவது சுவருதே. அதுபோல, தன் இரட்சனியத்தைப்பற்றி ஒரு கவலையும் இல்லாமல், திருச்சபையின் சக்கிற மேந்துகளையும் அச்ட்டைபண்ணிவிட்டு, அதின் செப் தபப் பலன் கருக்குக் கண்ணீர் அப்புறப்படுத்திக்கொண்டிருப்பவன் ஈடேறவது

எப்படி? இப்படிப்பட்டவனுக்கு அவள்கைதச் சடங்கு பலிப்புள்ள சடங்கு ஆவதும் அருமையில்லை அல்லவா? சிறு குழந்தையானது தன்னுடைய முயற்சியில்லாமல் நான்கானத்தினால் திருச்சபையிலே செருவது மெய். திது, நம்மைக் கேளாமல் பிதா நம்மை உண்டாக்கின்றுக்குச் சரி. ஆனால், அவர் நமது உடன் மூற்சியில்லாமல் நம்மை இரட்சியாதது போல, பத்தி விபரம் அறிக்கீன் ஈடேற்றத்துக்கு உரிய காரியங்களை ஒவ்வொருவனும் தான் தானே தேடிச் செப்யாமல் மோட்சத்தை அடையவுங் கூடாது.

கடைசியாக நாம் கம்முடைய இனஞ்சனங்களுக்காக, பிதா மாதாவக்காக, பெண்சாதி பிள்ளைகளுக்காக நம்மையும் பாராமல் உழைக்கிறோம். அவர்கள் நமது ஈடேற்ற அலுவலை நமக்குப் பார்த்துத் தார்களா? இப்படிப்பட்ட ஒரு எண்ணம் சில அச்டையான கிறிஸ்தவர்களுடைய மனதின் அடித்தளத்திலே காணப் படுவது உண்டு. நான் கோயில் குளத்தைக் கவனிக்கிறதில்லைத் தான்; நான் நடக்கிற நடை செப்பமில்லை என்பது மெய். என் பெண்சாதியோ கல்ல பத்தியுள்ளவன்; பிள்ளைகளோ தவறாற் பூசை காணகிறவர்கள்; அடிக்கடி சுற்பிரசாதம் பெறுகிறவர்கள் என்று சிலர் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆத்துமத்தை நித்திய மாப்பிழையுக்கப்பண் ஊகிற அருமையான அலுவலிலே சிரிப்புக்கு இடமான இந்தப் போக்கைச் சொல்லுகிறவர்கள், நாளைக்கு அழிந்து படப்போகிற சரீர விஷயமாயும் இப்படிச் சொல்லுவார்களா? என் பெண்சாதி பிள்ளைகள், தாய் சகோதரங்கள் கேரத்துக்கு கேரம் சாப்பிடுகிறார்கள்; ஆனபடியால் எனக்கு ஒருக்காலும் தீன் வேண்டாம் என்பார்களா? அப்படி என் சொல்லில்லை என்று கேட்டால்: “தாயும் பிள்ளையுமானும் வாயும் வயிறும் வேறே” என்ற பழமொழியை எடுத்து ஒப்பினை பண்ணத் தாமதியார்கள். வாயும் வயிறும் வேறு என்றது போல்த் தானே அத்துமழும் வேறு. அப்படியிருக்க, இந்த ஈடு சொல்லக் கூடாத விலையுள்ள முத்தாகிய ஆத்துமத்தைச் சுழற்றி ஏற்றுபோட்டு, மன்னைக்கப் போகிற சரீரம் என்கிற நாற்ற சிப்பியை இடுப்பில் முடிந்துகொண்டு போகிற வைத்தியத்தை என்னை ஒரு சொல்லுவோம்! வேறு வேறு அலுவல்களைத் தனக்காக இன்னுமொரு ஆள்விட்டுப் பார்ப்பிக்கலாம். தன் தோட்டத்தைத் தான் கொத்தாமல் கூவியாள் பிடித்தக் கொத்துவிக்கலாம். தன் மழுக்கைத் தாணியைக் கொண்டு ஆடுவிக்கலாம். தன் உடலிலுள்ள காயம் முதலியவைகளைத்தானும் பிறரைக்கொண்டு கட்டுவிக்கலாம். ஆனால், தன் வயிற்றுப்பசிக்குப்

பிறவைக்கொண்டு சாப்பிடுவிக்க முடியுமா? பிரசவ வேதனைக்காரி தன் பின்னையை வெளிருவரைப் பெறச் சொல்லிக் கேட்க முடியுமா? “அழுதும் பின்னை அவனே பெறவே எனும்” என்றது உலகப்பேச்சு அல்லவா? இப்படியே, அவனவன் தான்தானே தன் ஆத்துமத்தை ஈடேற்றுவது ஒழிய, பிறரால் அந்த அலுவலைச் செப்பிக்க முடியாது. “ஒவ்வொருவனும் தன் கமையைத் தானே கமப்பான்” என்ற வேத வாக்கியத்தை (கலாத். 6; 5) அந்த வாக்கியம் ஆக்க வெராலும் கூடாது.

III

எடேற்ற அலுவல்தான் நம்முடைய முக்கியமான ஒரே அலுவல். அதை ஒவ்வொருவனும் தன் தானே செப்பது முடிக்க வேண்டியது; அது பிறவைக்கொண்டு பார்ப்பிக்கத்தக்க ஒரு அலுவல் அல்ல. இந்த இரண்டு துறையையுங் கண்டுகொண்டோம். இனி அந்த அலுவலை காம் எப்போது பார்க்க வேணும்? பிற்காலம் பிற்காலம் என்று வைத்துக்கொண்டிருக்கலாமா? ஒருபோதுமில்லை. அது இப்போதுதானே செப்பவேண்டிய ஒரு அலுவல்; காளைக்கு என்று வைக்கத்தக்கது அல்ல. அது ஒரு நிமிஷமாவது தாமதம் பொருத்து. எப்படியென்றால், பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, நமக்குச் கிடைத்திருக்கிற ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் நமது எடேற்ற அலுவலுக்காக என்றே சருவேசன் தந்தருந்திரு. ஆண்படியால், ஒவ்வொரு நிமிஷமுந்தானே காம் அவருக்கு ஊழியம்பண்ணி நம்முடைய ஆத்துமத்தைப் புண்ணியங்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியது. வட்டிக்கு எடுத்த முதலுக்கு ஓயாமலே நான்தோறும் வட்டி பெருக்கொண்டிருப்பது போல, காம் சருவேசனுக்குச் செப்பவேண்டிய ஊழியத்தின் கடனும் நான் வீதம், மனிதத்தியால் வீதம், நிரிஷ வீதம் பெருக்கொண்டு வருகிறது. இன்றைக்கு ஆண்டவரைச் சேவியாமல் காளைக்குச் சேவிப்போம் என்று இருந்தால், காளையிற் கடன் ஒரு புறங்கிடக்க, இன்றையிற் கடனும் தீர்க்க வேண்டிய கடன்தானே. வட்டிக்கு எடுத்த பணத்தை இந்த மாதம் இருமல் மற்ற மாதம் இறுப்போம் என்று வைத்திருந்தால், இந்த மாதத்தின் வட்டி இல்லாமல் போய்விடுமா? மற்ற மாதத்தானேடு இந்த மாத வட்டியையுங் கூட்டியே இறுக்க வேண்டி வருமே. அதுபொல, பிற்காலம் சருவேசனுக்கு ஊழியப் பண்ணுவோம் என்று இருந்தால், அது பிற்காலத்துக்கு உரிய கடன். அதனால் இப்போது கடக்கிற இக்காலத்தின் கடன் அற்றுப்போகாது.

அல்லாமலும் பிற்காலம் என்றது மிகவும் சுக்தேகமான ஒரு சாமான். சருவேசன் அதை நமக்குத் தருவாரோ, அல்லது, நாம் இப்போது அவருக்குக் காட்டுகிற கண்றுகேட்டுக்கு நீதியான ஒரு தண்டனையாக, அதை நமக்குத் தராமல் சிக்கிரத்திலே மரணத்தை வரவிடுவாரோ—சொல்லக்கூடியவர்யார்? நாம் மரணத்தின் நடுவே சிவிக்கிறோம். நமது சிவியத்தின் நடுவே மரணம் வந்து நம்மை இருஞ்சிக்கொண்டு போய்விடும். வயது வந்துதான் சாவோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்க ஏதுவில்லை. “ஆறி லுஞ் சாவு நாறிலுஞ் சாவு”. இராசாக்களென்ன பிரபுக்களென்ன, பாப்புமாரென்ன விசப்புமாரென்ன, கப்பற்காரரென்ன பிச்சைக்காரரென்ன, சகலருக்கும் மரணம் காத்திராப்பிரகாரமே வரும். தமோக்கிளிஸ் என்ற கிரேக்கனுக்கு ஒரு புத்திமானனை பெரியவன் சம்பிரமமான விருந்து கொடுத்தானும். தமோக்கிளிஸ் அந்த விருந்தின் கூபத்தையும் பெரியவனின் செல்வ சம்பத்தையும் புகழ்து பேசிக்கொண்டிருக்கும் வேளை, திலைரென்று கண்களை ஏற்றுக்கொல, தன் தலைக்கு மேலே உறை கழித்த கூரிய வாளொன்று ஒரு மயிரிற் தொங்க விட்டிருக்கிறதையும் அது எப்போது அறங்கு விழுந்து தலையைப் பிளக்குமோ என்ற நிலையிற் கிடக்கிறதையும் கண்டு அங்கம் நடுங்கி உள்ளம் பதறத் தொடங்கினாலும். இப்படியே நமது தலைக்கு மேலும் மரணம் என்கிற வாள் தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆதலால், பிறகு பார்த்துக்கொள்ளுவோம் என்று ஆத்தும் எடேற்ற அலுவலைப் பின்போடுவதைப் போல பெரிய மதியினை இல்லை. ஓர் வேளை, நாம் ஒருக்கால் ஆத்துமத்தை இழுந்தபின் மறுபடியும் அதை எடேற்றிக்கொள்ள இடமிருந்ததானால், பின்போட்டு வைத்தும் பார்க்கலாம். அப்படியோ இடமுமில்லை. ஒரு கண் கெட்டுப் போனால், மற்றக் கண்ணுவது பார்க்க உதவும். ஒரு கை ஒரு கால் இல்லாமல்கீட்டால், மற்றக் கை காலாவது வழங்கும். இந்த அவசியங்கள் இல்லாமல் சிவிப்பவர்களும் உண்டு. ஆனால், ஆத்துமத்தை ஒரு தரம் இழுந்தபோனால், பிறகு எடேற்றுவதற்கு வேறு ஆத்துமம் இல்லையே. ஒரு சிவிய காலத்தை தனக்கு மோசம் ஆக்கிக்கொண்டால், ஆதாயம் ஆக்குகிறதற்கு வேறு சிவிய காலம் இல்லையே.

ஆதலால், நாம் இப்போதே நமது ஆத்தும எடேற்ற அலுவலைப் பார்க்கத் தொடங்க வேணும். அதுதான் நமது ஏக அலுவல். அதை நாம் ஊழிய வேறு ஒருவர் நமக்குப் பார்த்துத் தாழுடியாது. அது தாமதம் பொருத அலுவல். காளைக்கு என்று விட்டு வைத்துக்கொண்டிருந்தால் அது முற்றுப்பக் கை-

பறிக்கு போய்விடும். சென்றுபோன தருணம் திரும்பி வராது. இந்த முழு முக்கியமான அலுவல்—ஙம்முடைய நித்திய கண்மை யையோ நித்திய கேட்டையோ பொறுத்த அலுவல்—திருக்க, நாம் உலகத்தின் கஞ்சல் குப்பை போல கீட்கிற பொருள் பண்டங்களை, இன்பங்களை மகிழ்வைகளையே தேடிக்கொண்டிருந்து காலத்தைப் போக்குவோமா? தன் வீடு பற்றி எரிகிறதைக் கானும் போது எவ்வளவுது தாயம் விளையாடிக்கொண்டிருப்பானு? தன் சீவலுக்கு மோசம் வருகிற ஆபத்தான தருணத்திலே எவ்வளவுது பகிடி சேட்டை பண்ணிக்கொண்டிருப்பானு? இரான் இரான். அப்படியாகவரால், பிரியமானவர்களே, உங்கள் ஒரேயொன்று, அருமையான, விலைமதிக்கக் கூடாத சிவிபத்தின் காலம், கெருப்புப் பற்றிபெரிக்கு அழிந்து போவது போற்கடர்து போய்க்கொண்டிருக்க, நீங்கள் நாலு நாளைக்குமேல் நில்லாத உலக காரியங்களிலே அமிழ்ந்திக் கிடப்பாது என்ன? உங்கள் ஆத்துமத்துக்கு காலாதி காலமாய் முடியாத கேடு வரத்தக்க சிலையில் திருந்து கொண்டு, உலக வீணை வேடிக்கை விளோதங்களிலே நாட்போக்கு வது என்ன?

இதோ இன்று உங்களுக்கு கல்ல ஒரு காலக் தொடங்குகிறது. இந்த ஞான ஒடுக்கம் உங்கள் நித்தியைத் தூக்கத்திலிருந்து உங்களைக் கிள்ளி அருட்டி, இதுவரைக்கும் நீங்கள் முழு முயங்கி யோடு தேடாமல் விட்டிருந்த ஆத்துமத்தை ஈடுப்பது அலுவலை இனியாவது கவனிக்கப் பண்ணுவதாகும். ஞான ஒடுக்க நாட்களான வை, சருவேசரனுடைய வரப்பிரசாதம் ஆகிய மழை ஆத்துமம் என்கிற நிலத்திலே ஏராளமாய்ப் பொழிகிற ஒரு காலமாம். நிலத்தைக் கொத்தி, களை பிடுங்கி, கல் விதையை விவைத்ததால் மாத்திரம் அதற்கு மழையினால் பிரபோசனம் உண்டு. தேவ வரப்பிரசாதம் உங்கள் ஆத்துமங்களுக்கு நன்மை செய்யத்தக்கதாக, நீங்கள் அலைவகளை மவுநத்தினாலும் செபத்தினாலும் தவக்கிரியை களினாலும் ஆயத்தபடுத்தவேணும். உங்களுடைய ஊக்கமான பிரயாசையும் சேராவிட்டால், ஞான ஒடுக்கத்தின் வரப்பிரசாதங்கள் கடல் மேற் பெய்த மழை போலவும் காட்டில் ஏறித்த நிலவு போலவுமே வீண் ஆகிவிடும். ஆகலால், கூடியளவில் உலக வீண பராக்குகளையும் கஜத் கண்ணிகளையும் தவிர்த்து, இருதயம் என்கிற மறைவிடத்திலே ஒளித்திருந்து, ஆண்டவரைப் பிரார்த்தியுக்கள். உங்கள் நிலைமையை ஆராய்ந்து பாருங்கள். மனக்திரும்பப் பிரயாசப்படுகின்கள். இதற்கு செபமே அதிக முக்கியமான காரியம். இன்றியமையாத காரியம். என் இரட்சணியத்துக்காகச் சிலுவை

யில் அறையுண்ட ஆண்டவரே, என் ஈடேற்றத்தைப் பற்றிய கவலையை எனக்குத் தாரும். என் பாவங்களுக்காக நான் மெய்யான மனஸ்தாப்பட அருள்புரியும். இரக்கமுள்ளவரே, என்னை மனக்திருப்பியருநும்; அப்போதுதான் நான் மனக்திரும்புகிறவன் ஆவேன் என்று இந்தச் சாரப்பட அடிக்கடி செபியுக்கள். அதிகமாப்ச செபம் பண்ணுவங்கள். செபத்தோடு தவத்தையும் சேர்த்து, கண்ணை ஒறுங்கள்; காலை ஒறுங்கள்; விசேஷமாய் நாக்கை ஒறுங்கள். மவுனமும் செபமும் தவமும் சேருமானால் தப்பாமல் ஆண்டவருடைய வரப்பிரசாதத்தினால் மனக்திரும்புவீர்கள்; சருவேசரனை முழு மனதோடும் கேசித்து அவருக்காகவே சீவித்து. அவருடைய திருக்கற்பணைகளை எல்லாம் சுமுத்திரையாய் அனுசரிக்கத் தொடங்குவீர்கள். அளவில்லாத தயாபரவான அவரும் உங்களுக்கு அருளின் மேல் அருள் கூட்டி, தமது அன்பிலே நீங்கள் நாளுக்கு நாள் வளர்ச்செப்பது, உங்களுக்குத் தமது இனையில்லாப் பாக்கியமாகிய பேரின்ப முக தரிசனத்தையுக் கூட்டரூப வார் ஆமென்.

இடையிடையே ஆவது செலுத்தாமல் ஒருவன் கெடுக்காலம் மிருகம்போலத் திரிந்தால், அது கனமான பாவமே ஆகும். தம்மைத் தோத்திரியாமல் விட்ட பாதகத்தைப்பற்றித்தானே சருவேசரன் பழூய ஏற்பாட்டிலே: “ மாடு தன் எசமாணியும் கழுதை தன் ஆண்டவனின் முன்னிட்டியையும் அறியும்; இசிரவேலோ அறி வில்லாமலும், என் சனம் உணர்வில்லாமலும் இருக்கிறது ” என்று இசையாள் தீர்க்க தரிசியின் வாயினால் முறையிடுகிறார் (இசை. 1; 3). “ உப்பிட்டாரை உள்ளாவும் நினை ” என்று தமிழ்ப் பழமொழி. சருவேசரன் நமக்கு உப்பு மாத்திரம் இட்டவரா? குழுடைய சர்ரத்தைக் கை கால் முதலிய அவயவங்களோடும், நமது ஆத்துமத்தைப் புத்தி தன்னிட்டம் முதலிய தத்துவங்களோடும் தங்கவரும் அவர்; கண்ணை மடல் காப்பது போல, நம்மை ஓயாமல் காத்துவருகிறவரும், அவர்; அம்மட்டோ! நமக்காகப் பாடுபட்டு நம்மை மீட்டெடுத்தவரும் அவர். நமக்குள் அன்போடு வாசம்பண்ணி நம்மை கல்வழியில் நடத்தியருங்கிறவு ரும் அவர். இவ்விதமே, நமக்குச் சகலமும் ஆனவருக்கு நன்றி யறிக்கிறுங்கு தோத்திரம் பண்ணுமல் விடலாமா?

கிறீஸ்தவர்களே, தோத்திரச் செபம் நமது கடேற்றத்துக்கு முழுதும் அவசியம். இதனேடு பரிகாரச் செபமூம் வேணும். அதாவது: செப்த பாவத்துக்கும் நன்றிகேட்டுக்கும் பொறுதி கேட்கிற செபம். நாமெல்லாம் சிறு வயதுக்குள்ளே பெரிய பாவங்களைக் கூட்டிக்கொண்ட பாதகர்கள் அல்லவோ! சருவேசரன் நம்மை நீதிப்படி தண்டிக்கச் சித்தமானல், இது வவுவில் அடி நாகத்தி வே கூட்டு அழுந்தவேண்டிய அக்கிரமிகள் அல்லவோ! இந்தப் பாவங்களுக்கு நாம் பொறுதி அடைய வேண்டுமானால், ஓயாமலே பரம தபாநிதியினுடைய இரக்கத்தை மன்றுடிப் பாவப் பரிகாரஞ் செய்ய வேண்டியவர்கள் ஆகிறோம். “ ஆண்டவரே, உமக்கே துரோகஞ் செய்தேன்; உமது சமுகத்திற் தின்மையைப் பண்ணி னேன். என் பாவமோ எப்போதும் என் கண் முன்பாக நிற்கி ரது ”. இரக்கமுள்ளவரே “ என்னுடைய அக்கிரமங்களை மேலும் கூடுவி என்னைச் சுத்தமாக்கியருஞம் என் பாவ கபாவத் மேலும் கழுவி என்னைச் சுத்தமாக்கியருஞம் ” என்று இப்படி இராச தீர்க்கதறிகியோடு தை மாற்றியருஞம் ” என்று இப்படி இராச தீர்க்கதறிகியோடு (சங்கீதம் 50) இடைவிடாமல் மன்றுட வேண்டியவர்கள் ஆகிறோம். இதுதான் பிராயச்சித்தச் செபம். இந்தச் செபம் இல்லாமலோ எமக்குப் பாவப் பொறுத்தல் கிடையாது.

இதுமட்டும் அல்ல, கமக்கு வேண்டிய விசேஷ வரப்பிரசா தங்கள், இவ்வலகத்துக்கு உரிய விசேஷ உதவிகள், முதலான

முதல் நாள்

முதல் நாள்

Instruction: On Prayer

காலைப் போதனை:

சேபம் என்கும் நூலேணி

பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, நம்முடைய ஈடுதற்குத்துக்கு இன்றிபழையாத வழிவகை ஒன்று இருக்கிறது. அந்த வழிவகையைக் கையாடினதினாலேதான், இப்போது மோட்ச ராச்சியத்திலே பேரின்பக்க கடவில் முழுக்கியிருக்கிற புண்ணியவாளர்கள் எல்லாரும் அந்தப் பாக்கியமான இராச்சியத்திற் போய்ச் சேர்க்கிறுக்கிறார்கள். அந்த வழிவகையை அச்ட்டைபண்ணிக்கொண்டு வந்ததினாலேதான், எத்தனையோ ஆயிரக்கணக்கான, லட்சக்கணக்கான பாவிகள் நாக அக்கினிக் கட்டக்கிலே அழுங்கி, இவ்வளவு அவ்வளவு என்று இல்லாத துன்ப துபர உபத்திரவுக்களின் நடுவே குளறிக் கூச்சவிட்டுக்கொண்டு கிடக்கிறார்கள். நான் சுட்டிட பேசும் வழி வகை என்னவானால், செபுமேயாம். செபந்தான் நாம் பரலோக ராச்சியத்துக்கு ஏக, அனந்த கருணையுள்ள பிதாவினால் தாப்பட்டிருக்கிற நாலேணி என்று சொல்லலாம். சரியாகச் செபும் செப்போர் தப்பாமல் ஈடுறுவார்கள். செபத்தை அலட்சியம் பண் னுகிறவர்களோ நித்தியமாப்க கெடுவார்கள். ஆதலால், செபத்தின் அவசியத்தையும், சரியாப்ச் செபஞ் செம்யும் விதத்தையும் இப்போது சுருக்கமாப் யோசிப்போம்.

1. செபம் கமக்கு அவசியம். ஏனென்றால், முதன்முதல், தன்னைப் படைத்துக் காப்பாற்றி, தனக்கு இந்தப் பூலோகத்தில் உள்ள சகல பொருட்களையும் உபகாரமாய்த் தருகிற சகல கண் மைச் சுருபியான பிதாவுக்கு நன்றியறிக்க தோத்திரஞ் செலுத் துவது மனிதனுடைய பாரமான கட்டமை. இந்தக் கட்டமையை

தேவ சகாபங்களை அடைவதற்குப் பிரார்த்தனைச் செபழும் அவசியம். அதாவது: சருவேசரன் தாம் படைத்தவர்களுக்கெல்லாம் அருமையான பிதாவாய் திருக்கிறபடியால், சகலருடைய சரீப் பிழைப்புக்கும் ஆத்தும் கட்டற்றத்துக்கும் அவசியமாய் உள்ள வழக்கமான உதவிகளையும் வரப்பிரசாதங்களையும் சகலருக்கும் தந்தருஞ்சிரு. “அவர் தீயோர் மேலும் கல்லோர் மேலும் தமது சூரியனை உதிக்கச்செப்பது, நீதியுள்ளவர்களுக்கும் அநீதியுள்ளவர்களுக்கும் மழை பெப்பப் பண்ணுகிறோர்” (மத. 5; 45). ஆனால் வழக்கத்துக்கு மேற்பட்ட விசேஷ சரீர உதவிகளையும் விசேஷ வரப்பிரசாதங்களையும் பெறவேண்டியபோதெல்லாம் நாம் செபம் பண்ணிக் கேட்பது அவசியம். விசவாசத்தோடு கேட்கும்பொழுதோ, கேட்பது எல்லாம் கிடைக்கும் என்பது ஆண்டவருடைய திருவார்த்தைப்பாடு. “கேளந்கள், உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும். தேடுங்கள், கண்டடைவீர்கள். தட்டுங்கள், உங்களுக்குத் திறக்கப்படும். ஏனென்றால், கேட்கிறவன் எவனும் பெற்றுக் கொள்ளுகிறோன்; தேடுகிறவன் கண்டடைகிறோன்; தட்டுகிறவனுக்குத் திறக்கப்படும்” (மத. 7; 7-8). கேளாமல் விடுவோமானால் நமக்கு வேண்டிய விசேஷ உதவிகள் கிடையாமற் போய்விடும். நாமெல்லாம் எத்தனை பாவச் சோதனைகளில் அகப்பட்டு வருக்கு கிறோம்! ஞான காரியங்களில் எவ்வளவு அசமக்தம் உள்ளவர்களும் பத்தி வேகம் தில்லாதவர்களுமாய் திருக்கிறோம்! இந்தச் சோதனைகளைச் செயித்து, தேவ சேசத்திலே வளருவதற்குச் செபம் இல்லாமல் முடியுமா? இதனாலேதான் நம்முடையபாம குருவாகிய ஆண்டவரும்: “செபஞ் செப்புங்கள்...ஓயாமல், சனியாமற் செபம் பண்ணுங்கள்...சோதனையில் உட்படாதபடிக்கு விழித்திருக்கு செபம் பண்ணுங்கள்” என்று பல முறையும் திருவாக்கினால் வற்புறுத்தினது மாத்திரம் அல்ல (ஹக. 18;1-மத. 26; 41), தம்முடைய திருநடக்கையாலும் போதித்தருளினார். எத்தனை முறை தனித்திருக்கு செபம் பண்ணும்படியாக அவர் வனாக்கத்துக்குச் சென்றார்! பகல் முழுதும் பாவிகளைத் தேடி தமது சூவிலும் மெல்லிய சீர் பாதம் நோக கடங்கு திரிந்தபின், இராமுமூதும் பலங்கள் செபத்திலே போக்கினாரே. ஆண்டவரைப் பின் பற்றி, அவருடைய அடியார்களான பத்தியுள்ள விசவாசிகளும் நாள்தோறும் கெடும் தியாலம் செபத்தில் செலவழிப்பார்களே. ஆதலால் நாமும் செபம் பண்ண வேண்டும். சருவேசரன் நமக்குச் செய்த, செப்து வருகிற ஒப்பில்லாத நன்மைகளுக்குத் தோதிரமாகச் செபம் பண்ணவேண்டும். நம்முடைய பாவக்கடன் முற்

ருகத் தீச் செபம் பண்ண வேண்டும். நமக்கு அவசியமாயிருக்கிற எத்தனையோ இக் பானுமைகளை அடையும்படியாகச் செபம் பண்ண வேண்டும். செபம் இல்லாமல் நமக்கு அவசியமான விசேஷ வரப்பிரசாதங்களை அடைந்துகொள்ளமாட்டோம். செபம் இல்லாமல் ஈடேறமாட்டோம்.

2. இனி, நாம் செபம்பண்ண வேண்டிய உத்தமமான முறை என்ன? முதலிலே, ஓயாமற் செபம்பண்ணவேண்டும் என்று ஆண்டவர் கற்றித்தாரே, அதற்குக் கருத்தென்ன? இடைவிடாமல் கோவிலுக்குள்ளே இருந்து செபம் சொல்லிக்கொண்டுவரவே எனுமா? வேலையெல்லாம் விட்டுப்போட்டு முழங்காலிலே நின்று கொள்ளவேண்டுமா? அதல்ல ஆண்டவருடைய கற்பணியின்கருத்து. அர்ச. சின்னப்பர் கொரிந்து கூரத்திலிருந்த புதுக்கிறீஸ் தவர்களுக்கு எழுதின முதல் திருப்ததில்: “நீங்கள் புதித்தாலும், குடித்தாலும், எதைச் செய்தாலும் எல்லாவற்றையும் சருவேசர ஆடைய தோத்திரத்துக்காகச் செய்யுங்கள்” என்று வசனித்தபடியே (1 கொரி. 10; 31), நம்முடைய சகல கிருத்தியங்களையும் வேண்டுதலோடு கூட சருவேசரனுக்கு ஒப்புக்கொடுப்பதும் மெய்யான செபமாகும். இப்படியே “எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏது அவத்தைப் பட்டாலும்” சருவேசரனிலே மனதை வைத்துக் கொண்டு அடிக்கடி அவரை நோக்கி “மனவல்லயச்” செபங்களைச் சொல்லி வருவோமானால், ஓயாமற் செபம்பண்ணுகிறவர்கள் ஆவோம். ஒரு பத்தியுள்ள நூலாசிரியர் கோழியைக்கொண்டு ஒரு உவமமையக் காட்டுகிறார். அதெப்படியென்றால்: கோழிதன்னீர் குடிக்கும்போது என்ன செப்கிறது? ஒருக்கால் குனிந்து சொண்டினால் தன்னீர் அள்ளுகிறது. பிறகு நிமிர்க்கு தன்னீரை விழுங்குகிறது. தன்னீர் குடிக்கும் கோமெல்லாம், அது, கீழே நோக்கிக் குனிவதும் மேலே நோக்கித் தலையை எடுப்பதுமாக இருக்கும். இப்படியே, நீங்களும் யாதொரு வேலையிற் கையிட்டிருக்கும் போது, அதிலே மனதை முழுதும் அமிழ்த விடாமல், இடைக்கிடை மேல் நோக்கி: சேசமுள்ள பிதாவே உமக்குத் தோத்திரம்! ஆண்டவரே என் பாவங்களைப் பொறும்! யேசவே எனக்கு உம்முடைய தூய சேசத்தைத் தாரும்! என்று இது முதலான பற்றுதலுள்ள மன்றுட்டங்களைப் பண்ணுவது ஆத்துமத்துக்கும் சரீத்துக்கும் கணக்கில்லாத நன்மைகளைக் கொண்டுவருகிற உத்தம வழக்கமாகும்.

ஓயாமற் செபம்பண்ணுவது என்று இதுதான். இது தவிர, நாள்தோறும் குறித்த நேரங்களில்,—விசேஷமாய் காலை ஞா. பி. 2

மாலைகளில்,—சிற்கில வாய்ச்செபங்களையும் சொல்லவேணும். நான் தோறும் வாய்ச் செபமாவது சொல்லாத நாள் இல்லாத நாள் என்று எண்ணிக்கொள்ள வேணும். அல்லாமலும், கூடுமான அளவில் மனச்செபமும் செப்வது உத்தமம். மனச்செபத்துக்குத் தியானம் என்று பெயர். தியானஞ் செப்யும் முறையைத் தியா நப் புத்தகங்களிலிருந்து, அல்லது அறிந்தவர்கள் மூலமாய்ப் பழக்கொள்ளலாம்.

நம்முடைய செபங்களிலெல்லாம் பத்தியும் விசுவாசமும் வினங்க வேண்டியது. விசேஷமாய், நாம் கேட்கிற மன்றுட்டுக்கள் கிடைக்க வேண்டுமானால், அவைகளை மிகுந்த தாழ்மையோடும் விசுவாசத்தோடும் விடாப்பிடியோடும் செப்யவேண்டும். அர்ச். விசுவாசத்தோடும் விடாப்பிடியோடும் செப்யவேண்டும். அர்ச். யாகப்பர் வசனித்திருக்கிறபடி: “சந்தேகப்படுகிறவன், காற்றினால் யாகப்பர் வசனித்திருக்கிறபடி: “சந்தேகப்படுகிறவன், காற்றினால் அலீகிற கடல் அலீக்கு ஒப்பாவான். அப்படிப்பட்ட வன் ஆண்டவரிடத்தில் எதையாவது கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்ள வாம் என்று நினையாதிருப்பானாக” (யாகப். 1; 6-7). தாழ்லாம் என்று நினையாதிருப்பானாக அர்ச். வொசேஷத்தோடு, விடாப்பிடியோடு செப்யும் செபமோ தேவ சமுகத்தில் வல்லவமயுள்ளது. அப்படிப்பட்ட செபத்தைச் சருவேசன் தள்ளாமாட்டார். திற்கு உதாரணமாக அர்ச். மத்தேபு சுவிசேஷத்திலிருந்து (15-ம் அதி.) ஒரு சிறு சரித்திரம் எடுத்துச்சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். நம்முடைய தில்லியகர்த்தர் இப்பூவுலகத்தில் இருந்த காலத்தில், ஒரு நாள் தீர் சிதோன் பட்டணங்களின் தில்லையாப்ப போய்க்கொண்டிருக்கையில், அப்பட்டணங்களின் குடியிருந்த ஒரு கானுனிய அக்கியான ஸ்திரி, தன்னுடைப மகன் பிசாச ஆவேசத்தினால் கோய்வாய்ப்பாடிருந்ததினால் வருஷ்திக்கொண்டிருந்தவள், ஆண்டவர் அங்கு வந்திருக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டு அவரிடம் ஓடிவாக்கு: ஆண்டவரே! தாவீதின் குமாரனே! என்மேல் இரங்கும்; என் மகன் பிசாகினால் கொடிய வேதனைப் படுகிறோன் என்று மன்றுடினால். ஆண்டவர், அவளைப் பரிசோதிக்கும்படியாக, ஒன்றும் சொல்லாமலே நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறார். அவளும் பின்தொடர்ந்து பின்தொடர்ந்து வருகிறார். இதைக் கண்ட சீஷர்கள்: ஆண்டவரே இவள் ஏன் பிறகாலே இழுபட்டுக்கொண்டு வருகிறார்! இவளுக்குச் சொல்லி அனுப்பிவிடுமேன் எனகிறார்கள். இரக்கமே வருகிறதைச் சொல்லி அனுப்பிவிடுமேன் எனகிறார்கள். இரக்கமே தமது சுப மூபமாகக் கொண்ட நம்முடைய கர்த்தர் இன்னமும் அவளைச் சோதிக்கும்படியாக: நாம் யூத சனங்களுக்குள்ளே காணுமற்போன ஆதிகளைத் தேடி வந்தோம் ஒழிய இந்த மனுவியைப் போல அஞ்சானிகளுக்காக வாவில்லை என்று கடின வசன

மாய்ச் சொல்லிப்போட்டு வழி நடக்கிறார். கானுனிய ஸ்திரியோ இதைக் கேட்டும் மனங்களாமல், முகத்தைச் சளித்துக்கொண்டு திரும்பி விடாமல், எட்டி நடர்துவங்கு ஆண்டவருடைய பாதத் தின் முன் விழுந்து: ஆண்டவரே எனக்கு இரங்கும்! என் மக லோக குணமாக்கும்! என்று விண்ணப்பிக்க, மீண்டும் எம் அரிய இரச்சகர் அவளைப் பார்த்து: பின்னோகளின் அப்பத்தை எடுத்து போய்ச்சுக்குப் போடுகிறதோ என்று அதட்டுகிறார். பாருங்கள், கீற்றித்தவர்களே, ஆண்டவர் அந்த மனுவியை ஒரு நாய் என்றது போல சொல்லாமற் சொல்லுகிறோ. யூதர்தான் பின்னோகள், நீங்கள் நாய்கள்; யூதருக்கு நாம் நன்மை செய்ய வந்தோம் ஒழிய அஞ்சானிகளாகிய உங்களுக்குச் செய்ய அல்ல என்றபடி அல்லவோ சொல்லுகிறார்! ஆனால் அந்த தாழ்மையுள்ள ஸ்திரி, விசுவாசம் நிறைந்த அந்த மனுவி, விடாப்பிடியுள்ள அந்த வீரத் தாய் சொன்ன மறுமொழியைக் கேளுங்கள்: மெய்தான் ஆண்டவரே, நாங்கள் நாய்கள் தான்; யூதர் பின்னோகள் தான்; ஆனால்— ஆனால், நாய்க்குடிடிகளும் தங்கள் எசமான்களின் மேசையிலிருந்து விழும் துண்டு துகள்களைத் தின்னுமே என்று இந்த விதமாய்த் தாழ்மையோடு விடை சொல்லவே, இனி ஆண்டவருடைய இரக்கப் பெருக்கத்தைத் தடுக்க முடியாது. அவர் அவள் மேற் திருக்கண் சாத்தி: ஸ்திரியே உன் விசுவாசம் பெரிது; நீ விரும்பிக் கேட்டது இதோ கிடைத்தது; உன் மகள் சுகமாகி விட்டாள் என்கிறார். உடனே பிசாச பிடித்தவள் குணப்பட்டவள் ஆனாள்.

இப்படியே, நீங்களும், அத்தியங்க தாழ்மையோடும், தளம் பாத விசுவாசத்தோடும், விடாப்பிடியாயும் மன்றுடினால் உவகள் மன்றுட்டுத் தப்பாமலே கேட்கப்படும். இந்தப் பாக்கியமான ஞான ஒடுக்க காட்களிலே நீங்கள் முக்கியமாய்க் கேட்க வேண்டிய மன்றுட்டு ஒன்று உண்டு. அதாவது: உங்கள் ஆத்துமத்தின் உன்மையான சிலையை நீங்கள் கண்டுகொண்டு முற்றுக மனங்கிரும் பிவிட வரங் தாவேணும் என்ற மன்றுட்டு. இந்த மன்றுட்டை அடிக்கடி பண்ணுங்கள்; தக்க மனப் பக்குவங்களோடு பண்ணுங்கள். பண்ணினால், இரக்கமுள்ள ஆண்டவர் உங்களுக்கு மெய்யான மனங்கிரும்புதலின் வாத்தைத் தந்து, இவ்வுலகத்திலே நீங்கள் தமக்கு நல்லாழியம் செப்பப் பண்ணி, மறு லோகத்திலே உங்களுக்குத் தமது பேரின்ப திருமுக தரிசனத்தையும் அளித்தருளவார். ஆமென்.

SERMON :
On Death as an Excellent Teacher

மாலைப் பிரசங்கம் :
மரணமே நல்ல உபதேசி

Memorare Novissima tua et in
aeternum non peccabis-Eccles.
VII 40.

“உன் கடைசி முடிவுகளை ஞாபகப் படுத்திக்கொள்ளுவாயானால் என்றென்றுமே பாவஞ் செய்ய மாட்டாய்” (எக்கிளே. 7; 40).

பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, ஒரு பரிசுத் தபோதனர் சகல ருக்கும் நன்மை செய்யக்கூடிய ஒரு ஏற்புத்தியைச் சொல்லிவருவார்: அதாவது: “நீ காலையில் எழும்பும்போது, இன்றிவு வரைக்கும் நான் சீவனேடு இருப்பேனே தெரியாது என்று என்னிக்கொள். மாலையில் நித்திரைக்குப் போகும் வேலையில், காலை மட்டும் இருப்பேனே தெரியாது என்று சொல்லிக்கொள்” என்பார். மரணத்தின் நினைவால் உண்டாகும் நன்மையை முந்கால அஞ்சுநானிகரும் அறிந்திருந்தார்கள். மகிடோனிய தேச அரசனை பிலிப்பு என்பவர்: “அரசரே சீர் ஒரு மனுஷன்; நீரும் சாக வேண்டும் என்ற நினைவோடு நடந்துகொள்ளும்” என்று தனக்கு ஒவ்வொரு நாட்காலையிலும் நினைப்பூட்டுவதற்கு ஒரு பணியாளை நியமித்திருந்தார். சாவை நினைந்துகொள்ளாமையினாலேதான், அதேகார் சருவேசர்னையும் தங்கள் ஆக்துமத்தையும் கவனியாமல் தாறு மாறுப் படந்துகொண்டுவருகிறார்கள். சாவு, இழுவு, மரணம் என்ற சொற்களையே அமங்கலமான சொற்கள் என்று தள்ளிவைத்துவிடுகிறார்கள். சாவின் நினைவு அவர்களுக்குத் திடுக்காட்டம் உண்டாக்குகிறது. சாவை நினைத்தால் திருந்தி கடக்க வேணும், அந்த நினைவை எப்போதும் அகல வைத்துக்கொண்டுவந்தால் மனம் போன போக்கெல்லாம் போகலாம், என்ன துட்டாட்டத்தனத்தையுஞ் செய்யலாம் என்று என்னிக்கொள்ளுவார்கள். பாவப் பழக்கங்களிலே கன்றுப் பேர் ஊன்றுகிறதற்கு அதுதான் கைகளிடை உபாயம். இதற்கு மாறுக, மரணத்தின் நினைவு பாவத்தின் நினைவைத் தடுத்து வைக்கும்; பாவத்திலே நிலைக்கவும் விடாது.

இதினாலே தான் “உன் கடைசி முடிவுகளை ஞாபகப் படுத்திக்கொள்ளுவாயானால் என்றென்றுமே பாவஞ் செய்ய மாட்டாய்” என்று பரிசுத் த வேதாகமம் கமக்குப் புத்தி புகட்டுகிறது.

மரணத்தைப் போல் நல்ல உபதேசி இல்லை. மரணத்தின் நினைவு கம்முடைய பாவங்களுக்காக நாம் மனஸ்தாபப்பட்டுத் தவம் பண்ணச் செய்யும். அதின் நினைவு, நாம் சகல புண்ணியங்களையும் தேடிச் செய்யும்படியாக நம்மை எப்போதும் தூண்டிக்கொண்டிருக்கும். மரணத்தை ஊன்றி நினைக்கத் திடுக்காட்டம் உண்டு படும் என்றது மெய்தான். இந்தக் திடுக்காட்டமே கம்முடைய ஞான நித்திரையில் இருந்து கம்மைத் தட்டி எழுப்பி, நமது ஆக்துமாட்டேற்றமாகிய ஒரே அலுவலைச் சுறுசுறுப்போடு பார்க்கும்படி நம்மை ஏவி விடுவதற்கு முதற்றுமான வழியாகும். உண்மையில், மரணத்திலே இனிமேல் இல்லை என்ற ஒரு பயங்கரம் இருக்கவே இருக்கிறது. (1) மரணத்தில் உள்ள அதோ இதோ என்ற சக்தேகத்திலும் பயங்கரம்; (2) அது ஒறுத்துப் பாராமற் பண்ணும் பார அழிவிலும் பயங்கரம்; (3) அது, இனிமேல் மாற்றக் கூடாதபடி, கட்டிலிடும் முடிவிலும் பயங்கரம். இந்த மூனிதமான பயங்கரத்தையும் மூன்று பிரிவாக வகுத்துப் பேச விரும்புகிறேன். பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, நீங்கள், சகலருக்கும் வரப்போகிற இந்தக் கடைசி கேரத்தின் மூவித பயங்கரத்தையும் நன்றாகக் கண்டு உணர்ந்துகொள்ளுவீர்களில், மெய்யாகவே மனங்திரும் பினவர்கள் ஆகிவிடுவீர்கள்; பாவத்தை என்றென்றும் பகைத்து புண்ணியத்திலே நிலை கொள்ளுவீர்கள். ஆதலால், இந்தப் பிரசங்கத்தை நான் அருளோடு பண்ணி முடிக்கவும், நீங்கள் ஆக்துமாபலனேடு கேட்கவும் தக்கதாக, சருவ தயாபர சருவேசரனையும் அவருடைய திருத் தாயாரையும் பிரார்த்திக்கக் கடவோம். (பிரியத்தத்தம்).

I

மரணத்தில் உள்ள சக்தேகத்தை நான் ஒரு பயங்கரமாக எடுத்துச் சொல்வது உங்களுக்கு விப்ரி தமாகத் தோற்றலாம். நாம் சாவோம் என்றதும் சக்தேகமா என்று நீங்கள் கேட்கக்கூடும். பிரந்தவர்கள் எல்லாம் இறந்தே தீரவேணும் என்றதிற் சக்தேகம் இல்லை என்றது மெய்தான். சென்ற காலம் அதற்கு அத்தாட்சி. ஏன்? உங்களுடைய பேரன், பிட்டன், கொப்பாட்டன், கோந்துரு எல்லாம் எங்கே? இறந்தேபோனர்கள். பழைய ஏற்பாட்டிலே, ஆதி பிதாப்பிதாக்களைப் பற்றி வரைந்திருக்கிற இடத்திலே,

சொல்லியிருக்கிறதாவது : ஆதாம் தொளாயிரத்து முப்பது வருஷம் சீவித்தார்...அவரும் மரித்தார். சேத்து தொளாயிரத்துப் பன்னி ரண்டு வருஷம் சீவித்தார்...அவரும் மரித்தார். ஏனோச தொளாயிரத்து ஜி; து வருஷம் சீவித்தார்...அவரும் மரித்தார் என்று இப்படியே வரிசை வரிசையாய் மரித்தவர்களுடைய இடாப்பேகாட்டியிருக்கிறது. (சனிப்பாகமம், 5-ம் அதி). உங்களுக்குள்ளே சாவு இல்லாத குடிம்பம் எது? மரணம் வராத வீடு எது? வீடெல்லாம் சாவு தானே. புத்த சமயம் என்கிற பொய் மத்தை உண்டாக்கின கவுதம் புத்தர் என்கிறவர் இருந்த காலத்தில், ஒரு நாள் தன்னுடைய ஒரே ஒரு மகனைச் சாகக் கொடுத்த ஒரு கைம் பெண்சாதி அந்தக் கல்லிமாணிடத்திலே வந்து : சவாயி என ஏக மகன் இறந்துபோனான்; அவனுக்கு உயிர்ப்பிச்சை தரவேணும் என்று மன்றுடினான். மனுஷனும்ப் பிறந்து வந்த கடவுளாகிய எழுமூடைய ஆண்டவர் ஒரு விதவைக்கு இறந்த மகனை உயிர்ப்பித்துக் கொடுத்தருளினது போல, பொய்ம் மார்க்கத்தை ஸ்தா பித்த ஒரு வெற்று மனுஷனுலும் செய்ய முடியுமா? மரித்தோரை உயிர்ப்பிக்கும் வல்லமை தனக்கு இல்லை என்று கவுதம் புத்தருக்கு கல்லாய்த் தெரியும். ஆனாலும், தன்னுடைய அது முடியாது என்று வெளிப்படையாய்ச் சொல்லியிட மனம் இல்லாமல், அந்த ஸ்திரிக்கு தக்கிமான ஒரு மறுமொழியைச் சொன்னாராம். அதாவது : நீ ஊருக்குள்ளே போய் எங்கேயாவது திதற்கு முன்னே ஒருவரும் சாகாத வீடு பார்த்து அந்த வீட்டிலே கொஞ்சம் கடுகு வாங்கிக்கொண்டு வா, உன் மகனை எழுப்பிவிடுகிறேன் என்று சொல்லி அனுப்பினாராம். மனுஷியும் வீடு வீடாய்ப் போய்: இங்கே முன் ஒருவரும் சாகவில்லையோ? என்று கேட்டுக் கொண்டு போனாள். ஒரு வீட்டிலாவது இங்கே முன்னே ஒரு வருஞ் சாகவில்லை என்று சொல்லுவார் இல்லை. அப்போது தான் அவனுக்குச் காரியம் விளக்கினது. எல்லாருஞ் சாகவேன்டும் என்ற முறையின்படியே தன் மகனுஞ் செத்தான்; அவனை உயிர்ப்பிக்க மகா சாஸ்திரியான கவுதம் புத்தராலும் இயலாது என்று அறிந்துகொண்டாள்.

இப்படியே, மனிதனுக்குச் சாவு நிச்சயம் என்றதற்குச் சென்ற காலம் சாட்சி; நிகழ்காலமும் சாட்சி. நாலு புறமும் சாவை அல்லாமல் வேறு என்னத்தைக் காண்கிறோம்! புல் பூண்டு மரஞ் செடிகளைப் பார்த்தால், அவைகள் முளைத்து வளருகிறவைகளும், வளர்ந்து சாகிறவைகளுமாகவே இருக்கிறது. மாடு ஆடு கொக்கு குருவி எல்லாஞ் சாகிறது. நம்மைச் சூழ இருக்கிறவர்களிலே

ந்தனைபோ பேர் சாகக் காண்கிறோம்; சாவுக்கு உரிய கோயோடு இருக்கக் காண்கிறோம். கம்முடைய அயவிலே மாத்திரம் சாவல்ல, உலகம் முழுதும் சாவு கடக்கிறது. இப்போது, நான் பேசுக்கொண் டிருக்கிற இந்த வேளையிலே, இந்தப் பிரசங்கம் முடியுமுன்னே, உலகத்திலே மூவாயிரம் பேர்வரையிற் செத்துப் போவார்கள். நாள் தோறும் உலகத்திலே ஒரு லட்சம் பேருக்கு அதிகமாய்ச் சாகிறுர்கள் என்று அறிவாளிகளாற் கணக்குப் பூட்டப்பட்டிருக்கிறது. உள்ளபடி, உலகம் ஒரு பெரிய கொலைக்களம். மரணத்தின் நடுவேதான் நாம் சீவிக்கிறோம். ஆனபடியால், நாமும் சாவோம் என்பதிற் சுட்டோகம் இல்லை. மரணத்தை வெல்ல எவாலும் முடியாது. சவாவித்து எழுங்கவரும் கெருப்பை மதுவங்கள் நூர்த்து அதை வெல்லுகிறோன். மலைபோல புரண்டு மோதுகிற அலையை வெல்லுகிறோன். வாட்டப்படையை, குதிரைப் படையை, யானைப் படையை வெல்லுகிறோன். ஆனால் மரணத்தை வெல்ல நால்வகைச் சேனைகளாலும் முடியாது; அட்ட ஐசுவரியமும் நிறைந்த அரசனாலும் முடியாது; உலகம் முழுதுக்கும் மகா குருப்பிசாதியாகிய பாப்பானவராலும் முடியாது. மனுஷனுடைய வாழ்வென்ன? தாய் உதாத்திலே அருவாகி, உருவாகி, குழந்தையாகி, இளங்தாரியாகி, சிறியவனுகி, பெரியவனுகி, குடியானவனுகி, அரசனுகி, குருவாகி, பாப்புவாகி தப்பாமல் சவமாகிறோன். மரணமோ சருவேசரங்கள் அமைக்கப்பட்ட ஒரு மாருத முறை வேத வாக்கியம் இதைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தும்: “ மனிதர் ஒரே தாம் மரிக்க வேணும் என்றும் அதன்பின் கடுத்திரவை என்றும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது” (எபிரே. 9; 27) என்று திருவாசகம்.

“ மரணம் நிச்சயம். எனக்கு மரணத்தீரவை இடப்பட்டாயிற்று. நான் சாகவே வேணும் ” என்று உணர்ந்துகொண்டு, கல்லமரணத்துக்கு ஆயத்தமாய் எப்போதும் நடந்தவருவோமானால் இதிலே பயங்கரம் ஒன்றும் இராது. எல்லாம் ஆறுதலும் இன்பழுமாகவே இருக்கும். ஆனால் சாகும் காலம், சாகும் இடம், சாகும் விதம் என்ற இவைகள் எவருக்குக் கெரியதானபடியால், சத்துராதித்தனமான ஒரு சங்கேதம் உண்டாகிறது. இதிலே தான் நான் சொன்ன பயங்கரம் அடங்கியிருக்கும். சாகுங் காலம் குறித் திராதப்படியால் ஒவ்வொருவரும் “ நான் இப்போது சாகப் போகி ரேனோ? மரணம் எனக்கு அவ்வளவு சுறுக்கல் வருமோ? நான் இன்னும் பல.கெடும் வருஷங்களுக்கு இருப்பேன். இப்போதுநான் என் தவம் பண்ணுவான்? என் மரணத்துக்கு ஆயத்தப்படுத்துவான்? பிறகு பார்ப்போம் பிறகு பார்ப்போம் ” என்று வாயினற்

சொல்லாவிட்டாலும் மனதிற்குள்ளே எண்ணிக்கொள்ளுகிறோம். அதுமட்டோ, சாவு நிச்சயம் என்ற உண்மையை மனதின் ஆக அடித்தளத்துள்ளே தள்ளி வைத்துக்கொண்டு, கமக்கு சாவு வரும் என்ற நினைவை அதில் நுழையப் பிடாமல் முற்றுக அப்புறப்படுத் திக்கொண்டு, காரியத்தளவிலே நாம் ஒரு போதுஞ் சாகாதவர்கள் என்றபடி இருந்துவிடுகிறோம். அதினாலே தான் மரணம் என்ற சொல் கீக் கேட்கும்போதும் சில வேளைகளிலே திடுக்காட்டம் உண்டாகி விடுகிறது. காதிலே விழுங்க ஒரு சொல்லினால் வரும் திடுக்காட்டம் என்ன திடுக்காட்டம்! நாம் சாவுகில்லை என்றது போல ஒரு ஆயத்தமும் நினைவும் இல்லாமல் நித்திய கேட்டுக்கு உரிய பாவ நிலையிலே இருக்கும் வேளை, மெய்மெய்யாக, சற்றும் காத்திராத ரேத்திலே, சுடியாய்ச் சாவு வரும் போது கொள்ளும் திடுக்காட்டம் அல்லவோ பயங்கரமானது! சாவமோ சுடியாகத்தான் வரும் என்று ஆண்டவர் திருவளம்பற்றியிருக்கிறார். “நீங்கள் நினையாத ரேத்திலே மனுஷ குமாரன் வருவார். ஆதலால் நீங்களும் ஆயத்தமாய் இருங்கள்” (மத். 24; 44) இது தான் சாவிலே உள்ள சுந்தேகப் பகுதி. சீவியத்துக்கும் மரணத்துக்கும் அதி பதியானவர் தெட்டத்தெளிவாய் திருவளம்பற்றியருளியதை கம்பாதவர்கள் போல நாம் அற்பமேனும் ஆயத்தம் இல்லாதிருக்கும் வேளையிலே சாவு வருமானால் பயங்கரம் இல்லாமற் போமா?

அது காத்திராத ரேத்திலே மாத்திரம் அல்ல காத்திராத இடத்திலேயும், காத்திராத விதமாயும் வரும்போது மரணத்தின் பயங்கரம் இன்னும் அதிகம் ஆகும். ரேத்தைப் பற்றிய சுந்தேகத் தைப் போலவே இடத்தையும் விதத்தையும் பற்றிய சுந்தேகமும் சதிமானம் நிறைந்தது. “நான் கெடும் கெடும் காலத்தின் பின், வருஷா வருஷங்கள் சென்ற பின், அதுவும் வீட்டிலே, எனது குசாலான அறையிலே, இனசனங்கள் சூழ, மனைவி மக்கள் கால்கை பிடித்து உதவி செய்யப் பாக்கியமாய் மரிப்பேன், அவ் வேளை என் பாவங்களுக்காக கல்ல கல்ல பாவசங்கிர்த்தனங்கள் பண்ணி, ஒஹுத்தல் உபவாசங்கள் முடித்து, பூரண ஆயத்தத்தோடு அவஸ்தைப் பூச்தல் பெற்று, வழித்துணை சுற்கருணை உட்கொண்டு, வலது கையில் குருசு செபமாலை ஒளிர, இடது கையில் மெழுகுதிரி எரிய, யேசு மரியாபி சூசை என்ற திரு நாமங்களை உச்சரித்துக் கொண்டு, கல்லறிவோடே இருந்து மரண நித்திரையாவேன்” என்ற ஒரு மாயமான, பேய்த்தேர் போன்ற எண்ணம், இன்றைக் கே கன்மரணத்துக்கு ஆயத்தப்படாமல் பின் போட்டு பின் போட்டுக் கொண்டு வருகிற நம்முடைய மனதிற்குள்ளே கரந்து மறைந்து

கெடக்கிறது அல்லவா? இந்த மனக் கோட்டை எல்லாம் புகைப் போலப் பறந்து போகும்படியாக, வீட்டிலே அல்ல, பிறதேசத்திலேயோ காடுகரம்பையிலேயோ தெருவிலேயோ கடல்மேலேயோ வேலைத் தலத்திலேயோ நினையாட்டிடத்திலேயோ எனக்கு மரணம் வராதா? வருத்தமாய்ப் பாயில் படாமற் திழென்று சடுதி மரணம் சேரிடாதா? பாவசங்கிர்த்தனத்துக்கு ரேம் இல்லாமல், அவஸ்தைப் பூச்சதலுக்கு இடம் இல்லாமல், மன்றதாபப்படவும் நினைவு வராமலிருக்கும் வேளையிலே, அசப்பிலே, சாகவேண்டியாதா? “நீங்கள் நினையாத ரேத்திலே மனுஷ குமாரன் வருவார்” என்ற திரு வாக்கியம் ஒரு வேளை எனக்குத் தான் பொருங்துவதாகாதா? எத்தனை பேர் கொண்டாட்டங்களின் நடவே, இருந்தாற்போல சாகிற்கர்கள்! எத்தனை பேர் நெயில் வண்டியிலே, மோட்டார்கார் ஆயத்திலே அகப்பட்டு திழென்று மரணம் அடைகிறார்கள்! எத்தனை பேர் வழியிலே தெருவிலே எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறார்கள்! “கேற்று இன்னையை கல்ல சுகத்தோடே நிற்கக் கண்டேனே, அவரும் செத்தப் போனாரா? இதை நம்புவது எப்படி?” என்று சொல்லத் தக்கதாக, எத்தனை பேர் சிமிக்கிடாமல் மரணத் திரைக்குள் மறைந்தபோகிறார்கள்! எத்தனை பேர் வீட்டோடேதான் வியாதியாயிருந்து மரித்தாலும், மரணத்தை நினைத்து மனங்கிறும்பு முன் திழென்று அறிவிழுந்து கீடந்து சாகிற்கர்கள்! இப்படி, காத்திராத ரேத்திலே, இடத்திலே, காத்திராத விதமாக மரணம் வரும்போது உண்டாகும் பதகளிப்பையும் அங்கலாய்ப் பையும் திடுக்காட்டத்தையும் திகிலையும் என்னென்று விபரிப் போம்! “ஜேயோ, நான் இப்படி வருமென்றிருந்தென் இல்லையே! இது வரையும் நான் எனக்கு ஏதோ நிலையான கனமை என்று கம்பி இருந்த உலகம், பார்த்திருக்க மின்னி மின்னி மறைந்து போகிற தே! மறுலோகப் பயணத்துக்கு ஒரு ஆயத்தமும் இல்லாமல் சாகிறேனே! ஜேயோ, இதுவரையும் நான் நினைக்கவும் மனமில்லாமல் எவருக்கு முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு வந்தேனே, அவருக்கு முன்னுலே தானே போக வேண்டியிருக்கிறதே! நான் கெட்டேன்! கெட்டேன்!” என்று உள்ளடங்கிச் சமித்து, கலங்கி, மலங்கி, செஞ்சமீந்து கெருப்பாய்ப் பற்றி எரிகிறது போலிருக்குமே.

II

மரணத்தின் காலமும் இடமும் விதமும் தெரியாமல் இருக்கிற தினால் மயங்கி, உலகத்தைச் சுதமென்று கடக்கிறவர்களுக்கு வரப் போகிற திக்குமுக்காட்டான். பயங்கரம் இது. ஆனால் இந்த உல

கமும் இதின் மாய்கையும் கடக்கு போகிறதிலை (1 கொரி. 7. 31) உண்டாகுகிற பார அழிவையும் நாம் விசாரித்துப் பார்க்க வேணும். கிற்றைவர்களே, இந்தக் கண்ணராவியைக் காண வேணு மானால் உங்கள் ஊர்ச் சவக்காலீக்கு மனதினுலே என்னேடு கூட வாருங்கள். இதோ சவக்காலீ. இங்கே என்னத்தைக் காண்கிறீர்கள்? உங்கள் தாப் தகப்பன், பேரன் பேட்டன், உறவு உற்றுரை அடக்கம் பண்ணிய இடங்கள் இதோ இருக்கிறது. சில பழங்காலக் கல்லறைகளுக்குள்ளே ஒன்றையும் காணமுடியாது. ஒரு வேளை சில எலும்புகளைத் தவிர மற்றைதல்லாம் மன்னைப்ப் போய் விடும். கொஞ்சாடகளுக்கு முன் புதுத்த சவம் என்றால், எவ்வளவு அச்சம் வருவிக்கிற காட்சி! இதோ இந்தக் குழியிலே கிடக்கிற ஆளைக் கவனியுங்கள். இது ஒரு பணக்காரப் பெண் பின்னையின் சவம். சீவேநேடு இருந்தபோது இவள் ஒரு மாளிகை போன்ற வீட்டிலே எவ்வளவு சொகுசாய்ச் சிவித்து, பஞ்சனை மெத்தையிலே படுத்து வக்கவன்! இவ்வார்க்கு எத்தனை வேலைகாரர்! எத்தனை தோழிகள்! எவ்வளவு வாஷ்ட ஊட்டிய அழகான உடுப்புகள்! இவ்வார்க்கு எவ்வளவு அழகான முகம்! மயிலையும் நாணப் பண்ணுகிற சாயலாய், ஒய்யாராய் கடப்பாளே. குயிலையும் வெட்கப் பண்ணுகிற தீங்குரலோடு பேசவாளே. சுந்தோஷ உல்லாச மாய் கலகலவென்று சிரிப்பாளே. ஆனால் இப்போது இவள் இருக்கிற வீட்டைப் பாருங்கள்: ஒரு நாலு முழுக் கூடங்கு. கட்டிலைப் பாருங்கள்: கல்லும் மண்ணும் பரவிய வெறுந் தரை. இப்போது இவ்வார்க்கு வேலைகாரரும் தோழிகளும் ஆர்? இவள் தேகத்தைத் தின்றுகொண்டிருக்கிற புழுக்கள் தான். யோடு சொன்னது போல இவ்வார்ம் “ உலந்பைப் பார்த்து நீ எனக்குத் தகப்பன என்கிறேன்; புழுக்களைப் பார்த்து நீங்கள் எனக்குத் தாயும் எனக்குச் சகோதரியும் என்கிறேன் ” என்று அல்லவோ சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது (யோடு 17; 14)! இவள் மெலுக்காய்ப் பூசிப் புனர்த்தி வக்த சரீரத்திலேதானே கணக்கில்லாத புழுக்கள் உண்டுபட்டு, வாயிலே வயிற்றிலே குடவிலே மொய்த்து கெனித்துகொண்டு குப்பையாகக் கிடக்கிறது. கண் காது முதலிய துவாரமெல்லாம் அருவருப்பான நாற்ற புழுக் குவியல். உடுப்புக்களின் வாசனை எங்கே? முகத்தின் அழகு எங்கே? எத்தனையோ பாவப் பார்வைகளுக்கு இடமாயிருந்த வசீகரம் பொருந்திய கண்கள் புழுவாய் மாறிவிட்டது. காந்தார்க்கு உவமிக்கப்பட்ட மிருதுவான கைகள் மூட்டு விட்டு எலும்பு தெரியப் புழு மொய்த்துக் கிடக்கிறது. ஆண்ட வருடைய திருக் கட்டளைகளையும் பாராமல் சிற்றின்ப சுகத்தில்

ஈடுபட விட்ட சரீரம் முழுதும் இடிந்து தகர்ந்து ஊனமுங் தலையடுமாய் காறுகிறது. கடையின் ஏய்யாரம் எங்கே? பேச்கின் அலங்காரம் எங்கே? சிரிப்பின் கலகலப்பு எங்கே? எவ்வளவு அருவுருப்பான அவலட்சனம்! எவ்வளவு வாந்தி எடுக்கிற தூர் நாற்றம்! இஸ்பானிய தேசத்தின் மகா ரூப லாவண்ணியம் உள்ள இராசாத்தி இராச கருக்கு அப்பால் மரித்தபோது, அவளுடைய சுவத்தை இராசாக்களுடைய கல்லறையில் அடக்கஞ் செப்பும்படியாக, போர்கியா என்கிற துரை அதைப் பெட்டியிலே வைத்து மூடி எடுப்பித்துக்கொண்டுவந்தார். இராச கரியில் வந்து சேர்ந்து, அங்குள்ள இராசப் பிரபுக்களுக்குச் சுவத்தைக் காண்பிக்கும்படியாக பெட்டியைத் திறக்கபோது, அந்த அழகு சுவந்தரியம் உள்ள இராசாத்தியின் முகம் காட்சி அவலட்சன கோர ரூபத்தையும், பெட்டியிலிருந்து கிளம்பின சுவவெட்டிலையும் பார்த்து போர்கியா பிரபு திடுக்கிட்டு திக்குக் கெட்டு, அந்தச் சணமேஉலக சுகபோக வையவங்களின் நிலையாமையை உணர்ந்து கைவிட்டு சன்னியாசியாகிக் குருப்பட்டம் பெற்றதும் அல்லாமல், தமது சுகிர்த சீவியத் தின் பிரபலியத்தினால் திருச் சுபையிலே அரச்சியகிஷ்ட போர்கியா என்று வணங்கப் படுகிறவரும் ஆனார். மகா அலக்சாந்தர் அரசர் இறங்கபோது ஒரு ஞானவான் சொல்லுவான்: அலக்சாந்தர் நேற்றுப் பூமியை அடக்கி ஆண்டார், இன்றைக்கு பூமி அவரை அடக்குகிறது. நேற்றுப் பூமி முழுதங்கானும் தமக்குப் போதாதென்றது போல பல தேசங்களையும் அடிப்படுத்த முயன்றுகொண்டுவந்தார், இன்றைக்கு அவருடைய இராச்சியம் ஒரு நாலு முழுக் கூடங்கு மாத்திரமே. நேற்று சேனை படை புடைகூழ் ஒட்டோலகமாய்ப் பவனி போய்க்கொண்டிருந்தார், இன்றைக்கு அவரை நாலு குளிக்காரரே சமந்துகொண்டு போகிறார்கள் என்றானும். “ பாவியுடைய மகிமை மலக் குவியலும் புழுவுமே ” என்ற வேதவாக்கியம் இப்படியே சுவக்கடங்கில் நிறைவேறுகிறது (1 மக்கபே. 2; 62).

மரணமானது சரீரத்துக்குக் கொண்டு வருகிற அழிவு இது. அது சரீரத்துக்குச் சேர்ந்த பொருள் பண்டங்களுக்கும் ஆத்து மத்தைச் சேர்ந்த இவ்வுலக கண்மைகளுக்கும் வருவிக்கிற அழிவையும் இப்போது கோக்குங்கள். எத்தனை காணி பூமி, தோட்டம் வயல், வீடு வாசல், மாடு கன்று, கைக் கட்டுகள், பல முறையும் அசியாயமாய் தேங்கி திரவியங்கள், வங்குக் கணக்குகள், கோட்டுச் சிட்டு சுடு ஒற்றி வருமதிகள்! எத்தனை அருங்மையாய்ப் பேணி வந்த சிறுச் சிறுச் சாமான், தப்பி மூட்டு, தளவாடம், புத்தகங்

கன்! எவ்வளவோ பாடுபட்டுத் தேடி வைத்த இந்தப் பொருட்கள், எவ்வளவோ அருமை பெருமையாய் காப்பாற்றி ஆண்ட இந்தத் தட்டுபுட்டுக்கள் எல்லாம் கனவிற் கண்ட தீரவியம் போல இல்லாமல் போய்விடும். சலாதின் என்னும் சலுத்தான் சாகக்கிடந்த போது, ஒரு பணியாளை அழைத்து அவனிடம் ஒரு தடியின் தலைப்பிலே கட்டின ஓலு முழுத் துணியைக் கொடுத்து: நீ இதைக் கொண்டுபோய் ஊரெங்குச் காட்டி “இதுதான் இராசாதிராசன் இராசமார்த்தாண்டன் சலாதின் மகா ராசன் தன்னேடு கொண்டு போகிற சகல சம்பத்தும்” என்று சொல்லிக்கொண்டு வா என்றார்ம். மரணமானது நம்முடைய சகல செல்வ சம்பத்துக்களையும், உடைமை உரிமைகளையும் அறவே அழித்துப்போடும். மரண ரேம் “நிர்வாணியாய் என் தாயின் கர்ப்பத்திலிருந்து வந்தேன், நிர்வாணியாய் திரும்பிப் போன்றேன்” என்று யோடு மகாத்துமா சொல்லிய வாக்கியம் ஒரு அரவாங் தவறுமல் திறைவேறுவதாகும் (யோடு. 1; 21).

பொருள் பண்டங்களைப் போலவே, குலம் கோத்திரம், உத்தி யோகம், சங்கை வெகுமானம், கல்விச் செருக்கு எல்லாம் மாண்த தோடே சூறைக் காற்றில் அகப்பட்ட துரும்பாய்ப் போம். எத் தனை முறை நாம் எமது உயர்ந்த சாதி, இனக்கட்டு, இவைகளைப் பற்றி இறமாப்புக் கொண்டு தலையெடுப்பாய் நடக்குவருகிறோம்! ஏழை எனியோரை, வேலைகாரரை எவ்வளவு பராமுகமாய் கடத்துகிறோம்! நமது உத்தியோகம் எவ்வளவு கர்வத்துக்குக் காரணமாகிறது! நமக்குக் கொஞ்சம் தாழ்ச்சியான ஒரு சொல்லை யாராவது சொல்லிப் போட்டால்: “என்னையோ இப்படிச் சொல்லுவது? நான் ஆர் என்று நினைத்துக்கொண்டாய்? என் குணம் தெரியுமா?” என்று கோடித்துச் சட்டிடக்கிறோம்! நம்முடைய கலவையைப்பற்றி எவ்வளவு அகங்காரமான எண்ணம் நமக்கு இருக்கிறது! இது எல்லாம் மரணத்தோடே அக்கிணியாற்றின்மேல் இட்ட மியிர்ப்பாலம் போல கண் மூடி விளிக்குமுன் பொசுங்கி அற்றுப்போம். மரணம் ஒரு விசேஷமும் பாராது. சவக்கிடங்கு, அரசர் என்றும் பிரசை என்றும் நோக்காது. மேட்டிமை மிகவும் நிறைக்கவான அலக்காந்தர் இராசா ஒரு சவக்காலைக்கு அருகே குதிரையிலேறிப் போய்க்கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு ஞானியானவன் அச் சவக்காலைக்குள் ஏதோ களனிப் பார்த்துத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறதைக் கண்டு, குதிரையை நிறுத்திக்கொண்டு: இங்கே நீர் என்ன தேடிக்கொண்டிருக்கிறீர் என்று கேட்க, அந்த ஞானி: அரசனே தங்களுடைய பிரசை என்றும் பிலிப்பு இராசாவுடைய தலைமன்றடையையும்

ஏலும்புகளையும் தேடுகிறேன். இங்கே ஓடுகள் எலும்புகள் எல்லாம் ஒன்றடிமன்றடியாய்ப் போய்க்கிடக்கிறதினால், அவைகளைக் கண்டு கோள்ளக் கூடியதாய் இல்லை. பிதாவின் தலை ஓடும் எலும்பும் என்றபடியால் ஒரு வேளை தங்களுக்கு அவைகளின் குறிப்புத் தெரியுமாக்கும் என்றாலும். இப்படியே, நம்முடைய சகல சம்பத் துக்களும் சங்கை கீர்த்திகளும் எல்லாம் மரணத்தோடு மறைந்து விடும். நம்முடைய பேரராயும் உலகம் மறந்துவிடும். “அவர்களுடைய ஞாபகம் சத்தத்தோடு அழித்துபோயிற்று” என்ற வேதவாக்கியம் (சங். 9; 7) உண்மையான வாக்கியங்கானே. உற்றூர் உறவோர் நாலைந்து நாள், நாலைந்து மாதம், அல்லது நாலைந்து வருஷம் மட்டும் நம்மை எட்டிலே தப்பிலே நினைக்கக் கூடும். அதற்குப் பிறகு ஒருவரும் நம்மைக் கவனிப்பார் இல்லை. கவனித்தும் என்ன? நினைத்தும் என்ன? நமது சரீரம் முழுதும் அழுகிப் புழுத்து மன்னாகை, நம்முடைய பொருள் பண்டம் ஆஸ்தி பாஸ்தி எல்லாம் போக, ஆணவும் சங்கை வெகுமானம் எல்லாம் நம்மை விட்டு நீங்க, உலகத்தால் முற்றுக மறக்கப்பட்டுத் தட்டத்தனியே புறப்பட்டு ஒருவரும் துணியாய் வரக்கூடாத தனிப் பாதையால் மறு லோகத்துக்குப் பயணப்படுவது எவ்வளவு அச்சம் வருவிக்கிற ஒரு காரியம்!

III

மரணத்திலுள்ள சந்தேகத்திலேயும் பயங்கரம்; அது ஒஹத்துப் பாராமற் செய்யும் அழிவிலேயும் பயங்கரம். ஆனால் ஆகப் பெரும் பயங்கரத்துக்குக் காரணம் என்னவானால், மரணமானது, இனி ஒரு போதும் நம்மால் மாற்றிக்கொள்ளக் கூடாமல், நமது கதிக்கு முடிவு கட்டிவிடுவது தான். “மனிதன் ஒய்வு தரம் மரித்து வேணும் என்று.....நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது” என்ற வேதவாக்கியத்தை ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள். மனிதன் “செத்தால் பிழைக்க அறியான்”. நமக்குச் சாவு ஒன்றே ஒன்றுதான். அந்தச் சாவுதான் நமது கதியையும் தீர்த்து முடிவு கட்டிவிடும். சாகும் வேளை சருவேசரனுக்குப் பிள்ளையாப், சத்தமாய் இருந்தால், நிதி திய மோட்ச பாக்கியம். சாகும் வேளை பிசாக்கு அடிமையாய், பாவத்தோடு இருந்தால், ஊழியுள்ள கால நாக வேதனை. இத் தீர்வை மாருத தீர்வை. செத்தவன் மறுபடி உயிர்த்து வந்து தான் செப்த பிழையை மாற்றிக்கொண்டு பெயர்ந்து ஒருக்காற் சாக முடியாது. “மரமானது தெற்கே விழுத்தாலும் வடக்கே விழுந்தாலும் விழுங்க இடத்திலேயே கூடக்கும்” (பிசங். 11; 3) புன்

னியவானுபச் செத்தவன் புண்ணியவான் தான்; பாவியாய்ச் செத்தவன் பாவிதான். இனி மாற்றம் இல்லை. அல்லாமலும் சீவிர்த் துக்கு ஏற்றதே மரணம். சரிந்த பக்கத்துக்குத் தானே மரம் விழும். கிழக்கே சரிந்த மரம் மேற்கே விழாது. சீவியகாலத்திலே மனந்திரும்பாதவர்கள் மரணவேளையிலும் மனந்திரும்புவது இல்லை. தாம் எத்தனையோ அற்புத சகாயங்களினால் அருட்டி அருட்டி, எத்தனையோ புத்திமதிகளினால் ஏவி ஏவிக்கொண்டு வந்தும், தேடித் தேடித் திரிந்தும் தமக்குச் செவிகொடாமல் மூர்க்காரப் பின்ற ஸ்த சனங்களைப் பார்த்து ஆண்டவர் வசனிப்பார் : “ நீங்கள் என்னைத் தேடுவீர்கள், தேடியும் உங்கள் பாவத்திலேதான் சாவிர்கள். நான் போகிற இடத்துக்கு வா உங்களாற் கூடாது ” என்றார் (அருளடி. 8; 21). மனந்திரும்புவது என்றால் நினைத்த நினைத்த உடனடையையும் ஒரு ஆத்தும நிலை அல்ல. அது ஒரு பரம வரம். சருவே சானுஸ்டப விசேஷ அருள் இல்லாமல், ஒரு பாவி மனந்திரும்பு வது ஒருபோதுங் கூடாது. அந்த அருளுமோ ஒரு அற்புதமான அருள். எவ்விதமான அற்புதம் என்று எண் னுக்கீர்கள்? சின் னஞ்சு சிறு அற்புதம் அல்ல. அரச். சின்னப்பர் இஸ்பிரீத்துசாக்கு சருவேசானின் வாக்கியமாக எழுதி வைத்ததைக் கேளுங்கள் : “ எவர் கிறீஸ்துநாதரை மரித்தோவிருந்து எழுப்பினாரோ அந்தத் தேவ வல்லமையை விகவசிக்கிற நீங்களும் அந்த விகவாசத் தினால் அவரோடு கூட உயிர்த்தெழுங்கவர்களாகிறீர்கள் ” (கொலோ. 2; 12). தேவ குமாரனை மரித்தவர்களிடத்திலிருந்து உயிர்ப் பித்தது அற்புதங்களின் மேலான அற்புதம்; தேவ வல்லமையின் விசேஷ செபல். கம்மைப் பாவ மரணத்திலிருந்து எழும்பப் பண்ண அப்படிப்பட்ட ஒரு மகா அற்புதம் வேண்டுமாம். இந்த அப்புவு மான அற்புதத்தை, மகத்தான அற்புதத்தை சருவேசரன் ஆருக்குச் செப்வார்? சீவிய காலமெல்லாம் தம்மை அவமதித்துக்கொண்டு, சீவியகாலமெல்லாம் தமக்கு நன்றீகேடு இழூத்துக்கொண்டு வந்த ஒருவனுக்குச் செப்வாரா? மூர்க்கமாய் நிற்கிற பாவிகளின் இருதயத்தைக் கடினப்படுத்துவோம் என்று அல்ல வோ அவர் திருவுளம்பற்றியிருக்கிறார் (யாத். 7; 3)! அப்படிப் பட்ட பாவியின் இருதயத்தைக் கடைசி நேரத்தில் இளக்பண் னுவார் என்று எப்படி நம்பியிருக்கலாம்? இது எவ்வளவு பயங்கரமான நிலைபாரம் என்று பாருங்கள். பாவியானவன் சாகும்வேளையில் மனந்திரும்ப நினைத்தாலும் மனந்திரும்புதலின் வரம் அவுக்கு அருள்ப்படாமற் போகக் கூடும். கண்ணீர் விட்டு அழுதா வும் மனஸ்தாபம் இல்லாமற் போகக் கூடும். “ சருவேசானுக்கு

எற்ற துக்கம் நிலைமாறுத, இரட்சணியத்துக்கு ஏற்ற மனஸ்தாபத் தை உண்டாக்கும். உலகத்துக்கு உரிம துக்கமோ மரணத்தை உண்டாக்கும் ” என்றது வேத வாக்கீயம் (2 கொரிக். 7; 10). இப்படியே ஆண்டவைக் காட்டிக்கொடுத்த சதிமானத் துரோகி யும் துக்கப்பட்டான். துக்கப்பட்டும், மனந்திரும்பவில்லை. ஆண்டவைர மும்முறை மறுதலித்த பேதுருவனவர் துக்கப்பட்ட போது அவருக்கு மனந்திரும்பும் வரம் கிடைத்தது. யூதாவர்கள் யோத்து துக்கப்பட்டபோது அந்த வரம் அவனுக்குக் கிடைக்க வில்லை. “ நான் குற்றம் இல்லாதவரைக் காட்டிக் கொடுத்தேனே ” என்று சொல்லிக்கொண்டு, அடங்காத கிளேசத்தினால் ஓடிப் போய் பய்யாப் புரியிலே நான்றுகொண்டு இறந்தான். அவனுடைய வயிறு வெடித்து குடல் புறப்பட்டுச் சரிந்தது. ஆத்துமமோ மனந்திரும்பாத பாவிகளின் உபத்திரவ இருப்பிடத்துக்குப் போயிற்று. இப்படியே, உள்ள நாள் எல்லாம் சருவேசானுக்கு மாறும் சடந்த கொண்டு வந்து கடைசி நேரத்தில் மனந்திரும்பலாம் என்றிருந்த வன், தன் சீவியகாலம் தன் கையிலிருந்து பறிந்து போவதையும், தனக்கோ மனஸ்தாப வரம் கிடையாமல் இருப்பதையும், தனக்கு இனி வேலெரூர சீவியகாலம் இல்லாமல் மரணத்தோடே எல்லாம் தலைக்கட்டி விடப்படுவதையும் கானும் போது கொள்ளும் பயங்கரத்துக்கு இல்லை. அதை உங்களுக்கு எடுத்துக் காட்ட போதிய உவமை இல்லை. அந்தப் பயங்கரம், தானே தனக்கு இல்லையானது. அது வெளியே தோற்றுத் தூ பயங்கரம். ஆகையால், எந்த உவமையாலும் அதை விளக்கக் கூடாமல் இருக்கும். வெளியே தோற்றுத்து என்றேன். எத்தனை பேர் வெளிக்கு கல்ல மரணம் அடைகிறவர்கள் போலக் காணப்பட்டும் சித்திய கேட்டுக்கு உரிப முடிவை அடைகிறார்கள்! மரணப் படுக்கையிலே குருவான வர் வந்து அவன்ஹைதப் பூசதல் செப்வதையும், சவத்தை வெகு துக்க ஆட்பாங்களோடும் திருச்சபைப் பாடல்களோடும் கோவி னுக்குக் கொண்டுபோய்க் கடைசிச் சடங்குகள் எல்லாம் சரிவர னிறைவேற்றுவதையுங் கொண்டு, நாம் ஒரு முடிவும் சொல்லத்தக்க தாய் இராது. பல முறையும், அவன்ஹைதப் பூசதலும் சாச்சடங்கு களும் இனசனர்களாலே சாத்திரப்படிக்கு னிறைவேற்றப்படுகிறது என்றதையும் ஞாபகப் படுத்திக்கொள்ளுங்கள். கோவிற் சாமானும் சங்கையான அடக்கமும் இல்லாமற் போய்விடுமே என்றதற்காக குருவானவரை அவன்ஹைதப் பூசதலுக்குக் கொண்டுவரத் துரிதப் படுகிறவர்களும் உண்டு. சாச் சடங்கெல்லாம் சட்டவட்டமாய் சடந்த போதிலும், இறந்தவன் மெய்யாக மனந்திரும்பாமல், அதா

வது ன் மரண வரம் என்ற கடைசிப் பிரசாத்ததை அடையாமல், இரங்கிருக்கக் கூடும். நாம் இங்கே சுவத்தைப் பூசித ஆசாரத் தோடு பூமதானம் பண்ண, அங்கே ஆத்துமம் செருப்புக் கிடங்கி லே புதைக்கப்படக் கூடும். எல்லாம் முடிந்தே! அந்த ஆத்து மத்தின் கதி நித்தியத்துக்கும் முத்திரையிடப்பட்டதே! இது எவ்வளவு அங்கம் பதறி உளம் கடுங்கச் செப்பிற ஒரு நினைவு!

பிரிப்பானவர்களே, இதுவரைக்கும் நான் எடுத்துச் சொன்ன மூன்று விதமான பயங்கரமும் உங்களுக்கு வராமல் நீங்கள் பாக்கிப்பாட்சி சீவித்து பாக்கிமாப் மரிக்க விரும்பினால், இன்றைக்கே உலக ஆஸ்தகளையும் சரீர இச்சூக்களையும் விண் சங்கை வெகுமா னங்களையும் வெறுத்து சருவேசானுக்கு கல்ல ஊழியம் பண்ணத் தொடங்கிக்கொள்ளுங்கள். மரணம் தீச்சயம் ஆகையால், அதைப் பற்றிய நினைவைப் பின்னுக்குப் பின்னுக்குப் போட்டு வையாமல், ஒவ்வொரு நாளும் அந்த நினைவோடு நடந்து ஆயத்தமாயிருங்கள்.

நடக்கையிலோ இருக்கையிலோ கிடக்கையிலோ பிறரோடு

நான் நீ என்ன

உடற்றவிலோ உண்கையிலோ உடுக்கையிலோ உயிர்போவது

உணரேன் மாய

விடக்கையிலோடு உறவாக்க அறம் புரியேன் பொதுத் தீர்வை

விளம்புங் காலம்

இடக்கையிலோ வலக்கையிலோ நிற்பவனுவேன் கருணை

எம் பிரானே

என்று பத்தோடு இருங்கள். உலகத்தில் இருந்தாலும் உங்கள் நடபடி எல்லாம் பரவோகத்தை நாடி இருக்கும்படியாக நடந்து கொள்ளுங்கள். உலக பொருட்களையும், சரீரத்தின் விலக்கப் படாத இன்பங்களைத் தானும் பற்றில்லாத விதமாய்ப் பாவிக்கப் பழகிக் கொள்ளுங்கள். இவைகளோடு நீங்கள் “ஒடும் புனியம்பழும் போல” ஊடாடி வர வேண்டியது. எல்லாத்தையும் தேவ தோத் திரத்துக்காக ஆண்டு அனுபவிக்கிறது ஒழிய, அவைகளிலே நீங்கள் அமிழ்ச்சி முக்குளித்துப் போகப்படாது. செப்த பாவங்க ஞக்காக மனஸ்தாபப் பட்டு மனக் திரும்பித் தவத்துக்கு உரிய கிரியைகளைச் செப்து புண்ணியின் சம்பாதிப்பதைப் பின் போட வேண்டாம். நாளை நாளை என்று சொல்லிக் கொண்டு வக்தால் அந்த “நாளை” ஒரு நாளும் வராது. நாமும் காத்திராத மரணத் துக்கு உள்ளாகி, இந்தப் பிரசங்கத்திலே காட்டின மூலித் பயங்கரத்துக்கும் ஆளாகி விடுவோம். நன்மையான காரியம் ஒன்றை

யும் நாளைக்கு என்று வைக்கப் படாது. நாளை நம்முடையது அல்ல, இன்றதான் நம்முடையது. அஞ்ஞான சான்திரிகளும் இதை வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள்.

நன்றே செய்யவும் வேண்டும்—நன்றும்

இன்றே செய்யவும் வேண்டும்

என்று ஒரு தமிழ் வாக்கியம். பின் போட்டு வைத்தாலோ மனக் திரும்பாமல் மரிக்கிற பெரும் ஆபத்து, நித்தியமும் அழுதமுது புலம்ப வேண்டிய ஆபத்து வந்து சூழும். பின் போட்டு வைக்கப் பண் னுவைதல்லாம் பிசாசின் தங்கிர சூழ்சியான சோதனை. இந்தப் படா வஞ்சலையான தூர்ப்புத்திக்கு இணங்காலை, இன்றைக்கே மனக்திரும்பி ஆண்டவருடைய திரும்பாத்தை அடையக் கடவோம். அளவில்லாத இரக்கமுள்ள பிதாவானவர் நம்முடைய பாவங்களைப் பொறுத்து, நாம் தம்மை கேசித்து சேவிக்கிறதற்கு வேண்டிய வரப்பிரசாதங்களை ஏராளமாய்த் தந்து, நம்மைத் தம் முடைய பாதைகளிலே நடத்தி, நமக்குப் பயங்கரம் இல்லாத கல்ல மரணங் தந்து, ஒருநாள் தமது திருமுக திரிசனத்தையும் அளித்தருங்வார்—ஆமென.

என்கிற புண்ணியம். நாம் நாள்தோறும் நம்மை மறுத்து, அதாவது நம்முடைய ஆசாபாசங்களை அடக்கி, மனம் போன போக்கெல்லாம் போகாமல் நம்மை மட்டிப் படுத்தி, ஆண்டவருடைய சிலுவையின் பாதையிலே நடக்க வேணும். தன்மறுப்பு இல்லாமல் நாம் கிறீஸ்து நாதருடைய சீஷாப் இருக்க முடியாது. தன் மறுப்பு இல்லாமல் புண்ணிய வளர்ச்சியும் இல்லை.

1. கம்முடைய அங்பு சிறைக்கத் தீவிராகிய யேசுகாதசவாமி பாவச் சக்தியிலே தவழ்க்குகொண்டிருந்த மனுக்குலத்தை அந்த மோசமான சக்தியிலேயிருந்து வெளியேற்றி பரலோக பாதையிலே நடப்பிக்கவென்று இவ்வுலகத்துக்கு எழுந்தருளுகிறவரானார். இதற்காக அவர், பாவம் ஒன்று தவிர், மற்றும் மனுஷ சபாவத்துக்கு உரிய கலவையினங்களையும் கையேற்று (மத். 8; 17), மனிதர் மத்தியில் ஒரு மனிதனுக்களாகி, நமக்கெல்லாம் முன்மாதிரி கையான ஒரு சீவியத்தை நடப்பித்துக் காட்டினார். அந்தச் சீவிய மூமோ முழுதும் தம்மை மறுத்து கடத்திய சீவியம் அல்லாமல் வேறல்ல, பெரிய வெள்ளிக்கிழமையைன்று மாத்திரம் அவர் நமக்காகப்பாராமான மரச்சிலுவையைச் சமக்கலானார். ஆனால், அதற்கு முன் தமது திருச்சீவிய காலம் முழுதுமே, பெத்தலேமின் புலலைனை தொடக்கமாகவே, மரச்சிலுவையிலும் அதிக பளுவான ஒறுத்தல் என்னும் மனச் சிலுவையை அனுதினமும் ஓயாமற் சமந்துகொண்டு வரலானார். “கிறீஸ்து நாதர் தமது பிரியப்படி ஏடவாமல், உம்மை நின்திக்கிறவர்களுடைய சின்தைகள் என்மேல் விழுந்தது என்று எழுதியிருக்கிறபடியே கடந்தார்” (ரோமர் 15; 3). அவர் தாமே திருவுளப்பற்றியபடி : “என் சித்தத்தின்படி அல்ல என்னை அனுப்பினவருடைய சித்தத்தின்படி செய்யவே நான் பரலோகத்தினின்று இறங்கி வக்தேன்” (அருளப். 6; 38). கம்முடைய தா அமாரூன் ஆசாபாசங்களைப் போல ஆண்டவருடைய கீழ் அங்கிஷம் அவருடைய மேல் அங்கிஷத்துக்கு எதிராய் ஒரு போதும் கிளம்பியிருக்கக் கூடாது. ஏனென்றால், அவருடைய திருமனுஷ்க சித்தம் தேவ திருச் சித்தத்துக்கு எப்போதும் கீழ்ப்படிக் கிருந்ததும் அல்லாமல், இரண்டு சித்தமும் ஒரு தேவ ஆளிலே தானே தங்கியிருக்கத்து. தேவ ஆளுடைய சித்தத்திலேயும் கீழ் அங்கிஷத்திலேயும் ஒருபோதும் எந்த கெறிகேடும் வர முடியாது. இப்படி இருந்தாலும், கெறிகேட்டுக்கு உட்பட்ட நமக்கு முன்மாதிரிகை காட்டும்படியாக, ஆண்டவர், தாம் மனித சபாவத்திலே

இரண்டாம் நாள்

ପାତ୍ର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର

Instruction : On Self-denial

ಕಾಲೆಪ್ ಪೋತ್ತಿನೆ :

தன் சிலுவையைச் சுமந்துகொண்டு சேல்லல்

பிரியமான கிறிஸ்தவர்களே, மோட்சத்தை அடைகிறது தான் எமது சீவியத்தின் ஒரே இலக்கு. அதற்காகத்தான் சருவே சரன் கம்மை உண்டாக்கினார். நாம் மோட்சத்தை அடைய வேண் மொனால் கம்முடைய பரம குருவாகிய யேசுகாதசவாமியைப் பின் பற்றுவது அவசியம். அவரே கம்முடைய வழியும் உண்மையும் சீவியமும் ஆனவர் (அருளாப். 14; 6). அவருடைய திருப் போதகங்களுக்கெல்லாம் அத்திவாரமான போதகம் ஒன்றை இப்போது உங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். யேசுகாதசவாமி “எல்லர்கரையும் கோக்கித் திருவளம்பற்றியதாவது: யாராவது என் பின்னே வா விரும்பினால், அவன் தன்னைத் தான் வெறுத்து தன் சிலுவையை அனுதினமும் சமங்கு கொண்டு என்னைப் பின்பற்றி வரக்கடவான்” (ஆக. 9; 23) என்றார். இந்தப் போதகத்திலே ஜயப்பாட்டுக்கு இடமில்லை. ஆண்டவர் சகலரையும் கோக்கிச் சொல்லுகிறார்—சங்கியாகிகள் தவத்தாளிகளை மாத்திரமல்ல, சகலரையும். எனென்றால், மோட்சத்தை அடைய விரும்புகிறவர்கள் எவர்கள் எவர்களோ அவர்களைல்லாரும் அவரைப் பின்பற்ற வேண் டியவர்கள். இனி, ஆண்டவரை நாம் எல்லாரும் பின்பற்ற வேண் டிய முறை என்ன? அனுதினமும்—இதைக் கவனியிங்கள்—அனுதினமும், அதாவது ஒவ்வொரு நாளும், நாம் எமது எமது சிலுவையைச் சமங்குகொண்டு தமக்குப் பின்னே வா வேண்டுமாம். எமது எமது சிலுவை என்றது என்ன? இதுதான் தன்மறுப்பு

யாதொரு தவறும் இல்லாமல் அனுபவிக்கக் கூடிய சுகங்களைத்தானும் வெறுத்து, சிலுவையையே எப்போதும் சமந்துகொண்டார். “தமக்கு முன்னே சந்தோஷம் வைக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் அவமானத்தை என்னுமல் சிலுவையையே சுகித்தா” (எபி. 12; 2).

தம்மை மறுப்பதும் சிலுவையைச் சுகிப்பதும் ஆண்டவருக்கு அவசியமாய் இருக்கவில்லை. நமக்கோ அது அவசியம்; இன்றியமையாத ஒரு அவசியம். ஏனென்றால், சென்ம பாவ தோஷத் தினால் நம்முடைய ஆசாபாசங்கள் நெறி தப்பி எழுந்து நம்மை எப்போதும் பாவ வழியிற் செலுத்திக்கொண்டிருக்கப் பார்க்கும். கடிவாளமும் சவுக்கும் முன்னுக்களும் இல்லாமல குதிரையில் ஏற்றனவன் பாடு எப்படியோ, அப்படியே தன்மறுப்பு இல்லாதவன் பாடும் இருக்கும். குதிரைச் சீவாரிக்காரன் கடிவாளத்தைச் சரியாப்ப பித்துச் சவுக்கை விசுக்கி தன் காற் குழம்ச்சக்ஸில் மாட்டிய முன்னுக்களால் இடுக்கிக்கொண்டு வந்தால், குதிரை போக வேண்டிய பாதையால் போகும். கடிவாளம் இல்லாமலும், சவுக்கு முன் இல்லாமலும் ஏறியிருக்கிறவனை, அந்த மிருகம் தன் எண்ணத்துக்கு இழுத்துக்கொண்டு ஓடி, எந்தப் பற்றையிலோ எந்தக் கெடங்கிலோ விழுத்தி விடும் என்று சொல்ல முடியாது. தன்மறுப்பு இல்லாமல் ஆசாபாசங்களின் நெறிகேடுகளை அடக்கி ஆளுவது கூடாத காரியம். ஆசாபாசங்களை அடக்கி ஆளாமல், கிறீஸ்துகாத ருடைய சீஷாயிருப்பது எப்படி? கிறீஸ்து நாதருடைய சீஷாய் இராமல், மோடசத்தை அடைவது எப்படி? இதினாலேதான் அர்ச. சின்னப்பரும்: “கிறீஸ்து நாதருடையவர்கள் தங்கள் மாமிசத்தையும் அதின் தூர் ஆசை இச்சைகளையும் சிலுவையில் அறைந்து விட்டவர்களாம்” என்று வசனித்தார் (கலாத. 5; 24). இதிலே சீஷனுணவர் தமுடைய குருவின் திருப் போதகத்தை எடுத்து எதிரொலி பண்ணினார் ஒழிய வேறு அல்ல. பரம குருவானவர்: “தன் சிலுவையை எடுத்துக்கொண்டு என்னைப் பின் செல்லாத வன் எனக்கு ஏற்றவன் அல்ல” (மத. 10; 38), “யாதொருவன் தன் சீவனையும் வெறுக்காவிட்டால் எனக்குச் சீஷனைப் பிருக்க மாட்டான்” (லூக். 14; 26) என்று திருவளம்பற்றின போதகத்தைத்தான் சின்னப்பர் விபாக்கியானம் பண்ணி: நாம் ஆண்டவருடைய சீஷாய் இருக்கவேணுமானால் நம்முடைய ஆசாபாசங்களையும் சரிரத்தையும் சிலுவையில் அறைய வேணும் என்றார். இப் போதகத்தைத்தான் அர்ச. அகுஞ்சினார் வெறெரு விதமாய் வற்புறுத்துகிறார். அதெப்படியென்றால்: “நீ யேசுக்கிறீஸ்து நாத

ருடைய சிலுவையைச் சுமந்துகொள்ளாவிட்டால் இன்னும் அவருடைய சீஷன் ஆகவில்லை. உன்னுடைய இச்சைகளையும் நெறி கெட்ட ஆசைகளையும் சிலுவையில் அறையாவிட்டால் நீ கிறீஸ்து நாதருக்குச் சேர்ந்தவன் அல்ல” எனகிறார். அர்ச. மகா சிங்கராய பாப்பாவனவரும் சின்னப்பர் எழுதிய வெறெரு வேதவாக்கியத்தை (ரோமர் 6; 4) விபாக்கியானம் பண்ணிக் கிறீஸ்தவர்களுக்குச் சொல்லுவது: “ஞானள்ளானத்தினால் யேசுக்கிறீஸ்து நாதருடைய அவயவங்கள் ஆகவிட்டார்கள்; ஆதலால் உங்களை மறுத்து நடக்கு கொள்ளுங்கள். கொள்ளாவிட்டால், அவருடைய அங்கங்கள் என்ற சுதங்கிரத்தை இழுந்து போவீர்கள்” என்றார்.

இந்தப் போதகத்தை ஆண்டவருடைய அடியார்கள் எல்லாரும், உண்மையான கிறீஸ்தவர்கள் எல்லாரும், தங்கள் நாளாந்த சீவியத்தில் அனுசரித்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். ஆண்டவருடைய அப்போஸ்தலர்களுது சீவியமெல்லாம் தன்மறுப்புத்தான். “கிறீஸ்து நாதருடனே கூடச் சிலுவையில் அறையாப்பட்டிருக்கிறேன்” (கலாத. 2; 19), “கர்த்தராகிய யேகுவடைய காயத் தழும்புகளை என் சரீரத்திலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்” (கலாத. 6; 17), “மற்றவர்களுக்குப் பிரசங்கம் பண்ணுகிற நான் தானே ஆகாதவ னுய்ப் போகாதபடிக்கு என் சரீரத்தை ஒடுக்கிக் கீழ்ப்படுத்துகிறேன்” (1 கொரிந். 9; 27) என்று புறச் சாதிகளின் அப்போஸ்தலர் சொல்லியதை மற்றவர்களும் முழு உண்மைப்படி சொல்லக் கூடியவர்களாய் அல்லவோ கடங்காரர்கள்! அப்போஸ்தலர்களிடத் திற் போலவே சகல எல்ல கிறீஸ்தவர்களிடத்திலும் தன்மறுப்பு என்கிற ஒறுத்தல் எப்போதும் காணப்படும். தன்மறுப்பு இல்லாமல் கிறீஸ்த சீவியமில்லை.

பிரியமானவர்களே, நான் இப்போது கடின ஒறுத்தல் உபவாசங்களைப் பற்றி, சரீரத்தை இரைத்தம் பிரிட்டு ஓடக் கசைகளால் அடிப்படையைப் பற்றி, வனவாசத்திலே இருந்து தவம் பண்ணுவதைப் பற்றிப் பேசவில்லை. கிறீஸ்து வேத சீவியத்துக்கு அத்திவாரமாகிய தன்மறுப்பைப்பற்றி மாத்திரம் பேசுகிறேன். தன்னை மறுத்து நடவாமல், மனம் போன போக்கெல்லாம் நடக்குகொண்டு கிறீஸ்து நாதருடைய சீஷனும் இருக்கலாம், மோடசத்தை அடையலாம் என்று நம்பி மோசம் போகாதேயுங்கள். ஆண்டவர் திருவளம் பற்றின படியே: “பரலோகத்துக்குச் செல்லுகிற பாதை ஒடுக்க மானது; அதின் வாசலும் இடுக்கமானது. நாகத்துக்கு நடக்கிற பாதையோ விசாலமானது; அதின் வாசலும் விட்டுவீதியானது; அதில் பிரவேசிக்கிறவர்களும் அனக்தம் பேர்” (மத. 7; 14).

ஒடிக்கமான பாதையால் போகாமல், அதாவது உங்கள் ஆசாபா சங்களை அடக்காமல், சரீர் என்கிற குதிரைக்கு கல்ல கடிவாளம் போடாமல் இருந்தால், அல்லது, ஆண்டவருடைய வாக்கியப்படி யே, உங்கள் சிலுவையை ஒவ்வொரு நாளும் சமர்த்துகொண்டு அவர் பின்னே நடவாவிட்டால், நீங்கள் கிறீஸ்து நாதருடையவர்களும் அல்ல, அவர் தம்முடையவர்களுக்கு என்று திறந்துவிட்டிருக்கிற மோட்ச இராச்சியத்துக்குப் பங்காளிகளும் அல்ல.

2. தன்மறுப்பு இல்லாமையினுலேதான் நாம் புண்ணியத் தில் வளராமல் பாவச் சக்தியிலே கெட்குது புருங்கிறோம். மனதிலே வந்த வந்த எண்ணம் எல்லாத்துக்கும் இடங்கொடுத்து, கண் விரும் பியதை எல்லாம் பார்க்க, காது விரும்பியதை எல்லாம் கேட்க, வாய் விரும்பியதை எல்லாம் பேச விட்டுக்கொண்டு வந்தால், பாவத்தை விலக்குவது எப்படி? புண்ணியத்தைச் செய்வது எப்படி? ஒருவனை அகத்த நினைவுகள் வந்து எப்போதும் மொய்த்துப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறதற்குக் காரணம் என்ன? ஒரு முக்கிய மான காரணம் கண்ணே அடக்கி நடவாததுதான். கண் இச்சித் தழையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு வரவர, கற்புக்கு அடாத ரூபங்கள் தன்னை அறியாமலே மனதிலே பதிக்துகொள்ளும். பிறகு காத் திராத் சேர்த்திலே அந்த ரூபங்கள் தலை காட்டவே, மொலு மொலுவென்று தூர் எண்ணங்கள் ஆசைகள் பிறக்குதொண்டிருக்கும். ஆசைகள் முற்றிக் கிரிவைகளாகிறதற்கு நேரஞ்செல்லுமா?

கண்ட நின்ற கதையெல்லாத்துக்கும் காதைத் திறந்து பிடித்துக் கொண்டிருப்பதினாலும் இப்படியே பல பாவ எண்ணங்களுக்கும் ஆசைகளுக்கும் இடம் உண்டாகும். தெருத்தின்னைகளிலே எத்தனை பிற கிகேக்துக்கு மாருன கதைகள் பேசவார்கள்! எத்தனை ஆவலாதிகள்! எத்தனை அழுகற் பேச்சுக்கள்! பலமுறையும், வேதத்துக்கும் திருச்சைப்பக்கும் ஆசாரக் குறைவான எத்தனை சன்னை சூசனைகள்! இப்படிப்பட்ட பேச்சுக்களுக்கு மனம் பொருங்திச் செவி கொடுத்தால், மெல்ல மெல்ல மனம் பழுதாகி, இருதயம் உருத்து, பாவச் சோதனைகளுக்கு அகலமான வழி திறந்து விடப்படாமல் இருக்குமா? காற்றுடன் கெருப்புப்போல இந்தச் சோதனை சேர்த்திலே பிசாசம் ஒரு கை பாராமல் விடுமா? வாய்க்குக் கடிவாளம் போடாமல் விடுவதினால், எத்தனை மனஸ்தாபங்கள் சன்னை சச்சரவுகள் பழி பாதகங்கள் உண்டாக வழியாகிறது!

நேரத்தோடு தன்னை மறுத்து இச்சைகளை அடக்கவையாத தினுலேதான், கோபம் குடிவெறி முதலிய பல பாவங்கள் விளைகி

நது அவ்வா? புத்தியில்லாத மிருகமானது தன்னிச்சை தூண்டித்துண்டி விட்டபடி அதையும் இதையும் செப்பவுபோல, எரும் தன்னடக்கம் இல்லாமல் நினைத்த நினைத்தபடியெல்லாம் செப்தால் ஒருபோதும் பாவத்தை விலக்கமாட்டோம். ஒரு போதும் புண்ணிய பாதையில் நடக்கமாட்டோம்.

தன்மறுப்பிலே நாள்தோறும் பழகாதவர்கள் செய்கிற நற்கிருத்தியங்கள் புண்ணியங்களைப் போலத் தோற்றினாலும் உள்ள படி அவைகள் புண்ணியங்கள் அல்ல. இரகசியமான பழிவாங்கும் மனதை, மோக இச்சைகளை, பொருளாசையை, அகங்காரத்தை மறித்து அடக்க யாதொரு முயற்சியும் பண்ணைமல், எத்தனை பேர் சிலசில வெளி ஆசாரங்கள்தான் புண்ணிய சீவியம் என்று என்னி மோசம் போகிறார்கள்! இவர்கள் வழக்கமான செபத்தை விடார்கள்; பூசையைப் பிரார்த்தனையை மறவார்கள்; வாடிக்கையான காலங்களில் ஓப்பாசாரமாய்ப் பாவச்சுகிர்த்தனமும் பண்ணிச் சற் பிரசாதமும் பெற்றுக்கொள்ளுவார்கள்; ஆனால் தங்களுடைய தூர் காட்டங்களையோ எதிர்த்து போராடுவதில்லை. தன்மறுப்பு என்கிற சிலுவையையோ நாள்தோறும் கூக்கிறதில்லை. அதினால், அடிக்கடி மீண்டும் மீண்டும் அதே பாவத்தில் விழுவார்கள். பாவப் பழக்கங்களை முற்றுக அகற்றிப் புண்ணிய சீவியத்தை தொடங்கவோ ஒருபோதும் மனம் ஒத்த பிரயத்தனம் செப்பவதில்லை. இப்படிப் பட்டவர்களுடைய வேத அனுசரிப்புக்கள் எல்லாம் புண்ணியங்கானு? ஒரு போதும் இல்லை. அடித்தளத்திலே பாவ மூளைப் படர்க்கிருக்கும்போது புண்ணியங்கள் வளர்ந்து சவிகொள்ள இடம் ஏது? தன்மறுப்பு என்கிற மன்வெட்டியால் பாவமூளைப் பற்றையை வெட்டிப் பிரித்தால் ஒழிய புண்ணிய விதை மூளைப்பதும் இல்லை, வளர்வதும் இல்லை.

கிறீஸ்தவர்களே, நாம் சிலுவையைச் சுமங்குதொகொண்டு போய் சிலுவையில் அறையுண்ட நாதருடைய சிலுவையின் வேதத்தை அனுசரிக்கிறவர்கள். ஆதலால், நம்முடைய நாதரின் சொற்படி கமது சிலுவையை நாள்தோறும் சுமங்குதொகொண்டு அவரைப் பின்பற்ற வேண்டியவர்கள்: அதாவது நாள்தோறும் கம்மை நாமே மறுத்து, நம்மை நாமே அடக்கி, பாவ இச்சைகளை ஒறுத்து புண்ணியை வழியிலே நடப்பது கமக்குக் கடமை. இந்தத் தன்மறுப்பு தான் நமது சீவியத்துக்கு அச்சானி போல இருக்க வேண்டியது. கமது புண்ணியைப் பழக்கம் எல்லாம் அதிலே நின்று ஆடவேண்டியது. கடின தபசகள் ஒருசங்கி ஒறுத்தல்கள் எப்போதும் அவசியமாயிராது. இதுவோ எப்போதும் அவசியம். இது இல்-

லாமல் புண்ணியமில்லை ; மோட்சமில்லை. ஆதலால், இன்று, நாம் இனிமேல் நம்முடைய பஞ்ச புலன்களை அடக்கி நடக்க நல்ல பிரதிக்கினை செய்துகொள்ளக்கூடவோம். விசேஷமாய், இந்த ஞான ஒடுக்க நாட்களில் கணக்களை, காதுகளை, எல்லாத்திலும் அதிகமாய் வாயை அடக்குவோமாக. மிதமின்சிய நித்தியையை, தீனி லே அதிக ஆசையை, சரீர் சொகுசை மட்டுப்படுத்தி, நமது தேகத்தையும் சற்றே ஒறுப்போமாக. அப்போது ஞான ஒடுக்கத் துக்கு வேண்டிய அடக்கமும் ஒடுக்கமும் நம்மிடத்தில் காணப்படும். சருவேசரனும் நமக்கு வேண்டிய விசேஷ வரப்பிரசாதங்களையெல்லாம் ஏராளமாய் நமக்குப் பொழிந்தருளுவார். இப்படியே நாம் தேவ உதவியினால் முற்றுக மனந்திரும்பி, ஆண்டவருக்கு ஏற்ற உத்தம கிறிஸ்த சீவியத்தை நடத்தி, ஒரு நாள் அவருடைய பேரின்ப திருமுக தரிசனத்தையும் அடைந்து கொள்ளுவோம்—ஆமென்.

SERMON :

On the day of Reckoning

மாலைப் பிரசங்கம்

தனித் தீர்வையின் கணக்கு வரையறை

“ Redde rationem vilificationis tuae ”
(Luke XVI 2)

“ உன் உக்கிரானக் கணக்கை ஒப்புவி ” (அ.க. 16, 2).

மரணம் எவ்வளவு நிச்சயமோ, மரணத்தின்பின் நடக்கப் போகிற தனித்தீர்வையும் அவ்வளவு நிச்சயம். யாராவது தான் என்றுகூடியும் ஒருநாட் சாகவேணும் என்றதை மறுக்கக் கூடுமா? பித்துப் பிடித்தவர்கள் ஒழியி, வேறு ஒருவரும் தாங்கள் ஒருநாட் சாகவே சாகவேணும் என்பதைத் தட்டிப் பேசமாட்டார்கள். இனி, சாவு என்று என்ன? ஆத்துமானது சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்து போவது தானே. பிரிந்த ஆத்துமம் தன்னைப் படைத்தவரிடத்திலே தனது சீவியத்தின் கணக்கைக் கொடுக்கப் போகாமல் விட முடியாது. இவ்வித கணக்குக் கேட்டதுக்குத் தான் தனித்தீர்வை என்ற பெயர் திருச்சபையில் வழங்கும். இதைச் சும்மா தீர்வை என்று சொல்லாமல், தனித்தீர்வை என்று சொல்லுவது என்னத்திற்காக என்றால், அவரவர் செத்த உடனே சொல்லப்படுகிற தீர்வையைத் தவிர, உலக முடிவிலே சகல மனுஷருக்கும் பொதுவான* ஒரு தீர்வையும் கடப்பதாகும். ஆதலால், உடனுக்குடனே அவரவருக்கு நடக்குக் தீர்வைக்கு தனித்தீர்வை என்றும், கடைசி நாளிலே சகலருக்கும் ஒருங்கே வரப் போகிறப்பம்கரமான நடுவுக்கு பொதுத்தீர்வை என்றும் பெயர் சொல்லப்படும். மனுஷனை உண்டாக்கக் காப்பாற்றி அவனுக்குக் கணக்கில்லாத நன்மைகளைச் செய்துகொண்டுவருகிற அளவில்லாத வல்லமை உள்ள கர்த்தாவாகிய சருவேசரன், தாம் உலகத்திலே தமக்குப் பணிவிடை செய்ய வைத்த ஊழியனுகிய மனுஷனிடம் கணக்குக் கேளாமல் விடமாட்டார். “ உன் உக்கிரானக் கணக்கை ஒப்புவி ” என்ற வேத வாக்கியம் இறந்து போகிற ஒவ்வொரு ஆத்துமத்துக்கும் சொல்லப்படாமற் போகாது. நாம் ஒவ்வொரு

வரும் பின்தியோ முக்தியோ கமது சீவி காலத்தின் கஸ்க்ளை ஆண்டவரிடம் ஒப்பிக்கப் போகவே போகவேங்கும்.

இந்தக் கணக்கு ஒப்பிப்போ (1) ப்ப்யாமல் ஒரு சன் ஈடுக் கப் போகிறது. (2) இனிமேல் இல்லை என்ற வரையறைபோடு கடக் கப் போகிறது. இப்போது நான் எடுத்துச் சொன்ன இந்த இரண்டு பிரிவிலேயும் அல்லது துறையிலேயும் இன்றையில் மாலைப் பிரசங்கம் அடங்கும். தனித்தீர்வையைப் பற்றிய தியானம், பிரிய மாளி கிறிஸ்தவர்களே, உங்களுடைய ஆத்துமங்களுக்கு மிகவும் பிரயோசனமானது; உங்கள் கடேற்ற அலுவலுக்கு எவ்வளவோ உதவிபானது. ரேத்தோடு உங்களை நீங்களே நியாயங்கிறது கொண்டால், நீங்கள் ஆண்டவருடைய நீதியாசனத்தின் முன் போய் நிற்க வேண்டிய அந்தத் திகில் உறுத்துகிற ரேத்திலே மனச் சமாதானம் நிறைந்த நம்பிக்கையோடு கணக்குக் கொடுக்கத் தக்க வர்கள் ஆவிர்கள். உங்கள் கணக்கைப் பார்த்து வைக்கிற அலுவ ஜிப் பின்போட்டுப் பின்போட்டுக்கொண்டு வந்தாலோ, முழுக் கணக்கையும் தப்பாமல் ஆகியோடு அந்தமாய், கடைசித் தாமாய்த் தீர்க்க வேண்டிய அந்த ரேத்தில், சொல்லமுடியாத கவலைகொண்டு ஊழியுள்ள காலத் துயரத்தை அடையவேண்ட வரும். ஆதலால் உங்களால் இயற்ற முழு ஊக்கத்தோடும் தாழ்மையான செபு குணத்தோடும் இந்தப் பிரசங்கத்தைத் தயவாய்க் கேளுங்கள். சருவேசு நும் அவருடைய திருமாதாவும் இந்தப் பிரசங்க வேளையில் உங்களுக்கும் எனக்கும் வேண்டிய சகல அனுக்கிரக உதவி களையும் பண்ணுவார்களாக! (பிரியதத்தம்).

I

சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்த ஆக்துமாம் தன்னைப் படைத்தவருக்குக் கணக்குக் கொடாமல் தப்பிப் போய்விட முடியுமோ? “சாவுக்குப்பின் கடக்கிறதையார் அறவுவார்? அதையார் கண்டது? ” என்று நாம் சொல்லிக் கொண்டு கவலையற்று இருக்க முடியுமோ? ஒரு போதும் முடியாது. ஏனென்றால், செத்தவுடன் தனித்தீர்வை என்றது எடுத்து வைத்துச் சொல்லுகிற ஒரு உவகதையல்ல; அது சருவேகரன் தாமே நியமித்தருளின் ஏற்பாடு; வேத புத்தகத்திலே வெளிப்படையாய்க் காட்டியிருக்கிற ஒரு சம்பவம். “மனி தர் ஒரே தரும் மரிக்க வேண்டும் என்றும் அதற்குப் பின் கடுத்தீர்வை என்றும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது” (எபிரே. 9; 27). நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது—இது ஒரு தேவ நியமிப்பு. எவராலும் கடக்க முடியாத, ஒரு போதும் மருத ஒரு நியமிப்பு. “சரீரத்தைக்

தில் அவனவன் செய்த கண்ணமக்கும் தின்னமைக்கும் தக்க பலளை அடையும் படிக்கு நாமெல்லாரும் கிறீல்து நாதருடைய நியாயா சனத்துக்கு முன்பாக வெளிப்பட வேண்டும்” என்றும் வேத வாக்கியம் (2 கொரி. 5; 10, ரோ. 14; 10). வெளிப்பட வேண்டும்—இதற்கு வேறு போக்கில்லை. மோட்ச சம்பாவனைக்குரிய சுத்தவாளரும் அந்த நீதியாசனத்துக்கு முன்பாக வெளிப்பட வேண்டும்; கரக தண்டனையை அடையப்போகிற நிரப்பாக்கிய பாவிகளும் அதே நீதியாசனத்துக்கு முன்பாக வெளிப்பட வேண்டும்.

வேத வாக்கியமானது சங்கேத விபரீதத்துக்கு இடமில்லாமல், தெட்டத் தெளிவாய்க் காட்டுகிற இந்த உண்மைக்கு, நம்முடைய புத்தியும் சாட்சி சொல்லும். அளவில்லாத கருணையோடு நம் மைப் படைத்து, மட்டில்லாத உதார குணத்தோடு நமக்கு வேண டியது வேண்டியது எல்லாங் தந்து காப்பாற்றி, நமக்காகத் தமது திரு உதிர்த்தையுன் சிந்தனை சருவேசுன், இத்தனை மக்ததான் நன்மைகளுக்கு எல்லாம் பாதொரு கணக்கும் கேளாமல் விட்டுவிடுவாரோ? “ஆற்றிலே போடுகிறும் அளந்து போடு” என்றபடி, புத்தியுள்ளவன் எவ்வும் தான் யாதொரு அலுவலுக்காகக் கொடுப்பதைக் கணக்கோடு கொடுப்பான்; கொடுத்ததற்கு வகையும் கேட்பான். உங்களில் ஒரு ஆள் தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட ஒருவனிடம்: “இந்தா இந்தக் காக பத்துப் பவுணையுங் கொண்டுபோய் எனக்கு இன்ன இன்ன வேலை செப்து முடித்துவிடு”, அல்லது “இன்ன இன்ன சாமான் வாங்கிக்கொண்டு வா” என்று கொடுத்துவிட்டு, பிறகு, தான் கொடுத்த காஸைப்பற்றி, வேலையாள் செப்த வேலையைப்பற்றி, வாங்கின சாமானைப் பற்றி நினையாமலும் கணக்குக் கேளாமலும் விடுவது உண்டோ? ஒருபோதும் இல்லை. நியமித் துக்கொண்ட கெடு முடிந்த உடனே வேலை செப்து நிறைவேற்ற விட்டால், சாமான் வராவிட்டால் உடனே ஆளைத் தேடிப் பிடித்து “என் காஸை வை அல்லது வேலையை முடி; சாமானைத் தா” என்று கெருக்காமல் விடுவது உண்டோ? சித்தப்பிரமை கொண்ட ஒருவன்—மண்டைக் கலக்கமுள்ள ஒருவன்—மாத்திரம் தன் பணத்தைக் கணக்கு வழக்கில்லாமல் எறிந்து போட்டு இருப்பான். சருவேசுரனே அனந்த ஞானம் உள்ளவர். மனத்தடிமாற்றத்தின் நிமுல் தானும் அவரிடத்தில் வராது. அவர் நமக்குத் தந்ததை எல்லாம் கணக்கோடு தந்திருக்கிறார். ஆதலால், தந்த கொடைகளுக்குத் தக்கபடி கணக்குங் கேட்பார். இது கொஞ்சமும் ஜயப்பாட்டுக்கு இடம் இல்லாத ஒரு நிச்சயம். “மனுஷன் பேசும் விணுன சகல வார்த்தைகளைக் குறித்தும் நடுத்தீர்ப்பு நாளிலே கணக்கு ஒப்பு

விக்க வேண்டும் என்று மெப்பாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” என்று ஆண்டவர் தாமே திருவளம் பற்றவில்லையா? (மத்-12; 36) அவர் தக்க நாவைக்கொண்டு நாம் பேசுகிற வீண் வார்த்தைகளுக்குமே கணக்கு ஒப்புவிக்க வேண்டுமானால், மற்றக் கொடைகளைப் பற்றி என்ன சொல்லுவோம்! எவ்வளவு கட்டாயமான ஒரு கடுத்தீர்ப்பு! எவ்வளவு அந்தத் தீர்ப்புக்கு உட்படாமற் தப்புவது எப்படி?

உலக சுக போகங்களிலே கருத்து வைத்து நடக்கிறவர்களுக்கு கடுத் தீர்ப்புப் பற்றி நினைக்க மனம் இல்லை. கடுத்தீர்ப்பும் இல்லை, கடுவரும் இல்லை, கம்மை மீட்க வந்த யேசு நாதரும் இல்லை என்று தங்களைத் தாங்களே நம்பப் பண்ணிக்கொள்ள அவர்கள் வெகு பிரயாசப் படுவார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களை நோக்க வேதவாக்கியம் சொல்லுவதாவது: “வாலிபனே, உன் இளமையிலே சங்தோஷப்படு; உன் வாலிப் நாட்களிலே உன் இருதயம் உன் ணைப் பூரிப்பாக்கட்டும்; உன் செஞ்சின் வழிகளிலும் உன் கண்களின் காட்சிகளிலும் நட. ஆனாலும், இவை எவ்வளவுற்றினும் நிமித்தம் சருவேசரன் உன்னை சியாயத் தீர்ப்பிலே கொண்டுவந்து நிறுத்தாமல் விடார்” (எக்கிளி. 11; 9). உன்னை நீயே ஏமாற்றிக் கொண்டு உனக்கு கடுத்தீர்வை இல்லை என்றது போல நீ நடந்து கொண்டாலும் என்ன? அது ஒரு நாள் வாவே வரும் என்றது தான் இவ்வாக்கியத்தின் கருத்து. ஆதலால், பிரியமானவர்களே, நான் கண்மை தின்மை பகுத்தறியக் கூடிய ஒரு உத்தாவாதமுள்ள மனுஷனுப் பிருக்கிறேன் என்பது எவ்வளவு நிச்சயமோ, நான் செப்பத் கண்மை தின்மைக்கு ஒருங்காட்கணக்குக் கொடுக்கவே னும் என்பதும் அவ்வளவு நிச்சயம். எனக்குப் புத்தியும் தன்னிட்டமும் உள்ள ஒரு ஆத்துமம் பிருக்கிற படியால் கடுத்தீர்ப்பும் உண்டு; சங்தேகமில்லாமல் உண்டு.

சாவு வந்த உடனே மனுஷனுக்கு இவ்வாலை அதின் சகல பொருள் பண்டங்களும், தன் சரீரமும் கூட, மறைந்து போம். “இவ்வுலகத்தின் வேஷம் கடந்து போகிறதே” என்ற வேத வாக்கியத்தின் உண்மையை அப்போதே ழூரணமாக உணரலாம் (1 கொரிக். 7; 31). ஆத்துமம் சரீரத்தை விட்டுப் பிரிதலும், முகத்தை மூடிக்கொண்டிருந்த ஒரு முகமூடி விழுந்தது போல, அதின் கதி அப்போது தான் தெரியும். காச நீரால் மறைந்திருந்த கண் திடீரென வெளித்தது போல, உலக மாய்க்கயும் பாவ மயக்கமும் அப்போது தான் துலையும். அவ்வேளை, பாவவாளனுடைய ஆத்துமமானது தன்னை கடுத்தீர்க்கிறவருக்குத் தப்பி ஓட நினைத்து, எப்பக-

கம் பார்த்தாலும் தப்புவதற்கு வகையில்லாமல் திங்கத்து நிற்கும். கூட்டை விட்டு வெளிப்பட்ட கிளிப்பின்னை போல இருக்கிற ஆத்துமம் எங்கே பற்று தப்பியோடும்? இதோ! உயர்ப் பற்றாலும் அங்கே சருவேசரன் இருக்கிறார்; பாதாளத்தை ஊட அத்து ஒடிப் பார்த்தாலும் அங்கே அனந்த வல்லமையுள்ளவர் இருக்கிறார்; கிழக்கு முகமாய்ப் பார்த்தாலும் அங்கே சகலத்தையும் அறிகிறவர் இருக்கிறார்; மேற்கு முகமாய், வடக்காய் விரைந்து போனாலும் எங்கெங்கும் சர்வ விபாபியான அனுதி நித்தியர் இருக்கிறார். “எவ்வளவும் தன்னை நாம் காணுதாடிக்கு மறைவிடத்தில் ஒளித்துக் கொள்ளக் கூடுமோ என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார். நாம் வானத்தையும் பூமியையும் நிரப்புகிறவர் அல்லவோ என்று கர்த்தர் வசனிக்கிறார்” (யெஹே. 23; 24.). செத்தவனுடைய ஆத்துமம் எங்கும் நிறைந்தவருடைய சமுகத்தை விட்டு நீங்க முடியாது.

இவ்விடத்தில், கிறீஸ்தவர்களே, ஆத்துமத்தை கடுத்தீர்க்கிற வர் பிதாவாகிய சருவேசரனுமல்ல, இஸ்பீரித்துசாந்து சருவேசரனுமல்ல, கமக்காக மனித சபாவத்தைத் தரித்த சதனையை யேசு காதர்தாமே என்றலை வைத்துக் கொள்ளங்கள். “பிதாவானவர்தாமே ஒருவருக்கும் கடுத்தீர்வை சொல்லாமல் தீர்வை சொல்லும் அதிகாரம் முழுமையையும் சுதனிடத்தில் ஒப்புவித்திருக்கிறார். அவர் மனுஷ குமாரனுப் பிருக்கிறபடியால் கடுத்தீர்வை சொல்லும் அதிகாரத்தையும் அவருக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்” என்பது வேத வாக்கியம் (அருளப. 5; 22—3). மனுஷ குமாரனுக்கையும் வேத சாத்திரிக்கிறுடைய ஒரு அபிப்பிராயத்தின்படி, பாலோகத்திலே அல்ல, வெளிரு தூரமான தலத்திலேயும் அல்ல, அவனவன் மரித்த இடத்திலே தானே, ஒரு கொடிப் பொழுதக்குள்ளே அந்தப் பாரதாரமான தீர்வையைச் சொல்லி முடித்துப் போடுவார் என்று கம்பவேண்டி இருக்கிறது. செத்தவன் செத்துப் போன்னதானே என்று சூழ நிற்போருக்கு இன்னும் நிச்சயமாக வில்லை. அவர்கள் சவத்தின் கண்களை இன்னும் பிடித்து மூடவில்லை. பிரேதத்திலே இன்னும் சூடுகாணப்படுகிறது. இதற்கிடையில், உடலை விட்டுப் பிரிந்த ஆத்துமத்தின் கணக்கு இதோ! கேட்கப்பட்டாயிற்று. பாக்கியமான நித்தியமோ நிரப்பாக்கியமான ரகக் கிடங்கோ நியமிக்கப்படுகிற மகா விளக்கம் இதோ! கடந்து முடிந்தது. சவத்தைப் புடை சூழ்ந்து கோவென்று அழுகிறவர்களுக்கு, பங்கல் போட, பாடை கட்ட, இழவு சொல்ல ஒடியாடித் திரிவோருக்கு இந்தத் தீர்வையைப்பற்றி ஒன்றும் தெரிய வராது.

செப்து கொண்டு வருகிறீர். இந்தப் பாவியோ தனக்காகச் சிலு வையிலே தொங்கின தேவரியைப் புறக்கணித்துப் போட்டு, தனக்கு தேவர் பொழிந்தருளின உபகாரங்களை எல்லாம் மறந்துவிட்டு, தன்னிக் கெடுக்கிறதற்கே உள்ள காளைல்லாம் உத்தியோகமாய்த் திரிச் சன்னைத்தான் வேணுமென்று நடக்கிறுக்கிறுன். உம்மு டைய சுத்தமான கற்பனைகளையெல்லாம் முட்டுத்தனமாய் மீறிப் போட்டு, என்னுடைய துட்ட ஏவதல்களுக்குத்தான் சொல்கொடுத் திருக்கிறுன். இவன் தேவரீருடைய பிள்ளை என்று சொல்லப்படுகிறதற்கு எள்ளாவும் பாத்திரம் இல்லாதவன்; எனக்குத்தான் என்றும் உரிமையான அடிமை. ஆனபடியால், நீதியுள்ள சருவே சானே, இவனை என் கையிலே தந்துவிடும் தந்துவிடும்” என்று சொல்லுவதாகும்.

அந்தப் பாவியை துன்மாதிரிகையினால், தூர்ப்புத்திகளி னால், அசட்டைத்தனத்தினால், ஏவதனினால் கெட்டு நாகத்தில் விழுந்த நீர்ப்பாக்கிப் ஆத்துமாக்கள் அக்ஞேரம் ஆண்டவருடைய நீதியாசனத்தின் மூன் வகுநீன்று முறைப்பாடு சொல்ல இடங்கிடைக்குமானால், அப்படிப்பட்டவர்கள் மகா புலம்பலோடு கூக்குர விட்டு: “நீதியுள்ளவரே, முகம் பாராத நித்திய கடவுளே, சத்திய சூருப்பே, இவன்தான் எங்களைப் பாவஞ் செப்ப ஏவிவிட்டவன்; எங்களைப் பாவத்திலே விழுத்தினவன். இவனுடைய நடக்கையைக் கண்டுதான் நாங்கள் தீய வழியில் நடக்கத் தொடங்கினேன்; செங்குத்தான் நாகப் பாவதயில் இறங்கினேன். இவனுடைய சொல்லைக் கேட்டுத்தான், நாங்கள் தேவ துரோகம்பண்ணத் துணிக்தோம். இவன் எங்கள் ஆத்துமத்தைக் கெடுத்தான். மாசில்லாததாய் தீஸ் பிரித்து சாந்து சருவேசரனின் பரிசுத்த ஆலயமாய் இருந்த எங்கள் இருதயத்தை இவன்தான் பிசாகின் இருப்பிடம் ஆக்கினான். பாவம் அறியாத எங்களுக்கு இவன்தான் பாவத்தைப் பழக்கி னான். எங்கள் இருத்தப்படி இவன் தலைமேல் விழுந்திருக்கிறது. ஆனபடியால், எங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிற தாங்க முடியாத அகோர நாகத் தண்டனையை இவனுக்குங் கொடுக்கவேணும். நாங்கள் விழுந்திருக்கிற அவியாத கெருப்புக் கிடங்கிலே இவனும் விழு உத்தரவு பண்ண வேணும், பண்ண வேணும்” என்று கேட்டுகிற பார்கள்.

மாடு ஆடு, நாய் குதிரை முதலிய வாய்விடாச் சாதிகளுக்கு அவ்வேளை வாய் திறந்து பேச வல்லமையும் புத்தியும் கொடுக்கப் படுமானால், அதுகளும் கறுமுதல் உறுமுதல்களோடு முறைப் பட்டு: “எங்களையெல்லாம் மனுஷனுடைய பாவிப்புக்காகப் படைத்

துக் கொடுத்தருளின சருவ தயாபரமுள்ள கடவுளே, இவன் எங்களைக்கொண்டு நன்றாக வேலை செப்பித்து, எங்களுடைய புரோச னத்தை எல்லாம் எடுத்து அனுபவித்துக்கொண்டு, தேவரீர் செப்த உபகாரங்களுக்கு எவ்விதத்திலாவது நன்றி பாராட்டாமல், தேவரீருக்கு தன் வாழ் காளைல்லாம் துரோகமே பண்ணியிருக்கிறுன். இவனை எங்கள் கண் கானுத இடத்திலே தள்ளிவிட்டு, நீதிப்படி யே சகல உலகும் கேட்டுக் கூடுகிறதைக்க தண்டனையை இவனுக்குக் கொடும் கொடும்” என்று கதறும்.

குரியனும் சக்திரனும், நிலமும் நீரும், காற்றும் கெருப்பும் வாய்விட்டுப் பேசக் கூடுமானால், இந்த உயிர்ற பொருட்களும் சருவலோக நாயகருக்கு முன் வந்து தண்டன் கீட்டு நின்று: “அகில சராசரங்களுக்கும் கர்த்தாவே, தேவரீருடைய சித்தத் தின்படியே நாங்கள் இவனுக்கு வையிலைக் கொடுத்தோம்; குளிர் நிலவை எறித்தோம்; இவனைத் தாங்கி, பயிர்களை, தவசதானியங்களை, கனிவர்க்கங்களை இவனுக்கு உதவினேனும். இவனுக்கு வேண்டிய வேண்டிய போது எல்லாம் போசனமும் பானமும் ஆனேனும். அனலும் குளிர்ச்சியும் அளித்தோம். இவைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு, எங்கள் கண்முன்பாகவும் எங்களை அரியாயமாய்ப் பாவித் துக்கொண்டும், இவன் தேவரீருக்குச் செய்த சுவாமித் துரோகங்களின் பேரிலே தேவரீர் பழி வாங்குவதுதான் நீதி நீதி” என்று ஒலமிடுவதாகும்.

இப்படியே படைப்புண்ட வள்ளுக்களெல்லாம் தனக்கு எதிராக எழுந்து சாட்சி சொல்லுவதுபோலிருக்கச்சே, பாவியின் மனச் சாட்சிதானேன் அவனை இடித்திடித்துக் கண்டித்துக் கொண்டிருக்கும். “இருளில் மறைந்திருக்கிறவைகளையும் அவர் பகரங்கமாக்கி இருதயங்களின் மோசனைகளையும் வெளிப்படுத்துவார்” (1 கொரின் 4; 5) என்று வேத புத்தகத்திலே அறிவிக்கப்பட்ட பயங்கரமான நேரம் அவ்வேளைதான் அல்லவோ! அப்போது பாவியை நன்றிகெட்ட இருதயத்தின் மோசனைகளும் வெளியரங்கமாகும்; அளவில்லாத அன்புமயமான ஆண்டவருடைய திருவிருதயத்தின் யோசனைகளும் வெளியரங்கமாகும். பாவி தன் னுடைய முழுச்சீவிய காலத்தினும் சகல பழி பாதகங்களையும் அக்கிரமங்களையும் ஒருமிக்கக் காண்பான். தன்னுடைய இருதயத்திலே இதுவரைக்கும் தனக்குங்கூட முழுதும் எட்டாமல் இருந்தவைகளாகிய வஞ்சகங்களை கபடுக்களை, காய்மகாரங்களை எரிச்சல்களை, கோபக் குரோதங்களை வண்ம வயிரங்களை, ஆங்கார இறுமாப்புகளை பொருள் வாஞ்சைகளை, மோக துர்க்கங்க் திச்சைகளை கல்கெஞ்சத்தனங்களை கா. பி. 4

இறந்துபோனவனை முன் நிறுத்தி யேசுகாதசவாமி எடத்துகிற விசாரணையைச் சூழ நிற்போர் கண்டார்களானால், கேட்டார்களானால், திடுக்கிட்டு, திக்குமுக்காடி, விறைத்து, சமித்து, சீவனற்று விழுந்து போவார்கள். அவர்கள் கண்ணுக்கும் காதுக்கும் அது மறைத்து வைக்கப்படுவதும் ஓர் தேவ தயவுதான்.

II

ஆத்துமம் யேசுகாத சவாமியடைய சமூகத்தில் திற்கவே, அவருடைய திருமுக மண்டலத்திலிருந்து விசுகிற ஆயிரம் கோடி சூரியப் பிரகாசம் உள்ள பரம வெளிச்சத்திலே அது தன்னுடைய சீவியம் முழுதையும் ஒரு கணப் பொழுதிலே கண்டு கொள்ளும். “அக்காலத்தில் நாம் ஏரூசலேஹம விளக்குக் கொண்டு சோதிப்போம்” (சொப்போ. 1; 12) என்று எழுதப்பட்டபடியே, கர்த்தர் தமது வெளிச்சத்திலே ஆத்துமம் என்கிற ஏரூசலேஹின் சகல மூலை முடிக்குகளும் வெளிப்படாச் செய்வார். நாம் இவ்வுகை பராக்கு கவலைகளிலே அமிழ்ந்தி இருக்கும் மட்டும், நமது ஆத்துமத்தின் உண்மையான நிலைப்பத்தை அறிந்துகொள்ள மாட்டாமல் இருக்க வேண்டும். ஆத்துமத்தின் முகத்தை உற்றுப் பார்க்க நமக்கு அவகாசமும் இல்லை, மனமும் இல்லை. பாவசங்கிர்த்தனத்துக்கு ஆயத் தம் பண்ணும் வேளைகளிலுங்கூட, ஆசாபாசங்களின் மொய்ப்பி னால், முற்றுக மனக்திரும்பிவிட வேணும் என்று ஆவல் கொள்ளாததினால், நம்முடைய கணக்கில்லாத மீறுதல்களை எல்லாம் நாம் கண்டு பிடிப்பதும் இல்லை; கண்டு பிடித்தாலும் பாவத்தின் பயங்கரமான அவலடச்சனத்தை, நன்றி கேட்டை, பாரப் பழியை ஆயிரத்தில் ஒரு பங்குதானும் உணர்வதும் இல்லை. ஆனால், டுடுத் தீர்க்க எழுந்தருளியிருக்கிற நம் ஆண்டவருடைய உண்டாக்கப்படாத பரம சோதியான வெளிச்சம் நம்முடைய ஆத்துமத்தின் மூலை முடிக்குகள் எல்லாவற்றிலும் ஊடுருவிப் பார்க்கு பிரகாசித்து இருதயத்தின் அந்தங்கங்களை எல்லாம் வெளியாக்கும்போது, சகலமும் வெட்ட வெளிச்சம் ஆகிவிடும். நாம் ஒரு முன்னிருட்டு இரவிலே விதியிற் போகும் வேளையில், எதிரே போவோர் வருவோ வராக் கூடத் தெரியாமல், ஒரு உண்ணிப்பைப் பிடித்து நடந்துகொண்டிருக்கிறோம். இதோ சுடுதியாய் ஒரு மோட்டார்க்கார் வருகிறது. அதின் வெளிச்சம் பக்கென்று தெரு முழுதையும் மூட, தெரு வோ திண்ணையோ வேலியோ விராயோ மாங்களோ தடிகளோ எல்லாம் வெளிப்பட, தெருவின் சிறு கற்கள் தானும் எவ்வளவு உலக்கமாய்த் தெரிகிறது! அதுபோலவே, ஆண்டவருடைய திரு

பூகப் பிரகாசமும், முன் நமக்கு மறைந்திருந்த சகலத்தையும் ஒரு கணப் பொழுதிலே வெளியாக்கிவிடும். அந்த வெளிச்சத்தின்மூன் ஒன்றும் மறைவாயிருக்க முடியாது. பழைய ஏற்பாட்டிலே சரு வேசான் திருவளாம்பற்றியிருக்கிறபடி : “இருதயமோ சகலத்திலும் தூட்டத்தனமுள்ளதும் திருக்கு முருக்குள்ளதும் ஆனது. அதின் உள்ளாந்தரத்தை அறிய யாராலே முடியும்? கர்த்தராகிய நாமே இருதயங்களை ஆராய்ந்து உள் இந்திரியங்களைப் பரிசோதிக்கிறவர்; நாமே ஒவ்வொருவனுக்கும் அவனவன் நடப்புக்கும் அவனவன் கிரியைகளின் பலனுக்குக் கத்தைக் கொடுக்கிறவர்” (யெரே. 17; 9-10). ஆகையால் அவருடைய சபங்க் சோதியான பிரகாசத்தில் எல்லாம் மறைவில்லாமற் காட்டப்படும்.

பாவவாளனின் ஆத்துமமானது தன்னைத் தானே உள்ளபடி காணும் போது,—தனது உலக சீவியம் முழுதையும் ஒரு கண்ணுடியிற் பார்ப்பது போலத் தெரிக்கும் போது,—அந்தப் பாவியை, எல்லாம் அறிந்தவரான நடவர் முன்னே குற்றஞ்சாட்ட வழக்காளியும் தேவையில்லை, சாட்சியுங் தேவையில்லை. அங்கு தரணிமாருக்கும் இடமில்லை, சனுப் பேசுவோருக்கும் இடமில்லை. பாவியடைய விளக்கும் தீர்ப்பும் வேறு எவருடையவும் உதவியில்லாமல், ஆண்டவர் முன்னிலையிலே, ஒரு கைகொடிப் பொழுதுக்குள்ளே, இமைகொட்டி விழிக்கிற ரேந்துக்குள்ளே நடந்து முடிந்துபோம். ஆனாலும் அந்த விளக்கத்தின் நுணுக்கமான, வரையறைவான விபாத்தை நாம் உணர்ந்துகொள்ளத் தக்கதாக, மனுஷனுடைய சன்மசத்துருவான பிசாச, தான் சீவிய காலமெல்லாம் ஏமாற்றி தன நுடைய வழியிலே நடப்பித்த பாவியை அந்தக் கடைசி ரேந்து வேடும் கைவிடாமற் பின் சென்று, தன்னேடு தீக்கிடங்கில் இழுத்துக்கொண்டு போய்விட ஆயத்தமாய் வந்து கிற்கும் என்று வைத்துக்கொள்ளலாம். பிசாசக்கு அந்ரேம் வாய் திறந்து பேச உத்தரவு கிடைக்குமானால், அது ஆண்டவரை கோக்கி : “சருவேசானே எழுந்தருளும் உம்முடைய வியாச்சியத்தை கடுக்கேட்டுத் தீர்த்தருளும்” (சங். 73; 22). தேவரீர் சம்மனக்களாய் இருந்த எங்களை ஒரே ஒரு ஆங்காரத்தின் பாவத்துக்காக சித்திய நாகத்திலே தள்ளி விட்டார். தேவரீர் எங்களுடைய பாவத்தைப் போக்க ஒன்று செய்ததும் அல்ல; எங்களை மனந்திரும்பிவா அழைத்ததும் அல்ல. ஆனால் எத்தனையோ தோஷ துரோகங்களைச் செய்த மனுஷனுக்காக தேவரீரும் மனுஷனுகைக் கணக்கில்லாத பாடு பட்டதும் அல்லாமல், அவன் குணப்பட எத்தனையோ வழிகளையும் உண்டுபண்ணி, அவனுக்கு ஒரு முடிவில்லாமல் கன்மையின் மேல் கன்மையும்

எல்லாம் கண்டு அஞ்சவான். அவன் வாக்கினாற் கிரியையினாற் செய்த சகல பாவ நிஷ்டரேங்களும், சூழ்ச்சமாய் இரகசியமாய்ப் பண்ணின சகல வெட்கக் கேடுகளும், பிறருக்கு இழைத்த சகல அங்கீயங்கள் தோமைகள் ஆத்தம நட்டங்களும் எல்லாம் வரிசை வரிசையாய் அவன் கண்முன்பே, சித்திரக்காரன் வரைந்து துலாம் பரமாய்க் காட்டிய படங்கள் போல, வடிவெடுத்து நிற்கக் கண்டு கொஞ்ச உட்குவான்.

தான் எட்டிலே தப்பிலே செய்த புண்ணியங்கள் என்று எண்ணிவைத்துக்கொண்ட கிருத்தியங்களும் அவ்வேளையே தங்கள் தங்கள் சய சாயலோடு தோற்றுவதாகும். அந்தக் கிருத்தியங்கள் உண்மையான புண்ணியங்கள் அல்ல, உலக ஒப்பாசாரத்துக் காக புகழ்ச்சிக்காகப் பண்ணின, தேவ சிகேக முகாந்தமில்லாத, சபாவத்துக்கு மேலான பலன் ஒன்றும் அந்ற, வீண் கிருத்தியங்களாம், போலிப் புண்ணியங்களாம் என்றது அப்போதுதான் வெவிவரும். ஐயோ! என் புண்ணியம் எல்லாம் கனவிற் கைப்பற்றின கருத்தனம் போல ஆச்சுதே. நான் முழுதும் வெறுவிலியாய், பாவக் குஷ்டம் என்கிற அருவருப்பிலோலே தான் மூடப்பட்டவானும்ப் போனேனே! என்னுடைய மீட்பர் இதுவரையும் எனக்குக் காட்டி வந்த அன்பையும் ஆதரவையும் பார்த்தால், ஏங்கித் திகைக்கிறேனே. அவருடைய “அன்பின் அகலமும் நீளமும் உயரமும் ஆழமும் இன்னதென்று” (எபே. 3; 18) இதுவரையும் உணராமற்போனேனே என்று கலங்கி மலங்கி உணர்வழிந்து நிற்பான்.

நிற்கிறவேளையிலே, நீதிபாராய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஆண்ட வரும் தனக்குத் தீர்வை சொல்லப் போகிறதைக் கண்டு : ஐயோ என்னைப் படைத்தவரின் திருவாயால் புறப்படப்போகிற நீத்தீர்வை வசனத்தை நான் எப்படிச் சுகிப்பேன்! வானமே, நீ முகடு இதிந்து கொட்டுண்டு என்னை நிருமூலம் ஆக்கிவிடாயோ? பருவதங்களே, நீங்கள் என் பேரில் விழுந்து என்னை நக்கக் அரைத்து இல்லாமற்பண்ணிவிட மாட்டங்களோ? சமுத்திரங்களே, நீங்கள் அலை மோதிப் புண்டு உங்கள் வெள்ளத்திலே என்னை மூழ்கிடத்து விழுங்கிவிட மாட்டங்களோ? என்று பாவி அங்கலாய்த்துப் பதகளிக்கிற நேரத் திலே, யூத கோத்திரத்தின் சிங்கம் என்கிற தேவ கடுவர் அவளைப் பார்த்து வசனிப்பார:—உன்றி கெட்ட பாலி, சதிமானத் துரோகி, உன்னை நாம் ஒன்றும் இல்லாமையிலிருந்து அனர்த கருணையால் உண்டாக்கினோம். உனக்கென்று எல்லாச் செல்வ வளங்களும் நிறைந்த ஒரு பூலோகத்தை ஆயத்தப்படுத்தி, அதில் உன்னை சீராய்ச் சிறப்பாய் இருத்தி, உன்னை எமது கண் மனி போலப்

பாவித்துக் காத்து நடத்திவக்கோம். உன்னை நித்தியமான மோட்ச பேரின்பத்திலே பங்கு பற்றப் பண்ண என்று, உனக்கு நமது தேவ சாயலான ஒரு அழியாத ஆத்துமத்தைக் கட்டளையிட்டோம். உனக்கு நல்ல முன்மாதிரிகை காட்டவும் உன் பாவப் பொறுத்த அலக்கு வழி திறக்குவிடவும் என்று, நாமே பூலோகத்தில் மனுஷ சபாவும் எடுத்து எழுந்தருளிவங்கு மனுஷருள் ஒரு மனுஷனுய்ச் சீவித்தோம். உனக்காகச் சொல்லி முடியாத வேதனைகளையும் நின்கை அவமானங்களையும் பட்டோம். நம்முடைய பாடுகளுக்கு அடையாளமாக இன்றைக்கும் நாம் தரித்திருக்கிற ஐந்து திருக்காயத் தழும்புகளையும் இதோ! பார். உனக்காக நாம் சீவனையும் விட்டு உயிர்த்தெழுந்தருளி, உன்னை ஈடேற்ற வழியிலே நடத்தும் படியாக சத்திய திருச்சபையையும் உண்டாக்கி, அதில் உன் பாவப் பொறுத்துக்கும் புண்ணிய விருத்திக்கும் ஆக தேவதிரவிய அனுமானங்களையும் திவிவிய போதகம் பண்ணும் அதிகாரத்தையும் வைத் தருளினோம். நீயோ, பாலி, உன்னை உண்டுபண்ணின சகல நன்மைச் சருபியான சருவேசரணை மதியாமற்போனும். அவருக்கு ஓயாமற் தோத்திர மம்ஸ்காரங்களைப் பண்ணுங்க கடமையைக் கைவிட்டாய். உலகம் சரீரம் பிசாசு என்னும் மூன்றையுமே உன் கடவுளாகப் போற்றினோம். நீயே உனக்கு எசமான் என்றது போல நமது கற்பனைகளைப் பறுவாய் பண்ணுமல் இருந்தாய். திருச்சபையின் ஏற்பாடுகளையுங் கடந்தாய். சிந்தனை வாக்கு கிரியை மூன்றாலும் நம்மை எதிர்த்தாய். நம்முடைய அளவில்லாத இரக்கத்தின் அடையாளமான பச்சாத்தாப தேவதிரவிய அனுமானத்தினால் நீ பயன் அடையாமற் போனும். பாவப் பற்றுதலோடே இருந்து கொண்டு, பாவச் சமயங்களை விலக்க மனமில்லாத நிலைப்பத்திலே கள்ளாப் பாவசங்கீர்த்தனஞ் செய்து நம்மை அவமதித்தாய். நம்முடைய இணையில்லாத அன்பின் தேவதிரவிய அனுமானமாகிய சற்பிரசாதத்தையும் சுத்தமில்லாத மனதோடு பெற்று உன்னுடைய தீர்வையை நீயே விழுங்கிக் கொண்டாய். உனக்கு ஓயாமல் நன்மைகளுக்கு மேல் நன்மை செய்துகொண்டுவந்த நம்மை உன் இருதயத்துக்குள்ளே மீண்டும் மீண்டும் சிலுவையில் அறைவதையே சீவிய காலம் எல்லாம் உனது தொழிலாகக் கொண்டு நடந்தாய். எத்தனையோ முறை என் குருமாருடைய புத்தி போதகங்கள் வழியாய், நல்ல வாசிப்புக்கள் வழியாய், உன் மனதிலே ஸ்பீரித்துசாக்குவானவர் எழுப்பின நல்ல ஏவதல்களின் வழியாய் நாம் உன்னை கோக்கிக் கைகளை விரித்தோம். நீ நம்முடைய விரித்த கைகளைத் தட்டிவிட்டு, பிசாசின் ஏவதல்களுக்கும் உன் சரீர இச்சைகளுக்

குமே இடங்கொடுத்தாய். நாம் உனக்குச் செய்ய வேண்டியதாய் இருந்தும் செய்யாமல் விட்டது என்ன? நீயோ, பாவீ, நமக்குச் செய்யாத நிஷ்டிரேங்களை எல்லாம் செப்தாய். உன்னுடைய நிதி தீப கேட்டின் தீர்ப்பை நீயே எழுதிக்கொண்டாய். ஆகையால் சுகிக்கப் பட்டவனே, நம்மை விட்டு அகன்று, பிசாகக்கும் அவன் தூதர்களுக்கும் என்று ஆபத்தம் பண்ணியிருக்கிற நித்திய ஏரக அக்கினியிற் போய் விழக் கடவாய்!

சருவ வல்லமை உள்ள தேவாதி தேவனும் கர்த்தாதி கர்த்த ரூமானவர் திருவளம்பற்றின இத் தீர்வை பாவியின் செவியில் விழும் போது உண்டாகும் திகிலை என்னென்று வருணிப்போய்! ஆயிரம் வானங்கள் ஒருமிக்கக் கோடை இடு இடத்துக் காது செவிடுபடச் சப்தித்த திடுக்காட்டம் என்போமோ? சந்திர சூரியர்களும் நட்சத்திரங்களும் தங்கள் தங்கள் இடம் பெயர்த்து கொலுகொலுத்து அல்லோல கல்லோலமாய் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதி உடைந்து உகாந்த கால அக்கினியாய் முழாசிய பயங்கரம் என்போமோ? பாவி படும் திகில் எவ்வித வருணிப்புக்கும் எட்டாத்தாய் இருக்கும். அவ்வேளை இதோ! சுக பாதாளம் வாய் தீந்து அவனை விழுங்கிக்கொள்ளப் போகிறது. தேவ உடுவருடைய தீர்ப்பின்மேல் இனி வேறு தீர்ப்பு இல்லை. தீர்ப்புச் சொன்ன ஸொடிக்குள்ளே தண்டனை ஆம்பம் ஆகிலும். பாவியானவன் யாரை கோக்கிக் கைபெடுப்பான்? யாருடைய அடைக்கலத்தைத் தேடி அடைவான்? தண்ணைத் தானே சுபித்துத் திட்டிக்கொண்டு : ஜேயோ கெட்டேன். என் தேவ கடுவை, சமஞ் சியானை கடவுளே “தேவ ரீ நீதிபர், உமது சியாயத் தீர்ப்புக்கள் நீதியானவைகள்” (சங். 118; 137). என் ஆங்காரத்தினால், என் கன்றி கெட்ட தனத்தினால், என் மிருகத்துக்கு ஒப்பான கடையினால் நானே என் கதியை ஆபத்தப் படுத்திக்கொண்டேன். ஆனந்த மோட்ச விடே, சுத்தமானவர்கள் பேரின்பத்தில் மூழ்கி இருக்கும் வாசஸ்தலமே, உண்ணை அடையும்படி உண்டாக்கப் பட்ட நான் என் கெறுவத் தால் உண்ணை என்றென்றைக்கும் எனக்கு இல்லாமற் பண்ணிக்கொண்டேனே. உன் பளின்கு மயமான புறங் கவர்களையாவது, மாணிக்க கசிதமான வாசற் படியையாவது என் கண்ணால் ஒருக்கால் பார்க்கப் பெற்றேனில்லையே. ஆள நீளம் அறியாத சுக பாதாளமே, அவியாத அக்கினிக் கிடங்கே, ஓயாமற் பிசாககள் ஊளையிட்டுக் குறுத்துக்கொண்டு இருக்கும் பாழ் பட்ட தலமே, நீயே ஊழியுள்ள காலமும் எனக்கு இருப்பிடம் அகப்போகிறும்! என்று கதறி உதறி புதறிக்கொண்டு தீ சுகிற் போய் விழுவான்.

பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் இப்படியே ஒருங்கள் சருவேசனுக்குக் கணக்குக் கொடுக்கவேண்டி வரும். நீங்கள் பாவத்தில் மூர்க்காய் மரித்தால், தேவ இஷ்டப் பிரசாதம் இல்லாத நிலையத்தில் மரணத்திறை உங்கள் மேல் விழுந்தால், இப்படியே ஒருங்கள் உங்களை நீங்களே திட்டிக்கொண்டு நித்தியமான அக்கினிக் கிடங்கிலே போய் விழுவேண்டி வரும். எல்லாக் கேடுகளிலும் கொடியதான இந்த மகா கேட்டை, எல்லா சிர்ப்பாக்கியங்களிலும் அதிகப் பயங்கரமான இந்த நிர்ப்பாக்கியத்தை எதுவிதத்திலும் நீங்கள் விலக்கிக்கொள்ள வேணும். அதெப்படி? இப்போது நீங்களே உங்களைக் கணக்குக் கேட்டுக்கொண்டால், அப்போது கல்ல கணக்கு ஒப்பிக்கத் தக்கவர்கள் ஆவிர்கள். இப்போது உங்களுக்கு நீங்களே கண்டிமையாய் கடுத்தீர்த்துக்கொண்டால், அப்போது ஆண்டவர் உங்களுக்குச் சனுவான கடுச் சொல்வார். நினைவிலுல், பேச்கினால், செய்கையினால் நீங்கள் கட்டிக்கொண்ட சகலபாவங்களையும் தேவஉதவியோடே யோசித்துக் கண்டுபிடித்து, அவைகளுக்காக மெய்யான மன்றதாபப்பட்டு, அதாவது அவைகளை முற்றுக் கெறுத்து, அவைகளில் உங்களை விழுத்தாட்டிய பாவச் சமயங்களை விலக்கி, கல்ல பாவ சங்கீர்த்தனம் பண்ணுங்கள். இதுதான் மரணங்கிட்டி நேரம் பண்ணுகிற கடைசிப் பாவசங்கீர்த்தனம் என்று சொல்லத் தக்கதான ஒரு உத்தமமான பாவசங்கீர்த்தனத்தைப் பண்ணிவிடுக்கள். இனிமேல் கடுத் தீர்வையைப் பற்றிய “பயத்தோடே இங்கே பாதேகிளாய்ச் சஞ்சரிக் குமாவும் நடந்துகொண்டுவாருக்கள்” (1 பேதுர. 1; 17). கடுத் தீர்வையின் நினைவு, அதின் பயம் உங்கள் மனதின் அடித்தளத்திலே எப்போதும் தங்குமானால், ஒரு போதும் மனம் பொருந்திப் பாவத்தில் விழ மாட்டார்கள். தவறி விழுந்தாலும், அதில் நிலைக்காமாட்டார்கள். எப்போதும் சுத்தமனச் சாட்சியோடு இருப்பிர்கள். உங்களைச் சருவேசன் தமது கடுத்தீர்வைக்கு அழைக்கும் போது பயத்தோடு அவ்வ தளராத நம்பிக்கையோடு அவர் சமுகத்திற் போவிர்கள். நீதிபாராகிய அவராம் உங்களை “என் பிதாவினால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவனே, ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவனே, உலகம் உண்டானது முதல் உணக்காக ஆயத்தம் பண்ணியிருக்கிற மோட்ச ராச்சியத்தைச் சுதந்தரித்துக்கொள்ள வருவாயாக” என்று உள்ள குளிர், பேரின்பம் பொழியத் திருவாய் மலர்க்கருளுவார்.—ஆமென்.

Nallur Swami Gnana Pragasar Library
OBЛАТЕ FATHERS
“THODARBAHAM”
657/1, HOSPITAL ROAD, JAFFNA

முன்றும் நாள்

Instruction :
On the Duties of Husband and Wife
காலைப் போதின :

இல்லறக் கடமைகள்—புருஷனும் பேண்சாதியும்

பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, காம் எல்லாம் ஆண்டவருடைய நிதியாசனத்தின் முன்னே “அவரவர் சரீரத்தால் செய்த நன்மைக்கும் தின்மைக்கும் தக்க பலனை அடையும்படிக்கு வெளிப்பட வேண்டிய” (2 கொரிக். 5; 10) அந்த மகா கலக்கதியான நாளிலே கல்ல கணக்குக் கொடுத்து தேவ ஆசீர்வாதம் பெற வேணுமானால், இப்போது நம்மை காம்தாமே கடுத் தீர்த்துக்கொள்ளவே ஆம் என்றேனே. இதற்காக அவரவர் தங்கள் பல பல கடமை களையும் ஆராய்த்து அறிந்து, இன்ன இன்ன காரியத்தில் தவறி நேரம் என்று கண்டு, மெய்பான மனஸ்தாபப்பட்டு, இனித் தவறு மல் நடப்போம் என்று கெட்டியான தீர்மானம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டியது. இன்றைக்கு, இல்லறத்தவர்கள் அதாவது புருஷன் பெண்சாதியாய் இருக்கிறவர்கள் நிறைவேற்றவேண்டிய காரியங்களை, அனுசரிக்கவேண்டிய புண்ணியங்களைச் சுருக்கமாய் விசாரிப்போம்.

1. புருஷனுடைய கடமைகளை வேதாகமத்திலே அர்ச். சின்னப்பர் ஒரே ஒரு வாக்கியத்தில் அடக்கிக் காட்டியிருக்கிறார். அதாவது: “புருஷர்களே உங்கள் மனைவிகளில் அன்பு கூருங்கள்” (எபே. 5; 25). இந்த அன்பின் தன்மையைத் தான் அவர் மேலும் விபரித்து: “புருஷர்கள் தங்கள் மனைவிகளைத் தங்கள் சொந்தச் சரீரங்களாகப் பாவித்து அவர்களில் அன்பு கூர வேண்டும். தன் மனை

விபில் அன்பு கூருகிறவன் தன்னில் தான் அன்பு கூருகிறுன். ஏனைவில் மனுவன் தன் தகப்பனையும் தாயையும் விட்டு மனைவி யுடன் இசைந்து இருவரும் ஒரே மாமிசமாயிருப்பார்கள்” என்ப னவரக வசனிக்கிறார் (28, 31-ம் வச.). பெண்சாதி மேல் மெய யான அன்பு, சத்திய வேதத்துக்கு அடுத்த அன்பு, கிரீஸ்துநாதர் நிமித்தமாய் உள்ள அன்பு தான் புருஷனுடைய கடமை. இது மிருகங்களுட்போல ஆசாபாசத்தினால் உண்டாகிற ஒரு அன்பாய் இருப்பது போதாது; வெறும் மனக் கிளர்ச்சியால், உருக்கத்தால் மாத்திரம் வெளிப்படுகிற ஒரு அன்பாய் இருப்பதும் போதாது. இந்த அன்பு, விசேஷமாய், பெண்சாதியை மதித்துச் சங்கை பண் னுவதிலே, அவளுக்கு வேண்டிய சகல உதவி ஒத்தாசைகளையும் செப்பவதிலே, அவள் குறைகளைச் சுகிப்பதிலே காட்டப்படவேண டியது.

“ பெண்சாதியை மதித்துச் சங்கிக்கவே ஒன்று, “ பெண்சாதியானவள் புருஷனின் ஆட்சியின் கீழ் இருப்பாள் ” என்று (சனிப். 3; 16) தேவ நியமனமே ஆனாலும், அவள் இவுக்கு அடிமையல்ல. எல்லா த்திலும் சரிசமானம் ஆனவள்; இனைய சகோதரம் போன்ற கூட்டாளி ஆனவள். அர்ச். அம்புரேசியார் வசனித்திருக்கிற பிரகாரம், ஆதியிலே ஆதாழுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஏவாள் என்னும் மனைவி “ அவருக்கு ஆண்டவளாயல்ல, அடிமையாயல்ல, துணைவியாகவே ” கொடுக்கப்பட்டாள். ஆனாலும் பெண்சாதியோ சரீர இயற்கையினுலே பெலவீனமுள்ளவள். இதனுலே தான் தலைமை அப்போன்தலரான சம்பேதுருவானவர் : “ புருஷர்களே மனைவியானவள் பெலவீனப் பாண்டமாயிருக்கிறபடியால்... அவருக்குச் செய்ய வேண்டிய சங்கையைச் செய்யுங்கள் ” என்று புத்தி கூறுகிறார் (1 பேது. 3; 7). இதற்கு மாறாக, பெண்சாதியை வேலைகாரியோல் கடத்தி, எடி பிடி என்று அவமதித்துப் பேசி, அடித்து உதைத்து மதித்து, “ எதிரி எழையென்றால் கோபஞ் சண்டாளன் ” என்றதற்கு இணக்க, தன் கோபத்துக்கு இடங்கொடுக்கிற கணவனும் சத்தியவேத போதகத்துக்கு ஒத்து நடப்பவனே? இப்படிப்பட்ட நடைடியுள்ளவனுடைய குடும்ப வாழ்க்கை “ அன்றிலும் பேடையும் போல ” என்று தமிழிற் சொல்லுகிற அங்கியோன்றிய சமாதான வாழ்க்கையோ? அல்ல அல்ல. “ காடையும் புழுதியும் போல ”, “ நாடியும் பூஜையும் போல ” என்று குறிக்கப்படுகிற நாக வீட்டு வாழ்க்கைதானே. பெண்சாதியை அடித்து உதைக்கிறவன் ஆண்பிள்ளை அல்ல. அவளைப் புத்தியாலும் நட்பாலும் கைக்குள் விழுத்தி வசபபடுத்தி ஆரூகிறவனே ஆண்பிள்ளை.

“நல்ல மாட்டுக்கு ஒரு சூடு, நற் பெண்டாட்டிக்கு ஒருவார்த்தை”. பெண்சாதியை நல்லவள் ஆக்குகிறவனும் பொல்லாதவள் ஆக்குகிற வனும் புருஷன் தான். “இருக்கிறவன் சரியாய் இருந்தால் சிரைக் கிறவன் சரியாய்ச் சிறைப்பான்”. பெண்சாதியின் குணத்தை அறிந்து அதற்கு ஏற்றபடி நடத்தினால், அவளைத் தன்வசம் ஆக்கிப் போடலாம். அப்படிச் செய்யாமல், சீறிச் சின்நது ஆக்கினை பண்ணினால் நட்புக் கெட்டுப்போம். நட்புக் கெட்டால் எவ்விதத் தாறு மாறுகளுக்கும் வழி திறந்துவிட்டது ஆகின்றும்; குடும்பத்திற் பிரிவு, விசுவாசக துரோகம் முதலான பல கேடுகளுக்குக் காரணம் ஆகி விடும். உத்தம புருஷனானவன் பெண்சாதியைத் தனக்குக் கீழ்ப் பட்டவளாய்ப் பாகிக்கிறதற்கு மாறுப், அவளைத் தன்னுடைய மதி மக்கிரியாக வைத்து, அவளோடு அளவளாவி யோசித்துக்கொண்டு தான் என்ன கருமதையுஞ் செய்வான். மதிப்பு மதிப்பைப் பிறப் பிக்கும். சங்கைக்குப் பதில் சங்கை கிடைக்கும். பெண்சாதியை நீ மதித்து நடத்தினால், அவனும் உன்னை மேலாக மதிப்பாள். அவனுக்கு நீ பண்ணுகிற சங்கையை அவள் மூன்றிட்டியாய் உனக்குப் பண்ணுவாள். இது அனுபவத்திலே கண்ட காரியம்.

பெண்சாதியிடத்தில் மெய்யான அன்புள்ள புருஷன் அவளை மதித்துச் சங்கிப்பான். மேலும் அவனுக்கு வேண்டிய சகல உதவி ஒத்தாசைகளையுஞ் செப்து, அவளை ஆதரித்துக் காப்பாற்றுவான். பெண்சாதிக்கு அவசியமானவைகளை மாத்திரமல்ல, அவள் நிலை பரத்துக்குத் தகுதியானவைகளையுஞ் தேடிக் கொடுப்பது புருஷனுடைய கடமை. ஊனும் நடபடியான உடையும் கொடுத்தாற் போதாது. இவைகள்தான் அவசியமானவைகள். இவைகளோடு தன் தன் அந்தஸ்துக்குத் தகுந்த நல்ல ஆடை ஆபங்களையும் இயன்ற வரையிற் சம்பாதித்துக் கொடுக்கவேண்டியது. இதிலே மிதமஞ்சினசெலவும் ஆகாது; சப்பினித்தனமும் ஆகாது. வருவாய்க்கு மேலாகச் சௌலு பண்ணி, தன் நிலைபரத்துக்கு மேற்பட்ட தீன் வகைகளை, உடுப்புக்களை, நகை நட்டுக்களை வாங்கி ஆராதாரித்தன மாய் நடப்பதும் தவறு. உண்ணுமல் உடாமல் பெண்சாதிக்குப் படி போட்டுக் கசவஞ்சித்தனம் பண்ணுவதும் தவறு. சில புருஷன் மார், தாங்கள் வெளியே பெருங் தீனிக்காராய் குடவெறியாய்த் திரிந்து, வீட்டிலே மனையாளைப் பட்டினி கிடத்திவிடுவார்கள். வேறு சிலர், பெண்சாதி சரீரத்தைப் பிழிந்து பாடுபட்டு உழைத்து வரப்பன்னி, தாங்கள் படுத்திருந்துகொள்ளுவார்கள். இவையெல்லாம் படு பாதகமான அநியாயங்கள். பெண்சாதியும் சில தடவைகளில் கூட உழைப்பது கடமையாகலாம். ஆனால், புருஷன் சம்மா

இருக்க அவளே புருஷனுக்கு உழைத்துக் கொடுப்பது என்ற முறை ஒருபோதும் இல்லை. புருஷன்தான் பெண்சாதிக்கு உழைத்துக் கொடுத்து அவளைச் சீராய்ச் சிறப்பாய் வைக்கவேண்டியவன். அவளைத் தன் சொந்தச் சரீரம் போற் பார்க்க வேண்டும் என்று சம்பாலுவானவர் வசனித்தாரே. இப்படி நடத்தகிற புருஷன் அவளை எவ்விதத்திலும் வருத்தமாட்டான். தன்னையே வருத்தி அவளைச் சகமாய் இருக்கப்பண் னுவான். அவள் சொய்வாய்ப்பட இருக்கும் வேளைகளில் விசேஷமாய் அவனுக்குத் தனது உள் அன்பைக் காணபிப்பாள். எதிரிடடயான ரேங்களிலேதான் அல்ல வோ அவரவருடைய உண்மையான ரேசப் பற்றுதல் வெளிப்படுவதாகும்!

துன்பதுரிதவேளைகளிலேபோல, பெண்சாதி தன் பெலவீனத் தால் குற்றங் குறை செய்கிற வேளைகளிலேயும் புருஷனுடைய உண்மையான ரேசம் வெளிப்பட வேணும். அதெப்படி மென்றால், அக் குறை குற்றங்களைச் சுகித்து நடப்பதினாலேதான். வேலை மிகு தியால், அல்லது வருத்தத்தால், அல்லது கபாவமான வெடுவெடுப்புக் குணத்தினால், அல்லது காரிய பாகம் அறியாமையினால் அவள் சில வேளைகளில் சொல்லுகிற புத்தியீனமான சொற்களை, செய்கிற தவறுகளை புருஷன் கண்சாம்பத்து நடத்திக்கொள்ளவேணும். எல்லாத்திலும் ஒருவகையான போக்கும் அபிப்பிராயமும் உள்ள இரண்டு பேர் வந்து சந்திப்பது அருமையில் அரைமை. அவனுடைய குணம் உனக்குப் பிடியாவிட்டால், பல காரியங்களில் உன்னுடைய குணமும் அவனுக்குப் பிடியாது. அவனிடத்தில் உள்ளது போல வே உன்னிடத்திலும் நீ அறியாத குறை குற்றங்கள் எத்தனையோ உண்டு. உன் மனைவியிடத்தில் மெய்யான அன்பு உனக்கு உண்டானால், அவனுடைய பெலவீனத்தை ஒருபோதும் எடுத்துப் பிடிக்கமாட்டாப்; பாராட்டமாட்டாப். அன்பு உண்டானால் எல்லாத்தையும் சுகித்துக்கொள்வாம். வேதாகமத்திலே எழுதியிருக்கிறபடி : “அன்பு நீடிய சாந்தமும் தயவும் உள்ளது. அன்பு சகலத் தையும் தாங்கும், சகலத்தையும் விசுவசிக்கும், சகலத்தையும் நம்பும், சகலத்தையும் சுகிக்கும்” (1 கொரிக் 13, 4-7). சத்திய வேத புருஷன்மாரே, நீங்கள் உங்கள் மனைவிகளில் உண்மையான அன்பு கூர்ந்தீர்களானால் உங்கள் கடமைகளைல்லாம் நிறைவேறி யதாகும்.

2. இனி, பெண்சாதியுடைய கடமைகளையும் சம்பாவலுவானவர் சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைத்திருக்கிறார். அவர் வசனிப்பது: “பெண்சாதிமார் வீட்டைப் பராபரிக்கிறவர்களும் மதுரகுண

முள்ளவர்களும் புருஷன்மாருக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர்களுமாய் இருக்கவேண்டும்” என்கிறார் (தீத்து. 2; 5). இந்த முன்று லட்சணங்களும் ஒன்றைவிட ஒன்று அதிக முக்கியமானதாகிக் கடைசியில் நிற்பது பிரதானமானதாய் இருக்கிறபடியால், அதைத்தான் முதல் எடுத்து விரிப்பது தகுதி. பெண்சாதி புருஷனுக்குக் கீழ்ப்பட வேண்டியது. இந்தப் போதகத்தை அர்ச். சின்னப்பர் வேறேர் இடத்திலும் சொல்லுகிறவாரி: “மனைவிகளே கர்த்தருக்குக் கீழ்ப்படிகிறதுபோல உங்கள் சொந்தப் புருஷருக்குங் கீழ்ப்படியுங்கள்” (எபே 5; 22) என்றார். கர்த்தருக்குக் கீழ்ப்படிகிறது போல:— இதிலே பெண்சாதிமாரே, உங்களுடைய அமைச்சவின் விசேஷ இலட்சணம் காட்டியிருக்கிறது. ஆண்டவருடைய வார்த்தைகளுக்குக் காட்டுகிற சிவனைத்துத் நீங்கள் உங்கள் புருஷன்மாருடைய கட்டளைகளுக்குக் காட்டவேண்டியது! அவருடைய சங்கிதியில் செப்ப வேண்டிய ஆசாரத்தைப் புருஷன்மாருக்குச் செய்ய வேண்டியது. மனைவி புருஷனுடு சமத்துவமுள்ளவள், அவனேனுடு ஏக சரீரம் போல உள்ளவள் என்றது மெய். ஆனாலும் அவனே தலை வண். தலைக்கு உரிய மேல் இடத்தை, தலைக்கு உரிய ஆசாரத்தை சரீரம் கொடுக்க வேண்டியது. சருவேசரனுடைய திருக் கற்பனை கருக்கு மாருன காரியங்களில் அல்லாமல், மற்று எல்லாவற்றிலும் பெண்சாதி புருஷனுடைய சொல்லுக்கு அடங்கி, வேண்டாவெறுப் போடு அல்ல முழு மனதோடும் உண்மையான அன்போடும், ஆன்டவருக்கு அமைவது போல, அவனுக்கு அமைய வேண்டியது.

இந்த உண்மையான அன்பு மதுரகுணத்தைப் பிறப்பிக்கும். புருஷன் பெண்சாதிமாருடைய கடமைகளைப்பற்றி வேத வாக்கிய மாய் எழுதிய அர்ச். சின்னப்பர் கணவனுக்கு அன்பையும் மனைவிக்கு மதுரகுணத்தையும் கடமையாக வைத்த காரணம் என்ன? மனைவிக்கு அன்பு வேண்டாமா? கணவனுக்கு மதுரகுணம் அவசியமில்லையா? இந்தக் கேள்விக்கு மறுமொழி என்னவென்றால், பெண்பாலார் அன்பிலே வார்ப்பாடு உள்ளவர்கள். புருஷனில் அன்பு கூருங்குணம்,—கொடியானது மரத்தைத் தாவுவது போல அவனைத் தாவிச் சார்ந்திருக்குங் குணம், மனைவியிடத்திலே இயல்பாக உதித்துவிடும். ஆனால், இயல்பிலேதானே பெண்கள் நாக்கு வளைப்பிலே கூடினவர்கள். ஆனபடியால், சொல்லுவதையும் சொல்லும் இடத்தையும் அறிந்து சொல்லாமல், கதைவளர்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள். இதினுலேதான் மனைவி புருஷனை பலமுறையும், தன் வகைப்பிழையான வார்த்தைகளால் கோபம் மூட்டுகிறவள் ஆகிறார். அவன் முற்கோபியாய், துட்டனம் இருக்கிறபடியால், தான்

கடுகுடுத்துப் பேசகிறது என்ற நியாயம் பொருந்தாது. எவ்வளவு கடுங்கோபக்காரனை புருஷனும், எவ்வளவு கல் கெஞ்சத் துட்ட னை புருஷனும் பெண்சாதி மதுரமாய்ப் பேசினால் இளகிவிடுவான். “மெதுமையான பிரத்தி உத்தரம் உக்கிரத்தை மாற்றும்; கடுங் சொற்களோ கோபத்தை எழுப்பிவிடும்” என்றது வேத வாக்கியம் (நீதிமா. 15; 1). கல்ல மனைவியானவள் எவ்வித சண்டா எனுன கணவனையும் தன் மதுர குணத்தினால் மாற்றி, சற்குணனும், புனிதமுள்ளவனும் வரப்பண்ணிப்போடுவான். அர்ச். அகுள்தினுரின் தாயாகிய சுத்தமான மோனிக்கம்மாள் இப்படியே செய்தாள் என்று சரித்தித்தில் வாக்கிக்கிரேம். அவருடைய புருஷனுன் பத்திறீக்கு நெறி கெட்ட ஒரு துட்டன். மிருகத்தன்மை கொன்டவன். மோனிக்கம்மாள் ஒருபோதும் அவனை வாரினாற் கடிக்கு கொள்ளாமல், தனது உத்தமமான, அமைச்சலான கல் கடக்கை யே அவனைக் கண்டிக்கும்படி விட்டுவிடுவாள். அவனைக் கோபம் மூட்டத்தக்க வார்த்தை ஒன்றையும் சொல்லாமல், எப்போதும் மதுரமாய்ப் பேசி, அவனுடைய மனக்திரும்புதலுக்காக ஓயாமல் கண்ணோரோடும் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு வரவாள். அவன் அநியாயமாய்க் கோபித்துக்கொள்ளும் வேளைகளில் மறுத்து ஒரு நியாயமுஞ் சொல்லாமல், அவன் ஆறியிருக்கும்போது தான் உள்ள நியாயத்தை எடுத்துக் காட்டுவாள். இதனால் சிங்கம்போல் இருந்தவளைப் பிற்காலம் செம்மறி போல வாப்பண்ணுகிறவள் ஆனால்.

புருஷன் சொற்கேட்டு கடக்கவேண்டியவளான மனைவி, விடுக் கருமங்களை எல்லாம் தானே தலைவியாக நின்று பார்க்கக் கடமை கூண்டிருக்கிறார். தமிழிலே “மனைவி” என்ற சொல்லுக்கு: மனைக்கு அதாவது விட்டுக்கு உரியவள் என்று கருத்து. இல்லாள் என்றதும் அதே கருத்து உள்ள சொல். இல் என்றால் வீடு. இல்லாள் வீட்டுக்காரி, விட்டைப் பாமரிக்கிறவள். இல்லத்தைத் துப்புரவாக வைக்கிறது, தட்டு முட்டுகள் பாளை சட்டிகளைக் கவன மாய்ப் பாவிக்கிறது, வாய்க்கு இதமான சோறு கறி ஆக்குகிறது, தீன்பண்டங்களுக்கு உரிய வரவு செலவுகளைக் கராக்கியாய்ப் பார்க்கிறது—இவை எல்லாம் மனைவியுடைய கடமைகள். பொருள் பண்டங்களைச் சிதறவிட்டு, வீண் செலவுகளால் வசூம்படியை அழித்து, விட்டை, அடுக்களையை, முற்றத்தை குப்பை கூளங்களால் அழுக்குப்பட வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பெண்சாதியால் குடிம்பத்திலே ஓயாமல் சக்சாவுகள் அடிப்பிடிகள் கடஞ்சுகொண்டிருக்கும். பெண்சாதி விட்டிலே இருந்து, விட்டுக் கருமங்களை கண்ணுய்ப் பார்த்துக்கொண்டுவந்தால் புருஷனுடு தேனும் பாலும்

போல வாழலாம். வீட்டிலே இருப்பதைப்பற்றிச் சொன்னேன். அயல் வீட்டுக்கு ஓடி ஓடிப்போய்க் கதைத்துக்கொண்டிருக்கும் பெண் கல்ல பெண்சாதியாய் இருக்கமாட்டாள். “தாய்வீடு ஓடிய பெண்” கைப் பற்றித் தமிழ்ப்பழமொழி சொல்லுகிற குறையை அறிவீர்கள். உத்தம பெண்சாதி தாய் வீட்டுக்குத்தானும் ஓடித் திரியாள். தன் வீட்டிலிருந்து, தன் வீட்டைப் பாராமித்து, தன் புருஷனை கேசித்து, அவனுக்கு ஊழியம் பண்ணுவதையே சகல பாக்கிமும் ஆகக் கொண்டு நடப்பாள்.

தங்கள் கடமைகளைச் சரியாய் அறிந்து, சரியாய் அனுசரிக்கிற புருஷனும் பெண்சாதியும் சருவேசரனுக்கு ஏற்ற உத்தம குடும்பமாக வாழ்வார்கள். அவர்களுடைய வீடு பரலோக வீட்டின் சங்கடப்பட்டலைபோல் இருக்கும், அவர்கள் அன்னியோன்னியமான அன்போடு ஒன்றித்திருந்து, ஒருங்கு கூடிச் சருவேசரனைத் துதித்து, சரீர் பாதுகாப்பிலும் ஆக்தும அலுவல்களிலும் ஒருவருக்கு ஒரு வர் துணையாக நடந்து பரலோகவாழ்வு அடைவார்கள்,—ஆமென.

SERMON :
On the Eternal Regrets of the Damned

—————
மாலைப் பிரசங்கம் :

காலாதி காலமும் தீராத கவலை

“ Nolite errare ; Deus non irridetur ;
quae enim seminaverit homo, haec ei
metet ” (Gal. VI 7, 8)

“ மோசம் போகாதேயுங்கள் ; சருவேசரன் பரிசாசத்துக்கு இடமானவர் அல்ல. மஜுஷன் எதை விதைத்திருப்பானாலும் அதையே அஹபான ” (கலாத. 6; 7, 8).

மஹாவர் தங்களைப் படைத்த சருவேசரனை மறந்து, அவருடைய திருக்கற்பணிகளைப் பொருப்புமித்தாமல், பாவ அக்கிரமச் சேற்றிலே புண்டு அவருக்குத் துரோகிகளாய்ச் சிவிக்கவுட் துணிகிறுர்களே. இது எப்படி ஆகும்? இதற்குக் காரணம் என்ன? ஒரு முக்கியமான காரணம் என்னவானால், அவர்கள் தங்களுக்கு வரப்போகிற கெடுதிகளை எதிர்முகப்படுத்திக் கண்டுகொள்ளாதது தான் ; பாவத்தின் சம்பளமாகிய (ரோம. 6; 23) மரணமும், அதைப்பற்றிய குத்தீர்வையும், அதற்குக் கிடைக்கப்போகிற தன்டனையாகப் பாக திடும் தயபாமல் வருகிற காரியங்கள் என்கிற நிச்சய உணர்வு அவர்களுக்குப் பிறவாததுதான். பின் கட்டாயம் நடக்கப்போகிற செப்திகளை அவர்கள் யோசிப்பதும் இல்லை ; மனதினாற் கண்டு உணர்வதும் இல்லை. அதினாலேதான் இவ்வளவு பயங்கரமான அசட்டைத்தனத்தோடு சீவிக்கிறுர்கள் ; திடாரிக்கத் தோடு தேவ கற்பணிகளை மீறுகிறார்கள். ஏன்? சிலர் பாகத்தைக் கண்டதார்? மோட்சத்தைக் கண்டதார்? என்றும் வாய் கூசாமற் சொல்வார்களே. பாவ மயக்கம் அவர்களுடைய மனக் கண்ணை மறைத்துப்போடுகிறது. தாங்கள் சொல்லுவது இன்னது என்று தானும் அவர்களுக்குத் தெரிகிறது இல்லை. இப்படியே, சாராய வெறிகொண்டவன், கோப வெறிகொண்டவன் தனக்குத் தூக்கு வரப்போகிறதை யோசியாமல் என்ன வந்தாலும் வரட்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு கொலை பாதகத்தைச் செய்வான். பின்பு பிடிப்பட்டு நீதித்தலத்தில் தனக்கு மரணத் தீர்வை கிடைக்கும் போது

தான் அவனுக்குப் புத்தி திரும்பிவரும். கொலைத் தீர்ப்புச் சொன் னவுடனே சில கொலைகாரர்,—முன்னே அவ்வளவு வீரத்தோடு, வருகிறது எல்லாம் வரட்டும் என்று சபதஞ் சொன்னவர்கள்—அறிவு கெட்டு விழுகிறதைக் கண்டிருக்கிறோம். தூக்கைக் கண்டதார்? என்று போல விண் மண் ஒன்றையும் பாராமல் படுபாதகம் செய் தவர்கள், கொலைத் தீர்ப்புப் பெற்று மறியற் கூடத்திலே இருக்கும் போது, இவு பகலாப்புக் கண்ணீர் சொரிந்து உண்ணவும் உறங்க வும் மனம் இல்லாமல் தீராக் கவலையினால் சரீரம் உருகி உருகி வாடிக்கொண்டுவரக் கண்டிருக்கிறோம். எல்லாம் யோசனை இல்லாமையினால் வருகிற கேடு. பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, நாம் பாவிக்ஞானிய தண்டனைத்தலமாகிய நாகம் என்னும் ஒரு பாதா எம் உண்டு என்ற உண்மையைக் கண்முன்பாக வைத்துக்கொள் எவேணும். அர்ச. கிறீசோஸ்தம் அருளப்பர் சொல்லியிருக்கிற படி: “நாகத்தைக் கண்முன் வைத்துக்கொள்ளுகிறவர்கள் எவர்களோ அவர்கள் அந்த அக்கினிக் கிடங்கில் விழுவது இல்லை. நாகத் தைப் பறுவாய் பண்ணுதவர்கள் எவர்களோ அவர்கள் அந்தத் தீர்வைக்குத் தப்பிக்கொள்வது இல்லை”.

ஆகையால், இன்றைப் பிரசங்கத்தில் காம் 1-வது பாவிகள் ஒருபோதும் நாகத்துக்குத் தப்பிக்கொள்ளமாட்டார்கள் என்றும், 2-வது அவர்கள் அந்த அக்கினித் தலத்திலே அடையப் போகிற கவலை ஊழியுள்ள காலமுங் தீராக் கவலை என்றும் தேவகிருபையால் தெளிவிப்போம். உங்களால் இயன்ற முழுக் கவனத்தோடும் இந்தப் பிரசங்கத்தைக் கேளுங்கள். உங்களுக்கும் எனக்கும் மனத் தெளிவையும் ஞான வெளிச்சுத்தையும் தந்தருள வேணும் என்று சருவேசரைப் பிரார்த்தியுங்கள். (பிரியதத்தம்).

I

சருவேசரன் அநாதியான கருணையோடு கம்மை உண்டாக்கி மக்கு சபாவத்துக்கு உரிய சகல உபகாரங்களையும் தெய்வீகைதார குணத்தோடு செய்து வருகிறார். ஒரு தயாள குணமுள்ள தனவந்தனை தகப்பன் தன் மகனுக்கு என்று ஒரு விசாலமான காணியை வாங்கி, அதிலே விதம் விதமான கனிவர்க்கம் கொடுக்கிற தோட்டங்களையும், விதம் விதமான கெல் வகைகள் தவசதானியங்கள் விளைகிற வயல்களையும் வகுத்து; கடுவிலுள்ள சோலைகளை மத்தியிலே அழகான மாளிகை ஒன்றைக் கட்டி; அம்மாளிகையின் பல பல அறைகளிலே விரும்பத்தக்க சகல உடுப்பு வகைகள், விளையாட்டுக்கு உரிய சகல அணி அடுக்குகள், ஆயுதங்கள்,

இருக்காலும் வற்றுத ஊறணியான திரவியங்கள் எல்லாம் சேமித்து வைத்து; மேலும், வேண்டிய வேண்டிய விளையாட்டுத் தோழர்கள், வேலையாட்கள், மாடு கண்றுகள், குதிரைகள், வண்டில்கள் எல்லாம் ஆயத்தம் பண்ணிய பின் மகனை அழைத்து: என் கேச புத்திரனே நீ சுகமாய் வாழ்ந்து இன்பு உற்று இருக்கும்படி.யாக உனக்கு இந்தப் பெரிய ஆள்கியையும் அதில் அடங்கிய சகலத்தையும் தக்கேன் என்று சொல்லியது போலவே, அளவில்லாத தயாளமும் அன்பும் பொருந்திய சருவேசானும் மனுமக்களின் பொருட்டாய் இந்தப் பெரிய பூமியை உண்டாக்கி, அதில் நம்முடைய சரீரபாதுகாப்புக்கும் இவ் உலக இன்ப வாழ்வுக்கும் வேண்டிய சகலத்தையும் அளவுக்கு மிச்சமாய்த் தந்திருக்கிறார். அழிந்து போகிற இவ்வுலகத்தின் சொற்பால் இன்பத்தை மாத்திரம் அல்ல, அழியாத பரலோகத்தையும் நாம் அடையவேண்டும் என்றே நமக்குத் தம்முடைய திருச்சாயலான ஒரு ஆத்துமத்தையும் தந்த படியால், அந்த ஆத்துமத்துக்கு உரிய சுபாவத்துக்கு மேலான உபகாரங்களையும் அளவுகடந்து நமக்குப் பண்ணிக்கொண்டுவருகிறார். ஒரு வன் வேண்டாம் வேண்டாம் என்று சொல்ல, பூவராகண்களை வழிய வழியக்கொட்டி அளந்து, அவன் கொண்டு போகக்கூடியமட்டும் தலையிற் சமத்திவிட்டது போல, ஆண்டவரும் தாமே எம்மைத் தரங்து தூங்கு நம்மை செய்வதோடு, தாம் மறுஷவேஷத்தோடேயும் வந்து தம்முடைய வரப்பிரசாதங்களை வாரி அள்ளி அள்ளி எமக்குச் சமத்திவிடுகிறார். இவ்வளவு நம்மைத் தனம் எல்லாம் மனுஷனுக்குக் காட்டி வருகிறவர், மனுஷன் தாம் கொடுத்தவைகளை வாங்கிக் காலுக்குக் கீழே போட்டு மிதித்தது போல, தம்மை அவமதிக்க விட்டுவிடுவாரோ? படைத்தவர், தாம் படைத்த மனுஷனை ஓர் ஆயிரம் கேச வார்த்தைகளால் ஏவி ஏவி, ஓர் ஆயிரம் உபகாரங்களோடு கூடிய திருக்கண் கோக்குகளால் தூண்டித் தாண்டி அழைத்துக்கொண்டிருக்க, அவன் மேலும் மேலும் மிஞ்சி மிஞ்சித் திமிறி அவர் முகத்திலே மீண்டும் மீண்டும் கரி சூச, மீண்டும் மீண்டும் அவரை கையாண்டிப்பண்ணிக்கொண்டிருக்கத் தலைப்படுவானாலும், சருவ லோகமும் கிடைத்துக்கொண்டு தமக்கு ஊழியங்கு செய்யப் பெறுகிறவரான அனக்காநிதியர் அவளைச் சம்மா விடுவாரோ? தாம் எவ்வளவு அருமையாகத் தமது சிருட்டியை கேசித்தாரோ, அந்தச் சிருட்டி தம்மை வேண்டாம் என்று தட்டி உதறிப்போட்டுப் போகும்பொழுது அவ்வளவு உத்தண்ட வேகத்தோடே அலுதத் தண்டிக்கவுங் தாண்டப்படுவார் அல்லவோ? நீதியுள்ள ஒரு எசமான் தண் ஊழியர்கள்

தன்னிடத்தில் பெற்றுக்கொண்ட உபகாரத்துக்கு நன்றி காட்டி கடக்கும் போது மேலும் அதிக உபகாரங்களைச் செய்வதும், உபகாரத்துக்கு அபகாரம் பண்ணும்பொழுது அந்த அவலட்சன நன்றி கேட்டிக்குத் தகுதிபான ஆக்கிணை இவைதும் இயல்பு அல்லவோ? அப்படி இருக்க, அளவற்ற நீதியும் குறைவற்ற வல்லமையும் உடைய கர்த்தாதி கர்த்தானவர், தம்மிடத்திற் பெற்றுக்கொண்ட கணக்கெட்க கூடாத நன்றி எல்லாம் மறந்து தமக்குத் தேவ துரோகம் பண்ணுவதிலே மூர்க்கனுப் பிலைகொண்ட மனுஷனுக்கு தேவ நீதிக்கு ஏற்ற பாரதூர தண்டனை விதியாமல் விடுவாரோ?

ஆனால் மௌமைப் படைத்தவராகப் சருவேசரன் கருண சமுத்திரமான ஒரு பிதா அல்லவா? அவர் “நீடிய சாந்தமும் மிகுந்த இரக்கமும் உள்ளவர்” (சங். 144; 8) என்று வேதாகமம் சொல் வலில்லைபா? சமுத்திரத்துக்குக் கரை உண்டானாலும் அவருடைய இரக்கத்துக்கு முடிவில்லை அல்லவா?—இது முக்காலும் மெப்ப. சருவேசரன் அளவில்லாத இரக்கம் உள்ளவர். அவர் இந்த அளவில்லாத இரக்கத்தோடு மீண்டும் மீண்டும் பாவியானவனை கல்வழிப்படுத்தத் தேடிக்கொண்டுவர, அவனே இந்த அளவில்லாத இரக்கத்தின் அழைத்தல்களையும் தட்டிப்போட்டபடியாற்றான் நித்திப் பாகத் தண்டனைக்கு ஆளாகிறான். சருவேசரன் அளவில்லாத இரக்கம் உள்ளவர் என்று சொல்லும்போது, அவர் அளவில்லாத நீதியும் உள்ளவர் என்றதை காம் மறந்துபோக இன்னுது. அவருடைய இரக்கம் கோழை கெஞ்சன்ஸ் ஒரு தாயுடைய மனங்கேளாத இரக்கம்போல் அல்ல. அது அளவில்லாத தேவ ஞானத்தோடு, அளவில்லாத பெலத்தோடு, அளவில்லாத உறுதியோடு கூடின ஒரு இரக்கம். சருவேசரன் உண்மையாய் மனந்திரும்பி பாவத்தை விட்டு வருவாருக்குக் கங்கு கரை இல்லாமல் இரக்கமும் உருக்கமும் தயவும் தாட்சனியமும் காண்பிக்கிறார். பாவத்தில் மூர்க்கனுப் பிற்கிறவன் பேரிலோ தமது நீதியைச் செலுத்துகிறார். ஒரே ஒரு சூரியன்தான் மெழுகு உருகுகிறதற்கும் கழி மண் இறகுகிறதற்கும் காரணம் ஆக்கிறதைக் காணவில்லையா? வெயிலிலே மெழுகை வைத்தால் இளகுகிறது. கழிமண்ணை வைத்தால் இறகுகிறது. இப்படியே, மென்மையான இருதயம் உள்ளவர்கள் சருவேசரனுடைய தயவைக் கண்டு இளகி மனந்திரும்பிப் பொறுதி அடைவார்கள். கடின இருதயம் உடையவர்கள் அத்தயவைக் கண்டு மேலும் கடினமாகக் கெடுவார்கள். ஆண்டவர் கல்லவர், நீடிய பொறுமை உடையவர், ஆதலால் பாவத்தில் நிலைப்பேன் என்று சொல்லுகிறது எதற்குச் சரி என்றால்:

நெருப்பு கல்லது ; ஆனபடியால் அதற்குள்ளே கையை வைப்பேன் என்று சொல்லுவதற்குச் சரி. நெருப்பானது மக்கு அனலைத் தருகிறது ; வெளிச்சத்தைத் தருகிறது, தீன் பண்டங்களைப் பாகம் பண்ண உதவுகிறது. சூரியனிலோ அடுப்பிலோ உள்ள கெருப்பைப் போல மனுஷனுக்கு உபகாரமான பொருள் உலகத்தில் வேலெறுன் ரும் இல்லை. இவ்வளவு உபகாரமான நெருப்பு அல்லவோ என்று சொல்லிக்கொண்டு அதற்குள் கையை வைத்தால், கை வேகாமல் இருக்குமா? அன்னி மடியிற் கட்டினால் மடி எரிந்துபோகாமல் இருக்குமா? அதுபொலவே “பட்சிக்கிற அக்கினி” என்றும் (உபாக. 4; 24) “நீதியின் சூரியன்” என்றும் (மலக. 4; 2) வேதாகமங் கூறுகின்ற சருவேசரனும் இணைபில்லாத கண்மைத் தனம் உள்ளவர். ஆனால் அவரிற் கை வைத்தது போல அவரை எதிர்த்து மூர்க்கமாய்ச் சாகும் பாவியோ அவருடைய நீதி என்னும் அக்கினியாற் சுடப்பாமல் இருக்க முடியாது. நீதி செலுத்தும் போது அவர் முகம் பார்க்கமாட்டார். “அவர் பட்சவாதம் உள்ளவர் அல்ல” (அப். கட. 10; 34). நீதியாசனத்தில் வீற்றிருக்கிற “சுப்பிறீங் கோட்டு” இராசா, தமக்கு முன்பாக தமது பிராண கிடேகிதன் ஒருவன் கொலைக் குற்றஞ் சமந்து நின்றால் அவனைச் கிடேகிதன் என்று பார்ப்பாரோ? ஒருபோதும் பாரார். அன்பனுக்கு உரிய இருதய பாசத்தை அடக்கிக்கொண்டு தம்முடைய நீதிராசாவின் உத்தியோகத்தின்படியே அவனுக்குக் கொலைத் தீர்ப்புச் சொல்லவேண்டியிருந்தாலும் சொல்லுவார். அப்படியே, பிரியமானவர்களே, நீங்கள் தேவத் துரோகிகளாய் நீதிபரான சருவேசரன் முன் போய் நின்றால், அவர் உங்களைத் திருச்சபையின் மக்கள் என்றும் பாரார், முன்னெரு நாள் பத்தியுள்ளவர்களாய் நடந்தவர்கள் என்றும் பாரார். பாவிகளுக்கு என்று நியாயிக்கப்பட்ட ஒழியாத துக்கத் தலத்திலேயே தள்ளிவிடுவார் என்பது திண்ணம்.

இந்தத் தலம் மெய் மெய்யாய் இருக்கிற ஒரு தலம் என்பதற்கு நம்முடைய தெளிக்கு புத்தி சொல்லுகிற சாட்சியோடு, உலகம் முழுதும், உலகத்திலுள்ள பல பல பொய்ச் சமயங்களுங் கூட ஒருவாக்காய்ச் சொல்லுகிற சாட்சியோடு,—இவைகளுக்கு மேற்பட்ட வேலெறு சாட்சியும் இருக்கிறது. அது தேவ வாக்கியம் ஆகிய சத்தியவேத ஆகமங்களின் சாட்சி. பழைய ஏற்பாட்டிலே சாகத் தலத்தின் விபரிப்பு பல இடங்களிலே காணப்படுகிறது. பாவிகளுக்காக ஏற்படுத்தியிருக்கிற அந்த மறியல் வீடு “ஆழமும் விசாலமுமானது. அங்கு வேகும்படி அக்கினியும் மிகுந்த விற்கும் னா. பி. 5

உண்டு. கர்த்தரின் சுவாசம் கெந்தகத் தீயைப் போல் அதைக் கொளுத்தும் ” என்று இசைபாஸ் தீர்க்கதறிகி வசனிக்கிறார் (30; 33). ஆங்காரிக்ஞடைய “ உடலம் அழிக்கப்பட்டு எரிகிற அக்கினிக்கு ஒப்புக் கொடுக்கப்படும் ” என்று தானியேல் தீர்க்கதறிகி வரைகிறார் (7; 11). “ இதோ சூளையைப்போல் ஏரிகிற நான் வரும் ; அப்பொழுது அகங்காரிகள் மாவரும், அக்கிரமனு செய்கிற யாவரும் துரும்பாய் இருப்பார்கள். வரப்போகிற அந்த நான் அவர்களைச் சுட்டெரிக்கும். அது அவர்களுக்கு வேறையும் விடாது கொப்பையும் விடாது என்று சேகைகளின் கர்த்தர் சொல்லுகிறார் ” என்பதாக மலக்கியாஸ் தீர்க்கதறிகி வாக்குவரைக்கிறார் (4; 1). இந்த அக்கினி நிலையத்தை யோவுவானவர் விபரித்துக் காட்ட வெதாவது: அது “ இருள் அடர்ந்து மரண அந்தகாரத்தினால் மூடுண்ட ஒரு தேசம். நிரப்பாக்கியமும் வெளிச்சம் இன்மையும் சாலின் பயங்கரமும் நிரம்பிய இடம். அங்கு நித்தியகலக்கமும் சதாகால திடுக்காட்டமும் குடிகொண்டிருக்கும். அங்கு போன வர்கள் மீண்டு வருவதில்லை ” என்று கூறுகிறார் (10; 21, 22). புதிய ஏற்பாட்டிலே அர்ச. சின்னப்பர் பாவிக்ஞக்கு “ கடுத்தீர்வையை எதிர்பார்த்திருக்கிற பயங்கரமும் பட்சிக்கிற கெருப்பின் கோபாக்கினையும் உண்டு ” என்கிறார் (ஸி. 10; 27). சருவேசரன் “ பாவஞ்ச செப்த தூதர்களைத் தப்ப விடாமல் அந்தகாரச் சங்கினி களாலே கட்டி நகத்திலே தள்ளினார் ” என்று அர்ச. இராபப் பர் வசனிக்கிறார் (2 பேது. 2; 4). “ பாவிகளை மோசம் போக கின பிசாசானவன், மிருகமும் கள்ளத் தீர்க்கதறிகியும் இருக்கிற இடமாகிய அக்கினியும் கெந்தகமுமான கடவிலே தள்ளப்பட்ட டான். பாவிகள் இருவு பகலாய்ச் சதாகாலமும் வாதிக்கப்படுவார்கள். பயங்காரிகளும் அவவிச்வாசிகளும் அருவருப்பானவர்களும் கொலை பாதகரும் விபசாரக்காரரும் பொய்யர் அணைவரும் அக்கினி போடு கந்தகம் ஏரிகிற கடவிலே பங்கடைவார்கள். இதுவே இரண்டாம் மரணம் ” என்று அர்ச. அருளப்பர் எழுதி வைத்தார் (காட்சி. 20; 10—21; 8). தீர்க்கதறிகள் அப்போஸ்தலர்கள் வெளிப்புத்தலாய்க் கேட்டு எழுதிய வாக்கியங்களை என? தீர்க்கதறிகிகளுக்கு ஞானங் கொடுத்தவரும் அப்போஸ்தலர்களுக்குக் குருவும் ஆகிய தேவ சதன் தாமே தமது தேவ திருவாய் மலர்க்கு போய் விழும் அக்கினித் தலத்தைப் பற்றி எத்தனையோ முறை திருவுளாம் பற்றியதாக விசேஷங்களிலே வாக்கிக்கிறோமே. விசேஷமாய் அவர் உலக முடிவில் தாமே நடத்தப்போகிற பொதுத் தீர்வை

யைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்லிய தருணத்திலே திருவளம்பற்று வது: “ மனுஷ குமாரன் தமது மகிழை பொருந்தினவராய்ச் சகல பரிசுத்த தூதரோடுங் கூடவந்து தமது பிரதாபமுள்ள சிங்காசனத் தின்மேல் விற்றிருப்பார். அப்பொழுது சகல சனங்களும் அவருக்கு முன்பாகச் சேர்க்கப்படுவார்கள். மேப்பனுனவன் செம் மறியாடுகளையும் வெள்ளாடுகளையும் வெவ்வேறுகப் பிரிக்கிறது போல் அவர்களை அவர் பிரித்து, செம்மறி ஆடுகளைத் தமது வலது பக்கத்திலும் வெள்ளாடுகளைத் தமது இடது பக்கத்திலும் நிறுத்துவார். பின்பு தமது வலது பக்கத்தில் நிற்கிறவர்களைப் பார்த்து: வாருங்கள், என் பிதாவினால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்களே, உலகம் உண்டானது முதல் உங்களுக்காக ஆயத்தம்பண்ணப்பட்ட இராச்சியத்தைச் சுதங்களித்துக் கொள்ளுங்கள்...என்பார். இடது பக்கத்தில் நிற்பவர்களைப் பார்த்து அவர்: சபிக்கப்பட்டவர்களே என்னவிட்டு அக்கினு பிசாகக்காகவும் அவன் தூதர்களுக்காகவும் ஆயத்தம் பண்ணியிருக்கிற நித்திய அக்கினியிலே போய் விழுங்கள்...என்பார். அந்தப்படி இவர்கள் நித்திய ஆக்கினையை அடையவும் புண்ணியவார்களே நித்திய சிவனை அடையவும் போவார்கள் ” (மத. 25; 31—46).

II

பிரியமானவர்களே, தேவ துரோகிகளாய்ச் சாகிறவர்கள் சருவத்துக்கும் வல்ல தேவாதி தேவனுகைய சருவேசானுடைய முனி அங்கு ஒருபோதும் தப்பிக்கொள்ள முடியாது. தப்பாமல் அவருடைய, கடுத்தீர்வையிலே போய் நிற்கவும் வேணும். தப்பாமல், பிசாகக்கும் தங்களுக்கும் என்று ஆயத்தம் பண்ணியிருக்கிற நாக யாதாளத்திலே அடைபடவும் வேணும். வேறு போக்கல்லை. இனி, அந்தப் பயங்கரமான சிறைக் கிடங்கிலே பாவிகள் படுகிற வேதனை என்ன? அவதறித்த தேவ வார்த்தையான யேசுகாதர் தாமே சுவிசேஷத்தின் வேறு பல இடங்களில் அதை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அதாவது நரகக்கிடங்கிலே உட்பட்டவர்களைக் “ குடைக்காட்கிற புழு ஒருபோதும் சாகாது ; அவர்களைப் பற்றி ஏரிகிற கெருப்பு ஒருக்காலும் அவியாது ” என்று திருவளம்பற்றினார் (மாற். 9; 43). அவியாத இந்த கெருப்போ இந்த உலகத்தின் கெருப்பைப் போல அல்ல அல்ல. இவ் உலகத்தில் உள்ள கெருப்பு நமது கண்மைக்காக உண்டாக்கப்பட்டது. அந்த கெருப்போ ஆக்குமத்தைக் கொளுத்திச் சுட்டு, சர்வத்தையும் வேகாமல் வேகவைக்கிற ஒரு கெருப்பு. அந்த கெருப்பின் முன்னே நமது கெருப்பு

பிரசாசமுள்ள சூரியனைக் கரியமையால் எழுதிவிட்டபடம் போல வே இருக்கும். அந்த கெருப்பின் ஒரு பொறியை பூலோகத்தின் சமுத்திரங்கள் கடுவே போட்டால், இவைகளின் தண்ணீர் எல்லாம் கொதித்து வற்றிச் சுவற்றிப் போய்விடும் என்று வேத பாரகர்கள் உவமையாய்ச் சொல்லுவார்கள். அந்த கெருப்பு தனக்குள் என இப்பட்ட பாவியை உள்ளும் புறமும் ஊடுருவிப் பாய்ந்து பற்றி, கண்டதுண்டமாகப் பிறி, வாக்கினால் விபரிக்கக் கூடாத வேதனைப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும். ஆண்டவர் திருவளம்பற்றிய ஐசுவரியவானின் சரித்திரத்தை நினைது கொள்ளுக்கள். அந்தப் பணக்காரன் இரத்தாம்பரமும் விலையேறப்பெற்ற வள்திரமும் தரித்து அனுதினமும் சமரிமமான விருந்து கடப்பித்துக்கொண்டு வந்தான். அவன் வாசல் அருகே பிச்சைக்குவந்து கிடக்கிற சூட்டம் பிடித்த வறியவனை லாசறுவுக்கு தன் மேசையிலிருந்து விழுகிற எச்சில்களையுங் கொடுப்பியான். லாசறுவுடைய புண்களை நாய்கள் வந்து கூக்ககொண்டிருக்கும். ஆனால் இந்தப் பிச்சைக்காரன் கடவுளுக்கு ஏற்றவன். அதனால் இவன் இறந்தபோது இவனுடைய ஆத்துமத்தைத் தேவ தூதர்கள் இறங்கிவந்து மோட்ச ராச்சிபெற்றிலே, ஆரிகாரமுடைய முடியிலே, கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார்கள். ஐசுவரியவானுஞ் செத்து கரக பாதாளத்திலே புதைக்கப்பட்டான். அங்கே அவன் தன் வேதனைகளின் கடுவே கண்களை ஏற்றுத்து, தூர அதி தூரத்திலே ஆரிகாரமையும் அவர் முடியிலே லாசறுவையுங் கண்டு உரத்த சத்தமாய்க் கூப்பிட்டுச் சொல்லுவான்: ஆரிகாம் பிதாவே! கான் இந்த அக்கினிச் சுவாலையில் தாங்கமுடியாத வேதனை அனுபவிக்கிறேன். நீர் என்மேல் இரங்கி, லாசறு தன் விரல் நுனியில் கொஞ்சம் தண்ணீர் தோய்த்து என்நாவில் விட்டு அதைச் சுற்றே குளிர்ப்பன் ஊம்படி அவனை அனுப்ப வேணும் என்ற வேண்டிக்கொண்டான். அதற்கு ஆரிகாம் பிதா: மகனே சீ பூரியிலே நன்மைகளை அனுபவித்துக்கொண்டாய். அதற்கு இப்போது வேதனைப்படுகிறுப் பெற்றதை நினைதுகொள். அல்லாமலும், இவ்விடத்திற்கும் உவ்விடத்திற்கும் போக்கு வரவு இல்லாதபடிக்கு பெரும் பாதாளம் ஒன்று இடையிற் கிடக்கிறது என்றார். அப்போது அவன்: அப்படியானால் பிதாவே எனக்கு ஜக்து பேர் சோகாதர் உண்டு. அவர்களும் கடவுளை மறந்து கடந்து இந்த வேதனைத் தலத்துக்கு வராதபடி எச்சரிப்பதற்கு, ஒருக்கால் லாசறுவை என் தகப்பன் விட்டுக்கு அனுப்பிவையும் என்று விண்ணப்பங்கு செய்ய: ஆரிகாம் அவனை கோக்கி: அவர்களுக்கு மோசேசுவம் தீர்க்கதரிசிகளும் உண்டு. இவர்களுடைய சொல்லைக்

கேட்டு கூடக்கட்டும் என்றார். மீண்டும் ஐசுவரியவான் கதறி: பிதாவே செத்தவன் ஒருவன் உயிர்த்தெழுங்குபோய்ச் சொன்னால் என் சகோதரர்கள் சீக்கிமாய் நம்புவார்களே என்றார். அதற்கு ஆரிகாம்: மோசேசுவம் தீர்க்கதரிசிகளும் சொல்வதைக் கேளாதவர்கள் மரித்து உயிர்த்தவனுக்கும் செவி கொடார்கள் என்றார் (ஆக. 16-ம் அதி).

நகர கெருப்பின் கொடுமைக்கு அத்தாட்சியாக நூலாசிரியர்கள் ஒரு சம்பவத்தை எடுத்துச் சொல்லுவார்கள். சின்றேவீயன் என்ற சபைக்குச் சேர்ந்த சன்னியாசி ஒருவர், ஒரு இரவு, பித்தளை விளங்கு வெளிச்சத்தில் வரகத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, தமக்கு முன்னே, சரீரம் எல்லாம் அக்கினிக் கொழுந்து விட்டு எரிகிற ஒரு ஆளுள்வந்து அனுங்கி அனுங்கி அழுதுகொண்டு நிற்கக் கண்டு திடுக் கிட்டு உளம் பதறி: நீ யார் நீ யார் என்று கேட்டார். வந்து நின்ற பயங்கரமான கெருப்பு உருவம்: கான் சுகத்தில் கிடந்து வேகிற ஒரு ஆத்துமம். என் ஆத்துமத்தை உடறுத்து சின்ன பின்னமாய் வெட்டிப் பிளங்குகொண்டிருக்கிற கெருப்பின் வேதனை தாங்க முடியாது. நீ என் கூட்டாரியாய் இருந்ததினால் உனக்கு தீவை அறிவிக்க வந்தேன். உன் மேசையில் இருக்கிற விளக்குத் தண்டை எடுத்து நீ முகங் கழுவகிற வட்டிலின் தண்ணீருக்குள் வை என்று சொல்லிற்று. சன்னியாசி நடுகடுக்கத்தோடு விளக்கை எடுத்து தண்ணீருக்குள் நிறுத்திவைக்க, நாக கெருப்பு மயமாய் இருந்த அந்த ஆத்துமம், தன் கைவிரல் நனியால் தண்ணீரைத் தொட்டது. தொடவே அது சுருசுரு என்று அதிக வேகமாய்க் கொதித்து பித்தளை விளக்கையும் மெழுகு போல உருக்கித் திராவகமாய்ப் பாய்ந்தோடப் பண்ணிவிட்டது. இந்தச் சரித்திரம் நாக கெருப்பின் ஊடுருவிப்பாய்கிற அகோரத்துக்கு சிறிதென்றாலும் ஒரு அத்தாட்சி ஆகுமே.

உள்ளும் புறம்பும் ஊடுருவி அந்தகாரகாலமாய்ப் பற்றி எரிகிற இந்த தண்ணீயவைகளிலும் அதிக நன்னீயதான் அக்கினியின் ஆக்கினை ஒரு புறம். மறுபுறத்தில், இதிலும் அதிக கொடுமைன் அதிக நிர்ப்பந்தமான ஒரு வேதனை உண்டு. அது என்னவென்றால் ஓயாமற் குடைந்து அரிக்கிற புழு என்று சொல்லப்பட்ட மன ஏக்கமும் கலக்கடியுமாம். கிறீஸ்தவர்களே, உங்களில் ஒரு ஆளுக்கு உபகாரமாய்க் கிடைத்த ஒரு ஆயிரம் ஜூபாவை அவன் போட்டுவிட்டால் எவ்வளவு துயாத்துக்கும் கவலைக்கும் உள்ளாவான். ஐயோ எவ்வளவு அருமையான ஒரு கைமுதலை இழுத்து போனேன்! கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டாமற் போனது போல ஆயிற்றே

என்று இரங்கி இரங்கி மனம் நோவானே. ஆனால் : நான் பூலோ கத்தில் இருந்தபோது இலேசாய்ப் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடிய நிதி திய மோட்ச சம்பாவணையை, என்னைப் படைத்தவருடைய சுலை அழகு சோபனமும் பொருந்திய திருமுகத்தைக் கண்டு களிக்கரு வதாகிய பேரின்பத்தை, என் புத்தி மோசத்தால், என் ஆங்காரத் தால், இழந்து போனேனே என்ற நினைவு பாவியுடைய மனதைக் குடைந்து குடைந்து அரிக்கப் போகிற தன்மையை நாம் இவ்வுலகத்திலே சரியாய் உணர்க்குவதோன்னுடியாது. இங்கே யாதொரு நட்டம், இழவு, கவலை ஏற்படும்போது அந்த நினைவை மறப்பித் துக்கொள்ள எத்தனையோ வழிகள் உண்டு. மனத்துயாத்தை மாற்றும்யடி அபவாரோடு பல கணதைகளையும் பேசி ஆறுகிறோம். புத்தகங்களைப் பத்திரிகைகளை வாசித்து வேறு விஷயங்களிலே புல்கைச் செலுத்துகிறோம். வேடிக்கை வினோதங்களைப் பார்த்து மனதைக் கேட்கிறோம். இருந்த இடத்தை விட்டு வேற்றிடத்துக்குப் போய் பராக்கு தேடிக்கொள்ளுகிறோம். இந்த உபாயங்களினால் முன்னே மனதிற் பட்ட துக்கமான, கவலையான மன உருவங்கள் மறையும்படியாக, அவைகளுக்கு மேல் வேறு மன உருவங்கள் வகுது டிட்குதொள்ளுகிறது. புகையிலைப் பாடம் அடிக்கினது போல, பிரியமில்ஸாத நினைவுகளாகிய மன உருவங்களின் மேல் வேறு பிரியமுள்ள மன உருவங்களை அடிக்க மூடிவைத்து விடுகிறோம். காட்செல்லச் செல்ல, வேணுமென்று யாடம் பிரித்தது போல, அவைகளைக் கிளப்பினால் ஒழிய, தற்செய ஸாய் ஏற்பட்ட ஒரு தருணத்திலே பாடம் பிரிந்தால் ஒழிய,—அந்தப் பிரியமில்ஸாத நினைவுகள் வெளிக்கு வராது. நாக பாதாளத் திலேயோ இப்படி அல்ல. அங்கே ஹோய் அடைந்த ஆக்துமாக்களுக்கு இனிப்புது மன உருவங்கள் உண்டாக வழியில்லை. காணப் படுகிற இந்த உலகத்திலேதான் புதுப் புதுக் காட்சிகளால் புதுப் புது மன உருவங்கள் உண்டாகும். நாக உலகத்திலே அப்படிப் பட்ட புது உருவங்களுக்கு இடம் இல்லை. ஆனதினால், ஆக்தும மானது தன் மனமாகிய ஒரே புத்தகத்திலே பதிந்திருக்கிறவை களைத்தான் ஓயாமற் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேணும். தன்னுடைய பழங்கு சரித்திரத்தைத்தான் எப்போதும் ஒரே நிலையாக கண்முன்னே கண்டுகொண்டிருக்கவேணும். ஆ ! இது எவ்வளவு அச்சம் வருத்துகிற ஒரு எண்ணம் ! நான் வகைமோசமாய் மோட்ச தரிசனத்தை இழந்து போன ஏக்கம் என்னை விடாது. நான் செய்த பாவங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் நினைவு, அவைகள் ஒவ்வொன்றேயுடன் கூடிய வெட்க்ககேடு, பிறரைப் பாவத்தில் விழுத்தின பழி, பிறரை நித்தியமாய்க் கெடுத்த கல் நெஞ்சத்தனம், புண்ணியன்று செய்யத்

தக்க ஆயிரமாயிர் தருணங்களை வீணாக்கிக்கொண்ட மதிகேடு— இவை எல்லாம் ஓயாமல் என் கண முன்னால் நிற்குமே. என் சீவியத்தின் சம்பவங்களையெல்லாம் திட்பு நுட்பமாய் எழுதிய மனச் சாட்கி என்கிற புத்தைக் களைக்கு முன்பாக விரித்தபடியே இருக்குமே. இந்த நினைவுகளை விட்டு என் மனதைத் திருப்பிக்கொள்ளவோ முடியாது. வேறு நினைவுகளால் இவைகளை மறைக்கலாம் என்றால், வேறெந்த நினைவுக்கும் இடம் இல்லையே. எந்த வாதத்தையைத் தாங்கினாலும் இந்த வாதத்தையைத் தாங்கக் கூடுமோ?

நாகவாசிகளுக்கு, தங்கள் உலக சீவியத்தின் நினைவே அதிககலக்கத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் என்பது வேதபுத்தகத் தின் ஞானமுகத்திலே எழுதப்பட்டிருக்கிற வாக்கியங்களாலும் விளங்குகிறது. கடுத்திரவை நாளிலே சத்தமானவர்கள் மோட்ச சம்பாவணை அடைந்துகொள்ள, தாங்களோ நாகக் கிடங்கில் விழுத்தப்பட்டதை “பாவிகள் கண்டு கலங்கி மிகவும் பயங்கு, தங்கள் எண்ணத்துக்கு மாறும் நீதி மான்கள் இரட்சிக்கப்பட்டதைப் பார்த்து ஆச்சரியம் அடைந்து, மனத்தாபப்பட்டு மனம் நொந்து பெருமூச்சுவிட்டு தங்களுக்குள்ளே சொல்லுவார்கள் : இவர்களை அல்லவோ நாங்கள் பலமுறை நின்தித்தோம் ; சகல நின்தைகளுக்கும் பாத்திரவான்கள் என்று எண்ணினோம். புத்தியீனாகிய காங்கள் இவர்களுடைய சீவியம் பைத்தியம் என்றும், இவர்களுடைய மரணம் இதிவானது என்றும் நினைத்தோமே. இதோ இவர்கள் சருவேசானுடைய மக்களாகப் பாவிக்கப்பட்டுப் பரிசுத்தரோடு கூட்டப்பட்டிருக்கிறார்களே. நாங்கள் அல்லவோ, சத்தியத்தின் மார்க்கத்தை விட்டு அகன்ற திரிக்தோம். நீதியின் ஒளி எங்களுக்கு அல்லவோ பிரகாசிக்கவில்லை ? அறிவின் சூரியன் எங்களுக்கு அல்லவோ உதிக்கவில்லை ? எங்கள் அக்கிரமப் பாவ வழியில் கடந்து தவித்தோம். கஷ்டமான வழிகளைக் கடந்தோம். ஆனால் கர்த்தருடைய வழியை நாங்கள் அறிந்ததில்லை. ஆங்காரத்தினால் எங்களுக்கு வந்த பலன் என்ன ? ஆங்கிளின் மகத்து வத்தால் எங்களுக்கு உண்டான இலாபம் என்ன ? சகலமும் நிழலைப் போலவும், ஓட்டமாய் ஓடும் தூதனைப் போலவும், அலைந்து ஆடுஞ் சமூத்திரத்தைக் கடக்கும் கப்பலைப் போலவங் கடந்து போனதே...இதுபோலவே பிறந்த நாங்கள், தட்சணமே முடிவு அடைந்த பலத்தின் ஆடையாளம் ஒன்றாங் காண்பிக்க நம்மால் கூடுமாயில்லை. எங்கள் கெட்ட தன்மையினாலேயே நாங்கள் நிரமுலமானோம்,—என்று பாவிகள் நாகத்திலே சொல்லிக்கொள்ளு

வார்கள்” என்பதாக வரைந்திருக்கிறது (ஞானமும் 5). பாகிக் ஞாடைய பதற்றமும் பதகளிப்பும் எடுத்து வருணிக்குங் தாம் அல்ல.

கெருப்பின் கொடே வேதனையும் மனக்கவலையின் மாருத் துயரமும் என்ற இந்த உளம் பதறச் செய்கிற நரக தண்டனைக்குள்ளே, இந்த ஆரூட்டமான பாகேள் எல்லாம் ஒருங்கள் தனியும் என்ற ஒரு எள்ளனவு கம்பிக்கையாவது இருக்குமானால், பாகிக்குங்கு ஜிணையில்லாத ஆறுதல் உண்டாகவிடும். இப்படிப்பட்ட கம்பிக்கை ஒன்று இருக்குமானால் அந்த காரிருள் மன்றின சிறைச்சாலைக்கு உள்ளேயும் ஒரு மனோகரமான வெளிச்சக் கதிர் புகுந்தது போல இருக்கும். ஆனால், நரக வேதனைகளோ நித்தியமானவைகள்; எள்ளனவு ஆவது குறையத் தக்கவைகள் அல்ல; தனியத் தக்கவைகள் அல்ல; எப்போதும் இருங்படியே ஒரு மாற்றமும் ஜில்லாமல் ஊழியுள்ள காலமும் நிலைக்கவேண்டியவைகள். ஊழியுள்ள காலமும்...! நித்தியமும்...! என்ற இந்தச் சொற்களை நாம் கண் மூடி விழிக்குமுன் வாயினால் சொல்லி மூடி த்துவிடுகிறோம். ஆனால், இவைகளுடைய உட்கருத்தை அறிவது இல்லை. நித்திய காலம் என்றால் என்ன? ஊழியுள்ள காலம் என்றால் என்ன? இதை சிற்றிவி உள்ளவர்களாகிய மனுஷர் ஒருபோதும் சரிவாக்கண்டுபிடிக்க மாட்டார்கள். உவமைகளால் மாத்திரம் இதை ஒருவிதத்திலே ஊக்குத் து அறியலாம். அறிவாளிகள், மூடிவில்லாத காலம் என்றதற்குப் பல உவமைகளை எடுத்துச் சொல்லுவார்கள். ஒரு கையினால் அள்ளி எடுத்த மன்றை ஒவ்வொன்றுக்கென்னி மூடிக்க எவ்வளவு நேரம் பிடிக்கும்? ஒரு ஆற்றங்கரையிலே உள்ள மன்றக்களைக் கணக்கெடுக்க எந்தனை காலம் செல்லும்? இனி, உலகத்தில் உள்ள சகல ஆற்றங்கரைகளிலும், சகல சமுத்திரக்கரைகளிலும், பூமி முழுதிலும், உள்ள சகல மனற் துகள்கள் மன் துகள்களை எல்லாம் என்னி மூடிக்க எவ்வளவு காலாதிகாலஞ் செல்லும்! இப்படியே குழியில் உள்ள சகல துகள்களையும் என்னி மூடித்த காலத்திலும் நித்திய காலம் மூடியாது. ஒரு போதும் மூடியாது. இன்னும் ஒரு உவமை:— குருவிக்குங்குள்ளே சிறியதான பலாக்கொட்டைக் குருவி ஒன்று, நாறு வருஷத் துக்கு ஒருக்கால் சமுத்திரக் கரையிற் பறந்து வந்து அந்தச் சமுத்திரத்தின் தண்ணீரிலே தன் சின்னஞ் சிறிய சொன்னுகொண்ட அளவு அள்ளிக்கொண்டு போகிறது என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். அந்தக் குருவி அப்படியே வந்து நாறு வருஷத்துக்கு ஒருக்கால சமுத்திரத்தில் தண்ணீர் அள்ளி அள்ளிக்கொண்டுபோய் சமுத்திரத் தண்ணீர் முழுதையும் வெளியே இறைத்துப் போட்ட

காலத்திலும் நித்திய காலம் மூடியாது; ஊழியுள்ள காலம் ஒழியாது. உள்ளபடியே காலம் என்ற சொல்லு, நித்தியத்துக்குப் பொருந்துவது அல்ல. உலகம் மூடிக்க பின் “ தீனிமேல் காலம் என்ற வரம்பு இல்லை ” என்று வேதாகமமும் சொல்லுகிறது (காட்சி. 10; 6). நித்தியமானது மாற்றமில்லாபல், முன் பின் என்ற காலப் பிரிவு இல்லாமல் ஒருகண்ட சொய் இருக்கும். இப்படியே மூடிவில்லாபல், என்றென்றைக்கும் ஒருகண்ட சொய், கரகவாசிகள் அகோர் ஆக்கினை அனுபவிப்பார்கள்.

ஆ எனக்காகச் சிலுவையில் அறையுண்ட என் இரட்சகரே, தேவரீர் படிபாவியாகிய என்னை இதுவரையில் கடுத்திர்த்து நரக பாதாளத்திற் தள்ளிவிடாபல், அடியேனேடு நீடிய பொறுமையும் தயவு தாட்சனியமும் சாதித்து வந்ததற்காகத் தேவரீருக்கு அத்தியாக நன்றி அறிதலான தொத்திரன் சொல்லுகிறேன். என்னிப்போல பாவக்குரோதனு செப்திராத எத்தனை பேர் நித்திய தண்டனைக்கு உள்ளாகியிருக்கிறார்கள்! என்னையோ இதுவரையுக் கேவரீர் காத்து வைத்து இன்றைக்காவது நான் மனங் திரும்புப்படியான ஒரு கலவல் தருணங் தக்கிருக்கிறவதப் பார்க்கும்போது, தேவரீர் எதுவிதத்திலும் என்னை இரட்சித்துப்போடவேணும் என்று கொண்டிருக்கிற தேவ தயவுள்ள திருச்சித்தத்தைக் கண்டுகொள்ளுகிறேன். ஆதலால், ஆண்டவரே, தயவின் கரை காலைத் தமுக்கிரேமே, கல்லான என் இருதயத்தைத் தேவரீர் தாமே உமது சகலவல்லவையுள்ள வரப்பிரசாதத்தால் இளக்கப் பண்ணி, என் பாவங்களுக்காக மெய்யான மன்றதாபத்தை எனக்குக் கட்டளையிட்ட ரூணும். என் இருதயம் கெக்குவிட்டு உருகவும், கண்களாற் கண்ணீர் ஆரூய் ஓடவும் செய்தரூணும். இவ்வளவும் நான் செய்த அக்கிரமங்களுக்குத் தக்க தவம் பண்ணி, உமது கோப அக்கினிக்குத் தப்பிக்கொள்ளவும், எனக்கு மிஞ்சியிருக்கிற காலத்திலே புதச்சீவியம் உள்ளவனுக் பயத்தோடும் கடுகுக்கத்தோடும் என் இரட்சனையிய அலுவலைப் பார்த்துவரவும் அனுக்காகம் செய்தரூணும் ஆண்டவரே,— ஆமென்.

ନାଲାମି ନାଳି

Instruction :
On the Duties of Parents
காலைப் போதனை :

இல்லறக் கடமைகள்—தாழுங் தகப்பனும்

இன்று காலை, பெற்றேருக்கு, அதாவது தாயுங் தகப்பனுமாய் இருக்கிறவர்களுக்கு,—பிள்ளை குட்டி உள்ளவர்களுக்கு, சில புத்தி மதிகளைச் சொல்லுவோம். பெற்றேரே, புருஷனும் பெண்சாதியும் என்ற கணக்கிலே உங்களுக்குச் சில கடமைகள் உண்டு. அவைகளோடு, சருவேசரன் உங்களுக்குச் சந்தானத்தைத் தரும்போது, அந்தப் பிள்ளைகள் மட்டிலேயும் உங்களுக்கு பாரமான கடமைகள் உண்டு. இல்லறத்தில் உள்ள உங்களுக்கு சகல பாக்கியங்களுக்கும் மேலான தாகிய பிள்ளைப் பாக்கியத்தைச் சிருட்டி கர்த்தாவானவர் தங்களும்போது, பார்வோன் ராசாவுடைய மகளானவள் மோசேசு முனிவராகிய குழந்தையின் தாய்க்குச் சொன்னது போல; “ சீ இந்தப் பிள்ளையை எடுத்து வைத்து எனக்கு வளர்த்துத் தா ” என்று சொல்லுகிறவர் போல ஆதிருர் (யாத். 2; 9). நீங்கள் பிள்ளைகளுக்குச் சருவேசரனுடைய இடத்திலே இருக்கிறீர்கள். தம் முடைய பிதாவுக்கு உரிய அதிகாரத்தை அவர் உங்களுக்குத் தந்திருக்கிறார். இதைத்தான் நம்முடைய இனிய தமிழ்ப் பாலையிலே “ அன்னையும் பிதாவும் முன் அறி தெய்வம் ” என்று சொல்லுவது, சருவேசரனுக்குப் பதிலாகப் பிள்ளைகளின் கண் முன் நிற்பது அன்னையும் பிதாவுக்கான். சருவேசரன் உங்களுக்குச் செய்திருக்கிறது ஒரு பெரிய சங்கை. அவர் உங்களுக்குத் தந்திருக்கிறது ஒரு பெரிய கொடை. இந்தப் பெரிய

சங்கைக்கும் இந்தப் பெரிய கொடைக்கும் ஒரு பெரிய கணக்கும் கேட்பார். அதாவது, நீங்கள் பின்னைகளை சருவேசரனுக்கு உவங் தவர்களாய் வளர்த்து அவருக்கு ஒப்பிக்கவேணும். உங்கள் அசட்டைத்தனத்தினால் அந்தப் பின்னைகள் கெட்டுப் போனால், அதற்கு நீங்களே உத்தரவாதனு சொல்லவேண்டியவர்கள் ஆவிர்கள். பெற ஞேர் பின்னைகள் மட்டிட்ற கொண்டிருக்கிற கடமைகளை வளர்ப்பு, கல்வி, காவல், கண்டனை, முன்மாதிரி என்று பிரித்துச் சொல்ல லாம். இவைகள் ஒவ்வொன்றையும் பற்றி சிலது சுருக்கமாய்ச் சொல்லுவேன். துயவாய்க் கேளுங்கள்.

1. பெற்ற பிள்ளைகளை வளர்த்துவிட வேண்டிய கடமையைப் பற்றி அதிகம் விபரிக்கத் தேவையில்லை. பிறப்புக்குக் காரணமானவர்கள்தாமே வளர்ப்புக்கும் உதவியாக வேணும் என்று வெளிப்படை. காய்த்த மாத்திலே கிடஞ்சுதான் கனியானது முற்றவேணும் என்றது இயற்கையான ஒர் ஏற்பாடு. பிள்ளைகளுக்கு, தாங்களாகத் தங்களைக் கவனித்து நடத்தத் தக்க வயது வருமட்டும், அவர்களை வளர்த்து ஆளாக்கி விடுவது பெற்றீருப்படையகடமை. இதிலே பெரும்பாலும் தாயைக் குற்றஞ் சொல்லவராது. குற்றஞ் சொல்லுகில், தாயிடத்திலே பிள்ளையை உணவு ஊட்டி வளர்க்கிற கவனம் கூடிப்போயிற்று என்று ஒழிய, குறைஞ்து போயிற்று என்று சொல்லவராது. சில தாய்மார் கண்ட கேரம் எல்லாம் பிள்ளைகளுக்குத் தீன் கொடுத்து, ஏன்? சொல்லவேணுமானால், தீன் மட்டுக்கு மின்சிப் பிள்ளைகளுக்குத் தீற்றித் தினித்து, கணக்குக்கு மின்சின கேசத்தால் அவர்களை கோய்வாய்ப்பட அல்லது சாப்பாட்டு ராமர்களாக சோம்பேறிகளாகிக் கெடப் பண்ணிப்போடுகிறார்கள். கேரங் கட்டித் தீன் கொடுப்பதுதான் பிள்ளைகளுடைய சுகத்துக்கு ஏற்றது. கனக்க உரக்கத் தீன்று தீர்க்கிறது அல்ல, சீனித்துச் சரீரத்தோடு சேரத் தக்க அளவாய்வுச் சாப்பிடுகிறதுதான் சரீர சுகத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஏற்றது. பாஸ்குடிக்குழங்கதகளுக்குங்கூட கேரங் கட்டிப்பால் கொடுப்பதுதான் உத்தமம்.

பிள்ளைகளை வளர்க்கிற அலுவலிலே, பலமுறையும், அதிக குறை கேட்கிறதற்கு ஆளாய்ப் போவது தகப்பன்தான். தகப்பன் இயன்ற அளவில் உழைத்துப் பிழைத்து, குடிமபத்துக்கு வேண ஆய அளவான, சேண்டிய தன்மையான, தினுக்கு வழி பண்ண விட்டால், தாய் எப்படி பிள்ளைகளை வளர்ப்பாள்? தகப்பனுவன் அன்றூடன்று உணவுக்கும் உடைக்கும் அவசியமானதை உழைப்

பது போதாது. வருத்தம், துன்பம், பிள்ளைப்பேறு முதலிய தருணக்களுக்கு உதவத் தக்கதாய் ஒரு தொகையை முன்னேறவே சேமித்து வைத்துக்கொள்ளவும் வேணும். “எறும்பு தேனீ முதலிய பிராணிகள்கூட மழை காலத்துக்கு, வேலைசெய்ய இயலாத நாட்களுக்கு என்று இரை சேரித்து வைக்கக் கான்கிற மனுஷன், கஷ்ட காலத்துக்கு வேண்டியதை ஏலவே ஆயத்தப்பண்ணி வைத்துக்கொள்ளாமல் விடலாமா? இதற்கு மாருச, வேலை செய்யாமற் சோம்பிக்கொண்டிருந்து, அல்லது, குடித்து வெறித்து விட்டில் உள்ள கங்கை நட்டுகளையும் அழித்துக்கொண்டு திரிகிற தகப்பன், சருவேசானுக்கு என்ன கணக்குக் கொடுக்கப்போகிறுன்?

2. பிள்ளைகளின் சரீரத்தை வளர்க்கும் குணம் கூபாவமான ஒரு நாட்டம். ஆனால் ஆத்துமத்தை வளர்ப்பது, அதாவது புத்தியைத் தீட்டி, மனதை நல் உணர்ச்சிகளால் நிரப்பி, சித்தத்தை பாவம் இல்லாத வழிகளில் நடத்தி வைப்பது பெற்றேர் கண்மனமாய், உற்சாகக்கொண்டு, பார்த்து முடிக்கவேண்டிய ஒரு கடமை. “உனக்குப் புத்திரர்கள் இருந்தால் அவர்களுக்கு நல்லுணர்ச்சி பரிந்தி இளவுபது தொடங்கித்தானே அவர்களை அடக்கி நடத்து” என்று வேதாகமம் கந்திக்கிறது (எக்கிளி. 7; 25). “தொட்டி விற்பழக்கம் சுடலை மட்டும்” என்ற பழமொழியை நினைந்துகொள்ளுங்கள். குழந்தைப் பிராயத்திலே உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நீங்கள் பரிந்துகிற பழக்கமே அவர்களுடைய சிவியகாலம் முழுதும் அவர்களை ஆட்கொள்ளும் என்றதை மறந்து போகாதேயுங்கள். அமைச்சல், சாந்துகணம், பொறுதி, நேரமை, ஈலக முதலிய நற்குணங்களைச் சிறுபிராயக் தொட்டே பிள்ளைகளுக்குப் பரிந்து வேண்டியது. விசேஷமாய் செங்க செய்ய, கோவிலிலே ஆசாரமாய் இருக்க, திருச்சூருபங்கள் படங்களைச் சங்கிக்க அவர்களுக்குக் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டியது. நல்ல தாய் தனது குழந்தை பேசத் தொடங்கும்போதே யேசுவே! மாதாவே! என்று முதலான திருவார்த்தத்தை அது சொல்லப் பழக்கி, அது திருச்சூருபங்களை கோக்கிக் கையெடுக்கவும், கனக்குச் சிறுவைப் போட்டுக் கொள்ளவும் பண்ணி வைப்பாள். வளரவளா, விளையாட்டுக் கணதகள் சரித்திரங்களோடு ஆண்டவருடைய திருச் சரித்திரக்கணதகள் பழைய ஏற்பாட்டுச் சரித்திரங்களையும் சொல்லி, மந்திரங்களையும் பழப்பித்துவருவாள். தாய்தான் பிள்ளைக்கு முதல் உபாத்தியும் உபதேசியும் குருவும் என்ற உண்மையை, தாய்மாரே, நன்றாய் மனதில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

தகப்பனுக்கும் இதிலே சமமான கடமை உண்டு. தொபி யாஸ் என்றவர் தம்முடைய மகன் “சிறுவங்கொட்டடை சருவேசர னுக்குப் பயப்படவும் சகல பாவத்துக்கும் விலகி கடக்கவும் படிப் பித்துக்கொண்டுவருவார்” (தொபி. 1; 10.) என்று வேதத்தில் வரைந்திருப்பது, தகப்பன்மாரே, உங்களுக்கு முன்மாதிரியாகத் தானே என்றதைக் கவனியுங்கள். விசேஷமாய், தகப்பன், பிள்ளைகளுக்கும் தனது நிலைப்ரத்துக்கும் ஏற்ற பள்ளிக்கூடக் கல்வி யைப் பிற்றுவிக்க முயற்சி செப்ப வேண்டியது. பள்ளிக்கூடம் என்று சொல்லும் போது எவ்வித பள்ளிக்கூடமும் அல்ல, கத்தோலிக்கப் பள்ளிக்கூடமே என்றதைக் குறிக்கத் தேவையில்லை. கத்தோலிக்கர் தங்கள் பிள்ளைகளைப் பிற சமயப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு விசேஷ உத்தரவின்றி விடக் கூடாது என்பது கனமான ஒரு திருச்சபைக் கட்டன. கட்டனை மாத்திரமா? அது மனச்சாட்சிக்கு மாருன் ஒரு செயலுமே என்பது வெளிப்படை. பிற சமயப் பள்ளிக்கூடங்களிலே, பிள்ளைகள், எல்லாக் கல்விக்கும் முன் தங்களுக்கு அவசியமான வேத கல்வியை எப்படி அடைக்குத்தகாள்ளுவார்கள்? பிறசமயப் பள்ளிக்கூடங்களிலே, அவர்களுடைய வேத விசுவாசத்துக்கு அபாயமான எத்தனை தூர்ப்போதகங்கள் தன்மாதிரிகள் உண்டு? அவசியமான ஒரே காரியமான (ஹக். 10; 42) ஆத்துமரட்சனியத்தைக் கைபறியவிட்டுப் படிக்கும் கல்வியால் வருகிற பிரயோசனம் என்ன?

பிள்ளைகளுக்கு மேற்கல்வி படிப்பிக்க நிலைப்ரம் இல்லாவிட்டால், தொழிற் கல்வியைப் படிப்பிடப்பது தகுதி. கைத்தொழில் ஆகாது, எல்லாரும் மேற்கல்வியேப் படிக்கவேணும் என்று சொல்ல வேண்டாம். என்ன தொழிலை ஆனாலும் பாவமற்ற தொழிலாய், தன் நிலைப்ரத்துக்கு ஏற்ற தொழிலாய் எடுத்துக் கொண்டால், அது உத்தமமானதுதான். “பறவைகள் பறக்கப் பிறந்திருக்கிறது போல மனுஷன் வேலை செய்யப் பிறந்திருக்கிறான்” என்பது வேத வாக்கையும் (யோபி 5; 7.). கைத்தொழில், தோட்டி வேலை, வர்த்தகம் முதலியவைகள் ஏதோ சங்கையினம் என்றும், இங்கிலிஷ் படித்து உத்தியோகம் பார்ப்பதுதான் மேன்மை என்றும் மதிமோசமாய் என்னி, சில வறிய பெற்றேர் தங்களுக்கு எட்டாத தண்ணீரில் இறங்குகிறார்கள். பிள்ளைகளை மேற்கல்வி படிப்பிக்கத் தொடங்கி, அதை முடித்துக்கொள்ள வழி இல்லாமல் இடையிலே கையை விட்டுவிடவே, அவர்கள் உத்தியோகமும் இல்லாமல் சுயதொழில்களிலும் கையிட வெட்கத்துத் தெருவழியே கழுதை மேப்த்துத் திரிவார்கள். இது எவ்வளவு பரிதாபம்! இவர்களு

டைய பெற்றேருக்கு இதைப் பற்றித் தேவ முன்னிலையிலே எவ் வளவு கணமான உத்தவாதம்!

3. பிள்ளைகளுக்கு வேத கல்வியும் உலக கல்வியும் பயிற்று வதோடு, அவர்களைக் கண்காணித்து காவல் பண் நூவதும் அவசியம். எவ்வளவு உத்தமான தோட்டமும் பண்படுத்திக்கொண்டு வராவிட்டால் களைகளை, முட்செடிகளைப் பிறப்பியாமற் போகாது. அதுபோல, கல்ல பிள்ளைகளிடத்திலேயும் கெட்ட சகவாசத்தினை இம் வேறு பல காரணங்களினாலும் சிறிது சிறிதாய்த் தூர்க்குணங்கள் தலைகாட்டும். இந்தக் காரணங்களுக்கு எதிராய், பெற்றேர், விழித்திருக்கு காவல் பண்ண வேணும். “என்னுடைய பிள்ளை ஒரு சம்மனசை, அது ஒரு துட்டாட்டமும் செய்யாது” என்று சொல்லிக்கொண்டு சில பெற்றேர் தங்கள் பிள்ளைகளை மனம் போன படியே எவ்வித கூட்டாளிகளோடும் விளையாடித் திரிய விட்டுகிடுகிறார்கள். தூர்ப்பழக்கம் பெரும்பாலும் கூட்டாளிகளாலேதான் வரும் என்றதை இவர்கள் யோசிக்கிறதில்லை. பொய், கனவு, சண்டித்தனம், தூர்க்கை முதலிய இவைகளைல்லாம், தொற்று வியாதிபோல, ஒரு பிள்ளையிடத்திலிருந்து மற்றொரு பிள்ளையைப் பற்றிப் பிடிக்கி துடியாட்டங்கள். வீட்டில் எவ்வளவு நற்பழக்கம் உள்ள பிள்ளையும், வெளிபிற் காவாலிப் பிள்ளைகளோடு கூடி நாடித் திரியுமானால், காலக்கியில் துட்ட பிள்ளையாகவே மாறிவிடும். “பன்றியோடு கூடிய கன்றும் மலந்தின்னும்” என்ற பழமொழி தெரியாதா? “ஆகாத சம்பாஷ்னைகள் கல்லொழுக்கத்தைக் கெடுக்கும்” என்று வேதாகமமும் விளங்குகிறது (1 கொரிக். 15; 33). தங்கள் பிள்ளை நாள் முழுதும் என்ன செப்துகொண்டிருக்கிறது என்றதைப் பெற்றேர் கவனித்துக்கொள்ள வேணும். இது, விசேஷமாய் எப்போதும் வீட்டில் இருக்கிற தாயுடைய கவலையாப் பிருக்கத் தகும். அரசு. கிறீசோஸ்தம் சில பெற்றேரைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார்: “இவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகள் மட்டிற் செலுத்து கிற கவனத்திலும் பார்க்க, தங்கள் மாடு குதிரை கழுதைகளிப் பற்றி அதிக கவனமாய் இருப்பார்கள். உங்கள் மாடு எங்கே குதிரை எங்கே என்று கேட்டால், இன்ன இடத்தில் கட்டி இருக்கிறது, இன்ன இடத்தில் மேய்க்கொண்டு நிற்கிறது என்பார்கள். பிள்ளை எங்கே என்றால் சொல்லத் தெரியாது”. இப்படி, கண்டாடு கட்டி தெருத் தின்னை எல்லாம் ஓடித் திரிய விடப்படுகிற பிள்ளை, ஊரார் பிள்ளைகளோடு தன்னரவாரம் கலந்து விளையாடி, ஊறிந்பட்ட திரியாவும் எல்லாம் பழகிக் கெட்டுப் போகும். பிரியப்பட்ட தெல்லாம் வாசிக்க விடப்படுகிற பிள்ளைகளும், கூத்துகள்

வேடிக்கைகளுக்கு முத்தவர்களோடு அல்லாமல் தங்கள் வயதான வர்களோடு போக விடப்படுகிறவர்களும் இப்படியே மெல்ல மெல்லப் பழுதாய்ப் போகிறார்கள். அல்லாமலும், வீட்டிலே தானும் வால வயதுப் பிள்ளைகளை ஆண் பெண் என்ற பேதம் இல்லாமல் ஒருமிக்க இருக்க, விளையாட, படுக்க விடப்படாது. சகோதரங்களைப் பற்றித்தானும் ஏச்சரிக்கையாய் இருப்பது கடுக்குபோக மாட்டாது. இப்படி நான் சொல்லுவதைப் பற்றி குறை கிளையாதிருங்கள். பெற்றேராகிய நீங்கள் மனுஷ சபாவத்தின் தன்மையை மறந்துபோகப்படாது. பிள்ளைகள் என்றாலும், பிசாச பொல்லாதது, சரிம் துர்காட்டம் உள்ளது. பஞ்சை கெருப்பின் கெட்ட வைத்தால் கெருப்புப் பற்றுமல் விடுமா? பற்றுமல் விடாது.

4. பிள்ளைகளைக் காவல் பண் நூவதோடு, அவர்கள் குற்றங் செய்யும் வேளைகளிலே அவர்களைக் கண்டித்துத் திருத்துவதும், தாய் தகப்பன்மாரே, உங்கள் கடமை. இதைப் பற்றி வேதாகம் சொல்லுகிறதைக் கேள்வுங்கள்: “உன் பிள்ளையை இளவுயதி லே தலைவனங்கப் பண்ணு. குழந்தையாப் பிருக்கும்போது தானே அதின் இடுப்புகளை ஒடுக்கிவை. அல்லாவிடில் அது உனக்கு மின்சி உன் சொற்கேளாமற் போய்விடும். உன் மனதுக்குத் துயரத்தைத் தரும்” (எக்கிளி. 30; 12). பிள்ளைகள் நீங்கள் சொன்னதைச் செய்யப் பழக்க வேணும். அவர்கள் வயசக்கும் பெலவுக்கும் மேற்பட்ட கட்டளைகளை இப்பர்டாது. புத்தியாய் இட்டகட்டளைகளை அவர்கள் தட்டாதிருக்கப் பண்ணவேணும். அமையாத போது, அல்லது வேறு குற்றங்களை மனம் பொருந்திச் செய்யும் போது, தடியையும் ஒறுத்துப் பார்க்கப்படாது. “பிரம்பைக்கையாடாதவன் தன் மகனைப் பகைக்கிறுன்” என்றது நீதிமாழி வாக்கியம் (13; 24). “ஜெயா எங்கள் பிள்ளை குழந்தைப் பிள்ளை! அதை எப்படி அடிக்கிறது?” என்று சொல்லி, சில தாய்மார், பெரிய பெரிய குற்றங்களுக்கும் தண்டனை பண்ணுமல் விடுவார்கள். இவர்களுக்கு, பிள்ளை சிறிதாய் இருக்கும் போது தன்டிக்க மனம் இல்லை. பெரிதாய் வந்தபின் தன்டிக்கப் பெலன் இல்லை. இனி பிள்ளையைத் திருத்துவதுதான் எப்போது? “அடித்து வளவாத பிள்ளையும் முறுக்கி வளவாத மீசையும்” என்றது போல, பிள்ளை பிறகாலம் ஒன்றுக்கும் உதவாமற் போகிறது! தன்னைச் சிறு வயதிலே கண்டித்துத் திருத்தாத பெற்றேரை அது, பெரிய ஆளான பின், தானே அடித்து ஆக்கினைப் படுத்துவதை எத்தனையோ முறை கண்டிருக்கிறோம்.

பின்னோகனைத் தண்டிக்கிறது என்றால், எப்போதும் சைனைக் கெட அடிக்குக்கொண்டிருக்கிறது அல்ல; தங்கள் கோபத்தை அடக்கமாட்டாமல், சினம் மிஞ்சி கையாலே காலாலே, எடுத்த தடி தண்டாலே, அடித்து, உதைத்து, மோதி, ஏறித்து பின்னோயின் சரீரத்தை ஊறுபடுத்துவது அல்ல. அல்லது திட்டி சுபித்துக் கொண்டிருப்பதும் அல்ல. குற்றஞ செப்த பின்னோயைச் சில வேளை அச்சுறுத்த வேணும்; சில வேளை கோப முகங் காட்டி உறுக்க வேணும்; சில வேளை குற்றத்துக்குத் தகுந்த விதமாக, வயசுக்கு ஏற்ற அளவாக, கையை நீட்டச் சொல்லி, கையிலே, அடி எண்ணி, மெல்லிப் கம்பால், கழிபால் டூசை கொடுக்க வேணும். சினத்தைத் தனித்துக் கொண்டு, பின்னோயின் கண்மைக்காக என்று ஆலோசனையாய்த் தண்டிக்கிற பெற்றேர், ஒருபோதும் கணக்குக்கு மிஞ்சமாட்டார்கள். பின்னோகனின் சம குணத்தையும் நோக்கிக்கொள்ளுவது அவசியம். கன்றியற்தலும் சைனைப்பும் உள்ள சில பின்னோகனை அன்பான ஒரு வார்த்தையாற் திருத்திப்போடலாம். முடிடுத்தனமும் பிடிவாதமுங் கொண்ட சில பின்னோகளோ அடிக்க அடிக்க அதிகமாப்ப பழுதுபட்டுப் போவார்கள். இப்படிப்பட்ட வர்களுடைய மனதை வேறு உபாயங்களாற் தூண்டி கல் வழிப் படுத்த வேண்டி வரும். விசேஷமாய், வளர்ந்த பின்னோகனைத் திருத்துவதிலே, பெற்றேர், செப்த்தை அதிகமாப்க கையாட வேண்டும் என்பதையும் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்.

5. கடைசியாய், பிரியமான தாய் தக்கைபர்களே, உங்கள் பின்னோகள் மட்டில் நீங்கள் கொண்டிருக்கிற பெருங் கடமையாகிய கல்ல முன்மாதிரியைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்லி முடிக்கக்கடவேன். “சொற்கள் காற்றேடு பற்றுபோம், முன்மாதிரியோ தூண்டியிழுக்கும்” என்று லத்தீன் பாலையில் ஒரு பழுமொழி உண்டு. அது போலவே நீங்கள் பின்னோகளுக்கு எவ்வளவு கல்ல போதகங்களை வாயினாற் சொல்லிக் கொடுத்தும், உங்கள் நடக்கையோ சொல்லுகிறாடி. இராவிட்டால் அவர்கள் ஒருபோதும் திருந்திடக்கமாட்டார்கள். நீங்கள் வீட்டிற் செபஞ் செப்யாமல் இருந்துகொண்டு, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் பூசை காரணமல் அசட்டை பண்ணிக்கொண்டு பின்னோகளைப் பார்த்து : செபஞ் சொல்லுங்கள், பூசைக்குப் போக்கள் என்றால், அவர்கள் இந்தக் கடமைகளைச் சரியாய் நிறைவேற்ற ஏவப்படுவார்களா? நீங்கள் கேர்மைக் குறைவாய் நடக்கு, ஊத்தை வார்த்தைகளை ஆவலாகிகளைப் பேசி, பிற குற்கு நட்டங்களை வருவித்துக்கொண்டிருந்தால், பின்னோகள் உண்மை பேச, பிறர் கிடேகம் அனுசரிக்கப் பழுகுவார்களா? “தக்கை

எப்படி மைக்கன் அப்படி”, “தாயைப்போற் பின்னோ நூலைப் போல் சீலை” என்ற முது மொழிகள் உண்மையான மொழிகள். சில தாய் தகப்பன்மார் பின்னோகளின்மூன் பேசுகிற, நடக்கிற விதத் தைப் பார்த்தால், அவர்கள் இவர்களைக் கெடுத்து தீ ராகுக்கு ஆளாக்க வந்த சத்துருக்களே அல்லாமல் பின்னோப் பெற்ற பிதா மாதா அல்ல என்று தூயரத்தோடே சொல்லவேண்டி தீருக்கிறது. இவர்கள் பின்னோப் பெருத்திருந்தால் எவ்வளவோ கலமாய் இருந்திருக்கும். “எவ்வளவுது இந்தச் சிறுவரில் ஒருவனுக்கு தீட்டிறல் உண்டாக்குவதைப் பார்க்கிறும் அவன் தன் கழுத்தில் திரி கைக் கல்லீக் கட்டி சமுத்திரத்தில் தள்ளுஞ்சு போவது அவனுக்கு கலமாய் தீருக்கும்” என்று சத்திய சுருபியாகிய ஆண்டவர் திருவளம்பற்றினாரே (ஹக். 17; 2). பிரியமானவர்களே, பின்னோகளை அவமாக்கிப்போட்டு நீங்கள் ஈடேறலாம் என்று மனப் பால் குடியாடேயுக்கள். இயன்றாவு உங்கள் பின்னோகனைத் தேவபயத்தோடு வளர்த்து அவருக்கு ஒப்புவியபதிலேயே உங்கள் சொங்கத் தீர்த்தனி யம் தங்கி இருக்கிறது. இள்திரியானவள் “விசவாசத்திலும் அன்பிலும் பரிசுத்தத்திலும் நிலைகொண்டிருந்தால் பின்னோப் பேற்றினாலே இரட்சிக்கப்படுவாள்” என்று அர்ச. சின்னப்பர் வேதவாக்கிய மாக எழுதிவைத்திருக்கிறூர் (1 தீமோத. 2; 15). தாயானவள் தன் பின்னோகளை விசவாசத்திலும் அன்பிலும் பரிசுத்தத்திலும் வளர்த்தால் இரட்சிக்கப்படுவாள். தாய்க்குச் சொன்னது தகப்ப அங்கும் பொருந்தும்.

பிரியமான தாய் தகப்பன்மாரே, உங்கள் செல்வப் பொக்க ஒங்களாய் இருக்கிற உங்கள் பின்னோகள் மட்டில் உங்களுக்கு உள்ள கடமைகளை எல்லாம் இந்த ஞான ஒடுக்க நாட்களில் கண்றுய் விசாரித்துப் பாருங்கள். எதிலே தவறி இருப்பிர்களோ அதை இனி மேற் திருத்தி நடவுங்கள். உங்கள் பின்னோகள் சருவேசுறுக்கும் அவர் திருச்சபைக்கும் ஏற்க நடப்பதினால் அடைகிற புண்ணிய பலனில் நீங்களும் பங்குபற்றி, அவர்களை அர்ச்சியசிட்டவர்களைப் போல வளர்த்ததற்காகச் சருவேசுன் உங்களுக்குப் பொழிகிற வரப்பிரசாதங்களைப் பெற்று, அவர்களோடு நீங்களும் ஈடேறி, நித்திய பேரின்ப வாழ்வை அடைக்கு கொள்ளுங்கள்,— ஆமென்.

ஷ ஷ ஷ

SERMON:
On Confessions made without
Conversion of Heart

—————
மாலைப் பிரசங்கம்

மனம் மாருத பாவசங்கீர்த்தனம்

“Cor contritum et humiliatum Deus non despicies” (Ps. L, 17)

“மனஸ்தாபத்தினால் நொருங்கித் தாழ்த்தப்பட்ட இருசயத்தை, சருவேசரா, தேவீர் புறக்கணிக்கமாட்டார்” (50-ம் சங். 17).

“கிறீஸ்தவர்களுக்குப் பாவசங்கீர்த்தனம் என்ற ஒரு கல்லபோக்கு இருங்கிறபடியால், அவர்கள் என்ன பாவத்தையும் செய்து போட்டுப் போய் குருவானவர் இடத்தில் சொல்லிவிட்டு பிரியம் போல நடக்கலாம்” என்று பிற சமயத்தவர்கள் சிலர் ஒரு அவதாரு சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். இது முழுதும் அபான்டமான ஒரு பேச்சு என்று, பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, நீங்கள் உடனே மறுப்புச் சொல்லுவீர்கள். ஆனாலும், எத்தனையோ முறை அடித்தடுத்துப் பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணியும் யாதொரு திருத்தமும் இல்லாமல் மீண்டும் மீண்டும் அதே பாவங்களைச் செப்துகொண்டுவருகிறவர்களிலே யாதொரு சிசுகும் இல்லையா? பாவப் பிணிக்குப் பரம அவுத்தமாய் சருவேசரன் தந்த இந்த வழிபாட்டின் மூலமாய் அந்தப் பிணி கொஞ்சமாவது மாறிச் சுகங் காணுமல் இருப்பது, மருந்தில் உள்ள பழுதா? அல்லது மருந்து உட்கொள்வோர் சரியான பத்தியத்தோடு அதை உடகொள்ளாத பழுதா? அவனில்லாத வல்லமையுள்ள சருவேசரன், வரம்பில்லாத தயாபா இரக்கத்தோடு, மனுஷருக்குக் கொடுத்த மருந்திலே ஒருபோதும் பழுத இராத. அதைத் தின்கிற முறையிலே தான் பழுது இருக்கவேணும் என்று உங்களுக்குத் தோற்றில்லையா? சருவேசரன் பாவிக்குக் காட்டியிருக்கிற இரக்கப் பெருக்கத்தை கோக்க கோக்க ஆச்சரியமாய் இருக்குமே. பாவிக்கு ஞானஸ்கானத்திலே ஒரு முறை மாத்திரம் தமிழுடைய திரு இரத்தத்தினால் மன்னிப்பும் மோட்ச உரிமையும் கொடுப்போம் என்று அவர் தீர்த்துவிட்டால் யாராவது குறை சொல்ல இடம் உண்டா?

நாகபாதாளத்திலிருந்து பாவியை ஒருதரம் மீட்டுவிடுவது என்ன சின்னக் காரியமா? பாவியானவன் பின்னெலுமூறை நித்திய பேரின்ப வாழ்வுக்கு உரிமை அடைவது என்ன அற்ப சிலாக்கிய மா? ஆனால், அனந்த தயைச் சருபியான நம்முடைய கடவுள், ஞானஸ்கானத்தின்பின் நாம் தவறிச் செய்துகொண்ட பாவங்களை, மறுபடி ஒருமூறை மாத்திரம் அல்ல, நாறு முறை ஆயிரம் முறை யும் பொறுத்து, நாம் அடுத்தடுத்துச் செய்யும் துரோகங்களை மன்னித்து கமக்குச் சமாதானத்தின் முத்தக் தர ஆயத்தமாய் இருக்கிறாரே. அல்லது, ஒருவன், தான் ஞானஸ்கானம் பெற்றபின் செப்த பாவங்களுக்கு மன்னிப்பு அடைய விரும்பினால், உக்கத்தின் ஒரேயொரு இடத்தில் மாத்திரம் வீற்றிருக்கும் தமிழுடைய ஒரேயொரு பதிலாயிப்பிடத்தில்—அரச். பாப்பானவரிடத்தில்—போப் பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ண வேணும் என்று நியமித்துவிட டால், அந்த மகா கருணையைத்தானும் நாம் எவ்வளவு அருமை பெருமையாகப் போற்ற வேணும்? ஆனால், அப்படி தூரஅதி தூரத் திலே இருக்கிற ஒருவரிடம் மாத்திரம் அல்ல, நமது வீட்டு அண்டையிலே, நமது கோயிலிலே இருக்கிற எந்தக் குருவானவரிடத்திலும் நாம் பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணிக்கொள்ளத் தக்கவிதமாய் “மீசாம்” பார்க்கிற எல்லாக் குருமாருக்கும் தமக்குப் பதிலாய் இருந்து பாவத்தைப் பொறுக்கும் வல்லமையை அளித்திருக்கிறாரே. அல்லது, பாவியானவன் தனது சாவான பாவத்துக்காக சினிய காலம் எல்லாம் ஒரு சந்தி பிடித்து, தன் தேக்கத்தை இரத்தம் பிரிடுந்தனையும் கசைகளால் அடித்து வாதைப்பண்ணிக் கடுங்கதவஞ்சு செய்யாவிட்டாற் பாவ மன்னிப்பு இல்லை என்று சருவேசரன் கட்டணை பிறப்பித்துவிட்டாலும் முறைப்பட நியாயம் இராதே. நாக வாசிகளுக்கு தங்கள் பாவத்துக்காகப் பூரோகத்திலே வந்து தவம் பண்ணிப் பொறுதி அடைய இடங்களைக்குமானால், எவ்வளவு மனப் பூரிப்போடு அந்த அழற்கிடங்கில் நின்று குதித்து ஓடிவந்து, தங்கள் எலும்பு விறகாக இறைச்சி பலியாக அறுத்துப் போட்டுத்தானும் அகோ தவஞ்சு செய்வார்கள்! ஆனால், பாவசங்கீர்த்தனத்திலே பெரும்பாலும் எவ்வளவோ இலேசான அபராதங்கானே கிடைக்கிறது. சருவேசரன் இவ்வளவு இரக்கப் பெருக்கத்தோடு, இவ்வளவு வருத்தம் இல்லாத ஒரு பாதையால், நாம் பாவ மன்னிப்பு அடைந்து பரிசுத்தாய்ச் சீவிக்க இடம் பண்ணியிருக்க, பாவசங்கீர்த்தனத்தினால் நாம் பலன் அடையாமற் போவது நமது பிழைபாட்டினாலேதான் என்பதிற் சுக்தேகம் இல்லை. முன் பெரிய பாவிகளாகச் சீவித்திருந்த எத்தனை அரச்சிய சிஷ்டர்

கள், மனத்திருமிடப் பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணியின், இனி ஒரு போதும் பழையாடி நடவாரமல், சாங்கோபாங்க சீவியத்திலே நான் ஒரு வண்ணம் பொழுது ஒரு மேனியாப் ஏற்றம் அடைக்குவத்தார்கள்! நாமோ எத்தனையோ முறை பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணிய போதிலும், பாவச் சக்தியை விட்டு வெளிக்கொள்ளாமல் கிடக்கு உழுலுக்கிற நிபாயம் என்ன? என்னவென்றால், கம்முடைய பாவசங்கீர்த்தனத்திலே பெரும் பழுது ஒன்று இருக்கிறது. நாம் பாவத்திலே சென்ற மனதை மாற்றுமல் சாத்திரப்படிக்கு மாத்திரம் பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணிக்கொண்டுவருகிறோம். இதனாலேதான் நாம் இலேசாய் மீண்டும் மீண்டும் பாவத்தில் விழுகிறோம். இதனாலேதான் பல முறையும் கம்முடைய பாவசங்கீர்த்தனம் விழுவாயும் போய்விடுகிறது.

பிரியமானவர்களே, கமது பாவசங்கீர்த்தனங்களினால் நமக்கு மெப்பான கன்றம் உண்டாகவேண்டியானால், நாம் முற்றுக மனம் மாறவேணும். இந்த மனமாற்றம் (1) கல்ல பாவசங்கீர்த்தனத்துக்கு அவசியம் தானு? (2) இந்த மன மாற்றம் என்னத்திலே அடங்கும்? (3) இந்த மன மாற்றத்தை அடைக்கு கொள்வது எப்படி? என்ற முன்று துறையையும் இப்போது விளக்கிக் காட்டப் பிரயாசப்படுவேன். தேவ அருட்பிரசாத உதவியை மன்றுடிக் கொண்டு சாவதானமாய்க் கேளுங்கள். (பிரியத்ததம்).

I

பாவசங்கீர்த்தனம் என்று சொல்லும்போது, பாவத்தைக் குருவிடத்திலே சங்கீர்த்தனம் பண்ணுகிறது அல்லது எடுத்துச் சொல்லுகிறதுதான் என்று அனைவருக்குக் கெடுகிறது. செய்த சாவான பாவங்களை எல்லாம், ஞாபகம் உள்ள அளவில், வகை தொகையாய்—ஆனாலும் பிற ஆட்களின் பேரை உச்சரியாமல், பாவம் நடத்திய மாதிரியை அவசியமின்றி விபரித்துக் காட்டாமல்—சொல்ல வேணும் என்பது வெளிப்பட்டது. “குரிக்கப் போய்ச் சேற்றூறப் பூசிக்கொள்ளப்படாது” என்று எல்லாரும் அறிவிர்கள். சில விர்ப்பாக்கிப்பர்கள், விசேஷமாய் வாலரும் இளம் பெண்களும், கூச்சக்துக்கு, வெட்கத்துக்கு இடங்கொடுத்து, மதி கேடாய்ச் சில அந்தங்கமான பாவங்களை வெளிப்படுத்தாமல் மறைத்து மகா தேவதுவோகமாய்ப் பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணக்கூடும். இவர்கள் மனுஷருடைய சன்ம சத்துருவாகிய பிசாகின் தடத்தில் அகப்பட்டுக் கெடுகிறார்கள். “சருவேசரன் பாவத்திலே வெட்கத்தையும் பாவசங்கீர்த்தனத்திலே கம்பிக்கையையும் அமைத்

தருளினார். சத்துராதிப் பிசாசோ இந்த தீயற்கையான முறையை மாற்றி, பாவத்திலே கம்பிக்கையையும் பாவசங்கீர்த்தனத்திலே வெட்கத்தையும் கொண்டுவந்து விடுகிறது” என்று ஒரு அர்ச்சிய சிட்டவா சொல்லியபடியே, பிசாசு கபட நாடகம் வினையாடி மனுஷரைக் கெடுக்க எத்தனிக்கும். கள்ளப் பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணும்போது முன்னிருந்த பாவங்களோடு மேலும் ஒரு மகா தேவ நிக்கையான பாவம் கூடிவிடும். கடை கடையே, என்றும் அவியாத அக்கினி இருப்பிடத்திற் சேருவதற்கு அதுதான் குறுக்குப் பாதை. இங்கு இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிற கிறிஸ்தவர்களே, நீங்கள் இவ்விதமாய் உங்கள் ஆத்துமத்தக்கு வினையாக தேடிக் கொள்ள மாட்டார்கள். தான் சாக பருந்து குடிப் பவன் பைத்தியகாரன் அல்லவா? நீங்கள் இந்த ஞான ஒடுக்கத் தோடு உங்கள் மனதிலுள்ள நஞ்ச எல்லாங் கக்கிப்போட்டுப் புதுச் சிவியக் தொடங்க ஆஸ்யாவிருக்கிறீர்கள் அல்லவா? உங்கள் பாவங்களை, ஆத்தும குருவானவராக்கு, இரண்டாம் பேர் அறியாமல் அந்தரங்கத்திலே வெளிப்படுத்துவதற்கு மாத்திரமால்ல, அவசியமானால், முன் பாவியாய் இருந்த எத்து தேச அர்ச். மரியம்மாள் தன் பாவ நடக்கைகளைப் பட்டங்களின் தலைவாசல் அண்டையில் நின்றுகொண்டு சகல நகர வாசிகளும் கேட்க பிரசித்தம் பண்ணினது போல, நடவடிக்கை மனத்திருமினி அர்ச். அகுஞ்சி னர் தமது முந்திய துர்ச்சிவிபத்தின் விருத்தாந்தத்தை உலக முழுதும் எக்காலமும் வாசித்தறிய “அகுஞ்சினின் பாவ அறிக்கைகள்” என்று பேரிட்டு ஒரு புத்தகமாய் எழுதி வைத்தது போல—நீங்களும், வேண்டுமானால், உங்கள் பாவங்களை நாலு பேரும் தெரிக்கு கொள்ள உத்த சத்தமாய்ச் சொல்லி அறிக்கை பண்ணவும் பின்னிடமாட்டார்கள்.

பாவசங்கீர்த்தனத்திலே பாவங்களை ஒளிப்பு மறைப்பில்லாமல் வெளிப்படுத்த வேண்டிய கடமையைப் பற்றி, இங்கு, நான் விஸ்தாரப் பிரசங்கம் பண்ண அவசியம் இல்லை. பாவத்தை ஒளிப்பதல்ல, மனம் மாறுமல், அதாவது மன்னதாப்படாமல் இருந்து பாவத்தை அறிக்கைப்பிட்டுப் போட்டுப் போவதுதான் அநேக பாவசங்கீர்த்தனங்களிலே உள்ள பெருங் குறை ஆகிறது. வழக்கமாய் ஞான உபதேச புத்தகங்களில், பிரசங்கங்களில் மன்னதாபம் என்று சொல்லுகிறதை, நான், இங்கு, மன மாற்றம் என்ற சொல்லை, வேணுமென்று மாற்றிச் சொல்லுகிறேன். இரண்டு சொல்லின் உட்கருத்தும் ஒன்றுதான். ஆனாலும் மன மாற்றம் என்ற இந்தப் புதுச் சொல், நான் இன்று உங்கள் மனதிற் பிறப்பிக்க விரும்

புகிற உணர்ச்சியை அதிக தலாம்பரமாய்க் காட்டும். மனமாற்றங்கள் பச்சாத்தாபம் என்கிற தேவதிரியை அனுமானத்துக்கு இன்றியமையாத ஒரு பகுதி. அதாவது, வேறென்ன இல்லாவிட்டாலும் இது ஒன்று மாத்திரம் இருந்துவிட்டால், சில தடவைகளிலே பாவப் பொறுதி கிடைப்பதாகும். மற்றவை எல்லாம் இருந்தாலும் இது இல்லாவிட்டால், ஒருபோதும் பாவப் பொறுதி கைகூடாது. உதாரணமாய், வாய் பேசக்கூடாத வருத்தம் இருக்கும் போது, அல்லது கோயாளியை ஆட்கள் செடுகிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கவேண்டிய வலி முதலிய கேரங்களிலே, அல்லது கப்பல் தாழுதல், வீடு இடிட்டு விழுதல் முதலிய பிரசித்த ஆபத்து வேலோகளிலே பாவங்களை வெளிப்படுத்தாமலும் குருவானவரிடம் பாவப் பொறுத்தல் ஆசீர்வாதம் பெற்று மன்னிப்பு அடைக்கு கொள்ளலாம். மற்றினாலும் சொல்லாமல் விட்ட பாவங்களுக்கும் மன்னிப்பு உண்டு என்று உங்களுக்குத் தெரியுமே. இப்படியே, பாவ அறிக்கை இல்லாமலும் சிலசில தருணங்களிலே பாவப் பொறுதி அடையலாம் என்றாலும், மனமாறுதல் இல்லாமலோ, மெய்யான மனஸ்தாபம் இல்லாமலோ, ஒருக்காலும் என்ன என்ன ஆபத்தான் வேலோவிலேயுங்கூட, மன்னிப்பு அடைய முடியாது. ஞானஸ்கானத் தேவதிரியை அனுமானத்துக்கு தன்னீர் எவ்வளவு அவசியமோ, பச்சாத்தாப தேவதிரியை அனுமானத்துக்கு மனமாறுதல் அவ்வளவு அவசியம். குழந்தையைக் கொண்டுவங்கிருக்கிறார்கள். ஞானத்தாப் தகப்பனும் ஆயத்தம். குருவானவரும் உடுப்போடும் மற்றச் சகல அடுக்கு அணிக்கோடும் வந்து நிற்கிறார். தன்னீரோ ஒரு துளியும் இல்லை. ஞானஸ்கானக் கொடுக்க முடியுமா? முடியாது. ஏனென்றால் ஞானஸ்கானத்துக்கு இன்றியமையாதது ஆன தன்னீர் இல்லை. எல்லாம் இருந்தாலும் தன்னீர் இல்லாமல் முழுகுகிறது எப்படி? அல்லது நீங்கள் எப்போதும் கண்ணால் ஒரு உதாரணம்: உலையும் வைத்து, தன்னீர் விட்டு அரிசியும் போட்டுக்கொண்டு, அடுப்பில் செருப்பு இல்லாவிட்டால் சோறு ஆக்கலாமா? மற்ற அடுக்கு எல்லாம் சட்டவட்டமாய் இருந்தாலும் செருப்பு இல்லாமல் சோறு சமைக்க முடியாது. அது போலவே, பாவசங்கீர்த்தனத்துக்குச் செய்யவேண்டிய ஆயத்தம் எல்லாம் செய்து, சகல பாவங்களையும் ஆதியோடு அந்தமாய்ச் சொல்லிவிட்டாலும், குருவானவர் பாவப் பொறுத்தல் ஆசீர்வாதம் கொடுத்தாலும், பாவி மனக்திரும்பாவிட்டால், அதாவது அவனிடத்தில் மனஸ்தாபம் இல்லாவிட்டால் ஒருபோதும் பாவம் தீராது. மனமாறுதல் என்கிற

தன்னீராலேதான் பாவ அழுக்கைக் கழுவவேணும். மனஸ்தாபம் என்கிற கெருப்பினாலேதான் பாவக் கசடுகளைக் கட்டு எரிக்கவே ஆனும். மெய்யான உத்தம மனஸ்தாபம் இருக்கும் போது, ஆன்டவர் யூத ஆசாரியர்களிடத்துக்கு அனுப்பின குஷ்ட ரோகிகளின் தீராத சோய் அவர்கள் போகும் வழியிலேதானே நீங்கின துபோவ (ஹக். 17; 14), பாவியானவன் குருவானவரிடம் பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணப் போகுமுன்னே தானே பாவம் பொறுக்கப்பட்டு விடும் என்று உங்களுக்குத் தெரியும். இதினாலேதான் ஞானே பதேசத்திலே “நாம் செய்த பாவங்களைத் தொலைக்கிற வழிகள் எவ்வை?” என்ற கேள்விக்கு: “உத்தம மனஸ்தாபமும் தேவதிரியை அனுமானங்களுமாம்” என்ற விடை சொல்லிவிருக்கிறது (7-ம் பிரிவ). குருவானவர் சமீபத்தில் இல்லாதபோது, கூடிய சீக்கிரத்திலே பாவசங்கீர்த்தனம் செய்வேன் என்ற மனதோடு, உத்தம மனஸ்தாபப்பட்டால், எவ்வித பாவமும் தீரும் என்பது நிச்சயம். ஆனால் பபம் பொருந்திய மனஸ்தாபமாவது இல்லாவிட்டால், உன்மையாக மனம் மாறு விட்டால், எத்தனை விசை பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணினாலும் ஒருபோதும் பாவம் துலையாது. இதினாலேதான் மனமாற்றமானது பச்சாத்தாப தேவதிரியை அனுமானத்துக்கு இன்றியமையாத ஒரு பகுதி என்று சொல்லப்படும்.

பாவப்பொறுதிக்கு மனமாறுதல் இவ்வளவு அவசியமாய் இருக்கிறதற்கு நியாயம் என்ன? நாம் சர்றே யோசனை பண்ணி னால் அந்த நியாயத்தை கண்ணுப்புக் கண்டு பிடித்துக்கொள்ளலாம். ஒருவன் தேவ கட்டளையை மீறிப் பாவஞ் செய்யும்போது என்ன கடக்கிறது? அவன் சருவேசரனை முகம் மறுத்து தனக்கு பிரியமான ஒரு இல்லவுகைப் பொருளிலே, ஒரு சிற்றினப்பத்திலே, மனதை வைக்கிறுன். சருவேசரனிடத்திலிருந்து மனதைத் திருப்பிக் கொண்டு, விலக்கப்பட்ட ஒரு காரியத்திலே அதை நிறுத்துகிறார்கள். கட்டளையை மீறிப் பாவஞ் செய்தவன், இனி அந்தப் பாவத்துக்குப் பொறுதி அடையவேண்டுமானால், மறுபடி சருவேசரன் பக்கமாய்த் திரும்பி வர வேணும். முன் அவனை விட்டுத் திரும்பின மனதை, இனி அவர் பக்கமாய்த் திருப்ப வேணும். பாவத்துக்குச் சேர்க்கதூ எல்லாத்தையும் கைவிட வேணும். இப்படிச் செய்யாமல், இன்னும் அவருக்கு முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டிருந்து பொறுதி அடைவது எப்படி? பாவத்திலே இன்னும் பற்று வைத்துக்கொண்டிருந்தால் அவரிடமாய்த் திரும்புவது எப்படி? ஐயோ சகல நன்மைச் சுருப்பியான தேவரீஸர் மறுதலித்தேனே என்று மனம் உடைந்து, மெலிவ கொண்டு, இந்த மகா தேவ

துரோகத்துக்கு, என் பொல்லாத பொருளாசையே, மகிழமெப்பிரிய மே, உலக பற்றுதலே, சிற்றின்ப சுகங்களே நீங்கள் தான் காரணமாய் இருந்தீர்களே என்று அவைகளைச் சினந்து வெறுத்து விடாதிருந்தால், சருவேசரன் எப்படி பாவியை மறுபடியும் ஏற்றுத் தமது சமாதானத்தின் முத்தத்தை அவனுக்குக் கொடுத்தருள வார்?

II

மனம் மாறவேணும், மனங் திரும்பவேணும், மனம் உடைய வேணும். இதுதான் பாவப்பொறுத்தல் அடைவதற்கு இன்றி யமையாத காரியம். இது இருந்தால் எவ்வளவு பெரிய பாவிக்கும் மன்னிப்புக் கிடைக்கும். இதைப்பற்றித்தானே நான் இந்தப் பிரசங்கத்தின் முகப்பிலே எடுத்துக் காட்டிய வேத வாக்கிய மூம் “மன்றாபத்தினால் சொருங்கித் தாழ்த்தப்பட்ட இருதயத்தை, சருவேசரா, தேவீர் புறக்கணிக்கமாட்டார்” என்று வசனிக்கிறது. இதைத்தானே யோவேல் தீர்க்கதறிகியும் சருவேசரா னுடைய வாக்கியமாய்ச் சொல்லி “நீங்கள், இப்பொழுதே, உபவாசத்தோடும் அழுகையோடும் புலம்பலோடும் உங்கள் முழு இருதயத்தோடும் என்னிடத்தில் திரும்புங்கள் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார். உங்கள் வண்டிரங்களை அல்ல உங்கள் இருதயங்களைக் கிழித்துக்கொண்டு உங்கள் தேவனுகிய கர்த்தரிடத்தில் திரும்புங்கள்; அவர் இரக்கமும், மன உருக்கமும் நீடிய சாந்தமும் மிகுஞ்ச கிருபையும் உள்ளவர்” என்றார் (2, 12-3).

ஆனபடியால், மெப்பான மனமாறுதலுக்கு, வஞ்சகமில்லாத மன்றாபத்துக்கு, அடையாளம் மூன்று என்று சொல்லாம். முதல், சருவேசரானுக்குக் காட்டிய நன்றி கேட்டுக்காகத் துக்கம். இரண்டாவது, அந்த நன்றி கேட்டுக்குக் காரணமான பாவப் பற்றுதலை அறுத்தெற்றிடுவதிற் சண்டவேகம். மூன்றாவது, பின்னும் அதிலே விழுந்துவிடாதபடிக்குச் சருவ சாக்கிரதை. இந்த மூன்றும் மெப்பான மனந்திரும்புதலிலே காணப்படும். பாவத்தினால் மோட்சத்தை தீழுந்தேனே, நாகத்துக்குப் பாத்திரமானேனே, என் பிதாவும் மீட்பரும் அன்பரும் ஆனவருக்குத் துரோகம் செப்தேனே என்று நினைந்து நினைந்து மனங்கங்குவதுதான் துக்கம். ஐயோ என்னைப் படைத்தவருடைய சமுகத்தில் என்னென்று தோற்றுவேன். “பிதாவே பரலோகத் துக்கு விரோதமாகவும் உமக்கு முன்பாகவும் துரோகஞ் செய்தேனே. இனி உம்முடைய பின்னையென்று அழைக்கப்பட நான்

பாத்திரனல்லவே” (லுக். 15; 18, 19) என்று உருகி உருகி அங்கலாய்ப்பது தான் துக்கம். இந்தத் துக்கமானது மனதோடு மாத்திரம் நின்றுவிடாமல் சரீர உணர்ச்சிகள் ஒம் செறிர்து, கண்கள் கண்ணீர் ஆரூப் கூடுமானால், அதுவும் கல்ல அடையாளங்தானே. பாவியானவன் மன்றாப மிகுதியினால் தாவீது ராசா சொன்னதுபோல் : “பிரலாபப்பட்டு மிகவும் மெலிக்தேன். இராத்திரி தோறும் என் கண்ணீரால் என் படுக்கையை கணைத்துக்கொண் வெருகிறேன்” (6-ம் சங். 7) என்று சொல்லக் கூடுமானால் உத்தமங்தானே. சம்பேதுருவானவர், தாம் தம்முடைய தேவ குருவானவரை மும்முறை மறுதலித்த நிர்ப்பாக்கியமான நேரத்தை கான்தோறும் நினைந்து நினைந்து, விடியற்சாமந்தோறும் எழுகுது எழுகுது திரளாய்க் கண்ணீர் விட்டு அழுதுகொண்டுவர்ததினால் அவர் கண்களும் கண்ணக்களும் குழிவிழுந்துபோயிருக்கன என்று பாரம்பரியமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது போல, பாவியானவன் தன் கண்களையும் அழுகையாற் குழியப்பண்ணினால் அதுவும் மேளான மன்றாப அடையாளங்தானே. ஆனாலும் இப்படிப்பட்ட அடையாளங்கள் தீவ்வாமம் மெப்பான, உத்தமான, சபாவத்துக்கு மேளான துக்கம் மனதிலே இருக்கக் கூடும். வெளி அடையாளங்கள் கல்லவைகளே என்றாலும் எப்போதும் அவசியமானவைகள் அல்ல. சிலவேளை வெளி அடையாளங்கள் இருந்தும் உள்மனமாறுதல் தீவ்வாமத் போகவுங் கூடும். சிலருக்கு எடுத்தாற் போலக் கண்ணீர் வந்துவிடுவது உண்டு. அந்நேரத்தின் மனக்கிளர்ச்சியினால் எவ்வளவு பெருமூச்சுவிட்டு அழுதாலும், சற்றுவது பாவப் பற்றுதலை விட மனமில்லாது இருப்பவர்களும் உண்டு. ஆகையால் கண்ணீர் விடுவது அல்ல, சருவேசரானுக்கு பழிபாதகஞ் செய்ததற்காக முழு இருதயத்தோடும் படைப்பதைத்து மனங்கலங்கி நிற்பதுதான் அவசியம்.

இந்த மெப்பான துக்கத்துக்கு கண்ணீர் பெருமூச்சுகளிலும் பார்க்க அதிக சிச்சபமான, சற்றுவது சுட்டேகத்துக்கோ தன்னைத் தானே வஞ்சித்துக்கொள்ளுகிற சுய ஏமாற்றுக்கோ இடமில்லாத, ஒரு அடையாளம் உண்டு. அதுதான் பாவப்பற்றுதலை அறுத்து எறிந்து விடுவதிலே சண்டவேகமான ஊக்கம். தாயில் என்ற பச்சாத்தாபியுடைய சரித்திரம் கேள்விப்பட்டிருப்பேர்கள். அவள் பிரசித்த சங்கைத் தெருவிலே வசித்த ஒரு பொல்லாத பலஸ்திரி. தேவ ஆகினமாய், ஒரு முனிவருடைய நங்புத்திமதியினால் மனங்கிரும்பினவெள். திரும்பினவடைனே, கினி, தன் தூர்ச்சியியத்துக்காகத் தவம் பண்ண வேணுமென்று துணிக்குதொண்டாள். அத

ஞல் தபோதனைப் பார்த்து : “ கவாமி நான் வனவாசனு செய் யப் புறப்பட்டுவருகிறேன். எனக்குச் சற்று கோ உத்தரவு தாவே அனும் ” என்று கேட்டாள். சற்று கேர்த்துக்குள்ளே சுந்தை விதி யிலே ஒரு பெரிய கெருப்பு முளரச் சிரிக்கொண்டிருந்தது. அது என்ன கெருப்பு என்றால், தாயில் எனக்கூ அந்தப் பாவி தன்னுடைய பாவங்களுக்கு உதவியாய் இருந்த சகல வள்ளிர ஆய்வான் களையும் போட்டுக் குவித்துக் கொளுத்திவிட்ட கெருப்பு. தன் பாவ நடக்கவிலே அவள் மனதிற் சனித்த சண்டவேகமான குரோத்தை, அந்த நடக்கவக்கு உதவியாய் இருந்த பொருட்களிலே செலுத்திவிட்டாள். பாவப்பற்றுதலை வேரோடு அறுத்து விட்டாள். இனி அவளுக்கும் முந்திப் நடக்கவக்கும் ஒரு தொந்தபந்தமும் இல்லை. பின்பு சம்பவித்தது உங்களுக்குத் தெரிக் கிருக்கக் கூடும். தாயில் ஒற்றைத் துணியோடு புறப்பட்டுத் தவம் பண்ணப் போனான். தான் என்ன மாதிரிச் சருவேசரனைப் பிரார்த்தித்துக்கொள்ள வேணும் என்று முனிவரிடங் கேட்க, அவர் “ நீ ஒரு மகா சண்டாளப் பாவி. சருவேசரனைப் பிராவே என்று கூபிடிடுப் பிரார்த்திக்கப் பாத்திரம் இல்லாதவள். ஆனபடியால் என்னைப் படைத்தவரே, என்மேல் இக்கமாயிரும் என்ற செபத்தைத் தவிர வெறு ஒரு செபமும் நீ செப்பத் தகாது ” என்று கட்டளை பண்ணிவிட்டார். தாயில் என்னைப் படைத்தவரே என்மேல் இக்கமாயிரும் என்று இப்படியே சொல்லிச் சொல்லி பல வருஷமாய்க் கடின தபச பண்ணிவந்தாள். பிறகு ஒரு காள் அவளை மன்றிருப்பிய முனிவர் ஒரு காட்சியைக் கண்டார். வரன்லோக கிறுபட்டிருக்க, அங்கே மோட்சவாசிகளுக்குள்ளே ஆனந்த கொண்டாட்டம் ஒன்றாக்கு ஆயத்தங்கள் நடக்கிறது. முத்தர் களுடைய சிங்காசனங்கள் எல்லாம் சோதிமயமாய்ச் சொலிக்க, அவைகளின் கடுவிலே அதிக சிறைபகாண்ட கவரத்தின மயமான சிங்காசனம் ஒன்று ஆள் இல்லாமல் வெறுமையாய்க் கிடந்தது. முனிவர் இதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு : “ இந்த அலங்கார ஆச னத்தில் வீற்றிருக்க எங்கப் பெரிய அர்ச்சிய சிட்டர் வாக்கிறோ ” என்று விசாரித்த இடத்திலே, “ தாயில் என்ற பலன்திரி இப்போதே மரணம் அடைகிறோன். அவளுடைய பரிசுத்தமான ஆத்து மத்துக்காக இந்தச் சிங்காசனம் தாரீகப்பட்டிருக்கிறது ” என்று முனிவருக்கு அறிவித்தார்கள். இது அல்லவோ உண்மையான, அந்தாங்கமான, வஞ்சகம் இல்லாத மனக்கிரும்புதல்! பாவத்தை விட்டுவிட்டோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு பாவசங்கிர்த்தனத் துக்குப் போகிற காம், இப்படித்தான் மனக்கிரும்புகிறோமா? பிரியமான சிறிஸ்தவர்களே, எத்தனையோ முறை எம்மை நாமே

எமாற்றிக்கொள்ளுகிறோம். பாவசங்கிர்த்தனம் பண்ணப் போயும், அகே முறை, காம் பாவப் பற்றுதலை விட்ட பாடு இல்லை. கடமை ஒன்றைச் செய்தபோட்டோம், கைம ஒன்று இறங்கிவிட்டது என்ற ஒரு சற்று வேளையில் மனச்சமாதானத்தை அனுபவிக்கிறதற்காகவே பாவசங்கிர்த்தனத்துக்குப் போகிறோம். பாவத்தை விட்டுவிட்டோம் என்ற தீர்மானத்தையும் எமது கெஞ்சின் மேற்களத்திலே ஒரு வழியாய் அயத்தப்படுத்திக்கொள்ளுகிறோம். ஆனால், கெஞ்சின் அடித்தனத்திலே பறைய தூர் ஆணசுகள் பதுங்கிக்கொண்டே கிடக்கிறது. சாத்திரப்படிக்கு பாவசங்கிர்த்தனம் முடித்து, அடித்தாட சம்பிரசாதமும் வாங்கிக்கொண்ட பின், பதுங்கிக் கிடக்கத் தூணசுகள் பறையபடி மாத்திரமல்ல, முன்னி ஆம் அதிக விசை கூட்டியும் பாயத் தொடங்குகிறது. வேண்டு வகையாய்ச் சொல்லுகில், பாவசங்கிர்த்தனம் பண்ணும்போது நம் முடைய இருதயத்திலே கட்டின்ற பொல்லாத மிருகங்களைப் பிடித்து வெளியே விடுகிறோம். விட்டாலும் கட்டிய கயிறுகளை அறுத்து விடவில்லை. கயிறுகள் இருதயத்திலே தொடுத்தபடியே, மிருகங்கள் வெளியில் வந்து நிற்கிறது. ஆனபடியால் அவைகள் கம்மை விட்டு விலகினபாடு இல்லை. நினைத்தவுடனே, அத் துவ்ட மிருகங்கள் மறபடியும் இருதயத்திலே வந்து உறைந்துகொள்ளும். இன்னும் வேண்டு உவைம எடுத்துச் சொல்லலாம். பாவம் என்கிற முட் செடிகளை மேலாலே முறித்து ஏறித்துவிடுகிறோமே அல்லாமல், வேரோடே பிடுங்கிடுவதில்லை. பாவசங்கிர்த்தன வேளையிலே முறித்து ஏறிக்க முட் செடிகளின் வேர் முழுதும் இருதயத்திலே கன்றுய ஊன்றிக் கிடக்கிறபடியால், மறபடியும் கிலுமொலு என்று முளைத்துச் சுவி கொள்ளுகிறது. காம சருவே சுருக்கு அவமானம் பண்ணினதற்கு மெய்யாகவே சிசனப்பட்டால், பாவத்தை மெய்யாகவே பகைத்தால், கமது இருதயத்திலே அந்தப் பாவ ஆணசுகள் கொஞ்சமாவது மறைந்து கிடக்க விடுவோமா? பாவத்தின் பாசக் கயிறுகளை ஒன்றும் விடாமல் அறுத்தெறியாமல் இருப்போமா? பாவ முட் செடிகளை வேரோடு பிடுங்கி ஏறியாமல் விடுவோமா? எத்தனை பேர் கோபத்தை, பகையைச் சங்கிர்த்தனம் பண்ணிய போதிலும், தருணம் வாய்க் கும் போது பழி வாங்குவோம் என்ற என்னத்தைக் கைவிடாமல் இருக்கிறார்கள்! எத்தனை பேர் களாவை, கொள்ளையைச் சங்கிர்த்தனம் பண்ணின பின்னும், களவாடின பொருளை, அபகிரித்த பொருளை உத்தரிக்கிற எண்ணம் இல்லாமல், பிறர் பொருளின் மேல் உள்ள பற்றை அகற்றுமல் இருக்கிறார்கள். எத்தனை பேர் மோக பாவத்தைச் சங்கிர்த்தனம் பண்ணின பின்பும், தங்கள் பாவக் கூட்ட

டாளிகளிலே உள்ள தகாத சிரேகப் பற்றுதலைப் படுங்க எறிந்து போடாமல் இருக்கிறார்கள். இப்படி இருந்தால், மது மன்றதா பத்தின் பாடு என்ன? பாவ ஆசைகள் பற்றுதல் எல்லாவற்றையும் அழித்துப்போடச் சண்டவேகங் கொள்ளாத இடத்திலே மெப்பான, மனமாறுதல் இல்லை, மனக்திரும்புதல் இல்லை.

பாவப்பற்றுதல்களை அறுத்தெறிந்து விட்டவர்கள் மறுபடியும் தங்களைப் பாவத்திலே விழுத்தாட்டக் கூடிய சமயங்களைப் பற்றியும் சாக்கரைதயாய் இருப்பார்கள். ஒரு பத்தியுள்ள வாலி பர், உலக ஆசாபாசங்களுக்குத் தப்பி ஒடும்படியாக, சமுத்திரத்தின் கடுவில் இருந்த ஒரு கற்பாறையின் மேல் உள்ள ஒரு குகையில் போய்ச் சேர்ந்து அங்கு செப்த்திலும் தவத்திலும் வெகு காலம் நாட்கழித்துக்கொண்டுவந்தார். அவருக்கு அறிமுகமான சிலர், அவசியம் தேவையான சாப்பாட்டுச் சாமான்களைத் தோணியிலே கொண்டு போய் இடையிடையே அவருக்குக் கொடுத்துவருவார்கள். இப்படி இருக்கையில், ஒரு நாள், அப்பாறைக்குச் சிறிது தூரத்தில் ஒரு கபால் அக்கப்பாடுபட்டுத் தாழ்ந்து போகவே, அதில் பயணம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தவர்களுள் ஒரு இளம் பெண், தேவச் செபலாய், கப்பலிலே தனக்கு அகப்பட்ட ஒரு பலைகையைப் பிடித்துக்கொண்டு மிதக்கு மிதக்கு வந்து, அந்தப் பாறையின் அருகில் சேர்ந்து, அங்கு இருக்கிற சன்னியாசியாஸைக் கண்டு தன்னை இரட்சிக்கும் படியாகக் கதறினான். சன்னியாசியார் ஒரு கபிற்றை எறிந்து அவளை இழுத்தெடுத்துப் பாறையின்மேல் விட்டபின் சொல்லுவார்: “ மகனோ ஸி ஒரு பெண். நான் ஒரு சன்னியாசியாய் இருந்தும் ஒரு ஆண்பிறவி ஆணேன். ஆனபடியால், நாங்கள் இருவரும் ஒரு சனை சேர்மாவது தனித்து ஒரு இடத்தில் இருக்கத் தகாது. இதோ இந்தச் சிறு குகைக்குள் இருக்கிற தீன்பண்டங்களைத் தீன்றுகொண்டு இரு. சில நாட்களுக்குள் எனக்குத் தீன்கொண்டு வருகிறவர்கள் வந்து உன்னைக் கறையிற் சேர்ப்பார்கள். என் சீவன் போனாலும் போகட்டும், என் ஆத்துமத்தையும் உன் ஆத்துமத்தையும் கெடுக்கிற ஆபத்துக்கு என்னைக் கையளிக்கவோ மாட்டேன் ” என்று சொல்லி, நீந்தத் தெரியாதவர், சருவேசர ஸிப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு கடலுட் குதித்தார். என்ன அற்புதம்! சன்னியாசியார் விசேஷ தேவ உதவியால் கரை சேர்ந்தார். கன்னிகையும் பழுதில்லாமல் சிலாட்களுக்குள் தன் தேசத்தில் கொண்டுபோய் விடப்பட்டார். பிரியமானவர்களே, தேவபத்தி யிலே முதிர்ந்திருந்த இந்த மனுஷன், எவ்வளவு சாக்கிரதயாகப்

பாவச் சமயத்தை விலக்கினுரென்று கண்ணர்களே. கெடுங்காலம் தவஞ் செப்து தம்மை அடக்கப் பழகியிருந்த இந்த வயோதிகர் இலேகிலே பாவத்தில் விழுத்தக்கவர் அல்ல. ஆனாலும், ஆர் அறிவார்? ஒரு வேளை ஆசாபாசம் மீறித் தேவதுரோகனு செப்ப நேரி டுமே என்ற சக்தேகத்தினால், அவர் தமது சிவனுக்கு மோசம் வந்தாலும் ஆத்துமத்தை எவ்வித ஆபத்திலும் நின்று காத்துக் கொள்ள வேணும் என்று துணிந்தார். ஆனால் வாடிக்கைப் பாவக்காரரே, எத்தனையோ முறை உங்களை அடக்க ஆளமாட்டாமல் இருக்கிறவர்களே, நீங்கள் சற்றேனும் மோசனை இல்லாமல், பயம் இல்லாமல், உங்களைக் கட்டாயம் பாவத்திலே விழுத்தத் தக்க இடங்களுக்குப் போகிறீர்களே. உங்களுடைய வாடிக்கையான பாவத்துக்குத் துணையான ஆட்களோடு கொடுக்கல் வாங்கல் கொண்டாட்டங்கள் செப்கிறீர்களே. “ ஆபத்தை விரும்புகிற வன் அதிலேயே அழிவான் ” (எக்களி. 3; 27) என்ற தேவ வாக்கியதைப் பொருட்படுத்தாமல் பாவச்சமயங்களில் உட்படுகிறீர்களே. சறுக்கல் நிலத்திலே மிதித்தவன் போல, சாவன பாவத்துக்கு வழியான பார்வைகள், சேட்டைகள், பரியாசங்களிலே அடிக்கடி கால வைக்கிறீர்களே. அடாத புத்தக வாசிப்பு, குடிவெறி, இவைகள் உங்களுக்கு முன் வருவித்த கெடுதிகளை மோசியாமல், பின்னும் இவைகளை காடுகிறீர்களே. இப்படியானால், உங்களுடைய மனமாறுதல் எங்கே? மன்றதாபம் எங்கே? பாவச் சமயத்தை விட்டு விலகாமல் இருப்பதற்கு நீங்கள் சொல் விக்கொள்ளுகிற சாக்குப் போக்குகளோ உங்கள் கண்ணுக்குள்ளே நீங்களே மன்னை அள்ளிப்போட்டுக்கொள்ளுகிற நியாயம் ஒழிய வேறு அல்ல. “ இன்னுரோடு நான் சகவாசம் இல்லாமல் இருக்க முடியாது. இன்னார் என்னுடைய சிவிபத்துக்கு, பிழைப்புக்கு மெத்த அவசியமான ஒரு பெயர்வழி. நான் எப்படி அந்த ஆளை விலகி நடக்கிறது? ” என்கிறீர்கள். ஆனால் நீங்கள் உண்மையாக வேஉங்கள் ஆத்துமத்தை சேசித்தால், உண்மையாகவே உங்கள் இரட்சனியத்தை விரும்பினால், எவ்வளவு அவசியமான ஆளையும் ஆத்தும கன்மைக்காக்க கையிட்டுவிடத் துரிதப் படுவீர்கள். நம்மை மீட்டவர் சொல்லியிருக்கிறதைக் கேளுங்கள்: “ உன் வலது கண் உள்கு இடறல் உண்டாக்கினால், அதைப் பிடுங்கி எறிந்து போடு. உன் சரீரம் முழுதும் நாகத்தில் தள்ளப்படுவதைப் பார்க்கினும் உன் அவபவங்களுள் ஒன்று கெட்டுப்போவது உள்கு கலமாப் பீருக்கும் ” (மத. 5; 29) என்று திருவுளம்பற்றுகிறார். அதாவது, வலது கண்ணைப் போல மக்கு அருமையானவர்கள், அவசியமானவர்கள் என்றாலும், மோட்சாச்சியத்தின் சிமித்தம்

அவர்களைக் கைவிட வேண்டி வந்தால் விடவேணும் என்ற படி. ஒரு கொடுக்கல் வாங்கலிலே வந்த கோபத்தின் நிமித்தம், ஒரு வாக்குவாதம் சண்டையின் நிமித்தம், எத்தனையோ முறை நீங்கள் உங்களுக்கு அருமையானவர்களை ஸ்டூப் பிரிகிறீர்கள். கூகுப் பட்ட ஒரு பொல்லாத கோய் மறுதலித்து வராதபடிக்கு, உங்களுக்கு அதிக விருப்பமான தீஸ் வகைகளையும் விலக்குகிறீர்கள். அப்படியானால், ஆத்துமத்தின் பொல்லாத பாவ கோய் மறுதலி யாதபடிக்கு நீங்கள் ஒரு பாவச் சமயத்தை விலக்காமல் வைத்துக் கொண்டு சாக்குப் போக்குச் சொல்வதற்கு நியாயம் என்ன? உங்கள் மனம் மாரூமலிருப்பது தான் நியாயம். பாவத்திலே இன்ன மூழ் பாசமான பற்றுதல் உங்கள் இருக்கிறது. நீங்கள் மனந்திரும்பவில்லை. இப்படியே, பாவச் சமயத்தை முற்றிருக்க கைவிட மனமில்லாமலிருக்கிறவரையில் உங்கள் பாவசங்கிர்த தனமும் ஒரு பெரிய பாசாங்குதான். பிரியமானவர்களே, பாவ சங்கிர்தனத்தினால் உங்கள் பாவம் மெப்பாகவே பொறுக்கப்பட வேணுமானால், முற்றிருக்க மனம் மாறுக்கன். உண்மையாக மனக் கிரும்புங்கள்.

III

மெய்யான மனமாற்றம் இல்லாவிட்டால் நம்முடைய பாவ சங்கிர்தனத்தால் கமக்கு உண்மை உண்டாகாது. இந்த மெய்யான மனமாறுதலை அடைவது எப்படி? பாவத்திலே படிந்திருக்கிற மனதை சருவேசரனை கோக்கி ஏழும்பச் செப்பிரிது எப்படி? ஆசாபாசங்களின் சங்கிலியிலே கட்டுண்டு இருக்கிற மனதை அனிமத்து விடுதலையாக்குகிறது எப்படி? துரப்பழக்கங்களினால் மாற்று இறுகிக்க கருங்கல்லாய்ப் போயிருக்கிற மனதை இளக்கப்பண்ணுகிறது எப்படி? பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, மெய்யான மனமாறுதலுக்குத் தேவ வரப்பிரசாதம் அவசியத்தில் அவசியம். சருவேசரனுடைய விசேஷ உதவி இல்லாமல் நாம் மனந்திரும்பக்கூடாது. அந்த விசேஷ உதவியை செப தப தான் தருமங்களினாலேதான் அடையத் தேடவேணும். ஊக்கமான, தாழ்மையான செபம் இதற்கு அவசியம். “ஆண்டவரே நீர் என்னைத் திருப்பியருஞம் அப்போது நான் மனந்திரும்புவேன், நீரே என் தேவனுகைய கர்த்தர்” (பேரேமியாள் 31; 18) என்று தீர்க்கதறிகியான வரோடு இரட்டித்து இரட்டித்துச் சொல்ல வேணும். “ஆண்டவரே தேவீர் கிழேகிக்கிறவன் வியாதியாய்க் கிடக்கிறுன்” அவனைக் குணப்படுத்தியருஞம் (அருளாப் 11; 3) என்று ஈசறு

வின் செகோதரிகளோடு கூட அடிக்கடி தாழ்மையோடு மன்றாட வேணும். நம்முடைய திருதயம் துக்கத்தினால் உடைந்து, நொருங்கி, இளகி, கனிந்து, உருகி முழுதும் மாற்றம் அடையத்தக்க தாக செபத்தோடு தவத்தையுந் சேர்க்கவேணும். “இவ்வகைப் பிசாச் செபத்தினாலும் உபவாசத்தினாலும் அல்லாமல் போகாது” என்று ஆண்டவர் வசனித்தபடியே (மாற்கு 9; 28), சருவேசர அங்கு முழு விரோதியாப் பிசாசக்கு அடிமையாய் இருந்த ஆத்துமம் அந்த அடிமைத்தனத்திலிருங்கு விடுதலையாகிறதற்கு செபத் தோடு தவழும், தான் தருமமும் சேருவது அவசியம். பாதொரு உலக உண்மையை, சரீ சுகத்தை, பிள்ளை வத்தை, உத்தியோகசம்பாத்தியத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படியாக நாம் எத்தனை தும் ஒருசந்தி பிடிக்கிறோம்! எத்தனை நூக்கோவில்களுக்கு யாத்திரை செப்கிறோம்! எத்தனை கேர்த்திகளை கேருகிறோம்! எத்தனை தருமங்களைத் தானங்களைக் கொடுக்கிறோம்! சுகல உண்மைகளின் ஓம் பெரிய உண்மையாகிய மனந்திரும்புதலை, சருவேசரனேடு ஒற்றுமையாய்ப் போவதை, பாவத்தினால் இழந்துபோன மோட்சத்தின் உரிமையை—அடைந்து கொள்வதற்கு நாம் இவைகளைச் செப்பத் தகாதா? நம்முடைய பாவ மயக்க கோய் திரும்படியாக என்ன தான் செப்பவேண்டி வந்தாலும் நாம் ஆயத்தமாய் இருக்க வேண்டுமே. ஆதலால் பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, நாம் முற்றிக் கொடும்பி ஆண்டவர் பக்கமாய் வாத தக்கதாக, அவனையே கோக்கி அனலான செபங்களைச் செப்து, ஒறுத்தல்களைப் பண்ணி, சுத்தவார்களை மன்றாடி, தருமக் கிருத்தியங்களை நிறைவேற்றி எதுவித்ததினும் இந்தப் பாம் உண்மையை அடைந்துகொள்ளப் பிரசப்படுவோமாக.

நாம் மனந்திரும்பும்படியாக செப தப தான் தருமங்களைச் செப்வதோடு, பாவத்தின் சம்பளமாகிய பயங்கர மரணத்தை, நிதியிபகுத்தை, பாவத்தினாலே நாம் இழந்துபோகிற மோட்ச சுகபாக்கியத்தை, பாவத்தினால் சருவேசரனுக்குக் கான்பிக்கப்படுகிற நீச கன்றுகேட்டை விசாரித்து யோகித்துத் தியானிப்பதும் நன்றாகும். இந்தப் பத்தியான தியானத்தினாலே, தேவ உதவியோடு, நம்முடைய மனதிலே உண்மையான பாவ அரோகிப்பும் துக்கமும் கல்ல பிரதிக்கினையும் உதிக்க ஏதுவாகும். இப்படியே ஒரு பரிசுத்த மேற்றிராணியார்—அடிக்கடி பாவசங்கிர்தனம் பண்ணுகிறவர்—தமது ஆத்துமத்திலே மெய்யான மன்றாபத்தை எழுப்பிக்கொள்வதற்கு உதவியாக தியானித்த மாதிரியைக் கேள்குங்கள்: அவர் மூன்று தலங்களை மனதினாலே ஒவ்வொன்றிற்கும் போய்த

தரிசிப்பார். முதல், முத்தர்கள் வீற்றிருக்கிற மோட்சாச்சியத் தின் வாசலிலே தாம் போப் நிற்கிறது போலப் பாவித்து, சகல வித இருத்தினக்கற்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அதின் அத்தி வாரங்களையும்; வச்சிக்கல்லாற் கட்டி, தெளிந்த பளிங்குக்கு ஒப்பான சுத்த பொன்னால் சமைந்த அதின் சவர்களையும்; ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு ஆணி முத்தால் ஆக்கப்பட்ட அதின் வாசல் களையும்; தெளிவுள்ள பளிங்குக்குச் சமானமாய் பிரகாசிக்கிற அதின் வீதிகளையும் ஒவ்வொன்றூப்ப பார்ப்பார். அந்தப் பரிசுத்தகாரத்துக்குத் தேவாலபமும், பிரகாசமும், மணிவிளக்குமான தேவ மகத்துவத்தைத் தூதர்களும் அதிதுதர்களும், வேதசாட்சிகளும் கன்னியிப்களும், இராசகுருப்பிரசாதிகளும், ஸதுகியர்களும் தங்கமபமான, மாணிக்கக் கசிதமான சிங்காசனங்களிலே வீற்றிருந்து ஓபாமற் புகழ்த்து வை கீர்த்தனங்களைப் பாடிக்கொண்டு தெவிட்டாத இன்ப வெள்ளத்திலே படிட்கிறுக்கிறதை உற்றுகோக்குவார். நோக்கி : ஜெயா மனதினாற் கருதவும் வாக்கினால் வருணிக்கவும் கூடாத அழகு சோபனம் பொருந்திய மோட்சமே, நான் என் பாவத்தினால் உனது மின்னவின் ஒளிவையும் வென்ற சோதிமபமான மதில்களுக்கு அப்பாற் தள்ளப்பட்டேனே. ஆ! பேரின்பம் மூத்த மோட்சவாசிகளே, உங்களோடு ஒரு பொற் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து ஓபாத பேரின்ப வாழ்வை அடைய வென்று உண்டாக்கப்பட்ட நான், எனது மதிகேட்டினால் அந்த உண்ணத் பதவியைப் போக்கடித்துவிட்டேனே. அந்த மகா பெரிய சம்பாவனைபைக் கைவிட்டு என்றென்றும் தணிபாத கவலைக்கு ஆள் ஆனேனே என்று இப்படிபேபலவிதமாய் மோசனை பண்ணுவார். இதன் சின் கு சீர் கு சீரென்று கஞ்சகமும் செருப்பும் கக்குகிற வாசலை உடையதாகப் பாக்காத காலங்களை ஒருத்திலே மனதினாற் சென்று நின்றுகொண்டு, அந்த இருள் மன்றின நிர்ப்பாக்கப் பிருப்பிடத்திலே செருப்புக் கட்டில்களிலே கிடந்து புழுத துடிப்பது போலத் துடித்து, ஓபாமற் அகோர வேதனை அனுபவிக்கிற பாவவரானார் நோக்கிப் பார்த்துக்கொண்டு சொல்லுவார்: ஆ! என் தபாபுமுள்ள சருவேசரா! தேவீர் என் பேரில் இதுவரைக்கும் இருக்கங்கானபித்து என்னேடு பொறுத்தியாரிவிட்டால், இப்போது நானும் இந்த அக்கினிக் கட்டில்களுள் ஒன்றில் கிடந்து வெந்து, பொரிந்து, சாகாமற் சாகிறவன் ஆவேனே. இந்தப் பயங்கர வாசஸ்தலத்திலிருந்து எழும்புகிற பொறுக்கக் கூடாத துர்க்காக்கத்திலைல் என் முச்ச அடங்க, பாவிகள் பிசாககள் இடுகிற அபய சத்தமான அழுகைக் குல்களால் என் காதுகள் விறைக்க, என் சரீரம் எல்லாம் செருப்பிலே புதைப்பட்டு செருப்பாய்

எரிய, என் ஆத்துமமானது தீராக் கவலையினாற் பிளக்கு புண்ணைக் கீந்தப் பாழுங் கிடங்கிலே தேவரீவையும் என்னையும் திட்டிச் சபித் துக்கொண்டிருப்பேனே. இந்தத் தீ குகுக்கு என்னை ஆளாக்குகிற பாவமே, பாவப் பற்றுதல்களே, இனிமேல் கர்ன் உங்களை ஒரு சணம் என்றாலும் என் இருதயத்திலே தங்கவிடக் கடவேன் அல்ல. ஒரு சணம் என்றாலும் இனி நான் பாவத்துக்கு ஏதவான சமயங்களிலே கால் வைக்கக் கடவேன் அல்ல என்று ஒருமிப்பார். அப்பால், இந்தப் பரிசுத்த மேற்றிராணியார், கல்வாரி மேட்டின்மேல் மனைபாவனையால் ஏறி, அங்கே வானத்துக்கும் பூமிக்கும் இடையிலே ஒரு கழுமாத்தில் தொங்குகிற தேவசதைப் பார்த்து, சாஷ்டாங்கமாகத் தலையில் விழுந்து பிரார்த்திப்பார்: என் தேவனே, என் இரட்சகரே, சகல இன்பழும் வழிந்து ஒடுகிற சாகரமாகிய தேவரீவை இந்தவிதமான துன்ப வேதனிப்படச் செய்தது என் பாவந்தானே. தேவரீவை காலே என் அக்கிரமங்களினால் கண்ணத்தில் அறைக்கேன, கற்றுணிற் கட்டி அடித்தேன், சிலுவையில் ஆணி அறைந்து வருத்தினேன். என் தூர் நினைக்காக்கத்தானே தேவீர் திருத்தலையில் முன்முடி பொறுத்தீர். என் கெட்ட கிரியைகளுக்காகத்தாலே தேவீர் திருக் கரம் தீருண்டும் கூரிய ஆணி களாற் துளைக்கப்பெற்றீர். என் கன்றகெட்ட கண்டகளுக்காகத்தானே தேவீர் திருப்பாதங்களிற் காயம் அடைந்தீர். என் சிற்றின்பாக்கபோகங்களுக்காகத்தானே தேவீர் தேகம் எங்கும் ஏக காயம் ஆனீர். எனக்காக இந்த அகோர பாடுகளைத் தேவீர் படக்கண்ட பின்னும், நான் மனம் பொருந்தித் தேவீரூக்குத் துரோகங்கு செய்வேனே? இனிமேலும் பாவத்துக்கு உரிய ஆபத்துக்களில் இங்குவேனே?.....என்று பலவாரும்பத் தியானித்தும், செபித்தும், மனவதாபத்தைக் கிளாச் செய்து, பிரதிக்கினைகளை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளுவார்.

பிரியமானவர்களே, நீங்களும் இப்படிப்பட்ட தியானத்தால் ஆயுத்தப்பட்டுக்கொண்டு, தேவ வரப்பிரசாதத்தின் உதவியால் மெய்யான மனமாறுதல் அடைந்துகொண்டு—பாவசங்கிர்த்தனம் பண்ணுவங்கள். மனமாறுதல் இல்லாமல், மனதிரும்பாமல், நீங்கள் பாவசங்கிர்த்தனஞ் செய்வதெல்லாம் பிசாசின் மாயக்கண்ணி என்று கண்டுகொள்ளுங்கள்; உங்களுக்கு ஒரு பொய்யன சமாதானத்தைத் தாடு, நீங்கள் மேலும் மேலும் பாவ அந்தன்திலே நிலைகொள்ளப் பண்ணுவதற்குச் சனம் சத்துரவானது செய்கிற ஒரு சூழ்சிக் என்று அறிந்துகொள்ளுங்கள். நீங்கள் சடேறுவதற்கு என்று அளவில்லாத இரக்கமுள்ளவர் தந்த இந்த பரம தேவானா. பிரதிக்கினைகளை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளுவார்.

அமிர்தத்தை உங்களுக்கு நன்சு ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டாம். இதற்கு மாருக, கீங்கள் உங்களால் ஆன ஊக்கத்தோடும், கன்மனதோடும், செபதான தருமங்களாலும், தியான யோசனைகளாலும் மெப்பான மனஸ்தாபத்தை எழுப்பி, பாவச் சமயங்களை முற்றுக்கைவிட்டு, கல்லபாவசங்கிர்த்தனம் பண்ணுவங்கள். விசேஷமாய் இந்த ஞான ஒடிக்க காலத்திலே பண்ணுகிற பாவசங்கிர்த்தனத்தான் மரண கேரத்திலே பண்ணுகிற கடைசிப் பாவசங்கிர்த்தனம் என்று வைத்துக்கொண்டு தீவுத நல்ல ஆராய்வாய், ஆசருதியாய், முழு ஊங்கத்தோடேடியும் அவசியமான சகல மனப்பக்குவங்களோடேயும் பண்ணுவங்கள். இந்த முறைபாவது முற்றுக்க மனத்திரும்பி ஆண்டவருக்கு உவப்பான கல்லபாவசங்கிர்த்தனம் பண்ணிப்பொட்டார்களாலுல் அளவில்லாத இருக்கமுள்ளவருடைய தேவ பொறுதியைப் பூரணமாய் அடைக்கு, மேலும் மேலும் புண்ணியப பாதையிலே வழிகொண்டு கடந்து, நித்தியமான பரவோக சம்பாவணையை அடைக்குகொள்வீர்கள்.— ஆமென்.

ଜନ୍ମତାମ୍ ନାଳ୍

ஐந்தாம் நாள்

Instruction : On Forgiveness of Injuries

ಕಾಲೆಪ್ ಪೋತೀನೆ :

பிறர் பிழை போவத்தை

ஊன் ஆச்சரியம்! நாம் மனங்கிரும்பி கல்ல மனதோடு பாவசங்கிர்த்தனம் பண்ணும்போது, அனந்த கருணையுள்ள சருவே சூன் நமது துரோகங்களை எல்லாம் பொறுத்துக்கொள்ள ஆயத் தமாய் இருக்கிறார். ஆனால், இந்தப் பாவப் பொறுதியை நாம் அடைக்குதொகொள்ளுவதற்கு ஒரு கட்டுப்பாடு உண்டு. அதாவது: சருவேசூன் நமக்குப் பொறுதி தருகிறது என்றால், நாமும், நமக்குப் பிறர் செப்த துரோகங்களைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேணும். ஆண்டவர் இந்தக் கட்டுப்பாட்டைச் செப்ப வேண்டிய நியாயம் என்ன? என்னவென்றால், பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, நாம் எவ்வளவு மனங்கிரும்பினவர்களாய்க் காணப்பட்டபோதிலும், எவ்வளவு கல்ல கிறீஸ்தவர்களைப் போல் கடந்து கொண்டுவந்த போதி லும், நமக்குள்ளே, நம் அபலாராகிய பிறர் பேரில் பழிவாங்குகிற குணம், பிறர் நமக்குச் செப்த குறைகளைப்பற்றிக் கறுவியம் வைத் துக்கொள்ளுகிற குணம்—பலமுறையும் இருப்பது உண்டு. மனுச் சபாவத்துக்கு உரிய இந்தத் தூர் காட்டக்கை, நமது மனங்கிரும்புதலைப் போலிமனங்கிரும்புதல் ஆக்குகிற இந்தப் பெரும் விக்கினத்தை—சருவேசூன் கண்ணுய் அறிக்கிருக்கிறதினாலேதான்: “பொறுங்கள், உங்களுக்குப் பொறுக்கப்படும்” என்று சுவிசேஷத்திலே வசனித்திருக்கிறார் (ஹக்கா 6; 37). இது ஒரு கண்டிப்பான நிபந்தனை. நாம் நம்முடைய சத்துருக்களுக்கு மன்னிப்புக் கொடா விட்டால், நம்முடைய பாவங்கள் ஒருபோதும் மன்னிக்கப்பட

மாட்டாது. ஆகையால், காம் வீண் சாக்குப்போக்குகளை விட்டு எதுவிதத்திலும் உம் அயலாருடைய துரோகங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளவே வேணும்.

1. பிரியமானவர்களே, சருவேசன் நம்முடைய பரம ஏசமான். அவருடைய கட்டளைக்கு நாம் பணியவேணும். ஆண்டவருடைய கட்டளையின் கருத்தைப் பற்றிமோ சுந்தேகம் இல்லை. அது வெட்ட வெளிச்சமாய் இருக்கிறது: “நானே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்: உங்களைச் சுபிக்கிறவர்களை ஆசிர்வதியுங்கள்; உங்களைப் பகுக்கிறவர்களுக்கு நன்மை செப்புங்கள்; உங்களை நிதிக்கிறவர்களுக்காவும், உங்களைத் துன்பப்படுத்துகிறவர்களுக்காகவும் செபம் பண்ணுங்கள்” (மத. 5; 44). இந்தப் போதகத்தை, ஆண்டவர், உதாரணங்கள் உவமைகளினாலும் நன்றாக விளக்கி கூட்டியருளினார்: “நீ பலிபோட்டின் அருகே உன் காணிக்கையைச் செலுத்த வந்திருக்கும்போது, உன் பேரில் உன் சகோதரன் கோபமாய் இருக்கிறஞ் என்று கீனவு கூருவாயாகில், அங்கேதானே, பலி பிடத்தின்முன், உன் காணிக்கையை வைத்து விட்டுப் போய், முன்பு உன் சகோதானேடு உறவாகிக்கொண்டு வந்து, பின்பு உன் காணிக்கையைச் செலுத்து” (மத. 5; 23-4) என்கிறார். தான் கோபமாயிருக்கிறதை மாத்திரமல்ல, தன்னேடு பிறன் கோபமாயிருக்கிறதையும் சிரப்படுத்தத் தெண்டிக்க வேண்டும் என்று அல்லவோ இந்த உதாரணம் நமக்குக் காட்டுகிறது! நாம் பிறபோடு ஒப்புவாகானிட்டால், தம்மோடும் ஒப்புவாகக் கூடாது என்றதைக் கர்த்தர்ந்தல் ஒரு உவமையினாற் காட்டியருளினாதைக் கேளுங்கள்: அரச். பேதுருவானவர் தம்முடைய குருவிடம் வந்து: ஆண்டவரே என் சகோதரன் எனக்கு மாருகக் குற்றஞ் செய்தால், நான் எத்தனை தரம் அவனுக்கு மன்னிக்கவேண்டும், ஏழு தரம் மாத்திரம் மன்னித்தாற் போதுமோ? என்று கேட்டார். அதற்கு ஆண்டவர்: ஏழுதரம் மாத்திரமல்ல, ஏழு எழுபது தரம், அதாவது எப்போதும், மன்னிக்கவேண்டும் என்று திருவளம்பற்றிப் பிறகு சொல்லுவார்: ஒரு இராசா தன் ஊழியக்காருடைய கணக்கைப் பார்த்தபோது, அவர்களுக்குள்ளே, பதி மூர்சம் பொன் நாணயம் கொடுக்குமதியாயிருந்த ஒருவன் காணப்பட்டான். அவன் அந்தக் கடனைத் தீர்க்க நிருவாகமில்லாமல் இருந்தபடியால், அவனையும், பெண்சாதி பிள்ளைகளையும், அவனுக்கு உண்டான எல்லாவற்றையும் விற்றுக் கடனுக்கு எடுத்துக் கொள்ளும்படியாக இராசா கட்டளையிட்டான். அவனே அந்த ஊழியக்காரன், தாழ விழுந்து வணங்கி: ஆண்டவனே, சொற்பா

காலம் பொறுத்துக்கொள்ளும்; உழைத்துப் பட்டு எல்லாக் கடனையும் தீர்க்கிறேன் என்று மன்றுட, ஆண்டவன் மனம் இரங்கி அவனை விடுதலைபண்ணினதும் அல்லாமல், கடனையும் முற்றுக மன்னித்துவிட்டான். இந்த ஊழியக்காரன் புறப்பட்டுப் போகையில், தன்றிடம் நூறு வெள்ளிப் பணம் கடன்பட்டிருந்த தன் உடன் வேலைக்காரன் ஒருவனைக் கண்டு, அவனைப் பிடித்து தொண்டையை கெரித்து: இந்தச் சணமே என் காசை வை என்றான். அந்த உடன் வேலைக்காரன் அவன் காவிலே விழுந்து: ஐயா, சற்றே பொறுமையாயிரும், எல்லாக் கடனையும் உமக்குத் தந்து தீர்க்கிறேன் என்று அவனை வேண்டிக்கொள்ள, அவனே சற்றும் இரங்காமல், அவனைக் கொண்டுபோய், பட்ட கடனைத் தீர்க்குமட்டும் காவலில் போடுவித்தான். இவ்விதம் டெக்ததைக் கண்ட மற்ற வேலைக்காரர் மிகவுக் குக்கித்து, ஆண்டவனிடத்திற் போய், முழு வரலாற்றையும் சொன்னார்கள். ஆண்டவன் அவனைக் கூப்பிடுவித்து: பொல்லாத ஊழியக்காரா, நீ என்னை மன்றுடினபடியால் உன் கடன் முழுதையும் பொறுத்துவிட்டேனே. நான் உனக்கு இரங்கி னது போல, நீயும் உன் உடன் வேலைக்காரனுக்கு இரங்கவேண்டாமா? என்று கோபித்து, அவன் பட்ட பெருங்கடன் முழுதையும் தனக்குக் கொடுத்துத் தீர்க்குமட்டும், உபாதிக்கிறவர்கள் கையில் அவனை ஒப்புவித்தான். இந்த உவமையிலே, பதினுயிரம் பொன் இராசாவுக்குக் கடன்பட்டவன் என்றவர்கள் ஆர்? நம்மைப் படைத்தவருக்கு மகா துரோகங்களைச் செய்திருக்கிறநாம் அல்லவோ? உடன் வேலைக்காரனிடத்தில் நூறு வெள்ளி கடன் பட்டவன் என்கிறவர்கள் ஆர்? நமக்குச் சிறுச் சிறுக் குற்றங்களைச் செப்து உள்ள நம்முடைய அயலார்தானே. நம்முடைய அயலாரது குற்றதை நாம் பொருமல் வைத்துக்கொண்டு வரும் மட்டும், ஆண்டவரும் நமது பாவத்தைப் பொருர். சருவேசன் பண்ணிய மாருத நிபந்தனை இது. பொறுங்கள்; உங்களுக்குப் பொறுக்கப்படும் என்று அவருடைய கட்டுப்பாடு. நாம் பிறர்குறைகளைப் பொருவிட்டால் நமக்கும் பாவப்பொறுத்தல் இல்லை.

நம்முடைய சத்தருக்களுக்கு நாம் பொறுதி கொடுக்கவே நனும் என்று சருவேசன் தந்திருக்கிற கட்டளை ஒரு புறம் இருக்க, அவர் தாமே காட்டியிருக்கிற, காட்டிக்கொண்டு வருகிற, முன்மாதிரிகையையும் பாருங்கள். மட்டில்லாத மகத்துவமும் அளவில் ஸாத வல்லமையும் உள்ள பரவேக பூலோக நாயகரானவர், சீசத் துரோகிகளாகிய நமக்குப் பொறுதி கொடுக்கும்படியாக தாமாக வே பூலோகத்துக்கு எழுந்தருளி வந்து, தமது சீவனையும் நமக்கா

கக்கைவிட்டாரே. “ ஒருவன் தன் சிகேகிதருக்காகத் தனது சீவீனைக் கொடுக்கிற அன்றிலும் மேலான அன்பு எவரிடத்திலாவது இல்லை ” (அருளப். 15; 13) என்று திருவளம்பற்றியவர், சிகேகிதருக்காக அல்ல சத்துருக்களாகிய மக்காகச் சீவீனை விட்டாரே. பாவிகளுக்குப் பொறுதி கொடுக்க வந்தவர், அந்தப் பாவிகள் தம்மைப் பாடுபடுத்தி, அடித்து மிதித்து, ஆக்கினை பண்ணி, தமது பேரிற் காறி உமிழ்ந்து, செப்பாத அவமானமெல்லாம் செய்தவிடத்தில், எவ்வளவு நீடிய தேவ பொறுமையைக் காண்பித்தார் ! தம்மை அளவில்லாத மானபங்கத்தோடும் நிட்டிரோத்தோடும் சிலுவையில் அறைந்தவர்களுடைய பாவங்களையும் பொறுத்து: பிதாவே, இவர்கள் அறியாமற் செய்கிறார்கள் ; இவர்கள் பாவங்களைப் பொறும் என்று மன்றுடினாலே (லுக். 23; 34). இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறவர்களே, எத்தனை எத்தனை விஷைச பாவசங்கிர்த்தனத் தட்டியிலே, நீங்கள், மீண்டும் மீண்டும் சருவேசரனுடைய தயவுள்ள பொறுத்தலை அடைக்கிறுகிறீர்கள் ! அவர் உங்களுக்கு இவ்வளவு நீடிய பொறுமையைக் காட்டிக்கொண்டுவர, உங்கள் மகா துஷ்ட துரோகங்களை எல்லாம் மறந்துகொண்டு வர— நீங்கள், உங்களோடு ஒத்த மஜுஷர் உங்களுக்குச் செய்த குற்றங்களை மனதில் வைத்துச் சாதிப்பதே தொழிலாகக் கொள்ளலாமா ? தேவ கட்டினையையும் தேவ முன்மாதிரிகையையும் கடக்கு கடக்கிற நீங்கள், ஈடேறவது எப்படி ?

அதுமட்டுமல்ல, “ பழிவாங்குதல் எனக்கு உரியது ; நானே பதிற் செப்பேவன் ” என்று சருவ கர்த்தாதி கர்த்தர் வேதாகமத் தில் வசனிக்கிறார் (ரோம. 12; 19). பிறர் நமக்குச் செப்த குற்றத்துக்குப் பழிவாங்கும் உரித்து மக்கு இல்லை. சருவேசரன் தாமே சகலருக்கும் மேலான தேவ நீதிபரர். அவருடைய தேவ உரிமையை நாம் எடுத்தாண்டு, பிறரை கடுத்திருக்கவோ, தண்டிக்கவோ துணியலாமா ? ஒருபோதும் துணியில் ஆகாது. பிறர் நமக்குக் குற்றஞ் செப்தால், அவர்களைத் தண்டிக்கிற உரிமையைச் சருவேசரனேடு விட்டுவிட்டு, நாமோ அவர்களுக்கு இரக்கங் காண்பிக்கவேணும். அல்லாவிடில், நமக்கு இரக்கங் கிடைக்கமாட்டாது. “ இருக்கஞ் செப்பாதவனுக்கு இருக்கமில்லாத தீர்ப்புக் கிடைக்கும். நியாயத் தீர்ப்புக்கு முன்பாக இருக்கம் மேன்மை பாராட்டும் ” என்றது வேதவாக்கியம் (யாகப். 2; 13). பிரியமானவர்களே, யேசுகாதசவாமி சகல பாவத்தையும் பொறுக்கும் வல்லமையைத் தம்முடைய தானபதிகளாகிய குருமாருக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். ஆனால், தன் அயலாருக்குப் பொறுதி கொடாத

வனுடைய பாவத்தைப் பொறுக்க எந்தக் குருவானவராலும் முடியாது ; சிவப் காலத்திலும் முடியாது ; மரண கோத்திலும் முடியாது. பொறுதி கொடாதவன் தனக்குத் தானே அகோ தீர்வை இட்டுக்கொள்ளுகிறார். பொறுதி கொடாதவன், தனக்கு எத்தனையோ பாவங்களைப் பொறுத்தவருடைய முன்மாதிரிகைக்கு எதிர் செப்கிறார். பொறுதி கொடாதவன், சகோதர அன்பையே தனது அத்திவாரமாகக் கொண்டிருக்கிற சத்தியவேதத்தின் மகா கட்டினைச் சட்டத்தை மீறுகிறார். “ சகோதரனிடத்தில் அன்பு கூராதவன் மரணத்தில் ரிலைகோண்டிருக்கிறார் ” என்றும் (I அருளப். 3; 14), “ தன் சகோதரனைப் பணக்கிறவன் எவ்வே, அவன் மனுஷ கொலைபாதகனுயிருக்கிறார் ” என்றும் (I அருளப். 3; 15) வேதவாக்கியம் வசனிக்கும் அல்லவோ !

2. நம்முடைய சத்துருக்களுக்கு கல்ல மனதோடு பொறுதி கொடுப்பது நமது கடமை. இது சருவேசரனுடைய கட்டினை. யேசுகாதருடைய முன்மாதிரிகை. நாம் பிறருக்குக் கொடுக்கிற பொறுதியைக் கண்டுதான், ஆண்டவரும் நமக்குப் பொறுதி கொடுப்பார். ஆனால், தங்கள் அப்ளாரகளோடு மனத்தாங்கல்களை வளர்த்துக்கொண்டு வருகிறவர்கள், இவ்வித கடக்கைக்கு ஒரு சாக்குப் போக்காக, சில போலிநியாயங்களைச் சொல்லுவார்கள். அவைகளையும் ஒரு சிறிது பரிசோதித்து, இந்தப் போதகத்தை முடிப்போம்.

சிலர் சொல்லுவது : நாங்கள் இன்னின்னாரோடு சக்தோஷ மாய் இருக்க முடியவில்லை. அவர்கள் பேரில் எங்கள் மனதில் கடக்கிற வன்மத்தை, ஈலை எப்படித் தணிக்கிறது ? எவ்வளவாகப் பிரயாசப்பட்டாலும், மனதிலுள்ள வெறுப்பும் அவிகாயமும் பழிவாங்குகிற எண்ணையும் எங்களை விட்டு நீங்காதாமே என்பார்கள். இது ஒரு ஆதாரம் இல்லாத சாக்குப் போக்கு. கடனை ஒரு சத்தியிருக்கிறது என்றால், கெடும் தூர பாத்திரை பண்ணுவது என்றால், தான் தருமம் செப்வது என்றால்—அது எவரும் நினைத்த நினைத்த உடனே செப்பத்தக் காரியமல்ல என்றது மெய். ஆனால், மனதிலே உள்ள பழிவாங்குத் துணத்தை அகற்றிவிடுவதும் தீப்படியா? இதிலே “ மனமுண்டானால் இடமுண்டு ”. வெறுபாவச் சோதனைகளைத் தள்ளுவதுபோலத்தான், பழிவாங்குகிற நினைவையும் தள்ளுகிறது. பிறபூப்பற்றி மனதிலே களம்புகிற வெறுப்பை அவ்வளவு லேசாக விலக்கிப்போடக் கூடாவிட்டாலும், செபத்தினாலும், பிறர் பேரிலே தயவான் எண்ணங்களை வளர்ப்பதி என்றும் அந்த வெறுப்பை மெல்ல மெல்லத் தள்ளிவிடலாம். விசே

ஷமாப், யார் மாரிலே மனவெறுப்பு இருக்கிறதோ, அவர்களுக்காக ஒரு செப்ததைச் சொல்லிவிட்தால், அந்த வெறுப்பு சூரியனைக்கண்ட பனி போல நீங்கிடும். மெப்பான் தேவபத்தியுள்ளவர்கள் ஒருபோதும் பறிவாங்க நினையார்கள். இதற்கு அத்தாட்சியாக ஒரு சரித்திரம் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் : ஒருமுறை, தெரு விலை விளைபாட்சுக்கொண்டு நின்ற ஒரு பைபனை வழிப்போக்கன் ஒருவன், யாதோ ஒரு காரணத்துக்காக, அடித்தபோது, அந்த அடி உயிர் நிலைபத்திற் பட்டுப் பையன் இந்துபோனான். கொலை காரன் அரசாட்சிபாருக்குப் பயந்து ஓடிப்போய், அண்டையிலி ருந்த ஒரு வீட்டில் புகுந்து, அவ் வீட்டின் எசமாட்டியிடத்தில் அடைக்கலம் கேட்டு : அம்மா தெரியாமற் செப்த ஒரு குற்றத்துக்காகப் பொலீசர் என்னைப் பிடிக்க வருவார்கள், என்னைக் காக்க வேணும் என்று கெஞ்சி மன்றுடினுன். சத்தியவேதக்காரியாகிய அந்த அம்மாள், அவனை அடிக்களைப்பறந்தில் ஒளித்து வைத்தி ருக்கும் பொழுது, அவன் கொன்ற பிள்ளையின் சவுத்தை அந்த வீட்டிக்குத்தானே கொண்டுவந்தார்கள். ஏனென்றால், அது அந்த அம்மா ஞாடப ஏக குமாரன். இவ்வேளை, தாயின் மனம் எவ்வாவ பாடுபட்டிருக்கும்! தன் வீட்டிலேயே ஒளித்திருந்த கொலை பாதகளைப் பிடித்துப் பொலீசர் கையிலே ஒப்பிக்க வேணும் என்ற எண்ணம் ஆருக்கு வராது? ஆனால், அந்தப் பரிசுத்த தாப் பறிவாங்குகிற எண்ணம் கொஞ்சமும் இல்லாமல், கொலைகாரன் தன் வீட்டிலிருக்கிற சங்கதிபையும் வெளிவிடாமல், தேவ சித்தத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டுக்கொடை தனக்கு வங்க மகா துபாத்தைச் சுத்துக்கொண்டாள். அரசாங்க உத்திபோகத்தர்கள் போய்விட்டுள்ளன, ஒளித்திருந்த கொலைகாரனுக்குக் கொஞ்சம் காச கொடுத்து : நீ எங்கேலும் ஓடித்தப்பு என்று அனுப்பினிட்டாள். பல நாட்களின் பின், அவன் வேலேரிடத்திற் பிடிப்பட்டு, நீதில்லத்தில் நிறுத்தப்பட்டான். விளக்கத்திலே அவனைக் குற்றவாளியாகக் கண்டு, கொலைக்குத் தீர்ப்பிட்டார்கள். இதைக் கேள்விப்பட்ட அந்த வீரத் தாப் அக்கியானிபாயிருந்த அவனைச் சத்திய வேதத்திற் சேரப்பன்னி, அவனுக்கு ஞான்சானங்கொடுக்கும் வேளையில், தானே அவனுக்கு ஞானத் தாயாகவும் நின்றான். எவ்வளவு கிறிஸ்த சாயலான பொறுதி! எவ்வாவு உத்தமமான முன்மாதிரிகை!

வேறு சிலருடைய சாக்குப் போக்கு என்னவானாலும் : நாங்கள் எங்களுக்குக் குற்றஞ் செப்த இன்றைக்குப் பொறுதி கொடுத்தால், உலகம் எங்களைக்கொபாண்டி பண் லும்; எங்களை கோழை

கெஞ்சர், சுனைமணையில்லாதவர்கள் என்று சொல்லும் என்பார்கள். அப்படியானால், கிறீஸ்தவர்களே, படுபாவிகளாயிருந்த எங்களுக்குப் பொறுதி தா வக்த சருவ வல்லமையுள்ள சருவேசரனையும் பிழை சொல்ல வேண்டுமா? பொறுதி கொடுப்பது கோழைத் தனமா? அவ்வது வீரத்தனமா? பாவ மயக்கத்தில் சிக்குப்பட்டிருக்கிற உலகத்தாருடைய முகத்தாட்சனியத்துக்காக, நாம், உள்ளபடி எவ்வளவோ மகிழையான ஒரு காரியத்தை, எவ்வளவோ பெருந்தன்மையாக விளங்குகிற ஒரு வீசுச் செயலீச் செய்யாமல் விடலாமா? “சிறியோர் செப்த சிறு பிழையெல்லாம் பெரியோர் ஆயிற் பொறுப்பது கடனே” என்றது ஒரு தமிழ் வாக்கியம். பெரியோர் ஆயின்,—நாம் உண்மையிலே பெரியவர்கள் என்றால்,—பொறுப்போம், பொறுக்கிறவர்களே பெரியவர்கள். பிழை செய்கிறவர்கள் எப்போதும் சிறியவர்கள்தானே. வேரெரு தமிழ்வாக்கைப்பத்திலே :

ஓஹத்தார்க்கு ஒருநாளை இன்பம்
பொறுத்தார்க்குப் பொன்றுங் தனையும் புகழ்.

அதாவது, கோபத்தைச் சாதிக்கிறவர்களுக்கு அங்கேரே இன்பத்தோடும் கைகொட்டுதலோடும் எல்லாம் முடிக்குப்போம். பொறுக்கிற வர்களுக்குச் சாகும் வரைக்கும் பெரிய பேரும் புகழும் ஆகும் என்று உலக வாக்கியாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனபடியால், உலக சங்கையைத் தேடுகிற இடத்திலும், பொறுதி கொடுப்பது தான் கல்லது என்று வருகிறது. அண்டவருடைய வேத கட்டளையின்படி நாம் கமக்குக் குற்றஞ் செய்தவர்களுக்குப் பொறுதி கொடுப்பதினாலோ எவ்வளவோ புண்ணியமும் பரவோக புகழும் உண்டாகும்!

இன்னாஞ் சிலர் சொல்லுவது : எங்களோடு கோபமாயிருக்கிற இன்னினான் பாவசங்கிர்த்தனத்துக்குப் போகவில்லையா? அப்போது, நாங்களும் கோபமாயிருந்துகொண்டு பாவசங்கிர்த்தனம் பண்ணினாலும் என்ன? என்பார்கள். பிரியமானவர்களே, நீங்கள் பிறருடைய நன்மாதிரிகையைப் பின்பற்றுகிறதோ? துன்மாதிரிகையைப் பின்பற்றுகிறதோ? கோபக்காரர் மனத்தாங்கலை அகற்றிவிடாமல் பாவசங்கிர்த்தனத்துக்குப் போகிறார்கள், நாங்களும் அப்படிப் போனால் என்ன என்று போலி நியாயம் பேசுகிற நீங்கள், சில பேர் சாவானபாவத்தை ஒளித்துக் கள்ளப் பாவசங்கிர்த்தனம் பண்ணைக் கெடவில்லையா? அப்படி நாங்களும் கெட்டுப்போகிறோம் என்றாம் சொல்லாமே! பைத்தியகாரர்

ஒழிய வேறு பாராவது தீப்படிச் சொல்லுவார்களா? பிறரைப் பற்றி எங்களுக்குத் தெரியாது. எங்களைப் பற்றியே எங்கள் அறி வோம். அவர்கள், ஒருவேளை, அறியாமையினால், அல்லது தங்கள் மனதிலே மெப்பாகவே பகை வண்மம் ஒன்றும் தீவிலாமையினால், பாவசங்கீர்த்தனத்துக்குப் போகக் கூடும். அது அவர்களுடைய அலுவல்; அவர்கள் மாத்தீரம் அறிந்த இரகசியம். எங்கள் மனதிலே பிரஸ்பேரில் வண்மம் இருக்க, அளிகாயம் இருக்க, பழிவாங்கும் கருத்து இருக்க—நாங்கள் மனம் மாருமல் பச்சாத்தாப தேவநிரவிய அநுமானத்தை அங்காசாரப் படித்தல் ஆகாது. எங்கள் ஆத்தும சன்மையை நாங்கள் விரும்புவது உண்டானால், பகை வண்மம் பழிவாங்கும் என்னம் தீவைகளைத் துஞ்சற கீக்கொண்டிரான் பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணுவோம்.

வேறு சிலர் சொல்லுவது : நாங்கள் பட்டும் பட்டும் அறிவில்லாதவர்கள் பேரவு, பொறுத்துப் பொறுத்துக்கொண்டு வந்தால், எல்லாரும் எங்களிலே இடங்கண்டுகொள்ளுவார்கள். “அடிக்க அடிக்கப் படுகிறவனும் மடையன், படப் பட அடிக்கிறவனும் மடையன்” என்று போல, பிறர் செப்கிற அநியாய திட்டங்களை எல்லாம் எப்போதும் சகித்துக்கொண்டு வருகிறதானால், உலகத்தில் நாங்கள் வாழுகிறதான் எப்படி? என்பார்கள். இதிலே ஒரு காரியம் நீங்கள் கவனிக்கவே னும். கிறீஸ்தவர்களுக்குரிய பொறுமை என்றால், பொல்லாதவர்களுடைய துர்க்கிருத்தியங்களை நாம் சரி என்று ஏற்றுக்கொள்ளுவது அல்ல. பொருளைப் பறிக்கிறவர்களை, அடித்து ஆக்கினை பண்ணுகிறவர்களை, அநியாயஞ் செப்கிறவர்களை நாம் தோன்தடிக் கொடுத்து, இன்னும் தீப்படிச் செப்புங்கள் என்று சொல்லுவது அல்ல. தீப்படிச் செப்புக் கடமையும் இல்லை; செப்வது, பொதுவாகச் சொல்லுகில், சரியாயும் இராது. சிலவிஷை, சுத்தவாளர்கள், துட்டர் தங்களை மேலும் மேலும் துன்பப்படுத்த விட்டுக்கொண்டிருந்ததும் உண்டு. அது வீரியமுள்ள புன்னியம். அது நம் எல்லாருக்கும் கடமையான ஒரு ஒழுக்கம் அல்ல. துட்டருடைய துட்டாட்டங்களை அடக்குகிறதற்கு உரிய அதிகாரம் உள்ளவர்கள் தீருச்சலைபிலே, தீராசாங்கத்திலே இருக்கிறார்கள் அல்லவா? இவர்களிடம், நாம், கம்மை மீண்டும் மீண்டும் துன்பப்படுத்துகிறவர்களைப்பற்றி முறைப் பட்டு, அடையவேண்டிய சுகத்தை அடைந்துகொள்ளலாம். பொருள் பறித்தவர்களையும் கோட்டில் நிறுத்தி, பொருளை அறவாகக் கீக்கொள்ளலாம். தீவை எல்லாம் பகையும் அல்ல, வனமழும் அல்ல, பழிவாங்குதலும் அல்ல. தன் தன் உரிமைச் சுதங்காங்

களைத் தான் தான் வாதாடி வழக்காடிப் பெற்றுக்கொள்ளுவதிலே ஒரு பிழையும் இல்லை. ஆனால், அதற்குமேல் மனதில் வைராக்கியத்தைப் பேணுவதும், தனக்கு நட்டஞ் செய்தவர்களுக்குக் கேடு நினைப்பதும், அவர்களுடைய வாழ்விலே வருந்துவதும், தாழ்விலே சுட்டோடுப்படுவதும், தின்மைக்குத் தின்மை செப்ப வழிபார்த்திருப்பதும் இது முதலான நடைதான் ஆண்டவருடைய கட்டளைக்கு மாறுன்று. எவ்ரோடாவது நாம் பகை சாதிக்கப்படாது. எவ்ரையாவது சத்துராதிகளாகப் பாவிக்கப்படாது. எல்லாரையும் உற்ற சிகேக்தராக ஒருவிதமாக நடப்படிக்க முடியாது என்று மெய்தான்; உற்ற சிகேக்தரோடு அளவளாவி, குழமூந்து குலாவி நடக்கிறது போல, நம்மில் வெறுபடுக் கொண்டிருப்போரோடு நடக்க முடியாது என்று மெய்தான். ஆனாலும், நமக்கு இனிமேலில்லையென்ற தின்மை செய்கிறவர்களுக்குக் கூட, நாம், பொதுவாப்ச் சகலருக்கும் காணபிக்கிற அன்பைக் காணபிக்கக் கடன் உண்டு. குறைந்த பட்சத்தில், நாம் அவர்களோடு பகை சாதிக்கிறதில்லை என்றால் ஏதோ ஒருவகையாய்க் காட்டிலைக்க வாவது பிரயாசப்படவேண்டும்.

பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, “பொறுக்கப்படும்” என்ற தேவ வாக்கியத்தை நீங்கள் எப்போதும் மனதில் இருந்திக்கொண்டு, உங்களுக்குக் குற்றஞ் செய்கிறவர்கள் எல்லாருக்கும் நிறைந்த மனதோடு, உதார குன்றத்தோடு, ஆண்டவருக்காக—பொறுதி கொடுங்கள். அவர்களோடு உங்களுக்குப் பகை வைராக்கியம் இல்லை என்பதை வெளிப்படையாயுங் காண்பியுங்கள். அப்போது, கருணை சமுத்திரமான உங்கள் பிதா உங்கள் பாவங்கள் சகலத்தையும் பொறுத்து, உங்களுக்குத் தமது தெப்பீகை சமாதானத்தின் திருமுத்தக் தக்தருளவார்,—ஆமென்.

SERMON :
On the Fatherhood of God

மாலைப் பிரசங்கம் :

சருவேகரன் நமக்குப் பிதா

"Et patrem nolite vocare vobis super terram. Unus est enim Pater vester qui in caelis est"—Matth. 23. 9.

"ஆம்மிலே ஒருவரையும் உங்கள் பிதா என்று சொல்லாதிருங்கள். ஏனைனில் பரலோகத்தில் இருக்கிற ஒருவரே உங்களுக்குப் பிதாவாம்". (மத்த. 23; 9).

நம்முடைய திவ்விப் பிட்பராகிய யேசுக்கிறீஸ்தாநாதர் இவ்வகுத்துக்கு எழுந்தருளிவருமுன், பூலோகத்தில் உள்ள அஞ்ஞான சாதிகள் மெப்பான சருவேகரனை மறந்துபோனதினால், பல பல பொய்த் தெப்வங்களைத் தங்களுக்கு உண்டுபண்ணி வைத்துக் கொண்டு, அவைகளுக்குப் பபந்து வந்தாராகள். அஞ்ஞானிகள் யாராவது தங்கள் தெப்வத்தை : பிதாவே ! என்று சொல்லித் தொழுத்து உண்டா ? ஒரு பொழுதும் இல்லை. அஞ்ஞானிகள், பொய்த் தெப்வங்களை அடிக்கொரு எண்ணம் உள்ள கொடுங்கோல் மன்னர்களைப் போலப் பாவித்து, அவைகளாற் தங்களுக்கு எங்கேத்தில் என்ன கெடுதி வருமோ என்று அஞ்சி, அவைகளுக்குப் பலி கைவேத்தியங்களாற் சாந்தி பண்ணவும் அவைகளைத் தங்களை விட்டு அகற்றிப்போடவும் பிரயாசப்படுவார்கள். தேவ மீட்பரானவர் எப்போது வருவாரோ வருவாரோ என்று காத்துக் கொண்டிருந்த யூத சாதியாருக்குள்ளேதான், சருவேகான் மனு மக்களுக்குப் பிதா என்ற எண்ணம் ஒருபடி இருந்தது. அந்த மங்குளாமான எண்ணத்தை மீட்பரானவர், தமது திவ்விப் பிரசங்கங்களினால் துலாம்பரம் ஆக்கி, சருவேகரன் சுகல மனுஷருக்கும் பரம பிதா என்றதை வெளிப்படுத்தியருளினார். உள்ளபடி, யேசுக்கிறீஸ்தாதர் தாமே அந்த வெளிப்படுத்தல் ஆனார். அவராலே தான் சருவேகானுடைய பிதாத்தன்மை வெளிச்சமாய்ப் பிரகாசித்தது. அவர் பிதாவைப்பற்றி அடிக்கடி பிரசங்கித்துக்கொண்டு

வந்ததைக் கேட்ட பிலிப்பு என்னும் அப்போஸ்தலர் அவரைப் பார்த்து : "ஆண்டவரே எங்களுக்குப் பிதாவைக் காட்டியருளும் அதுவே எங்களுக்குப் போதும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்த இடத்திலே, ஆண்டவர் : "பிலிப்பு, என்னைக் காண்கிறவன் பிதாவைக் காண்கிறேன்.. அப்படி இருக்கப் பிதாவைக் காண்முயும் என்று நீ எப்படிக் கேட்கிறோம்" என்று திருவளம்பற்றினார் (அருளப் 14; 9). சம் எல்லோருக்கும் உண்மைபான பிதா ஒருவர் பரமன்டலங்களில் இருக்கிறோர் என்றது யேசுக்கிறீஸ்தாநாதருடைய மனுஷ அவதாரத்தினாலும் திருப் போதகத்தினாலும்தான் சூரணமாக வெளி ஆயிற்று. சூரிய வெளிச்சம் இருக்கும்போது மின் மினிப்புச்சியின் வெளிச்சத்தை வெளிச்சம் என்று சொல்லவாரா? இது போலவே, சுகல மனுஷரையும் உண்டாக்கினவரும் வளர்க்கிறவரும் நடப்பிக்கிறவருமான பிதா ஒருவர் பரலோகத்திலே இருக்கும்பொழுது, உகைத்திலே எமது சரீரம் உற்பத்தியாவதற்கு ஒரு இடைக்காரணமாய்மாத்திரம் திற்கிற தகப்பண்மாரை டூரன் கருத்தின்படி பிதா என்று சொல்ல வராது. இதினாலே தான், ஆண்டவரும் : பூமியிலே ஒருவரையும் உங்கள் பிதா என்று சொல்லாதிருங்கள். பரலோகத்தில் இருக்கிற ஒருவரே உங்களுக்குப் பிதாவாம் என்று வசனித்தார். இவரையே நாம், எப்போதும், தமது பெயரைச் சொல்லி மன்றாடுவேண்டும் என்றும் கற்பித்தார். அது எப்படியென்றால், அப்போஸ்தலர்கள் ஒருங்கள் அவரைத் தெண்டன்னிட்டு : "ஆண்டவரே யுவானியார் தம்முடைய சீஷர்களுக்குச் செபம் பண்ணப் போதிக்கிறது போல தேவரிரும் எங்களுக்குச் செபம் பண் னுகிற முறையைச் சொல்லித்தாவே எனும்" என்று கேட்ட இடத்திலே, ஆண்டவர் : "நீங்கள் செபம் பண் னும்போது பரமன்டலங்களிலே இருக்கிற எங்கள் பிதாவே" என்று மன்றாடி, உம்முடைய நாம் அர்ச்சிக்கப்படுவதாக என்றது முதலாகச் சொல்லுங்கள் என்று, நாம் எல்லாரும் அறிக்கிறகிற பரமன்டலமந்திரத்தைப் படிப்படித்தருளினார். பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, சருவேகான் நமக்குப் பிதாவாய் இருக்கிறபடியால் அவர் எமது மேற் கொள்ளுகிற அன்பு முதலாவது அளவில்லாத ஒரு அன்பு; இரண்டாவது மூம்முடைய மூழு கன்றியறிதலுக்கும் பாத்திரமான ஒரு அன்பு; மூன்றாவது மூம்முடைய மூழு மூப்பிக்கையையும் கேட்கிற ஒரு அன்பு. இந்த மூன்று துறையிலேயும் இன்றைப் பிரசங்கம் அடங்கும். இதைத் தயவாய்க் கேட்டு, சாவதா னமாய் யோசித்து, தேவ கிருபையால் பலன் அடைந்து கொள்ளுங்கள். (பிரியதத்தம்).

கம்மைப் படைத்துக் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருகிற சருவே
சுன் அளவில்லாதவர். அவருடைய இருப்புக்கு ஒரு தொடக்
கம் முடிவு இல்லை; அவருடைய அறிவுக்கு ஒரு கரை இல்லை;
வல்லமைக்கு ஒரு தடை இல்லை; கீதிக்கு ஒரு மட்டு இல்லை;
இருக்க உருக்கத்துக்கு ஒரு எல்லை இல்லை. இப்படிப்பட்டவர் கமக்
குப் பிதாவாய் இருக்கும் போது, அவருடைய பிதாத் தன்மை
யான அன்புக்கு, அதாவது பெற்றவர் பின்னையிலே கொண்டிருக்
கிற உள்ள கெழுச்சி என்கிற உருக்கத்துக்கு ஒரு அளவு இருக்க
முடியுமோ? அரசு. சினப்பார் வேதவாக்கியமாக வஹர்திருக்கிற
படிபே, உலகத்திலே உள்ள சகல பிதாக்கஞ்சைய இருக்கத்துக்
கும் உருக்கத்துக்கும் சருவேசுரனுடைய இருக்க உருக்கத்தான்
ஆதி ஊற்றுப்போல இருக்கிறது (எபேசி. 3; 15). உலகத்திலே
கம்மைப் பெற்ற தகப்பனுடைய அன்பு கேற்று உண்டான ஒரு
அன்பு. நாளைக்கு முற்றுக் மாறிவிடக்கூடிய ஒரு அன்பு. ஆனால்,
கம்மூடப் பரலோக பிதாவின் அன்போ அகாதி சித்திய கால
மாய் உள்ள அன்பு. சருவேசுன் வேத புத்தகத்திலே மனுமக்க
னோப் பார்த்து வசனிக்கிறாதைக் கேள்வுகள்: “அகாதியான அன்
போடு உண்ணைச் சிகேக்ததேன், காருண்ணியத்தால் உன் ணை
இழுத்து எடுத்தேன்” (எபேசி. 31; 3). ஆமாம், இது என்ன
புதுமை! இங்கு இருக்கிற பெரிபவர்களே, சிறு குழந்தைகளே,
உங்கள் ஒவ்வொருவரையும் அனங்க பலம் உள்ளவராகிய கடவுள்
தனித்தனி பேப் அாதி காலமாக சேகித்து வருகிறார். வானமும்
பூமியும் உண்டாக முன்னே, ஆகாபத்திலே சூரியன் சுந்தன் கட்ட
சத்திரங்கள் தோற்ற முன்னே, பூமியிலே மலைகளும் சமுத்திரங்
களும் உருவாக முன்னே—உங்கள் ஒவ்வொருவரையும், புறம்பு
புறம்பான சேசத்தோறி, பாலோக பிதா சேகித்தார். இங்கே
இருக்கிற உங்களை எத்தனை பேர் சினைக்கிறார்கள்? எத்தனை பேர்
சேகிக்கிறார்கள்? உலகத்திற் பிறக்கு தங்கள் கணமுன்பாக இருக்
கிறபோது உங்களை சினைபாதவர்கள் சேகிபாதவர்கள், நீங்கள்
பிறக்குமுன் உங்களை சினைத்திருப்பார்களா? சேகித்திருப்பார்களா?
நீங்கள் பிறக்கிறதற்கு ஜம்பது நூறு வருஷங்களின் முன் உங்களை
ஆராவது சினைத்து சேகித்திருப்பார்களா? இப்படிக் கேட்கிறது
பைத்திபம் என்று சொல்லுவீர்களே. ஏன்? நீங்கள் பிறக்க ஒரு
நிமிடத்தின் முன் தானும் உங்களை சினைத்தவர்களும் சேகித்தவர்
களும் இல்லையே. அப்படி இருக்க, மனுமக்கள் ஒவ்வொருவ
ரையும், அளவில்லாத பரிசூரணை வஸ்துவாகிய சருவேசுன் தாம்

உள்ள நாள் அளவும், அதாவது, தொடக்கம் இல்லாத அகாதிகா
வலமாய், நினைத்து, திருவளத்தில் வைத்து, அன்பால் அவனைத்
திருக்கிறார். என்னை ஒருவரும் தெடுகிறார்களில்லையே, எனக்கு
அன்பு காட்டுகிறவர்கள் ஒருவரும் இல்லையே, நான் எல்லாராலும்
அவமதிக்கப்படுகிறேனே என்று கவலைப் படேகிற, இதோ இங்கே
இருக்கிற ஏழைப் பிள்ளையும், உண்ணையும் அளவில்லாதவர் சித்திய
மாக, இங்கப் பூலோகம் உண்டாக முதல், பாலோகம் உண்டாக
முதல், யாதொரு படைப்பும் இல்லாத காலங்கொட்டு அறிந்து
மனதில் வைத்து கேசித்திருக்கிறார். நீ கவலைப்படுவானேன்?
எல்லாரும் கைவிட்டாலும், உண்ணைக் கைவிடாத ஒருவர் பரலோ
கத்திலே இருக்கிறார்; எல்லாரும் வெறுத்தாலும் உண்ணை வெறுக
காத ஒருவர் உண்ணில் கரிசனையாயிருக்கிறார். எல்லாரும் பகுத்
தாலும், உண்ணை கேசிக்கிற ஒருவர் உணக்கு உண்டு.

அளவில்லாத சருவேசுன் சீசப் புழுக்களாகிய எம்மிற் கொண்டு
இருக்கிற அன்பு அளவில்லாதது என்றேன். இதை, என் அறப்
புத்தியைக்கொண்டு, எப்படி அளவிட்டு உங்களுக்கு எடுத்துச்
சொல்லுவேன்! அது என்னால் முடியாத காரியம். ஆனாலும்,
வேதாகமத்திலே சருவேசுரனுடைய அன்பின் தன்மையைப்பற்றி
எத்தனையோ இடங்களில் எழுதியிருக்கிறவைகளிற் சிலதை எடுத்து
கீட்டுக்கொட்டுகிறேன். உலகத்திலே பெற்ற தாய் பின்னைக்குக் காட்டுகிற
அன்புக்கு இல்லையான அன்பு இல்லை அல்லவா? இதிலும்
பார்க்க அதிகமாக தாம் கம்மில் அன்பு கொள்ளுவதாக தேவபிதா
திருவளம்பற்றகிறார். “இன்திரியானவள் தன் கர்ப்பத்தின் பின்னைக்கு
இருக்காமல் இருப்பானோ? தன் பால்குடிக் குழந்தையை
மறப்பானோ? அப்படி அவள் மறந்தாலும் காலே உண்ணை மறப்பதில்லை” என்று வாக்கு அளிக்கிறார் (இசையாள். 49; 15).
என்ன உருக்கமான கேசம்! என்னைப் பெற்ற தாய் என்மேல்
வைத்த கேசத்திலும் அதிகமாகப் பரலோக பிதா, அற்பனை என்னில்,
கேசம் வைக்கிறாரே. இது என்ன ஆச்சரியம்! இதுமட்டோ,
கிறிஸ்தவர்களே, இந்த அன்புமயமான பரிசூரணை கடவுள்
உங்கள் ஒவ்வொருவரையும் பற்றிச் சொல்லுகிறவைதக் கேள்வுகள்:
“உங்களைத் தீண்டுகிறவன் நமது கண்ணின் கருமனியைத் தீண்டுகிறன்” (சக்கரி. 2; 8). மனிதர் பேரில் சருவேசுரனுக்கு எவ்வளவு
உருக்கமான கரிசனை! ஆகக் கடைகெட்ட ஒரு ஏழைகும் அபியாயமாய்த் தீங்கு வர ஒட்டாராம் எம்முடைய கடவுள்.
யாராவது அவர்களைத் தீண்டினால், தம்முடைய கண்மனியைத்
தீண்டினது போலப் பாவித்துக்கொள்ளுவாராம்! இதுமட்டோ!

“கழுகு தன் குஞ்சகளின்மேல் அவசராடி, தன் செட்டைகளை விரித்து, அவைகளை எடுத்து, அவைகளைத் தன் செட்டைகளின் மேற் சமக்குதொண்டு போகிறது போல” (உபாகமம். 32; 11), கோழி தன் குஞ்சகளுக்கு அபாயம் வராமல் அவைகளைத் தன் சிறகுகளுக்குள்ளே வைத்து மூடிக் காப்பதுபோல (மத். 23; 37), சருவேசரனும் மனுமக்களைப் பாதுகாக்கிறார். அவர் இசைபாஸ் தீர்க்கதரிசியின் வாயினுற் சொல்லுகிறதாவது : “தாயின் வயிற்றிற் தேங்றினது முதல் உங்களைத் தாங்கினேன் ; உங்கள் முதிர் வபா வரைக்கும் அப்படிச் செப்பேன் ; அப்படிச் செப்பு வக்கேதன். இனிமேலும் நான் ஏந்துவேன், அம்பேன், தப்புவிப் பேன் ” என்று வசனிக்கிறார் (இசை. 46; 3-4). இதுமட்ட டோ ! நாம் பல துண்டங்களினாற் கலங்கி மலங்கும் போது, கலங்காத ஆனந்தத்தின் நிறைந்த சமுத்திரமாகிய சருவேசரன், தாழும் நம்மோடு கூடிக் கலங்கித் துக்கிக்கிறவர் போலக் காணப்படச் சித் தமாகிறார். இசிறவேல் என்னும் யாக்கோபு அதி பிதாவின் மகனை யோசேப்புவடைய இளைய மகன், எப்பிராயிம் என்பவன், தன் பிதாக்களுடைய உரிமைச் சுதந்திரத்தைப் பெற்றிருக்கவன். இவனுடைய சுந்தி துண்ப்பட்டபோது சருவேசரன் மெரோமியாஸ் தீர்க்கதரிசியின் வாயினுல் வசனிப்பது : “ எப்பிராயிம் எனக்கு அருமையான குமான் அல்லவோ ? அவன் எனக்குப் பிரியமான பின்னொ அல்லவோ ? அவனுக்கு விரோதமாய்ப் பேசி எனதுமுதல் அவனை நினைத்துக்கொண்டே இருக்கிறேன். அதினால் என் உள்ளாம் அவனுக்காகக் கொதிக்கிறது. அவனுக்கு உருக்கமாக இரங்குவேன் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார் (யெரே. 31; 20). இப்படியே ஆயிரம் ஆயிரம் தாய்மாரி லூம் மிக்க உருக்க இருக்கம் உள்ளவான இந்த ஆச்சரிய பிதாவானவர் மனிதர் பேரிற் கொண்டிருக்கிற மட்டற்ற அன்பின் பராமரிப்பை நினைந்து நினைந்து தாவீது ராசா பாடுவார் : “ஆண்டவர் என்னை மேப்கிறார். எனக்கு ஒன்றும் குறைவு இராது. நான் மரண இருளின் கடுவில் நடந்தாலும் பொல்லாங்குகளுக்குப் பயப்படேன். ஏனெனில் தேவேர் என்னோடு கூட இருக்கிறீர். உமது கோலும் உமது தடியும் என்னைத் தேற்றும் ” (22-ம் சங்கிதம்) எனகிறார். இன்னும் ஒரு சங்கிதத்திலே அவர் தேவ வாக்கியமாய்ச் சொல்லுவது : “ உன்னத மானவருடைய அடைக்கலத்திற் குடி கொண்டிருப்பவன் பரமன் டலத்தின தேவனுடைய ஆதாவில் நிலைபெற்றிருப்பான். அவன் கர்த்தரை கோக்கி : நீரே எனக்கு அடைக்கலம், நீரே எனக்கு ஆதாவு என்று சொல்லுவான். உன் பக்கத்தில் ஓர் ஆயிரம் அம்

புகள் விழும் ; உன் வலது புறங்களிலே பதினையிரம் விழும். ஆனால் அவைகள் உன் மட்டும் அனுகாது ; உனக்குப் பொல்லாங்கு கேரிடாது. சங்காரம் உன் கூடாததைச் சேராது. ஏனெனில் உன் சகல பாலதைகளிலும் உன்னைக் காக்கும்படி தம்முடைய தூதர்களுக்கு உன்னைப்பற்றிக் கட்டன இட்டிருக்கிறார். அவர்கள் உன் பாதம் கல்லில் இட்டிருதபடிக்கு உன்னைத் தங்கள் கைகளில் ஏக் திக்கொண்டு போவார்கள் ” (90 ம் சங்கிதம்). பிதாவானவர் மனுஷர் பேரில் வைத்திருக்கும் அன்பைக் கர்ட்ட இந்த ஒப்பனைகள் எல்லாவற்றையும் ஏன் ? அவர், தம்மோடு ஏக் கூபாவும் உடையவு ராகிய தம்முடைய திருக்குமராணை எமது சிமித்தம் இந்தப் பூலோத்துக்கு அனுப்பி, இவர் எமக்காகத் தமது உதிரம் எல்லாஞ்கிந்தி மரிக்க விட்டதைப் போல அவருடைய சேசத்துக்கு வேறு ஒரு அத்தாட்சியும் வேணுமோ ? மனிதனுப் புவதரித்த அங்கு சுதானாவர் தாமே திருவாப்பமலர்க்கடிடி : “ சருவேசரன் மனு மக்களை எவ்வளவாக நேசித்தார் என்றால், அவர்கள் நித்தியப் பிசுனை அடையும்பொருட்டு தம்முடைய ஏக் குமாரணையே அவர்களுக்குத் தக்கருளினார் ” (அருளப். 3; 16) என்றார். இதற்கு மேலான நேசத்தின் அடைபாளத்தை சருவ வல்லவரான அவர்தாழும் கொடுக்க முடியுமா ? ஒருபோதும் முடியாது முடியாது.

II

சருவேசரன் கம்மிற் கொண்டிருக்கிற அன்பு அளவில்லாதது என்று கண்டோம். அந்த அன்பு அளவில்லாதது என்றபடியால், கம்முடைய முழு நன்றியறிதலுக்கும் பாத்திரமான ஒரு அன்பு. அற்ப படைப்புக்களாகிய கம்மில் பிதாவானவர் இவ்வளவு கரிசனை கொள்ளுகிறாரே ; தம்முடைய கண்மணி போல கம்மைக் காத்து கமது கண்மையை எப்போதும் விரும்பி, துண்ப வேளையிலும் கம்மைக் கைதுக்குகிறாரே என்று காணும் போது, நாம் அவருக்கு இனிமேல் இல்லை என்ற நன்றியறிதல் உள்ளவர்களாய் இருக்க வேண்டாமா ? இந்த கன்றி என்னத்திலே அடங்கும் என்றால் : முதல், அவனுப் புகழ்ந்து பாராட்டி, சகலரும் அவனை இவ்விதமே அறிய வேணும், புகழ் வேணும், பாராட்ட வேணும் என்று ஆசைப்படுவதிலே அடங்கும். இரண்டாவது, அவருக்கு உவப்பானது எது எது என்று தேடித் தேடிச் செப்பதிலே அடங்கும். மூன்றாவது அவருக்கு உவப்பில்லாதது, பிரியமில்லாதது, எதையும் செப்புபோடாமல் சாக்கிறதையாய் இருப்பதிலே அடங்கும். ஞா. பி. 8

பிரியமானவர்களே, நம்மிடத்தில் அளவில்லாத கேசம் கொண் டிருக்கிற தேவ பிதாவை நம்மால் இயன்றாவு ஒயாமல் புகழ்ந்து பாராட்டிக்கொண்டுவரக் கடவோம். அது நமக்கு ஆன்தமாய் இருக்கவேண்டியது. காலை மாலைச் செப் ரேத்தில் மாத்திரம் அல்ல, நாள் வட்டத்திலும் அடிக்கடி சருவேசரனை நினைத்து, அர்ச. சின்னப்பர் நமக்கு ஏவித்தருகிறபடியே “ ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாமல், ஸ்தோத்திரத்தோடு கூடிய செபத்தினாலும் வேண் டுதனினாலும் நமது விண்ணப்பங்களை அவருக்குத் தெரியப்படுத்தி வரக்கடவோம் (பிலிப். 4; 6). எத்தனை ஆயிரம் ஆயிரம் பேர் அன்பு மயமான எங்கள் பிதாவை அறியாமலிருக்கிறார்கள் ! அவரைப் பற்றி நினையாமலும் அவைத் தோத்திரியாமலும் நாள் விடு கிறார்கள் ! “ உப்பிட்டாரை உள்ளளவும் நினை ” என்று தமிழ் லே பழுமொழி சொல்லிக்கொள்ளுகிறோம். கொஞ்சம் உப்புத் தங்கவர்களை ஒருக்காலும் மறக்கப்படாது என்றால், நமக்கு உள்ள எல்லாத்தடியும் தங்குகொண்டுவருகிறவரை நினையாமல், தோத்திரியாமல் இருக்கலாமா ? அவை நினையாமலும் தோத்திரியாமலும் வருவது சருவேசனுக்கு எவ்வளவோ அவமானமும் துரோகமும் அல்லவா ? பழைய ஏற்பாட்டிலே அவர் வசனிப்பது : “ மாடு தன் எசமானையும் கழுதை தன்னை உடையவனின் முன்னிட்டியையும் அறியும். நமது சனமோ அறிவில்லாமலும் உணர்வில்லாமலும் இருக்கிறது ” (இசையால் 1; 3) என்கிறு. புத்தியுள்ள படைப் புக்கள் தங்களைப் படைத்தவரை அறியாமல், அவர் தங்களுக்குச் செப்துவருகிற கணக்கில்லாத உபகாரங்களை உணராமல் இருக்கிறது எவ்வளவு முறைகேடு ! அவை அறிந்திருக்கிற நாம், அறியாத சகலரும் அவை அறியப் பண்ண, அவருடைய உடகாரங்களை உணரப் பண்ண ஆசெப்பட வேண்டாமா ? இனி, நாம் அவருக்குப் பிரியமானது என்ன என்று தேடித் தேடிச் செய்ய வேணும். சருவேசனுக்குப் பிரியமானது என்ன ? புண்ணிய கடக்கைதானே. மனத் தாழ்ச்சி, சார்தம், பொறுமை, தயவு, தாட்சணியம், மனத் துய்மை, உதாரகுணம் முதலான நற்குணங்களை நாம் நாளுக்கு நாள் நம்மிலே அதிகம் அதிகமாய் வளர்த்துக்கொண்டுவரவேணும். அத்தோடு, சருவேசனுக்கு உவப்பில் ஸாதது, பிரியமில்லாதது, எதையும் விலக்க வேணும். அதாவது : மனம் பொருந்தி எவ்வித பாவத்தையும் செப்பாதபடிக்கு விழிப்பாய் இருக்கவேணும்.

சருவேசன் நம்மிற் கொண்டிருக்கிற அளவில்லாத அன்பைத் தியானிப்போமோயானால், அவர் நமக்கு இடைவிடாமற் செப்துவரு

கிற உபகாரங்களை நினைக்கு கொள்ளுவோ மேயானால்,— வே னு மென்று எக்டப் பாவத்தையுஞ் செப்பத் துணியமாட்டோம். யாக் கோபு அதிபிதாவின் பிரிய குமாரனு யோசேப்பு என்கிறவர், தன் சகோதரர்களுடைய காம்மகாரத்தினால், எகித்து தேசத்திலே அடிமையாய் விற்கப்பட்டு புத்திபார் என்னும் பிரதானியுடைய விட்டிலே இருந்தபோது, அந்தப் புத்திபார் என்கிறவன் இவருடைய சத்தமான நடக்கையையும் கேரமையையும் கண்டு இவரில் அன்பு வைத்து, தன் விட்டின் சகல பணிவிடைகளுக்கும் இவரையே முதலாளி ஆக்கிருந்தான். அப்படியிருக்க, அந்தப் பிரதானியின் மனைவி இவருடைய அழகு சுவந்தரியத்தில் மயங்கி, இவரைக் கேளாத கேள்வி ஒன்று கேட்டாள். அப்போது யோசேப்பு சொல்லுவார் : அம்மனீ உன்னுடைய பத்தா இந்த விட்டிலே என்னைட் பெரியவன் ஆக்கிவைத்தார். அவருடைய மனைவியாகிய உன்னைத் தவிர அவர் எனக்கு ஒன்றையும் விலக்க வைக்கவில்லை. அவர் ஒரு அடிமையாகிய எனக்கு இவ்வளவு உபகாரஞ் செப்திருக்க, நான் இந்தப் பெரிய துரோகத்துக்கு உடன் பட்டு கடவுளுக்கு விரோதமாய்ப் பாவஞ் செப்வது எப்படி ? அதற்கும் மனம் ஏவமா ? என்றாம் (சனிப்பா. 39-ம் அதி). கிறீஸ் தவர்களே, நமக்குப் பாவச் சோதனை வரும்போது நாழும், இவ்விதமே, சருவேசன் நமக்குச் செப்த நன்றிகளை நினைக்கு அப்படிப்பட்ட சோதனையை உடனே விலக்கிட வேணும். என் பிதா எனக்குக் கையைத் தங்கார், காலைத் தங்கார், கண்ணைத் தங்கார், வாயைத் தங்கார், மனதைத் தங்கார், புத்தியைத் தங்கார். இந்தக் கையாலே நான் எப்படி அவருக்கு மாருன காரியங்களைச் செப்வேன் ? இந்தக் காலாலே நான் எப்படி அவருக்குப் பொருந்தாத வழிகளிலே உடப்பேன் ? இந்தக் கண்ணாலே, வாயாலே, நான் எப்படி அவருக்கு உவப்பில்லாத பார்வையைப் பார்ப்பேன், வார்த்தையைச் சொல்லுவேன் ? இந்த மனதாலே, புத்தியாலே, நான் எப்படி அவருக்கு ஏராத எண்ணங்களை எண்ணுவேன், வழி துறைகளை யோசிப்பேன் ? என்று இப்படியே நினைத்து நினைத்து, நாம் சருவேசனுக்கு விரோதமான எந்தக் கிரியையையும் நினைவையுங் கூடத் தள்ளிவைத்துக்கொண்டு வரவேணும். இதுதான் அவர் நமக்குச் செப்த, ஒயாமற் செப்து வருகிற, உபகாரங்களுக்கு நன்றி காட்டுகிற மாதிரி.

சருவேசனுக்கு நன்றியில்லாமல் மனம் பொருந்தித் துரோகஞ் செப்வோமானால் மிருக்க்களிலும் கடைகெட்டவர்களாய்ப் போய்விடுவோம். நீங்கள் எல்லாரும் ஒரு சிங்கத்தினுடைய கதை

கள் என்கிறேன். அவர் தில்லாமல் நாம் இருக்கவே முடியாது. நம்முடைய புத்தி, மனது, கை, கால், ஆத்தமம், சரீரம் எல்லாம் அவர் தங்கது. அவர் தருகிற சோற்றைத் தின்னிட்டிரும்; அவர் தருகிற தண்ணீரைக் குடிக்கிட்டிரும்; அவருடைய பூமியிலே நிற்கி ரேம்; அவருடைய காற்றைச் சுவாசுக்கிட்டிரும். உலகத்திலே “அன்னம் இட்ட விட்டுக்குக் கண்ணம் இடலாமா?” என்கிட்டிரும். அதாவது நமக்குச் சொறு தங்கவனுடைய விட்டிலே களவு எடுக்கத் துணியலாமா? என்றது கருத்து. அப்படியானால், நமக்கு எல்லாக் கால்து, ஒவ்வொரு நிலிஷ்டமும் கம்மைக்க காப்பாற்றிக்கொண்டு வருகிறவருக்குத் துரோகம் பண்ணுகிறது எப்படி? “கக்குநர் நா விழதார்” என்று இன்னும் ஒரு பழமொழி சொல்லுகிட்டிரும். ஒருவன் தங்க தீண்த் தின்றுவிட்டால் இனி அவனுக்கு மாறுப் போன்றும் பேசப்படாது; இனி அவனுக்கு அவமானஞ் சொல்ல நமக்கு நாவில்லை என்கிட்டிரும். அப்படியானால், நம்மை கையாகக் காலாக்கி, ஆளாக்கி, உணருட்டி உடிப்பாட்டி, ஓயாமல் நமக்கு ஏத்தன்னோ தபவங்கள் பண்ணிக்கொண்டு வருகிற நம்முடைய சேச பிதாவுக்கு அவமானம் பண்ண எப்படித் துணிவோம்!

三

பரம பிதா நம்மிற் கொண்டிருக்கிற அன்பானது நம்முடைய முழு கண்ணிபற்றலுக்கும் பாத்திரமான ஒரு அன்பு என்று கண்டு கொண்டோம். இனி, அது நம்முடைய முழு நம்பிக்கையைபும் கேட்கிற ஒரு அன்பு என்ற துறையையும் உங்களுக்கு அத்தாட்சிட்டுத்தீக் காட்ட வேணுமா? நம்மை இவ்வளவாக சேசித்து நம்மைத் தம்முடைய தோனிலே சமக்கிரது போலக் காக்கிறவு ரிட்த்தில் நம்பிக்கை வைபாரமல் வேறு ஆரிடத்தில் நம்பிக்கை வைப்போம்! உலகத்தில் உள்ள தாயோ, தகப்பனே, சகோதர மோ, புருஷன் பெண்சாதியோ, எல்லாரிலும் நமக்கு அருமையான தேவ பிதா நம்மைக் காராமற் போன்ற இனி நம்மைக் காப்பவர் ஆர்? அவருடைய தேவ பராமரிப்பைப் பற்றி ஒரு சண் கோம் என்றாலும் காம் சுக்தோக்கம் கொள்ளலாமா? ஒரு சண் கோம் என்றாலும் காம் தத்தனிக்கலாமா?

ஆனாலும், பிரியமானவர்களே, மனுச் சபாவத்துக்கு உரிய அற்பத்தனம் எப்படிப்பட்டது என்றால்,—கிண்ணப் புத்தி எவ்வளவு வென்றால்,—யாதாம் ஒரு பாவச் சோதனை கெடு நாளாய் நம்மை அலைக்கழித்துக்கொண்டு வரும் போது, ஒரு துணப் துரிதம் கேட்டு பாடி நம்மை வருத்துக்கொண்டு இருக்கும் போது, நாம் மனத்து

சோர்க்கு திடன் அழிக்கு போகிறோம். சருவேசரன் கம்மைகை விட்டுகிட்டார் என்றது போல, அவகம்பிக்கைக்கு உள்ளாகிறோம். நம்முடைய விசுவாசத்துக்கும் இவ்விதமான நடைக்கும் எவ்வளவு விததியாசம்! சருவேசரன் சில வேளைகளில் கம்மைகைவிட்ட வர் போலக் காணப்படுவதும் உண்டுதான். அதற்கு சியாயம் என்ன? தர்ச் சோதனைகளிலே, வருத்தங் துன்பங்களிலே நாம் உழுன்று சில காலம் இடர்ப்பட வேணும் என்று அவர் சித்தமாய் இருக்கிறதற்குக் காரணம் என்ன? பாவச் சோதனைகள் வருவது பாவமென்று என்னிக்கொள்ளாதேயுங்கள். சோதனைக்கு இடன் கொடுப்பது பாவக்கான். ஆனால், சோதனையை வெல்லுவது எவ்வாலோ பெரிய புண்ணியம் அல்லவா? சோதனை ஒன்றும் வரா விட்டால், நாம் வெற்றி அடைக்கு புண்ணியஞ் சம்பாதிப்பது எப்படி? இதினாலேதான் “குபவனுடைய மட்பாத்திரத்தைச் சீலை தெரியும்; சித்தமான மனுஷரைத் துன்ப சோதனைகளிலே தெரியும்” என்று வேத ஆகமமும் சொல்லுகிறது” (எக்கிளே. 27; 6). ஆனபடியால், சோதனைப்படும்போது நாம் துக்கிக்கிற தற்குப் பதிலாப் சுட்டோஷப்பட வேண்டியது அல்லவோ நியாயம்! உள்ளபடி: “சோதனையைச் சுக்கிரவன் பாக்கியவான். அவன் உத்தமன் என்று விளங்கின பின்பு, அண்டவர் தம்மை சேகிக்கிறவர்களுக்கு என்று ஆபத்தம் பண்ணியிருக்கிற சிலிய கீட்டத்தைப் பெறுவான்” என்றது வேத வாக்கியம் (யாகப். 1; 12). கிறீஸ்தவர்களே, எவ்வளவு பெலமான சோதனை வந்தாலும் நாம் கலங்கத் தக்கதல்ல. கலங்குகிறதற்கு மாறுக, தேவ பிதாவிலே தனிபாத கம்பிக்கை வைத்து, அவரை ஓயாமல் மன்றாடிச் செய்ம் அடைபக் கடவோம். அவர் நம்முடைய பெலஹுக்கு மேற்பட்ட சோதனையை ஒருபோதும் நமக்கு வர இடன் கொடுக்கமாட்டார். அர்ச். சின்னப்பர் வேதவாக்கியமாக எழுதியிருக்கிறதுபோல: “சருவேசரன் உண்மையுள்ளவர். உங்கள் பெலஹுக்கு மேலாக நீங்கள் சோதனைப்பட அவர் ஒட்டார். சோதனையைத் தாங்கத்தக்கதாக, அந்தச் சோதனையோடே, அதற்குத் தப்பிக்கொள்ளும்படியான போக்கையும் உண்டாக்குவார்” (1 கொரிக். 10; 13). சொகின் தந்திரங்கள் மலைபோல எழுந்து வந்தாலும், தூர் ஆஸகள் புகைப்படலம் போல உங்களை மொப்பத்தக் கொண்டாலும், நீங்களாக பாவச் சமயத்திலே உட்படாமல் இருந்துகொண்டு, சற்றைனும் தத்தளியாமல் செயர் பண்ணுங்கள்; கம்பிக்கையைக் கைவிடாமல் போராடுங்கள். தப்பாமல் வெற்றிகொண்டு மகிழ்ச்சி அடைவிர்கள்.

சில பேருக்கு, பாவச் சோதனைகளினால் வருகிற கலக்கடியிலும் பார்க்க, நோய் கொடிகளினால், வருத்தங் துன்பங்களினால், பிழைப்புக் கெடுதி பொருள் கட்டங்களினால் அதிக மனச் சோர்வும் அங்கலாப்பும் வருகிறது உண்டு. இப்படிப்பட்ட தொக்கதாவுகள் நமக்கு மெப்பான கட்டத்தை வருவிக்கும் என்றால், தேவ பிதா ஒருபோதும் இவைகள் நமக்குச் சம்பவிக்க விடமாட்டார். ஆனால், நாம் அந்தக் கேரத்திலே அறியாமல் இருக்கிற பெரிய நன்மைகள் நமக்குக் கிடைக்கத் தக்கதாகத் தான், இவைகள் நமக்கு அனுப்பப்படுகிறது. “தாம் சேகிக்கிறவர்களைச் சருவேசரன் தண்டிக்கிறோர்” (வி. 12; 6) என்றது வேதவாக்கியம். இன்னமும், நீதி மொழி ஆகமத்திலே சொல்லியிருக்கிறதைக் கேள்கள்: “என்மகனே, நீ கர்த்தருடைய சிட்சையைப் புரக்கணியாதே. அவர் தண்டிக்கும்போது சோர்க்குபோகாதே. தகப்பன், தான் சேகிக்கிற புத்தரைனைச் சிட்சிக்கிறதுபோல, சருவேசரனும், தாம் எவ்விடத்தில் அன்பு கூருகிறாரோ அவனைத் தண்டிக்கிறோர்” (நீதிமொழி. 3; 11-12). எந்தத் தகப்பாலுவது தெருவாலே போகிற ஒரு பையனைப் பிடித்துச் தண்டிப்பானு? இல்லை. தன் மகனைத்தான் தண்டிப்பான். ஏன் இப்படி? மகனைத் திருத்தகிறதற்காகத்தான். ஏன் வேறு பையன்களைத் திருத்த சினையாமல் மகனைத் திருத்தப்பிரயாசப்படுகிறார்கள்? மகனில் உள்ள நேசத்தினாலேதான். அது போல, தேவ பிதாவும் சேசத்தினாலே நம்மைத் திருத்தகிறோர் ஒழியி; எவ்வித வெறுப்பினாலும் அல்ல. ஆனபடியால், துன்பதுரிதங்கள் நேரிடும்போது நாம் மனம் இடைஞ்சு வருத்துவதற்குப் பதிலாக, மேலும் மேலும், அளவில்லாத இருக்கம் உள்ளவிடத்திலே அதிகம் அதிகமாய் கம்பிக்கை கொள்ள வேண்டியது! ஆன்டவர் “என்னைக் கொன்று போட்டாலும் அவரிலே கம்பிக்கை வைப்பேன்” (யோபு 13; 15) என்று யோபு மகாத்துமா தமது மகா கண்ணராவியான துயரங்களின் நடுவே சொன்னதுபோல, நாமும் சொல்ல வேண்டியது. அதுமட்டோ, நமக்கு இனிமேல் இல்லையென்ற வருத்தங்கள் கேடுபோடுள் வந்திருக்கும் வேளைகளிலே: இப்போதுதான் சருவேசரன் என்னை அதிகமாக சேகிக்கிறோர் என்று அறிகிறேன். இந்தத் துயரத்தைப் பட என்னைப் பாத்திரவான் ஆக்கினவருக்குத் தோத்திரம்! என்று சொல்லி ஆனந்தம் கொள்ளவும் வேண்டியது. இதைப் பற்றித்தான் அர்ச். யாகப்பர் வேத வாக்கியமாய் எழுதுகிறார்: “சகோதரே, நீங்கள் பல விதமான சோதனைகளில் அகப்படும் போது, உங்கள் விசுவாசத் தின் பரீட்சையானது பொறுமையை உண்டாக்கும் என்று

அறிந்து, அதை 'மிகுந்த சங்தோஷமாக என்னுங்கள்' என்கி
ருஷ (யாகப். 1; 2).

சருவேசரனுடைய மட்டில்லாத தயாளம் பொருந்திய அன்றையும் தேவ பராமரிப்பையும் நினையாமல், சில நிர்ப்பாக்கிய மனுஷர், தண்பு துரித வேளைகளிலே அவங்மபிக்கைப்பட்டு, அன்னானிகளிடத்தில் சாத்திரங்கேட்கவும், பிசாக்கு உரிய வேறு ஆசார உபசாரங்களைச் செய்யவும் தலைப்படுகிறார்களே. ஜேயோ! இவர்களைக் குறித்து என்ன சொல்லுவோம்! இவர்கள் தங்களைப் படைத்துக் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருகிற தேவ மகத்துவத்துக்கு எவ்வளவு பாரதுரமான அவமானம் பண்ணுகிறார்கள்! தங்களுக்குச் சொல்லன எவ்வளவு பயங்கரமான தேவ தண்டனையைத் தேடிக் கொள்ளுகிறார்கள்! இதற்கு அத்தாட்சியாகப் பழைய ஏற்பாட்டி லே ஒரு சரித்திரம் வரைந்து காட்டியிருக்கிறது. இசிரவேல் சனங்களுக்கு இராசாவாகச் சமாரியா தேசத்தில் இருந்து ஆண்டுகொண்டு வந்த ஒக்கோசியாள் என்பவன், தன்னுடைய அரண் மனையின் மேல்மாடத்தால் சாளரத்தின் வழியாய்த் தவறி விழுந்து விபாதிப்பட்டுப் படுக்கையாய்க் கிடக்கு வருந்தினபோது : இந்த விபாதி மாற்றிப் பிழைப்பேனே பிழைக்கமாட்டேனே என்று சாத்திரங்கேட்டு வாருங்கள் என்று, தன்னுடைய சேவகர்களை, அக்கரையில் எனுமிடத்திலேயுள்ள பெயேல்செபுப் என்னும் தெய்வத்தின் தலத்துக்கு அனுப்பினான். அவ்வேலை சருவேசரனுடைய சம்மனசானவர் எவிபாச தீர்க்கதறிசிக்குக் காணப்பட்டு: நீ எழுந்து சமாரியா இராசாவின் ஆட்களை எதிர்கொண்டு போய்: இசிரவேலை சருவேசரன் இல்லையென்றே நீங்கள் அக்கரையின் தெய்வமாகிய பெயேல்செபுப்பிடம் சாத்திரங்கேட்கப் போகிறீர்கள்? இதின் நிலித்தம், நீ ஏற்றின கட்டிலிலிருந்து இறங்காமல் சாகவே சாவாய் என்று உங்கள் இராசாவுக்குப் போய் அறிவிடுகள் என்று சொல்லக் கற்பித்தார். அப்படியே எவியாச தீர்க்கதறிசி சொல்லி இராசாவுடைய ஏவ்வாட்களைத் திருப்பி அனுப்பிவிட, அந்த வாக்கின்படியே இராசா அவலமாய்ச் செத்தான் (4. இராசாக. 1 ம் அதி). சாத்திரம் கேட்கிறது முதலான அன்னான் ஆசாரங்களைச் செப்கிறவர்கள் தேவ கோபத்தையும் தப்பாத பயங்கா தண்டனையையும் தேடிக் கொள்ளுகிறதோடு பேப்பப்பட்டமும் கட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். அது எப்படியென்றால், மெப்மெய்யாக பிசாகைக் கொண்டு ஒரு காரியம் செய்விக்கிறதானால், அது மனுஷருக்கு ஒருபோதும் கன்மையான காரியமாய் இராது என்று எல்லாருக்கும் விளங்கும். தனக்கு அடிமைச் சிட்டு எழுதினார்

போவத் தன்னைச் சேவிக்கிறவர்களுக்கு மாத்திரம் அது ஏதாவது மாயமான உபகாரம் செய்யும். அவ்விதமாய் உபகாரம் பொறுகிறவர்கள், பிசாகின் அடிமைத் தனத்திலே கீக்குண்டு, கடை கடையே கரகக் கிடங்கில் விழுகிறதே முடிவாகும். மற்றப்படி, எடுத்த தற்கு எல்லாம் பிசாக உதவி செய்யும் உதவி செய்யும் என்று என்னுகிறது பெரிய பிழை. பேப் அவ்வளவு ஒரு பேயன் அல்ல. பேயென்றாலும், அது மனுஷிலும் பார்க்க எவ்வளவோ கூடின புத்தி உள்ளது. சரியாய் ஒருவைனத் தனது ஆணைக்குக் கீழ்ப்பாடுத்திக்கொள்ளாமல், அவனுக்கு அது ஒரு கயமுஞ் செய்யாது. பின்னை, சாத்திரங்கேட்கிறோம், பேய்க்காரியம் செம்பிக்கிறோம், தடை வெட்டுவிக்கிறோம், அழிகட்டுப் பண்ணுவிக்கிறோம் என்று போகிறவர்களுக்கு கடக்கிறது என்ன? அவர்களைச் சாத்திரஞ்சு சொல்லுகிறவர்களும், வித்தைக்காரரும், சுத்திமாய் ஏமாற்றிப் போடுகிறார்கள் என்றாதான் உண்மை. சாத்திரஞ்சு சொல்லுகிறோம் என்றவர்களுக்கு வருங்காரியமுங் தெரியாது; தங்களிடம் போகிற வெள்ளத்வாளர்களை எத்து ஏமாற்றி கல்லாப்ப பொருள் பறிக்கத்தான் தெரியும். ஒரு சாத்திரி “பசியாமல் இருக்க மருந்து தலூகிறேன், தாயே, என்னுப்போலே பழக் கண்ணீர்-தா” என்றாலும், தன்னுடைய பசியைத் தீர்த்துக்கொள்ள முடியாதவன், பிறராக்குப் பசியாமல் இருக்க மருந்து கொடுக்கிறது என்பது? கானுமற் போனதைக் காட்டித் தருகிறோம் காச தா, பின் வருங்காரியக்களைச் சொல்லித் தலூகிறோம் காச தா என்கிறவர்களும் இப்படித்தான். அவர்களுக்கு அவ்வளவு கெட்டித்தனம் இருக்கால், உங்களிடம் காச கேட்டு அலையாமாட்டார்கள். மஹந்திருக்கிற பொன்னையோ வெள்ளியையோ திரிவியங்களையோ கண்டு எடுத்துக்கொண்டு, பின் தங்களுக்கு வரும் அபாயங்களை எல்லாம் சுழிச்சமாய்விலக்கிக்கொண்டு, கோட்டையுங் கட்டிக் குபேராய் வாழ்வார்கள்! அழிகட்டுப் பண்ணுகிறோம், தடை வெட்டுகிறோம் என்று சென்றுகிற எத்தர்களும் நீங்கள் பாடுபட்டுத் தேடின பொருளைப் பறிக்கிறதிலேதான் சமர்த்தர். மாழ்ப்பானத்திலே கிலகாலம் பேய் வித்தைக்காரன் என்று சொல்லி, பேரும் புள்ளியுமாய்த் திரிக்க கோண்டாவில் நன்னியன் செப்த விகடங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பர்கள். அவன், ஒரு இராவி, ஒரு வீட்டில் சூனியம் எடுக்கிறன் என்று சொல்லி மடைக்கும் தனக்கும் கன காச கொண்டு வந்திருக்கான். வீட்டுக்குள் போகுமுன் படலைக்கு வெளியிலே ஒரு சிறு கிடங்கு தோண்டி, அதிலே, தான் கொண்டுவந்த ஒரு தகட்டை வைத்து

முடி விட்டு உள்ளுக்குப் போனான். ஒருவரும் தான் செய்ததைக் காணவில்லை என்றிருந்தான். ஆனால், அண்டையிலே நின்ற ஒரு வண்டிலுக்குள்ளே படித்திருந்த ஒரு விவேகி, ஓவன் ஏதோ புதைக் கிறதைக் கண்டு விட்டி, இவன் விட்டுக்குள் போனவுடனே இறங்கி வந்து, புதைத்த தகட்டையைக் கிணறி எடுத்துக் கொண்டுபோய் வன் டிலிலே படித்துக் கொண்டான். சற்று சேர்த்துக்குள்ளே விட்டிலே பெரிய ஆவராம். கண்ணியபன் மடை யாவி, கர்ப்புங் கொஞ்சதி, மங்திரங்கள் முனுமுனுத்து, பிறகு, ஊசுகுகு ஊசுகுகு என்று சன்னதங்கொண்டு கர்ப்புங் வினக்குகளோடே, விட்டார் புடைகுழி, ஆடிக்கொண்டு படலையுத் திறங்கு வெளியே வந்து இதிலே வெட்டார்; இதிலே வெட்டா என்று சொல்ல, மனை வெட்டி கொண்டுவந்தவன் பாழூப கிடங்கை வெட்டிவிட்டான். கண்ணியபன் இருந்து, சுடவு தடவென்று தடவிப் பார்த்தும் தகடு அகப்படாவில்லை. அவன் வேர்த்துக் கணைத்து மேலும் மண்ணைக் கிளரிக்கொண்டிருக்க, வண்டிலே படித்திருந்த விவேகி இறங்கி ஓடிவந்து, அவன் கண்ணத்தில் கல்ல ஒரு அறை கொடுத்து: இந்தா, நீ புதைத்து வைத்துப் போன தகடு இதுதான் என்று. கணியம் விடுப்பிக்க கண்ணியனைக் கூப்பிட்டிருந்தவர்கள் எல்லாரும் வெட்கி விடிந்து, தாங்களும் அவனுக்கு கல்ல பூசை போட்டுத் துரத்திவிட்டார்கள். இப்படித்தான் மூடச் சனங்கள் செப்பிக்கிற பேப்க் காரியமெல்லாம்! “புனித்த மாங்காயும் தின்று விழித்தவாயும் பட்டமுங் கட்டிக்கொள்ளுகிறது” என்ற பழுமொழி இவர்களுக்குத்தான் கல்லாப்ப பொருந்தும். இவர்கள் கடவுளுக்கு ஏராத பாவத் துரோக நினைவையும் மனதில் ஏற்று, கைப்பொருளையும் பறிகொடுத்து, பச்சைப் பேமர் என்ற பட்டத்தையும் ஆடிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, பாரப் பழியான இந்த அவகம் பிக்கைக்கு நீங்கள் ஒருபொதும் இடங்க் கொடுக்கவேண்டாம். உங்களுடைய பரம பிதா உங்களிலே அளவில்லாத அன்பும் ஆதரவும், தாவிலும் மேலான அன்கத திருக்கமும் கரிசனையும் உள்ளவர். உங்களைப் படைத்து உங்களுக்கு வேண்டிய சகலத்தையும் நிமிஷங்கோறும் தான், கண்ணை இலை காக்கிறது போல உங்களை ஒயாமற் காத்துக்கொண்டு வருகிறதும் அல்லாமல், உங்களுக்காகத் தம் முடைய ஏக பேரூன திருக்குமாரனையும் கையளித்தவர். இப்படிப்பட்ட அன்புள்ள பிதாவை முழு மனதோடும் கேசித்து, அவருக்கு முழு மனதோடும் நன்றகாட்டி, அவரிலே முழு மனதோடும் நம்பிக்கை வையுங்கள். விசேஷமாய் தம்முடைய திருக்குமா

ரங்கிய யேசுநாத சவாமியின் மூலமாய், கிறீஸ்தவர்களாகிய உங்களுக்கு, அவர் எக்காலத்திலும் இல்லாத அருமையான பிதா ஆகி விட்டார். அர்சு. சின்னப்பர் சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம் நீங்கள் யேசுக்கிறீஸ்துநாதர் வழியாய் பிதாவுடைய கவீகாரப் பிள்ளைகளாக, அவரை அப்பு, பிதாவே, என்று கூப்பிடத் தக்கவர்களாய் இருக்கிறீர்கள் (ரோமர் 8; 15). இது எவ்வளவு மனைவாக குக்கு எட்டாத சிலாக்கியம்! இதைத் தானே வேதவாக்கியமானது பாராட்டி : “நாம் சருவேசரனுடைய பிள்ளைகள் என்று பேர்ப்படவும், பிள்ளைகளாய் இருக்கவும் தந்த தேவ தயவு எவ்வளவு என்று பாருங்கள்” என்று பிரமித்துச் சொல்லுகிறது (1-ம் அருளப். 3; 1)! ஆனபடியால் எங்கெந்த இலம்பையிலும், எங்கெந்தக் கேடுபாட்டிலும் அவரை நம்பிக்கையோடு மன்றாடி, அவருடைய கன்றியறிதலுள்ள நேச பிள்ளைகளாய் நடந்துகொண்டு வாருங்கள். கருணையுள்ள பிதா உங்களுக்கு மேலும் மேலும் ஆசீர்வாதங்களைக் கூட்டி, ஒரு நாள், உங்களுக்குத் தம்முடைய நித்திய ஆனந்த மோட்சமுக தரிசனத்தையுக் கூட்டருளுவார்,— ஆமென்.

ஞாத்திப் போடுகிறது. காவினாலே நாம் பிதாவானவரைத் துதிக் கிட்டும். அவருடைய சாயலாய் உண்டாக்கப்பட்ட மனுஷரை அதினாலேயே சுடிக்கிறும். ஒரே வாயிலிருந்துதான் தோத்திப் மும் சாபமும் புறப்படுகிறது” (மாகப். 3; 5-10). ஆனால்யால் வாயினால் பாவும் கேரிடாதபடி நாம் கவனமாய் இருக்கவேணும். பிரியமான கிறிஸ்தவர்களே, இன்று காலை வாய்ப் பாவங்களில் பிரதானமான சிலவற்றை எழித்துச் சொல்லி, அவைகளை விலக்குகிற தற்கு ஏற்ற உபாயத்தையும் சூக்கமாய்க் காட்ட விரம்புகிறேன்.

1. வாய்ப் பாவங்களை முன்று பிரோக் வகுத்துச் சொல்லாம். முதலாவது உண்மைக்கு விடோதமான வார்த்தைகள். இரண்டாவது சருவெசுறுவடையை பரிசுத்தத்துக்கும் கம்முடைய பரிசுத்தத்துக்கும் மாறுன பேசுகள். முன்றுவது பிறர் கிடேத் துக்குப் பொருள்தாத கதைகள்னிகள்.

சருவேசரன், பேசும் வல்லமையை நமக்குத் தந்தது என்னத் திற்காகவென்றால் நம்முடைய மனதில் உள்ள எண்ணங்களைச் சரி யாக வெளிப்படுத்துவதற்காகத் தான். நமது உள் மனதின் திலை புத்தை, வெளியீடு, படத்தைப்போல, சித்திரித்துக் காட்டுவதற்கு நாக்கானது நமக்கு ஒரு கல்வை தாவல்போல அவைந்திருக்கிறது. உள்ளதை உள்ளபடி காட்டுகிறதற்கென்று இந்தக் கருவி நமக்குத் தூப்பட்டிருக்கிறதே அல்லாமல், மனமொன்று வாக்கொன்றும்ப் பேசுவதற்கு அல்ல; பிறை அடியாயமாய் அனுப்பி மேரானு செய்வதற்கு அல்ல. சருவேசரன் கண்மைக்கு என்று தந்த நாக்கைத் தின்மைக்கு வழி ஆக்குவோமானால், அதாவது உள்ளதைச் சொல்லத் தந்த நாக்கால் பொய்யூப் பேசுவோமானால், நாக்கைத் தந்தவருக்கு நாம் துரோகஞ் செப்கிறோம். இதினாலேதான் பொய்யானது தன் இயல்பின்படியே எப்போதும் பாவமாம் என்று வேதசாத்திரிகள் சொல்லுவார்கள். சிறு காரியங்களிற் சொல்லுகிற பொய், பிறருக்குச் சிறு கட்டத்தை மாத்திரம் விளைவிக்கிற பொய்—அற்ப பாவம் மாத்திரமாகும் என்று உண்மைதான். அதுமட்டுமல்ல, பகிடிக்கு விளையாடுக்குச் சொல்லுகிற பொய்களிலே கொஞ்சமாவது பாவம் இல்லாமல் இருப்பதும் உண்டு. ஆனால், காரியம் கனமானதாய் இருக்கும்போது, விசேஷமாய்ப் பிறருக்குப் பெரும் கட்டம் செப்பும்போது, பொய் என்ற பாவம் கனமான துரோகமாம் என்றதிற் சங்கேதம் இல்லை. இதினாலேதான் “பொய் சொல்லுகிற வாய் ஆத்துமாத்தைக் கொல்லுகிறது” என்று குரைகமத்தில் எழுதியிருக்கிறது (1; 11). இப்படியே “பொய் பேசுகிற யாவறையும் அழிப்ரீர்” என்று சங்கீத ஆகமத்திலேயும்

ଓৰ্ম নৰল

Instruction :
On Sins of the Tongue.

ಕಾಲೆಪ್ ಪೋತ್ತಿನೆ :

வாய்ப் பாவ வகை

தாவீது ராசா சருவேசரனைப் பார்த்து : “ ஆண்டவரே என் வாய்க்குக் காவல் வையும் ; என் உதகீனின் வாசலைக் காத் துக்கொள்ளும் ” என்று மன்றுடினர் (சங். 140; 3). ஏனென்றால், நம்முடைய காளாந்த பாவக்களில் அதிகப்பற்றினவைகள் வாயினால், அதாவது, காக்கினால் விளைகிறது. காக்கானது சருவே அரன் நமக்குத் தந்தருப்பிர ஒரு அருஹமபான அவபவம். அதைக் கொண்டு நம்முடைய எண்ணாக்களை அதிக தெளிவாக வெளியிடுகிறோம் ; சருவேகரனைப் பிரகித்தமாய்ப் புகழ்த்து போற்றுகிறோம் ; நம்முடைய அபலாருக்கு கன்றம் செப்புகிறோம். இந்த அவயவத் தின் மூலமாய் நம்முடைய தேவங்களைப் பிறருக்கு அறிவிக்கலாம். பிறர் நம்மேல் இருங்கத்தக்க உருக்கமான வார்த்தைகளைச் சொல்லலாம். பிறருக்கு நமது அதுதாபத்தைக் காட்டி, கல்ல புத்தி விட்டி, ஆற்றல் கூறி, சுக்தோவிப்பித்து எவ்வளவோ உதவி செப்பலாம். நாக்குத்தான் நமது அபலாரோடு நம்மை எல்லாத்திலும் அதிகமாய்ப் பெருங்கிவரப் பண் னுகிற ஒரு கருவி. நம்மையும் அவர்களையும் ஒன்றுபடுத்துகிறதற்கு அது வாய்ப்பான ஒரு வழியைத் திறங்குவிகிறது. ஆனால் நம் சரீரத்தின் மறு அவயவங்களைத் தீங்குக்கு வழியாகப் பாவிக்கிறது போல, இதையும் பாவித்துப்போடுகிறோம். அர்ச். மாகப்பார் வசனித்திருக்கிற பிரகாரம் : “ காவானது சிறிய அவயவமாயிருந்தும் பெருமையானவைகளைப் பேசும். சிறிப் பெருப்பு எவ்வளவு பெரிய காட்டைக் கொ

வசனித்திருக்கிறது (5-ம் சங். 7). இதினாலெதான், கனமான காரியத்திலே பொய் சொன்ன அனுணியாவும் சப்ரோள் என்கிற புருஷன் பெண்சாதி இருவரும் திடுக்கிடத்தக்க தண்டனையை அடைந்தார்கள் என்று அப்போன்தலர் கட்டபி ஆகமத்தில் வாசிக்கிறோம். சம்பேதுருவானவர் எருசலைமிலிருந்து திருச்சபையை ஆண்டுகொண்டு வந்த நாட்களிலே, சில குடும்பங்கள், பூலோக பண்டங்களிலுள்ள பற்றுதலை வெறுத்து, தங்கள் நிலம் பொலங்களை விற்று வந்த பணத்தை திருச்சபையின் பொது நிதியிலே சேர்த்துவிட்டு, தங்களுக்கு அவசியமான ஊன் உடைகளை மாத்திரம் திருச்சபையிலிருந்து பெற்றுக்கொண்டு வருவார்கள். அனுணியா என்கிறவன், தானும் இப்படியே காணி முழுதையும் விற்று திருச்சபைப் பொதுப் பணத்திற் சேர்க்கிறது போலத் தன் பெண்சாதியோடு கூடப்பாசாங்கு பண்ணிக்கொண்டு, விற்ற தொகையின் ஒரு பங்கை மாத்திரம் சம்பேதுருவின் பாதத்திலே கொண்டு வந்து வைத்து : இவ்வளவுக்குந்தான் காணியை விற்றோம் என்றன. சம்பேதுருவானவர் அவனை நேர்க்கி : நீ மனுஷனுக்கு அல்ல சருவேசரனுக்கே பொய் சொன்னும் என்று வசனிக்க, அவன் உடனே செத்து விழுந்தான். அனுணியாவுக்கு நடந்ததை அறியாமலிருந்த அவனுடைய மனைவி, ஏறக்குறைய மூன்று மனித்தியாலத்துக்குப் பின்வர, சம்பேதுருவானவர் : சப்ரோள், நிலத்தை இவ்வளவுக்குத்தான் விற்றிர்களா? என்று கேட்டார். அவள் : ஆம் சுவாமி இவ்வளவுக்குத்தான் விற்றோம் என்று படி பொய் சொன்னான். பேதுருவானவர் அவளை நோக்கி : நீங்கள் இருவரும் ஒத்துச் சருவேசரனை ஏமாற்றப் பார்த்திர்களே. உன் புருஷனை அடக்கம் பன்னப்போன வாலிபர்கள் இதோ திரும்பி வந்து வாசலில் சேர்க்கு விட்டார்கள். மறுபடி உன்னையுங் கொண்டு போய் அடக்கஞ் செய்வார்கள் என்றவுடனே, அவனும் செத்து விழுந்தான் (அப். 4ட. 5-ம் அதி). கனங்கொண்ட காரியத்திலே மனம் பொருந்திச் சொல்லுகிற பொய்யானது சருவேசரனுக்கு எவ்வளவு துரோகம் என்றதை இந்தப் பயக்கா சம்பவம் காட்டுகிறது அல்லவா? சத்திய சௌநியாகிய அவர் அசத்தியமாகிய பொய்யை எப்போதும் பகைக்கிறார். “ பொய் சொன்ன வாய்க்குப் பொரியுங்கிடையாது ” என்ற உலக வாக்கின்படி, பொய்யினால் இவ்வுலகத்திலும் கட்டம் மறு உலகத்திலும் கட்டம். ஒருவனைப்பார்த்து புரளிக்காரா என்று சொல்லுவதைப் போல பெரிய அவமானம் இல்லை. புரளிக்காரன் மனுஷருக்கு முன் அவமானப்படுகிறது எப்படியோ அப்படியே சருவேசரன் முன்னும் துரோகியாய்ப் போகிறுன்.

இனி, சருவேசரனுடைய பரிசுத்தத்துக்கும் கம்முடைய பரிசுத்தத்துக்கும் மாருன பேச்சுக்களை ஆராய்வோம். சருவேசரன் இணையில்லாத பரிசுத்தமானவர். “ அவருடையகாமம் பரிசுத்தமும் பயங்கரமானது ” என்று வேதாகமம் சொல்லும் (சங். 110; 9). இதினாலேதான், பழைய ஏற்பாட்டிலே இசிறவேல் சனங்கள் ஒரு காலும் தேவ நாமத்தை வாயினார் சொல்லார்கள். இதினாலேதான், பத்தியுள்ள கிறிஸ்தவர்கள் தேவ நாமத்தை உச்சரிக்கும் போது தலையில் போட்ட பாகையை எடுத்துவிட்டும், சிறம் வணங்கிக்கொண்டும் உச்சரிப்பார்கள். என? பெரியேர்ருடைய பெயரை அவர்கள் முன்னிலையிலே சொல்லாத ஒரு வழக்கம் மக்குள் னே இன்றைக்கும் உண்டு அல்லவா? அதுபட்டோ! கம்முடைய தமிழ்ச் சாதிப்பின்கொள்ள, பிதாவின் பெயரை மாதாவின் பெயரை எவ்விடத்திலாகிறோம் எடுத்து வழங்கார்கள் அல்லவா? பெண்களிடம் புருஷன் பெயரைக் கேட்டால் அதை வேகிடுவாய்திற்கு சொல்லார்கள் அல்லவா? புருஷனைப் பற்றிப் பேசுக்கோது, பின் ஜோடையை தகப்பன், வீட்டிடுக்கான், காவலாளி என்ற இது முதலான வார்த்தைகளாலே மறைத்துத்தான் சொல்லுவார்கள் அல்லவா? இப்படியிருக்கும்போது, கம்முடைய தேவரிதாம் அனந்தக்குருணையுள்ள காவலாளியுமான சருவேசரனுடைய நாமத்தை நாமசொல்லுவதானால் எவ்வளவு பயத்தியோடே சொல்லவேணும்! பரலோகமும் பூலோகமும் பாதானமும் முழுந்தாளிட்டுப் பணிகிற நாமமாகிய (பிலிப். 2; 10) யேசு என்கிற பரிசுத்த அட்சாங்களை நாம் எவ்வளவு ஆசாரத்தோடே வழங்கவேணும்! இப்படியிருக்க, சருவ அதி கர்த்தவரிய உன்னத கடவுளுடைய திருகாமத்தை நீங்கள் விளையாட்டுக்கு எடுத்துச் சொன்னால் எவ்வளவு தேவங்கிறதையாகும்! ஆனால், இதிலும் பார்க்க அதிக குருட்டுத்தனமாய், உங்கள் துண்பதுரிதங்கள் கேடுபாடுகளிலே, முன்னில் யோசியாமல் அந்த முக்காலும் பரிசுத்த நாமத்தை இழுத்துக் கிட்டினால், அல்லது உங்கள் கல் கெஞ்சுத்தனமான பழிவாங்குதல்களுக்கு, சாபத்தீடுகளுக்கு, பொய் ஆணைகளுக்கு அந்தப் பரிசுத்த நாமத்தைச் சாட்சிக்குக் கூப்பிட்டால் இது எவ்வளவு பாரதாராமன் அக்கிரமம்! சருவேசரனுடைய திருகாமத்துக்கு ஆராதனை உரிமையானது. அவருடைய சத்தவாளர், திருத்தொண்டர்களுடைய நாமத்துக்கும் அவரவருக்கு ஏற்ற சங்கை உரிமையானது. “ சருவேசரா தேவரி ருடைய சினேக்தர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சிக்கு உரியவர்கள் ஆனங்கள் ” என்று வேதவாக்கியம் (சங். 138; 17). ஆகையால், கிறிஸ்தவர்களே, மோட்ச பரம ஆனந்தத்திலே வாழுகிற அர்ச்சிய சிட்

டர்களை, பேசக்கிறீல்து காதரின் பதிலாளிகளாய் உங்கள் கடுமீல் வகுக்கும் மேற்றிரணிமார் குருமாவு, உலகத்தை முற்றத் துறந்து சருவேசுறுக்குத் தங்களைக் கையளித்து அவருடைய தொண்டர்களாப்பு சீவிக்கிற சங்கிபாகிகளை, கன்னிபாள்தீரிகளை—நீங்கள் உங்கள் பேச்சு வர்த்தகவிலே, ஒன்றும்ச் செர்க்கிறந்து கதவக்கிற கூட்டங்களிலே ஆவலாதி சொல்லி, அவதூறு பேசி, அவர்களுடைய சங்லகைப் பல்ல பெயரைத் தும்பு தும்பாபக் கிறித்துவிடபோது எவ்வளவு பாரப்படிக்கு ஆளாகிறீர்கள் என்ற கைத் தீங்கள் போகிக்கிறதில்லை. தேவ திருத்தொண்டர்களை, விசேஷமாப், அவர் தமக்குப் பதிலாக வைத்திருங்கிற ஞான அதிகாரி களைத் தூற்றுவது சருவேசுறுக்கு எவ்வளவு அருவருபான பாவம் என்றாத மோசேசு முனிவருடைய சகோதரிபாகிய மிரியாம் என்றவருக்குக் கிடைத்த பயங்கரமான தண்டனையைக் கொண்டு அறிக்கேரும். சருவேசன், இசிறவேல் சனத்தை தம் முடைய பேரால் விசாரிக்கிற தலைவனுக் கோசேசைவை நிபமித்தி குக்க, மிரிபாம், ஆரோனேடு கூடிக்கொண்டு, அவருக்கு அவசங்கையாகப் பேசி: ஆண்டவர் மோசேசைவத்தான் ஒரு முக்கந்தராக வைத்துவிட்டாரோ என்றார். உடனே தேவ கோப அக்கணி அவன்மேல் விழுக்கது. அவருடைய தேகமெல்லாம் உறைந்த பணிபோல வெளுத்துப் பொல்லாத குஷ்டரோகம் பற்றிக்கொண்டது. அவன் “தர்மின் கர்ப்பத்தில் பாதி மாமிசம் அழுகிச் செத்து விழுந்த பிள்ளைப்ப போல” வந்துவிட்டான் (எண்ண. 12-ம் அதி). மோசேசு முனிவர் தம்முடைய மூடக்குணமுள்ள சகோதரிக்காகச் செப்பத தாழ்மையான மன்றுட்டத்துக்குச் சருவேசன் இருக்கிச் சில டாட்களுக்குள்ளே அவருக்கு ஆரோக்கியத்தை அருளச் சித்தமாகா விட்டால், மிரியாம் அப்படிபே அழுகிச் செத்திருப்பாள். பரம கர்த்தருக்கு இவ்வளவு வெறுப்பான நாக்குவளைப்பைப் பற்றி நாம் எவ்வளவு சாக்கியதையாய் திருக்க வேணும்!

கிறீஸ்தவர்களே, நீங்களும் பரிசுத்தாய் சீவிக்கவேண்டியவர்கள். புதிய ஏற்பாட்டிலே, அப்போஸ்தலர்கள் விசுவாகிகளுக்கு எழுதின் நிருபங்களிலே, அந்த விசுவாகிகளை எப்படிச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார்களைன்று வாசித்திருப்பார்கள். பரிசுத்தவான்கள் என்றும், பரிசுத்தர்களாயிருக்க அழைக்கப்பட்டவர்கள் என்றும் தான் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார்கள். ஆண்டவரும் கம் எல்லாரையும் பார்த்து: “உங்கள் பரம பிதா பரிசுத்தாயிருக்கிறது போல நீங்களும் பரிசுத்தாயிருங்கள்” என்று திருவளம்பற்றினார் (மத். 5;

48). அர்சு. கின்னப்பர் வசனித்தபிரகாரம் “நீங்கள் சருவேசர அடைய ஆலயங்கள் (1 கொரிக். 3; 16). “உங்கள் சரீரங்கள் கிறீஸ்துநாதருடைய அவபவங்கள்” (1 கொரிக். 6; 15). உள்ள படியே எத்தனையோ முறை அவரைச் சற்பிரசாதத்தில் வாங்கிக் கொள்ளுகிறீர்களே. சற்பிரசாத காதர் அடிக்கடி வந்து வசிக்கிற விடு கோயில் அல்லாமல் வேறென்ன? அவரோடு நீங்கள் ஜக்கிய மாப், ஒன்றும், அவருடைய அவபவங்களாய்—அவருடைய கை கால் போல—இருக்க வேண்டியவர்கள். ஆனபடியால் பரிசுத்தராகிய உங்கள் வாயால்—ஆண்டவருடைய வாயென்று சொல்லப் பட வேண்டிய அந்த அவபவத்தினால்—அசத்த துர்க்கத்தமான வாரத்தைகள் புறப்படலாமோ? இதினுலேதானே “பரிசுத்தவான் களுக்கு ஏற்படி உங்கள் மத்தியிலே மோக துராசையும், அசத்த கடையும், என்ற பெயர் முதலாய் சொல்லப்படாதிருக்கவேணும்” என்று வேதாகமம் சொல்லுகிறது (எபே. 5; 3). நம்முடைய பரிசுத்ததனத்தின் நிமித்தம் மாத்திரம் அல்ல, பிறருடைய பரிசுத்ததனத்தின் நிமித்தமும் நாம் கெட்ட பேச்சுக்களைத் தவிர்க்கவேணும். ஏனென்றீர்களா? ஏன்! நம்முடைய அயலாரிடத்திலும் சருவேசான் வாசம்பண் னுக்கிரே; அவர்களும் பரிசுத்தாயிருக்க அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்களே. இதை நாம் மோசியாமல் அவர்களுடைய காது சலித்துப் புண்ணுக்கப்பன் னுக்கிற, அவர்களுடைய ஆத்துமத்தை அசுசிப்படுத்துகிற—மானங்கெட்ட அழுகற் பேச்சுக்களீப் பேசுவோமானால், நக்குள்ளேயும் அவர்களுக்குள்ளேயும் வாசம் பண்ணியருநுக்க இஸ்பிரீத்துசாந்து சருவேசரனுக்கு எவ்வளவு அவமானமாகும்! எவ்வளவு விதனமாகும்! விசேஷமாய் பெண் பூச நிற்கிறவிடத்திலே, இளங் கண்ணியர்கள், சிறுவர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கத் தக்கதாக, நாம் இப்படிப்பட்ட புழுப் புழுவாய் கெளிக்கு கொட்டுண் னுக்கிற தூஷணங்களைக் கக்கினால், நக்குத் தானே வருகிற மானங்கேட்டைப் பார்க்கவேண்டாமோ? அவர்களுக்குக் கொடுக்கிற பொல்லாத் துன்மாதிரியை நினைக்கவேண்டாமோ? கின்னஞ்சிறவர்கள், களங்கமற்ற கன்னியர்கள்—அறியாத பாவத்தை அறிவிக்கிற பெருங் கேடு ஒரு புறம்; இல்லாத ஊத்தை நினைவுகளை மனதிலே கிளப்பிவிடுகிற படுபாதகம் ஒரு புறம்,—இதினால் வினைகிற தின்மைகளுக்கு ஒரு அளவு பிரமாணம் உண்டோ? கேட்டுக்கொண்டு நிற்கிறவர்கள் பிறசமயத்தவர்களானால், இப்போது சொல்லிய துன்மாதிரிகைகளோடு நம்முடைய சத்திய வேதத்துக்கு எவ்வளவு மதிப்புக்கேடு! நம்மை மீட்டவருக்கு, நாம் தொழுகிற மெய்யான கடவுளுக்கு எவ்வளவு அவசங்கை!

நம்முடைய பரிசுத்ததனத்துக்கும் பிறருடைய பரிசுத்ததனத்துக்கும் மாருன வார்த்தைகளைக் கண்டோம். அப்பால், பிறர் கிடேகத்துக்குப் பொருந்தாத பேச்சுக்களையும் சருக்கமாய் ஆராய்வோம். சருவேசுரன், நாம் தமது பேரில் கொண்ட கேசத் தைக் காண்பித்து, அதினால் மோட்ச சம்பாவனையை அடைக்கு கொள்ளுகிறதற்காக நம்மைப் பூலோகத்திலே படைத்துவிட்டிருக்கிறோம். இது ஒரு சோதனைத் தலம். நம்மைப் படைத்துவத்து, மீத்து அளவில்லாத மகா பெரிய சம்பாவனையாக (சனிப். 15; 1) வரப்போகிற அவையோ நாம் ஓப்போது கண்ணுலே கண்டு, அவரிடத்திலே நமக்குள்ள அன்பைக் காண்பிக்க முடியாது. ஒரு இராசா தூரதேசத்திலே இருக்கிற தன்னுடைய பிறவசகஞ்சையை இராசபத்தியையும் அமைச்சலையும் எப்படிச் சோதித்து அறிகிறேன்? அந்தத் தூரதேசக் குடிகள் கடுவிலே தன்னுடைய தான் பதியை அனுப்பி, அவர்கள் இவனுக்குச் செய்கிற மரியாதைகள் ஆசார உபசாரங்கள் எல்லாம் தனக்குச் செய்ததுபோலக் கண்டு உவர்துகொள்ளுகிறோன். இதுபோலவே, நம்மோடு உள்ளும் புற மும் நிவந்திருக்கிற சருவ வியாபியாகிய சருவேசுரன், நமது கண்காணுதடி தூரத்தில் இருக்கிறது போல மறைந்துகொண்டு, நம் முடைப் பயலாராத்தான்—அதாவது, பெண்சாதியை, புருஷனை, தாயை, பீள்ளையை, சகோதாத்தை, அன்னை விட்டாரை—தமது தானபதிகளாப் நம்மிடத்துக்கு அனுப்பியிருக்கிறோம். தானபதிகளான இவர்களுக்கு நாம் பண்ணுகிற ஆசார உபசார மரியாதைகளைவாம் தமக்கே பண்ணினதாக ஏற்றுக்கொள்ளுவார். ஆன படியால், பிரியமானவர்களே, பிறர் கிடேகத்தான் நமது ஈடேற்றத்துக்கு அச்சுவரம் என்றைத் கல்லாக மனத்திற் பதித்துக் கொள்ளுங்கள். பிறர் கிடேகத்தைப் பங்கப் படுத்துவோமானால், நம்முடைய கடேற்றத்தையும் பங்கப்படுத்திக்கொள்ளுவோம். ஆபடியால்தான் இர்தச் சிகேகத்துக்கு மாருன பேச்சுகளை எல்லாம் நாம் சாவதானமாய் விலக்கவேண்டியது.

முதன் முதல் பிறர் கிடேகத்தை அழிக்கிற வாய்ப்பாவும், அன்பில்லாத சூடுசொல்லு. பேச்சிலே எப்போதும் வெடு கடி என்று சட்சடத்துக் கடுகிடுத்துக்கொண்டு கிற்கிறவர்களுடைய இருதயத்திலே பிறர் கிடேகம் எப்படி கிலைகொள்ளும்? நம்முடைய விட்டார், அல்லது அபலாருடைய கெஞ்சிலே, இந்தக் குத்துவார்த்தைகள் என்கிற பாணங்கள் விழ விழ, அவர்கள் நம்மை வெறுக்கத் துவங்கி, தாங்களும் எதிர் வார்த்தைகள் சொல்லி எட்டிக்குப் போட்டி போட, இப்படியே, ஏரிகிற விரிகின் மேல் என்னையை ஊற்றிவிட-

து போலக் கோபம் பலிச்சென்று பற்றி முன்னு எத்தனை முறை இந்தத் “ தீராக் கோபம் போராப் முடிக்கு போகிறது ”! விசேஷ வறைசுவக்களைகள், பலமுறையும், சீவியகாலமெல்லாம் தீராத படைக்கு, வன்மத்துக்குக் காரணமாகிறது. “ தீயினாற் கட்ட புண்டி, செருப்புச் கட்ட புண் சுறுக்கு மாறிப்போகிறது; நக்காற் கட்ட வடு ஒருக்காலும் மாருமலும் இருக்குமே. “ வில்லம்பு சொல்லம்பை வெல்லாதாம் ” என்றுபோல, வில்லாற் பொறித்த அம்மிலும் பார்க்க, பலமுறையும், கடுசொல் என்கிற அம்பு அதிக ஆழமாய் மனதில் தைத்து உள்ள நாளெல்லாம் வேதனை செய்து கொண்டிருப்பதும் உண்டே.

பிறர் கிடேகம் கோட்சொல்லாலும் மோசமாய்ப் பங்கப்படும். கொண்டுபோய்ச் சொல்லுகிறதுதான் கோள். இதற்குச் சொண்ட சாடை மூட்டுகிறது என்றும் பெயர். சிலருக்கு ஆகப் பிரிய மான அலுவல் என்னவென்றால், ஒட்டு விசளங்கேட்டு ஓடியோடுப் போய் பிறருக்குப் பற்றவைக்கிறதுதான். இவர்கள் தங்கள் தொல்லை துறட்டுக்களோடே இருந்துவிடார்கள்; எப்போதும் பிற ருடைய கருமங்களிலே தலைப்போட்டு, கதைவிட்டுக் கதைகேட்டு, அல்லது கோடிக்குள் ஒட்டி கின்ற காதிலே விழுத்திக்கொண்டு பறந்து போய் அங்குஞ் சொல்லி இங்குஞ் சொல்லி இரண்டு பகு தியையும் பிடித்து முடிந்துவிடுகிறது தான் இவர்களுடைய உத்தியோகம். இதினால் ஈடுக்கிறதென்ன? தேவூம் பாலும் போல இருந்துவர்கள், ஆடும் கத்தியும் போல வந்துவிடுகிறார்கள். இதிலே உன்று கவனிக்க வேணும். கேவே ஒருவன் மற்றிருவளையுப் பேசி உள்ளாபடி அந்துகொள்ளுகிறோன். அவனுடைய குரலிலே, மட்டிட்டுக்கொள்ளுகிறோன். அவனுடைய குரலிலே, மட்டிட்டுக்கொள்ளுகிறோன். அவ்வேளை, பேச்சுவாங்கினவன், தான் போகிறதற்கும் வழிமிருக்கும். ஆனால் கொண்டோடிப் போய்ச் சொண்டு மூட்டுகிறவன் எப்போதும் ஒன்றைப் பத்தாக்கிப் போடுவான். “ உள்ளதையும் கெடுத்தான் கொள்ளிக் கண்ணன் ” என்பகைக்கு இதுதான் சோன் பாதை. இதினாலேதான் “ கோட்செலிக் குறளை காற்றுடன் கெருப்பு ” என்று தமிழிலே சொல் இகிறோம். கோட்காரன் கொண்டு வந்து சொல்லுகிற குறளைச்

சொல்லால், காற்றுக்கு கெருப்பு மூன்றுவது போல, பகையானது முனாசி எரியும்.

இதைக் காட்டிலும் இன்னும் அதிகமாய்ப் பிரர்சிகேக்கத்தைக் கெடுத்து, பிறகுக்குப் பெரும் நட்டத்தையும் வருவிக்கிற வாய்ப் பாவம் அவதூறு என்று சொல்லப்படும். அவதூறு என்றால், இல்லாத துறையை, செப்பாத செயலை எடுத்துவைத்துக் கட்டிப் பிறருநடைய மானத்தை, சங்கையை, பிறகுக்கு வரும் ஸாபத்தை, நபத்தை அழிக்கிற பொய்க்கதை. இப்படிப்பட்ட பாவத்துக்கு ஆளாகிறவர்கள் ஆகிதொட்டுப் பொய்யறும் பொய்க்குத் தகப்பனு மாகிய (அருளப். 8; 44) பிசாகின் தூதர்கள் ஒழிய வேற்றல் என்று சொல்ல வேணும். “அபத்தம் பேசும் மொய்ச்சாட்சியை யும் சகோதருக்குள்ளே விரோதத்தை உண்டுபண் னுதலையும் கர்த்தர் வெறுக்கிறார்” (நீதி. 6; 16-19). அவதூறுகளினால் எத்தனையோ முறை சகோதருக்குள்ளே விரோதம் உண்டுபடுகிறதோடு, இறுத்துத் தீர்க்கக் கூடாத கட்டமும் விளைகிறது. விவாகங்கள் குழம்பிப்போம்; உத்தியோகங்கள் இல்லாமற்போம்; பிழைப்புக் கெட்டுப்போம்; வியாபாரம், கொடுக்கல் வாங்கல் நின்ற போம். இந்த நட்டக்களைப்பல்லாம் தீர்க்கவேண்டியது ஆர்? இவைகளுக்குக் காரணமான அவதூறு சொன்னவர்கள் தானே அல்லவா?

2. பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, நம்முடைய ஈடேற்றத்துக்குப் பெரிய தடையாய் இருக்கக்கூடிய இவ்வகையான வாய்ப் பாவங்களை எல்லாம் நாம் இன்றேடே அரோசித்துத் தள்ளிவிடக் கடவோம். உண்மைக்கு மாறும், தேவ நாமத்தின் ஆராதனைக்குரிய மக்துவத்துக்கு மாறும், நம்முடையவும் மற்றவர்களுடையவும் பரிசுத்தத்துக்கு மாறும், பிரர்சிகேக்கத்துக்கு மாறும் உள்ள சகல பேச்சு வார்த்தைகளையும் விட்டுப்போடக் கடவோம். ஆண்டவரே “எல்லாரும் பாவவாளிகளானோம்; பிழை செய்துபோட்டோம்; எல்லாத்திலும் தவறிப்போனோம்” (தானி. 3; 29). இனிமேல் இப்படிப்பட்ட பாவங்களை விலக்குகிறதற்கு வேண்டிய சாக்கிரஹத்தை எல்லாம் எடுத்துக்கொள்ளக் கடவோம். பழக்கத்தைப் பழக்கத்தால் வெல்லவேணும். துர்ப்புமக்கத்துக்கு மாறுக நற்பழக்கத்தை நாட்டவேணும். இப்படியே, பொய் சொல்லுகிற பழக்கத்துக்குப் பதிலாக, எல்லாத்திலும் நிதார்த்தமாய்ப் பேசப் பழக்ககொண்டு வரவேணும். ஆண்டவர் கற்பித்தது போல “உள்ளைத் தள்ளதென்றும் இல்லைத் தள்ளதென்றும்” எப்போதும் சொல்லப் பிரயாசப்படக்கடவோம் (மத. 5; 37). சருவேசரனு

கடையாமத்தை வீணுக்கெடுத்து வழங்குகிற பழக்கத்தை வெல்ல, அந்த நாமத்தை உச்சரிக்கும் போதெல்லாம் தலை வணங்கப் பழக்ககடவோம். நம்முடைய இருதயத்திலே, அந்த அர்ச்சிக்கப்பட்ட நாமத்துக்குரிய வணக்கமும் பயபத்தியும் வேலுண்றியிருக்குமானால், அதைப் பகிடிக்கு, வீணுக்கு, கண்ட நின்படி சத்தியத்துக்கு ஒருபோதும் இழுக்கமாட்டோம். இப்படியே, சத்தவாளர் தேவதிருத்தொன்டர்களையும் நாம் நமக்குள்ளே குன்றுத் பயத்தி யோடு சங்கிக்கப் பழகிக்கொண்டு வரவேணும். நாம் இருதய அந்தாங்கத்திலே மதிக்கிறவர்களை வாயினால் ஒருபோதும் அவமதிக்கமாட்டோம். அசத்தமான தூஷண வார்த்தைகள் பேசுகிற கெட்டபழக்கம் நம்மிலிருந்தால், அதையும் திருத்த நாள்தோறும் பிரயாசப்படவேணும். காலீச் செப வேளையிலே அந்தத் தூர்ப் பழக்கத்துக்கு இடங்கொடாதபடி பிரதிக்கிணபண்ணித் தேவ உதவியை மன்றுடிக்கொள்ள வேணும். அன்று தவறி விழுந்திருந்தால், மாலீச் செபவேளையிலே அதற்காக மன்றதாப்படுகிறதோடு, தானே தனக்கு ஒரு அபராதமும் இட்டுக்கொள்ளலாம். உதாரணமாக: ஒரு தூஷணத்துக்கு ஒரு பிரியத்தத் மந்திரம் சொல்லுகிறது. அல்லது, பிரர்கானுத இடமென்றால், நிலத்திலே நாக்காலே ஒரு குருசு போடுகிறது. இப்படி, நாள்தோறும் பிரயாசப்பட்டுக்கொண்டுவர, இந்தப் பழக்கத்தை மாத்திரமல்ல, இதைப் போல வேறெந்தன்மோ கெட்ட பழக்கங்களையும் திருத்திப் போடலாம்.

பிரர் சிகேக்த்துக்கு மாருன வார்த்தைகளை விலக்குகிறதும் கெடும் பழக்கத்தினுலேதான் வரவேணும். என்ன பழக்கம் தெரியுமா? வேணுமென்று, கல்ல, இனிமையான சொல்லுகளைத் தேடி யெடுத்துச் சொல்லிவருகிற பழக்கம். முதன்முதல், பிரரிலே நாம் சருவேசரனுடைய சாயலைக் கண்டுகொள்ளுகிறது அவசியம். நம்முடைய மனதைப் புண்டுத்தத் தக்க சொல்லு அவர்களையும் புண்படுத்தும் என்று அவதானித்துக்கொண்டு, ஒரு குடுமையான வார்த்தையை ஒரு முறை சொல்லுமுன், இரு முறை போசித்துக் கொண்டு சொல்லப் பழக்கக்டவோம். இனிமையான, ஆதவாள சொல்லுகளையே தேடி எடுத்து வழங்கி வருவோமானால், நமக்கும் பிறகுக்கும் எவ்வளவு மனப்பாக்கியம்! “கீழோராயினும் தாழை” என்று பள்ளிக்கூடத்திலே படித்தோமே. நமக்குக் கீழ்ப் பட்டவர்களுக்கும் நல்ல, கனிவான, சொல்லுகளைப் பாவித்தால், நம்மைச் சூழப் பாலோகம் இறங்கி வந்தது போல இருக்குமே.

இனிய உள்வாக இன்னுத கூறல்
கனி இருக்கக் காய் கவர்ந்ததற்கு

என்று ஒரு உலக ஞானியும் சொல்லியிருக்கிறார். நல்ல, பழுத்த,
பழுமிருக்க, வெறுங் காயை யாராவது கடித்துப் பல்லுக்கூவார்
களா? நல்ல சொல்லு எடுத்துச் சொல்லத்தக்க இடத்தில், தீய
சொல்லை கமக்கு ஏன்? மேலும், கோள் குண்டனிகள் ஆவலாதி
அவதாறுகளால் விளையும் கேடுகளை கல்லாய் மனதில் விசாரித்
துக்கொண்டு, நாம் அப்படிப்பட்ட பேச்சுக்களிலே ஒருக்காலும்
தலைப்போடாமல் இருக்கக்கடவோம். யாராவது பிறரைப் பற்றிக்
கோள் கொண்டு வந்தால், அவர்களுக்குக் காது கொடுக்கப்படாது.
“ சொல்லுவார் சொன்னாலும் கேட்பார்க்கு மதியில்லையா ? ” நாம்
மதியுள்ளவர்களென்றால், புத்தியுள்ளவர்களென்றால்— இன்னர் இப்படி
உன்னைப் பேசுநூர்களென்று யாராவது சொல்ல வந்தால் :
மெத்தப் பெரிய உபகாரம் ! அவர்கள் என்னேநுடி ஏதாவது பேச
இருந்தால் வந்து பேச்ட்டும். தம் தீ, தங்கைச்சீ, நீ மாத்திரம்
சொன்னுச் சாடை சொல்ல இனிமேல் வராதே என்று சொல்லி,
அப்படிப்பட்ட கோட்செவியிருடைய வாயை அடைத்துப்போடு
வோமாக. ஒரு நாளைக்கு இப்படி நல்ல அறிவு சூடு காட்டிவிட்டால்,
மறுநாளைக்குக் கோள் காவிக்கொண்டு திரிகிறவர்கள் வந்து
நம்மைத் தொந்தாவு பண்ணமாட்டார்கள். நாமும் இரகசியமாய்
அறிவுவந்த ஒன்றைப் பாக்கியபடுத்தாதுபடி கவனஞ் செலுத்த
வேணும். சுங்கை என்றது மனுஷனுக்கு உயிரிலும் பார்க்க அரு
மையான ஒரு காரியம். மானம் அழிந்தால் உயிர் என்னத்துக்கு
என்ற ஒரு மனத்திரிப்பு எல்லாருக்கும் இயல்பாகவே உண்டு.
ஆப்படியால், இப்படிப்பட்ட அருமையான ஒரு உடரிமையிலே
நாம் பிறநூக்கு கட்டஞ்சு செய்யப்படாது. நாம் நிச்சயமாய் அறிந்த
பிறநூடைய இரகசியமான குறைகளை, ஓர் வேளை, பெரியோருக்கு
அல்லது அக்கறையுள்ள வேலேருவருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டிய
கடமையிருந்தால், தீர்க்க ஆலோசனையோடு, அதை அப்படிப்பட்ட
வர்களுக்கு அறிவிக்கலாம். ஆனால் அதைப் பாவசங்கிர்த்தன
இரகசியத்தைப்போலப் பாவித்துக்கொள்ள வேணும். மற்றப்படி,
நாம் அறிந்தவைகளை கம்மோடேயே வைத்துக்கொள்ள வேண்
டியது.

பிரியமானவர்களே, பிறர் கிடேகம் அருமையான ஒரு திரவி
யம். கம்மூடைய தேவ கிடேகத்துக்கு அத்தாட்சியாய், மோட்ச
உரிமை எடுக்கிறதற்கு ஒரு கட்டாயமான நிபந்தனையாய் உள்ள
ஒரு புண்ணியம். இதைக் காத்துக்கொள்ள வேணுமானால்— இதை

வர்த்திக்கப்பண்ண வேணுமானால்,— கம்மூடைய நாக்கை அடக்க
நடத்துவது அவசியம். அப்படிச் செப்பாவிட்டால், நமது வேத
ஆசாரமெல்லாம் வீண். அர்ச. யாகப்பர் எழுதியிருக்கிறபடியே
“ உங்களில் ஒருவன் தன் நாலை அடக்காமல், தன்னை வஞ்சித்துக்
கொண்டு, தான் தேவ பத்தி உள்ளவனென்று எண்ணினால், அவ
ஞ்சைய தேவபத்தி வீணையிருக்கும் ” (யாகப். 1; 26). நாக்கை
அடக்கி ஆரூவுதற்கு கம்மூடைய பெலன் போதாது. ஆரூக்யால்
சருவேசரனை அடிக்கடி பிரார்த்தித்து அவருடைய வரப்பிரசாத
உதவியபடும் அடைத்துக்கொள்ளுவோமாக. கடைசியாய், ஆண்
டவர் திருவளம்பற்றிய திகிதுறுத்துகிற வர்த்தைகளை அடிக்கடி
திபானித்துக்கொள்ளக்கடவோம். “ மனுஷர் பேசும் வீணை
வார்த்தைகள் மாலையுங் குறித்து நடுத்திர்வை நாளிலே கணக்கு
ஒப்புவிக்க வேணும் என்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் ”
(மத். 12; 36). இது இவ்வளவு காத்திரமான ஒரு காரியம் !
நாம் பேசும் வீண் வார்த்தைக்கும் கணக்குக் கேட்கப்படுமானால்,
கம்மூடைய பொய் புரளிகள், தேவ நாமத்துக்கு அவசங்கையான
பேச்சுக்கள், தூஷண வார்த்தைகள், பிறர் கிடேகத்துக்கு மாருண
வன்சொற்கள் கோள்கள் அவதாறுகளுக்கு எவ்வளவு கண்டிப்
பாய் நியாயம் விசாரிக்கப்படும் ! கிறீஸ்தவர்களே, இந்த ஞான
ஒடுக்கத்தோடு நாம் எல்லாரும் முற்றுக மனந்திரும்பி, கம்மூடைய
நாலை அடக்கி நடர்த்து, “ வாக்கிலே தவறுதவன் சாங்கோபாங்க
னும் ” (யாகப். 3; 2) என்ற தேவ வாக்கியத்துக்கு ஏற்றபடியே
பரிசுத்தவான்களாகி, ஒரு நாள் மோட்சமுக தரிசனத்தை அடைக்
துக்கொள்ளக் கடவோம்.— ஆமென்.

SERMON :
On Building up a New Life

மாலைப் பிரசங்கம் :

எம் இரட்சனியமானவரைப் பின்பற்றுதல்

“ Sicut ergo aecepistis Jesum Christum Dominum, in ipso ambulate,, radicati et superedificati in ipso ” Col. II. 6.

“ கார்த்தராகிய யேசுக்கிறீஸ்தவை நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்ட படியே அவரிலே வேர் கொண்டவர்களாய், அவர் பேரில் கட்டப்பட்டவர்களாய், அவரைப் பின்பற்றி நடவுங்கள் ” (கொலோ. 2; 6).

சருவேசரன் உங்கள் மேற் கொண்டிருக்கிற அளவு கணக்கு இல்லாத அன்பையும், நீங்கள் அவருக்குக் காட்டிக்கொண்டு வங்கிற சின்னத்தனமான நன்றி கேட்டையும் இந்த நாட்களிலே தியானித்துத் தியானித்து மனம் வருந்தினர்கள். உங்கள் சென்ற காலச் சீவியத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க, எல்லாம் பாவ அக்கிரமமும் அறிவு கெட்ட தனமுமாய்க் கிடக்கிறது ; எல்லாம் வேர் இல்லாமல் விழுகிற ஒரு மரம் போல, இடிந்து கொட்டுன் னுகிற ஒரு கட்டடம் போலக் காணப்படுகிறது. இந்தக் கிளிகோலத்தைப் பார்த்து கெடுக அழுதுகொண்டு இருக்கப்போகிறீர்களா? அவங்மிக்கை யுள்ள துக்கக் கடவிலே அமிழ்ந்திக் கடக்கப் போகிறீர்களா? சென்ற கால சீவியத்தைச் சேதித்துப் பார்க்கிறதிலும் செய்த பாவத்துக்காக மனம் வருந்திப் பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணுகிறதிலும் மாத்திரம் உங்கள் ஞான ஒடுக்க நாட்களைப் போக்கிவிட்டு, இந்த அருமையான, பரிசுத்தமான நாட்கள் முடிந்தவுடனே இனி யாதொரு இலக்கும் இல்லாமல், பிற்காலம் என்ன விதமாய் நடப்போம் என்ற ஒரு நின்னையம் இல்லாமல் போகப் போகிறீர்களா? பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, அப்படிச் செய்கிறதானால் உங்களுடைய ஞான ஒடுக்கத்தினால் பயனில்லை. துக்கித்துக்கொண்டு விழுந்து கிடக்கிறது போதாது, உற்சாகத்தோடு எழுந்து நடக்கவும் வேணும் ; சென்ற காலச் சீவியத்தைத் துயரத்தோடு கோக்குகிறது போதாது, வருங்காலச் சீவியத்தை நம்பிக்கையோடு பார்க்கவும்

வேணும். ஆண்டவருடைய தயாளத்தைக் கண்டு மனம் உருகி னீர்களே ; அவர் உங்களை ஆட்கொள்ள வந்த திரு உருவத்திலே அன்பு வைக்கத் தொடந்கிக்கொண்டார்களே ; அந்தத் திரு உருவத்துக்குத் தான்—யேசுக்கிறீஸ்துகாதராக்குத்தான்—இனி ஆட்டட— வேணும் என்று துணிக்கொண்டார்களே ; யேசுக்கிறீஸ்துகாதவரை ஏற்றுக்கொண்ட நீங்கள், இனி அவரிலே வேர் கொண்ட வர்களாய், அவர் பேரில் கட்டப்பட்டவர்களாய் அவரைப் பின்பற்றி நடக்க இப்போது முயற்சிப்பட வேணும்.

உங்களுடைய இரட்சனியமானவரை உங்கள் நடக்கைக்கு முன்மாதிரிகையாக வைத்து அவருடைய தேவ நடக்கையை ஆராய்வதினால் அவரிலே வேர் ஊனற வேணும். அவருடைய புண்ணிய மாதிரிகையை உங்களால் கூடிய அளவில் கண்டு பாவிப் பதினால் அவர் பேரில் கட்டப்பட்டவர்களாக வேணும். கம்முடைய தில்விய குருவான அவருடைய உதவியோடோடானே இந்த இரண்டு துறையையும் இன்று பின்னேரம் என்னால் இயன்றாவு எடுத்து விளங்கப்படுத்துவேன். தயவாகச் செவி சாயுங்கள். (பிரிய தத்தம்).

I

யேசுகாத ஸவாமி தாமே நமக்கு தேவ பிதாவுடைய கரை கானுத அன்பின் வெளிப்படுத்தலாய் விளங்குகிறவர். பிதாவுடைய நேசம் முழுவதையும், அவரோடு ஒரே அபாவமாய் இருக்கிற சதனுகை இவர் தாமே நமக்குக் காணப்பித்திருக்கிறார். மனுஷர் கானுத தக்கதாய் மனுஷ அவதாரம் பண்ணி வந்த இந்தத் தேவ சதனிலே,—ஒரு மனுஷ இருதயத்தோடு நம்மை மனுஷ னுக்கு உரிய விதமாயும் தேவனுக்கு உரிய விதமாயும் நேசிக்கிற யேசுக்கிறீஸ்துகாதரிலே,—கிறீஸ்தவர்களே, உங்கள் முழு நேசத் தையும் வையுங்கள். நீங்கள் அவரில் வைக்கிற அன்பு மன்னிப்பு அடைந்த குற்றவாளியுடைய கன்றியறிந்த அன்பாய் இருக்கவே னும் ; மீட்டு விடப்பட்ட அடிமை தண்ணீ மீட்டவரிற் கொள்ளுகிற சீவுபரியந்தமான அன்பாய் இருக்க வேணும் ; அதுமட்டா! ஒரு சிகேதன் தன்னுடைய பிராண சிகேதனுக்குக் காட்டுகிற அன்பை ஒத்ததாகத் தானும் இருக்க வேணும். மரியமதலேனம் மாஜோப் போல நீங்கள் அவருடைய திருப்பாத கமலங்களைக் கைப் பற்றிக் கொண்டு : ஆண்டவரே இனி தேவீரை ஒருகாலும் விட்டுப் பிரியேன் என்று பிடிவா தமாய் நிற்கவேணும். அவர் அண்டையிலே அடிக்கடி போய் இருந்து, அவருடைய தில்விய சாயலை

உற்று கோக்கிப்பார்த்து, அவருக்கு ஏற்ற மாதிரியாக உங்கள் சீவிய நடக்கையைத் திருத்தமாக்க வேணும். கிடேகெதம் என்றால் அந்தச் சிகேகெதத்துக்கு இடமான ஆளோடு நினைவு, பேச்சு வார்த்தை, நடக்கை இவைகளிலே ஒற்றுமையாய்ப் போகிறது தானே. கிடேகெதத்துக்கு உரிபவருக்கு எது எது விருப்பமோ, அது அது நமக்கும் விருப்பமாய்வாவேணும். கிடேகெதத்துக்கு உரிபவர் கம் மிடத்திலே எதை எதை வெறுக்கிறுபோ நாம் அதை அதை விலக்கிக் கொண்டு வரவேணும். ஒரு வார்த்தையிலே சொல்லுகில், அவருடைய சாயல் நம்மிலேபதிப் பேரே வேணும். இந்த நம்முடைய கிடேகெத்தோ நம்மைப் போல ஒரு வெற்று மனுஷன் அவ்வ. அவர் ஒரு தேவ மனுஷன்; சித்தியமாய்த் தமக்கு உள்ள தேவ சபாவத்தோடு, இடையிலே, நம்காக, மது மனுஷ சபாவத்தையும் இனின்ததுக் கொண்ட ஈயஞ் சோதியான கடவுள். அவருடைய தெப்பீக மனுஷ சாபலீ நாம் அவதானித்து, கண்டு பிடித்து, நம்முடைய சாபலீ அதற்கு ஒத்தாகச் செப்ப முயற்சி பண்ணும் போது, இப்படிப்பட்ட மேலான முபற்கியிலே அற்பு மனுஷாகிய நமக்கு அவசியமான பெலத்தை, தேவ வரப்பிரசாதத்தை—அவரே தந்தருளுவார்.

பிரிப்மானவர்களே, இந்த பாம முன்மாதிரிகையை கோக்கிப்பார்த்து அவதானியுங்கள். அவருடைய சாயலாய் சீங்கள் வரவேணுமானால், அவரை மெப்பாகச் சிகேகீக்க விரும்பினால், அவரைப் போல நடக்க விரும்பினால்—அவருடைய தில்விய சாயலீ அவதானிக்க வேணும். அவருடைய தில்விய நடக்கையை ஆராப்புது அறிய வேணும். அவருடைய நடக்கையை முன்று பிரிவாக எடுத்துச் சொல்லலாம். முதலாவது, சுருவேசரன் மட்டில், அதாவது தமது தேவ சபாவத்தின் மட்டில், அவர் நிறைவேற்றின கடமைகள். இரண்டாவது, தமது மட்டில்,—தமது மனுஷ சபாவத்தின் மட்டில்—நிறைவேற்றின கடமைகள். மூன்றாவது, பிறர் மட்டில் அவர் நிறைவேற்றின கடமைகள், இந்த மூன்றையும் சாவதானமாய் ஆராப்புது பாருங்கள்.

முதல், சுருவேசரன் மட்டில் அவர் நிறைவேற்றின கடமைகள்: “ஆண்டவருடைய சீவியம் எல்லாம் பிதாவாகியவருடைய திருச்சித்தத்தைச் செப்பதிலே தானே” செலவழிக்கப்பட்டது! “என் பிதாவின் கிரியைகளை நான் செய்யா விட்டால் நீங்கள் என்னை விசுவகிக்க வேண்டாம்” (அருளப். 10; 37); “என்னை அனுப்பினவருடைய சித்தத்தின்படி செப்பது அவருடைய கிரியையை முடிப்பா

துதான் என்னுடைய போசனம்” (அருளப். 4; 34) என்றுரே. அவர் ஒருபோதும் தம்மைப் பிரியப்படுத்தி நடக்கவில்லை (போம. 15; 3). மனுஷருடைய முகத் தாட்சணியத்தைப் பார்க்கவும் இல்லை. பிதாவை மகிழைப்படுத்துவது தான் தம்முடைய ஒரே அலுவல் என்றபடி நடக்கருளினார். பிதாவுடைய திருச் சமுகத் திலே எவ்வளவு ஆசாரமும் அன்பும் காட்டுகிறார்! தேவ ஆலயத் தின் பரிசுத்தத்தைப் பற்றி எவ்வளவு அக்கறை! “உம்முடைய ஆலயத்தைக் குறித்து உண்டான அமீமானம் என்னைப் பட்சித்தது” (அருளப். 2; 17). அவரை கோக்கி எவ்வளவு பரவசமான பத்தியோடு செபம் பண்ணிக் கொண்டு வருகிறார். எத்தனை தீராக்காலம் முழுதையும் கடவுள்ருடைய செபத்திற் போக்குகிறார். பாலோக ராச்சியத்தைத் தாபிப்பதே அவருடைய ஏக கவலையாகிறது. உண்மைக்குச் சாட்சி சொல்லுவதே அவருடைய நாளாக்க வேலையாகிறது. அந்த உண்மையைப் பரப்புவதிலே தமக்கு வரப்போகிற சீவ மோசத்தையும் பாராமல், பல விதமான துங்புறத்துதல் கஞக்கும், கன்றுக அறிந்துகொண்டு, உள்ளாகிறார். கடைசியாய், தாம் சாட்சி சொல்ல வந்த உண்மைக்காகச் சீவையும் விடுகிறார்.

இனித் தமது மட்டில் அவர் நடக்குகொண்ட தன்மையைப் பாருங்கள். தம்முடைய சரீரத்துக்கு ஆக அவசியமான உணவு, நித்தியை இவைகளை மாத்திரம் கொடுக்கிறார். மிதமிஞ்சி ஒன்றும் கொடுக்கிறார் இல்லை. தமது தெப்பீக வேலையைச் செய்வதிலே மாத்திரம் கண்ணுயிருங்கு, தமது சீவியத்தின் பாதுகாவலைப் பிதாவுடைய தேவ பாமரிப்புக்கு முற்றுக்கக் கையளித்து விடுகிறார். பிதாவின் கருங்களிலே தானே, தம்முடைய சங்கை மகிழையை, தம்முடைய தேக சுக்கியத்தை, தம்முடைய பிற்கால நிலைபாதை வைத்து விடுகிறார். தமது மனுஷ சரீரத்துக்கு வேண்டிய சொற்பா அவசியக்களைப் பற்றி ஒரு கவலையும் கொள்ளுகிறார் இல்லை. செல்வத்தை அனுபவிக்கத் தக்கதாப் பிருந்தும், வறுமையையே தேடிக்கொள்ளுகிறார். பாவம் இல்லாத ககங்களை மன ஆறுதல் களைச் சகிக்கத் தக்கதாப் பிருந்தும், இவைகளை எல்லாம் மட்டுப் படுத்தி, சிலுவையைத்தான் கையேற்றுக்க கொள்ளுகிறார். “தமக்கு முன்னாக வைக்கப்பட்ட சங்தோஷத்துக்குப் பதிலாகச் சிலுவையை எடுத்துக் கொண்டார்” (ஏ. 12; 2). சங்கை மகிழைகளை உவந்து கொள்ளாமல், அவைகளுக்குப் பயந்து ஓடுகிறவர் போல விலகிக் கொள்ளுகிறார். இப்படியே பேசாத சுவாமியுடைய சீவம் முழுதும் தம்மை ஒறுக்கிற சீவமாய், ஆத்துமத்தை எப்போ

தும் சரீரத்தின் மேல் வெற்றி கொள்ளப் பண்ணின சீவியமாய் இருக்கத்தைக் காண்டிர்கள்.

கடைசியாப், பிற மனுஷர் மட்டில் ஆண்டவர் கடந்துகொண்ட மாதிரியையும் கவனியுங்கள். முப்பது வருஷமாப் தமிழ்மூடைய தாயாருக்கும் தம்மை வளர்த்தவருக்கும் எவ்வளவு பூரணமான கீழ்ப்பட்டதல்! மூன்று வருஷமாப்ப பிரசித்த சீவியம் செப்பத பொழுது—தமிழ்மூடைய திருவேதத்தைப் போதித்துக் கொண்டு திரிக்கப் பொழுது—மனுஷர் பேரில் எவ்வளவு கருணை! எவ்வளவு தயவு! ஏழை எனியவர்களுக்கு எவ்வளவு இரக்க உருக்கம்! பசித்து இருக்கிறவர்கள் பேரில் இரங்கி அவர்களுடைய பசியை ஆற்ற, குன், குருடி, கொண்டி, சப்பாணிகளுக்குச் சுகம் கொடுக்க தமது தேவ வல்லமையையும் எடுத்து ஆரூரியிருபோ. “அவர் கண்மை செப்பது கொண்டு சுற்றித் திரிக்தார்” என்ற ஒரு வசனத்திலே அல்லவோ வேத புத்தகம் அவருடைய சரித்திரத்தைச் சுருக்கிச் சொல்லி யிருக்கிறது (அப். சட. 10; 38). இனி, தம்மையைப் பகைத்துத் தமக்குத் தின்மை செப்பத் தேடினவர்களோடு எவ்வளவு பொறுமை! கள்ள ஞானிகளை அதட்டிப் பேசி உண்மையை நிலைநாட்டின போதிலும், தம்மையைப் பிடிக்க, கட்ட, ஆக்கினை பண்ண, அவமானப் படுத்த வந்தவர்கள் முன்பாகவோ மயிர் கத்தரிக்கும் போது வாப்பிடாமல் நிற்கிற செம்மறிப் புருவை போல (இசை. 53; 7) நீடிய சாந்தகுணத்தோடு நின்றாரோ. இதோ உங்கள் தேவ முன்மாதிரியைப் பாருங்கள். அன்போடு தியானியுங்கள். இந்த முன்மாதிரியின்படி நடக்கிறதற்கு வேண்டிய வரப்பிரசாத உதவியை இவ்விடத்திலோதானே கேளுங்கள். ஆண்டவரே, எங்கள் வழியும் சத்தியமும் சீவியமும் ஆனவரே, தேவீர் எங்கள் பாவங்களைப் போக்கும்படியாக மரணிக்க மாத்திரமால்ல, எங்கள் நடக்கைக்கு மாதிரி காட்டிச் சீவிக்கவும் என்று உலகத்தில் எழுந்தருளினோரே. நாங்கள் தேவரிருடைய முன்மாதிரிப்படி நடந்து, பாவமாணத்துக்குத் தப்பி மோட்ச சீவியத்தை அடையும்படியாக தேவரீரே எங்களுக்கு வேண்டிய ஆத்தும பெலனைத் தக்கருளும்.

II

நாம் சருவேசரனுக்கு உரிய கடமைகளை நிறைவேற்றுகிறதைத் தேவ பத்தி என்ற ஒரு சொல்லிலே சுருக்கிச் சொல்லி விடலாம். நாம் இனி உண்மையான தேவ பத்திக்காரராய்வுவேண்டும். தேவ பத்தியின் உண்மையான சாபலை அறியாதபடியால் பலர் அதை

ஏதோ இழிவான காரியம், இளம் பிள்ளைகள் பெண்டுகளுக்கு மாத்திரம் தகுதியான ஒரு காரியம், பிறர் அறியாமல் மறைத்துவைக்க வேண்டிய ஒரு காரியம்—என்று விளங்கிக் கொண்டு மயங்குகிறார்கள். தேவ பத்தி என்றால், தன்னைப் பிறர் பத்திக்காரன் என்று சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக உள்ளொன்று புறம் பொன்றுப் பாரிசம் பண்ணுவது அல்ல. தலையைக் கீழே போட்டுக் கொண்டு, அல்லது கண்ணை இடுக்கிக் கொண்டு திரிவது அல்ல. தான் செப்பிக்க செப தவங்களைப் பற்றிப் புருங்கி கள்ள ஞானியாப் படப்பது அல்ல. அல்லது, தன் தன் நிலைபாத்துக்கு மிஞ்சின பத்திக் கிருத்தியங்களைச் செய்து கொண்டு வருவதுதான் அம் அல்ல. பத்தி இருதயத்திலே இருந்து களம்புகிற ஒரு நற்குணம். வெளியிலே எத்தனை நற் கிருத்தியங்களை ஒப்பாசாரத் துக்குச் செப்தாலும், இருதயத்திலே நற் கருத்து இல்லாவிட்டால் அவைகள் புண்ணியமும் அல்ல, பத்திக் கிருத்தியங்களும் அல்ல. மெய்யான தேவ பத்திக்கு அத்திவாரம் என்னவென்றால்: சருவேசரன் என்னை உண்டாக்கினவர்; யேசுகாதர் எனக்காகப் பாடுபட்டவர், என்னிலே அளவில்லாத கேசம் உள்ளவர்; இஸ்பிரீத்துசாந்து எனக்குள்ளே வாசம் பண்ணி என்னை நடப்பித்தரு ஞானபடியால் நான் சருவேசரனுக்காகச் சீவிக்கவேண்டும். அவர் என்னுடைய பிதா, நான் அவருடைய பின்னை. தேவ பிதாவுக்கு உரிய சங்கை மரியாதை ஸ்தோத்திரம் அபாதையைச் செலுத்துவது எனது கடமை என்று உணர்ந்து, குறித்த குறித்த சேங்களிலே,—காலை மாலைகளிலே, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலே—மாத்திரம் அல்ல, எல்லா வேளையிலும், ஒவ்வொரு நிமிச்சமும், அவருடைய சமுகத்திலே நடக்கப் பிரயாசப்படுகிறதுதான் மெய்யான தேவபத்தி. சருவேசரனுடைய சமுகத்திலே நடக்கப் பிரயாசப்படுகிறது என்ற இதை நன்றாக அவதானித்துக் கொள்ளுங்கள். இது சகல பாவங்களையும் விலக்குவதற்கும் புண்ணியத்திலே வர்த்திப்பதற்கும் வாய்ப்பான ஒரு வழி. சருவேசரன் ஆபிரகாம் என்னும் ஆசி பிதாவுக்குச் சொல்லியருளிய புத்திமதியும் இதுதான்: “எனக்கு முன்பாக நடந்து கொண்டு உத்தமனையிரு” (சனிப். 17; 1) என்றாரே. தாவீது ராசாவும் இந்தச் சூழ்ச்சமான சாங்கோபாங்க மார்க்கத்தைத் தானே பின்பற்றி: “எப்பொழுதும் நான் ஆண்டவரை என் கள் முன்பாக வைத்துக் கொண்டேன். அவர் என் வலது பாரிசத்தில் இருக்கிறபடியால் நான் அசைக்கப்படுவதில்லை” என்று பாடினார் (15-ம் சங். 8). சருவேசரன் தூரத்தில் அல்ல, என் வலப் பக்கத்தில் நிற்கிறார்; எனக்குச் சகாயமாயிருக்கிற என்றதை அடிக்கடி நினைத்துகொண்

டால், பாவச் சோதனைகள் என்னை மோசப்படுத்துமா? இந்த என்னத்தோடு செப்கிற கிரியைகள் எல்லாம் தேவதோத்திரத்துக்கு உரிய பத்திக் கிரியைகள் ஆகாமற் போகுமா? இது எனக்கு எவ்வளவு ஆனார்தம்! ஆனபடியாற் தான் இப்போது எடுத்துக் காட்டின வசனத்தைத் தாவீது ராசா சொன்ன பின்பு: “ஆகையால் என் இருதயம் பூரித்தது. என் நாக்கு அக மகிழ்த்து. என் மாமி சமும் கம்பிக்கையில் இனைப்பாறும்” என் ஆற் ஆர்ப்பாரித்தார் (காடி 9). சுத்தமான ஆத்துமாக்கள் சருவேசரனுவடைய சக்தி தாளத்தை அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்ளும்படிக்கு மனவல்லயச் செபங்களை, அதாவது சிறுச்சிறு உருக்கமான மன்றுட்டங்களைத் தோத்திரங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு வருவார்கள். “யேசுவே, இரட்சியும்”, “ஆண்டவரே என் பாவங்களைப் பொறும்”, “சருவேசரனுக்குத் தோத்திரம்”, “ஆண்டவருடைய திரு நாமம் வாழ்த்தப்படக்கடவுது” என்ற இது முதலான கின்னச் கின்னமாற்றிங்களை எழும்பும் போது, உட்காரும் போது, நடக்கும் போது, மனிச் சுத்தம் கேட்கும் போது, யாதொரு சமாச்சாரம் காதில் விழும் போது,—மனதுக்குள்ளே சொல்லி வருவார்கள். இப்படியே நீங்களும் சருவேசரனை அடிக்கடி மனதில் வருவித்து அவர் சமுகத்தில் இருந்து கொண்டு வந்தால்—அவர் சமுகத்தில் நடந்து கொண்டு வந்தால்—யேசுகாத சவாமி காட்டியருளிய முன்மாதிரி கைப்படி நீங்களும் சருவேசரனுக்குத் தோத்திரமான சீவியம் நடப்பிக்கத் தடையில்லை. சருவேசரனுவடைய சமுகத்தில் நடந்து கொண்டு வந்தால், நீங்கள் பாவுப் பழக்கங்களை முற்றுய் அறுத்து எறிந்துபோட்டு, புன்னியைக் கிருத்தியங்களிலே பழக ஒருபோதும் பின் வாங்கமாட்டார்கள். உதாரணமாய், பழி வாங்காமல் இருக்க வேண்டிய இடத்திலே, தின்மைக்கு நன்மை செப்ப வேண்டிய இடத்திலே, பகைகாரருடைய நன்மை தின்மைகளுக்குப் போக வேண்டிய இடத்திலே, நாட் பூசைக்குப் போகிறது, அடிக்கடி சற்பிரசாதம் வாங்கிறது, வீட்டிலே செபமாலை சொல்லுகிறது முதலான பத்திக் கிருத்தியங்களைச் செப்ப வேண்டிய இடத்திலே—உலகம் என்ன சொல்லும், இன்னூர் இன்னூர் என்ன நினைப்பார்கள் என்று ஒரு போதும் யோசிக்க மாட்டார்கள். சருவேசரனுவடைய சேசத்துக்காக நான் இதைச் செப்கிறேன், அவருடைய சமுகத்திலே நான் இப்படி நடக்கிறேன், என்ற நினைவு முகத்தாட்சணியமான யோசனை எல்லாவற்றையும் தள்ளிப் போடும். இந்த நினைவு, உங்களை, கோயிலிலே ஆசாரமாய் இருக்கப்பண்ணும். செப வேளையிலே இன்பங் தரும். மனச் சாட்சியின் கல்ல ஏவுதல்களுக்கு எப்போதும் செவிசாய்த்து நடக்கப் பண

னும். இந்த நினைவு, மெப்பான, பாசாங்கு இல்லாத தேவ பத்திவை உண்டாக்கும். இவ்விதமான பத்தியோடு சருவேசரனுக்காக இராப்பகல் சீவியம் பண்ண ஒரு போதும் வெட்கப்பட வேண்டாம். இந்த உண்மையான தேவ பத்தியைப் பரிகாசம் பண்ணும் கிறவர்கள், தங்கள் பாவ நடக்கையை உங்களுடைய கல் நடக்கை கண்டிக்கிறது போல் இருக்கிறபடியாலே தான் அப்படிச் செப்வார்கள். மெப்பான பத்தியை கல்வெர்கள் எல்லாரும் மெச்சிக்கொள்ளுவார்கள். சுத்தமான, கேர்மையுள்ள, சமாதானத்தை காடுகிற, மதுரமாய்ப் பேசுகிற ஒரு கிறிஸ்தவன் எல்லாராலும் சங்கிக்கப்படுவான் ஒழிய, எவராலும் இகழுப்படான். அவனுக்கு ஒரு நட்டமும் வராது. வேத வாக்கியம் விளம்புகிறபடியே “ஆண்டவரைத் தேடுகிறவர்களுக்கு யாதொரு நன்மையும் குறைபடாது” (33-ம் சங். 11).

இனி, இரண்டாவதாக உங்கள் மட்டில் உள்ள கடமைகளையும் யேசுகாத சவாமியுடைய திவ்விய மாதிரிகூட்படி நடப்பித்துக் கொண்டு வாருக்கள். இதற்கு ஒரு சலோகம் மாதிரிச் சருக்கமாய், ஒரு வார்த்தையிலே சொல்லித் தாத் தக்க புத்திமதி என்ன வென்றால்: உங்கள் சென்று போன காலத்தின் பாவ நடக்கைக்காக பழஞ்சலிப்போடு இருக்க வேணும். பழஞ்சலிப்பு என்று நான் சொல்லுவதை நன்றாக விளங்கிக் கொள்ளுகின்கள். செப்தபாவங்களை நினைத்துப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறது அல்ல. அப்படித் தனித் தனிப் பாவங்களை நினைப்பதாலே மோசமும் சமபவிக்கக் கூடும். தனித் தனியே நினையாமல், பொதுவிலே: ஆண்டவர் இரட்சிக்க வந்த பாவிகளிலே மீதானமான பாவி நான் என்று அரச். சின்னப்பரோடு (1 திமோ. 1; 15) இருதயத்தின் அடித்தானத்திலே நன்றாக விளைக்க வேண்டும். இந்தத் துக்கம் யூதான்களி யோத்து கொண்ட நம்சிக்கை இல்லாத துக்கமாக, மானத்துக்கு உரிய துக்கமாக அல்ல (2 கொரிந் 7; 10), நம்சிக்கையோடு கூடிய, ஆண்டவருடைய தயவுக் கண்டுகொண்ட ஆண்டத் தோடு கூடிய, சருவேசரனுக்கு ஏற்ற—துக்கமாய் இருக்கவேண்டியது; சம் பேதுருவானவர் தமது பாவத்துக்காக நாள்தோறும் அழுதுகொண்டு வந்த துக்கத்தைப் போல இருக்கவேண்டியது. இவ்விதமான துக்கத்தை, பழஞ்சலிப்பை, கம்முடைய இருதயத்திலே எப்போதும் வளர்த்துக்கொண்டு வருவோமானால், நம்முடைய சரீரத்தை அடக்கி மட்டு மட்டாய் நடப்பித்துக்கொண்டு வரத் தப்பமாட்டோம்; சரீரானது நம்மை மீறி நடக்க விட

மாட்டோம்; அதினுடைய ஆசாபாசங்களை எப்போதும் கீழ்ப்படுத்திக் கொள்ளுவோம்; வேண்டிய வேண்டியபோது ஒறுத்தல் உபவாசக்களையும் பண்ணிக்கொண்டு வருவோம். இந்தப் பழஞ் சலிப்பு, விசௌஷமாய், நம்முடைய பஞ்ச புலன்களை அடக்கி ஆளுவதற்கு வெகு உதவியாய் இருக்கும். அபாயத்துக்கு உரிய காரியங்களை கோக்கிப் பாராமல் கண்ண அடக்குவோம். நம்முடைய விசௌஷசத்துக்கு, பரிசுத்த கற்புக்கு, மேசம் வராமற் காக்கும்பொருட்டு கண்ட நின்ற புத்தகங்களை, பத்திரிகைகளை எல்லாம் வாசியாதபடி கவனஞ் செலுத்துவோம். இதற்கு மாருக, பரிசுத்த கவிசௌஷம், கிறீஸ்துநாதர் அதுசாரம், இல்லற உத்தியானம், பின்னோ வளர்ப்பு, தெப்பிக விருந்து முதலான கல்ல புத்தகங்களை, சத்திய வேத பாதுகாவலன், திரு இருதயத் தூதன், கல்ல ஆயன் முதலான கல்ல பத்திரிகைகளை வாங்கி வாசித்து கல்ல எண்ணங்களை வளர்த்துக்கொண்டு வருவோம். பாவத்துக்கு உரிய, தேவபயபத்தியை அழிக்கக் கூடிய, காரியங்களைக் கேளாதபடி காதை ஒறுப்போம். துண்மாதிரிகைக்கு வழி திறந்து விடாதபடி நாக்கை அடக்குவோம். அவசிபத்துக்கு மேற்பட்ட ஊனை உறக்கத்தைக் கொடாதபடி, சரீரம் முழுநூறும் அடக்குவோம். பழஞ் சலிப்பானது எல்லாவிதமான பாவச் சமபங்களிலும் நின்று நம்மைக் காப்பாற்றும். இன்ன இன்ன தீணித் தின்றதினால் தனக்கு இன்ன பொலலாத நோய் வந்தது என்ற உணர்வோடு இருக்கும் ஒருவன், மறுபடியும் அந்த அந்தத் தீணித் தின்பானே? தின்னன். அதுபோலவே, இன்ன பாவச் சமயத்திலே போய், இன்னோடு உறவாடி, நாம் பாவத்திலே விழுந்தோம் என்ற அறிவும், அந்தப் பாவத்திலே மறுபடி விழுப் பயங்கரமும் இருக்குமானால், முன் நடந்தது போலப் பிறகும் நடக்க தீணிப்போமா? பாவத்தின் பயங்கரத்தைக் காத்துக் கொள்ளுவதற்குப் பழஞ் சலிப்பு மெத்த உபயோகமானது. ஆனபடியால், கிறீஸ்தவர்களே, இப்படிப்பட்ட சலிப்பை நீங்கள் காப்பாற்றி “சருவேசானுடையவல்லமை உள்ள கரத்தின் கீழ் உங்களைத் தாழ்த்திக் கொள்ளுங்கள்” (1 இராயப். 5; 6).

பிறர் மட்டில் நாம் நடக்கு கொள்ளும் முறையை ஆண்டவருடைய திருச் சீவியம் எவ்வளவு நன்றாகக் காட்டி இருக்கிறது! இந்த மாதிரியைக் கொண்டு பெரியோரோடு, நமக்குச் சமமான வர்களோடு, கீழ்ப்பட்டோர் ஏழை எளியவர்களோடு—நாம் புழங்கவேண்டிய விதத்தைக் கற்றுக்கொள்ளக்கடவோம். பெரியோரிலே,—நம்முடைய தாய் தங்கையர், குருமார், உலக அதிகாரிக்

விலே—நாம் சருவேசானுடைய அதிகாரத்தைக் கண்டுகொள்ள வேணும். “சருவேசானால் அன்றி ஒரு அதிகாரமும் இல்லை. உண்டாய் இருக்கிற அதிகாரங்கள் அவராலேயே நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் அதிகாரத்துக்கு எதிர்த்து நிற்கிறவன் சருவேசானுடைய நியமத்துக்கு எதிர்த்து நிற்கிறுன்” என்று வேதவாக்கியம் (ரோ. 13; 1-2). அதிகாரம் வகித்திருக்கிறவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களாய் இருந்தாலும், அவர்களுக்கு ஏற்ற ஏற்ற சங்கை மரியாதையும் அமைச்சலும் உரியது. இதை வேதாகமம் தெளிவாக விபரித்துச் சொல்லுவதாவது: “உங்கள் எசமானங்களுக்குப் பயபத்தியுடனே கீழ்ப்படிக்கிறங்கள். கல்வர்களுக்கும் சாங்குணம் உள்ளவர்களுக்கும் மாத்திரமல்ல, முரட்டுக்குணம் உள்ளவர்களுக்கும் கீழ்ப்படிக்கிறங்கள்” (1 இராயப். 2; 18). நமக்கு மேற்பட்டோர் இடத்திலே அவரவருடைய முகத்தை அல்ல, சருவேசானுடைய தேவ அதிகாரத்தைக் காண்போமானால் அவர்களை எவ்வளவு மரியாதையோடு கணம்பண் னுவோம்!

அப்பால், நமக்குச் சமமானவர்களிலேயும் சருவேசானுடைய சாயலைக் கண்டுகொள்ள வேணும். நாம் தமக்குக் காட்டவேண்டிய சிகேகத்தை அவர்களுக்குக் காட்டும்படியாக, அவர்களையும் சருவேசான் தமது தீட்டாக நம் அண்டையில் வைத்திருக்கிறோர். “பிறர் உங்களுக்கு எவைகளைச் செய்ய வேணும் என்று விரும்புகிறோர், அவைகளை நீங்களும் அவர்களுக்குச் செய்யுங்கள்” என்றது தான் நியாயப் பிரமாணமும் தீர்க்க தரிசனமுமாம், அதாவது, வேதத்தின் சாரமாம் என்று ஆண்டவர் திருவளம் பற்றி னர் (மத். 7; 12). இந்தப் பிரமாணத்தின்படி, எவருக்கும் தின்மையைச் செய்யாமல் நன்மையையே செய்யப்பிரயாசப்படாக்கடவோம். பிறகுக்கு நன்மை செய்ய எங்கே என்று இருக்கக்கடவோம். நமக்கு நன்மை செப்கிறவர்களுக்கு மாத்திரம் அல்ல, தின்மை செப்கிறவர்களுக்கும் நன்மையையே செய்ய வேணும் என்றது நம்முடைய திவ்விய குருவின் கட்டளை: “உங்கள் சத்துருக்களைச் சிகேபுங்கள். உங்களைச் சபிக்கிறவர்களை ஆசிர்வதி யுங்கள். உங்களைப் பகைக்கிறவர்களுக்கு நன்மை செய்யுங்கள். உங்களை சிக்கிக்கிறவர்களுக்காகவும் உங்களைத் துன்பப்படுத்துகிறவர்களுக்காகவும் செய்ய பண் னுங்கள்” (மத். 5; 44). பிறகுக்கு நாம் செய்யத் தேடுகிற நன்மைகளுக்குள்ளே மேலானது, கல்ல முன்மாதிரிகை என்றதை எப்போதும் மனதில் வைத்துக் கொள்ளக் கடவோம். கல்ல மாதிரிகையினால் உலகம் சீர்ப்படுவது போல தன்மாதிரிகையினால் அது மேலும் மேலும் கெட்டுப் போகிறது. அதி னா. பி. 10

நலேதான் “ இடற்களினால் உலகத்துக்கு ஜயோ கேடு...எந்த மனுஷனால் இடற்கு வருகிறதோ அவனுக்கு ஜயோ கேடு ” என்று தில்லிய மீட்பர் வசனித்தார் (மத. 18; 7). பிறருக்கு நாம் ஒரு போதும் பேசுவால், கிரியையால், தூண்டிதலால், உதவி ஒத்தாசையால் துண்மாதிரிகை கொடுக்கப்படாது. அதோடு துண்மாதிரி கைக்கு உரிபவர்களை விலக்கவும் வேணும்.

இவ்விடத்தில், கிறீஸ்தவர்களே, உங்கள் சிகேகிதர் கூட்டாளி கள் எவ்விதமானவர்கள் என்றதை ஆராய்ந்து பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். எந்த மனுஷனானாலும், ஆரோ ஓர் சிகேகிதன், கூட்டாளி இல்லாமல் கொடுவான் இருப்பது அருணம். கம்மோடு ஒத்தனன் எங்கள் உள்ளவர்களை, கம்முடைய போக்கு வாக்கு உள்ளவர்களை மனுந்துப் பிடித்தவர்களை—ஏன்? பல முறையும், கம்முடைய கண் அலுக்குப் பிடித்தவர்களை—நாம் அடிக்கடி கண்டு, அவர்களோடு அளவாளி, சிகேதம் பிடித்துக் கொள்ளுகிறோம். சிகேகிதமாய், கூட்டாளித் தனமாய்த் திரியும் போது, ஒருவருடைய எண்ணங்கள் போக்குகள் வொக்குகள் ஒருவரிற் பற்றிக் கொள்ளுகிறது. தக்களை அறியாமலே சிகேகிதர்கள் எல்லாக் காரிபங்களை அம் ஒரு மனப்பட்டு விடுகிறார்கள். கம்முடைய சிகேகிதன் கல்லவன் ஆனால், தேவ பத்தி உள்ளவன் ஆனால், சத்திய வேதவிசவாசர்தில் தேர்த்தவன் ஆனால் கம்மிலேயும் இந்தக் குணங்கள் சிறிது சிறிதாகத் தொற்றிக் கொள்ளுகிறது. ஆனால், அவன் கவுடமான செஞ்சு உள்ளவன் ஆனால், உலகப் பற்று நிறைந்தவன் ஆனால், வேதத்துக்கு திருச்சபைக்கு குருமாருக்கு விரோதம் பேசிக் கொண்டு விசவாசத்திலே தத்தவித்து இருக்கிறவன் ஆனால்,—நாமும் கம்மை அறியாமலே இந்தக் தருக்குணங்களுக்கு ஆளாப் விடுகிறோம். அரேக கல்ல கிறீஸ்தவர்கள் பத்தி பற்றுப் போய், புண்ணிப் படக்கைப்பக்கை விட்டு, வேத விசவாசத்திலும் ஸ்டாட்டமாய்க் காணப்படுகிறதற்குக் காரணம் இவ்வகையான கெட்ட தோழங்கம் தான். கம்முடைய கேசத்திலே, விசேஷமாய் கிறீஸ்தவர்கள் கொஞ்சம் போயும் பிற சமயத்தவர்கள் அகேக்காயும் இருக்கிற இடங்களிலே, கிறீஸ்தவர்கள் பிற சமயத்தவர்களோடு அதிக கூட்டாளித்தனம் பண் ஊவதினால் மெல்ல மெல்ல விசவாசத்திலும் சன்மார்க்கத்திலும் பெலன் குன்றிப்போகிறார்கள். பல முறையும், பிற சமயத்தவர்களுடைய தமிழ்ப் படிப்பாலும் வாக்கலங்கரமான பேச்சாலும் மருண்டுபோய், சற்றுச் சற்றுக் குத்தும் கேட்டுக்கு உள்ளாகிறவர்களையும் காணகிறோம். இதினால் அல்லவோ “ உன் பலத்துக்குத் தக்கப்படி உன் அபலானைப் பற்றிச் சாக-

கிரகதயாய் இரு. குனிகளோடும் விவேககளோடுமே உறவாடு. நீதிமான்களோடே உண்டாட்டுச் செய். தேவ பயத்திலேயே மக்கமை பாராட்டு ” என்று வேதாகமம் புத்தி சொல்லுகிறது (எக்கினி. 9; 21, 22). நாம் யாரோடு சிகேக் கொள்ளுகிறோம் என்றதைக் தீர் விசாரித்துக் கொள்ள வேணும். பல முறையும் கம்முடைய சித்திய ஈடுற்றத்தை ஆக்குகிறதும் சிகேதம், அழிக்கிற தும் சிகேதம் என்றதை மறந்து போகப்படாது. ஆனபடியால், கமது ஆக்துமத்துக்கு உட்டஞ்செப்பத் தக்கவர்களோடு சிகேகமாய் இருந்தால், அந்தச் சிகேதத்தை முன் இன் பாராமல் உடனே கை விட்டு விடக் கடவோம். “ பாபிலோனிலிருந்து பூறப் படுங்கள். கல்தெயரை விட்டு ஓடி வாருங்கள் ” (இசை. 48; 20) என்ற வசனம் கம்குச் சொல்லப்பட்டதாக எண்ணிக் கொள்ளக் கடவோம்.

கடைசியாய், கம்குக் கீழ்ப்பாட்டவர்களிலே, ஏழை எளியவர்களிலேயும், ஆண்டவருடைய சாயலை, அவருக்கு மிக அருமையானவர்களைக் கண்டு கொள்ளக்கடவோம். சிறியோருக்கு எப்போதும் தபவும் தாட்சணியும் காணப்பிக்க வேணும். சிறு பிள்ளைகளைச் சம்மனச்கள் போல மதித்து, அவர்களைக் காவல் பண் ஊகிற சம்மனச்த் தோழர்கள் பாலோக பிதாவின் திருமுகத்தை ஓயாமல் தரிசித்துக் கொண்டு இருக்கிறது என்றதை (மத. 18; 10) நினைந்து கொள்ளக் கடவோம். அவர்களை ஆண்டவர் எவ்வளவாக கேசித்தார் என்றதைக் கண்டு கொண்டு, நாமும் அவர்களை கேசித்து, அவர்களுக்குத் தன் மாதிரிகை காட்டித் தடை செப்பாமல், நன்முன்மாதிரி காட்டி ஆண்டவரிடம் போக விடவோமாக (மத. 19; 14). ஏழை எளியவர்கள் யேசுகாத கவாமியுடைய துன்புப்படுகிற அவபவங்கள். அவர்களுக்கு இரங்குவதைப் போல் புண்ணியம் வேறில்லை. ஏழை எளியவர்களுக்கு நாம் எப்போதும் மரியாதை பண்ணி, அதுதாபம்காட்டி, இயன்றஉதவிகளையும் செப்பவேணும். “ உன் பாவங்களைத் தான் தருமத்தினால் போக்கு ; உன் அக்கிரமங்களை வறியவர்களுக்கு இருக்கஞ் செப்புதினால் அழித்து விடு ” என்று வேதவாக்கியப் சொல்லுகிறது (தானி. 4; 24). எளியவர்களுக்குச் செப்பததைத் தமக்குத் தானே செப்பதாக ஆண்டவர் எடுத்துக் கொள்ளுகிறார் என்றது கடைசி நாளில் அவர் வசனிக் கப் போகிற கடுத் தீர்வை வாக்கியங்களினால் விளங்குகிறதே:— “ மிகவும் சிறியவர்களான என் சிகோதார்களில் ஒருவனுக்கு நீங்கள் செப்பததை எனக்கே செப்தீர்கள் என்று மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் ” (மத. 25; 40).

இப்படியே, பாவழியை முற்றுக்க கைவிட்டு கர்த்தராகிய யேசுக் கிறீஸ்துவை ஏற்றுக் கொண்ட நீங்கள், இனி, அவரிலே வேர் கொண்டு, அவரிடத்தில் நிலை ஊன்றி, அவருடைய தேவ மாதிரிகைப்படி கட்டப்பட்டவர்களாய், அவருக்கு ஏற்ற புனித சீவியம் உள்ளவர்களாய் நடக்கத் தொடங்குங்கள். சருவேசரனுடைய ஆராதனையையும் உங்கள் இரட்சனியத்தையுமே உங்கள் சீவியத் தின் ஒரே முக்கியமான அலுவலாக நினைத்து நடந்துகொண்டு வாருங்கள். உங்கள் சென்று போன சீவியத்துக்காகப் பழஞ் சலிப்பு உள்ளவர்களாய், பாவத்தை மரணத்திலும் பார்க்க அதிகமாய்ப் பகைத்து, அதிலே உங்களை மறுபடி விழுத்தக்கூடிய சகலத்துக்கும் பயந்து ஓடி, முன் செய்த துரோகங்களுக்குத் தக்கது சகல புண்ணியங்களையும் தேடிச் செப்புங்கள். உங்கள் மத்தியிலே ஆண்டவருக்குப் பதிலாக இருக்கிற பெரியோருக்கும், சமமானவர்களுக்கும், இளையோருக்கும் உதாரமான சங்கை மரியாதையும் அன்பும் காட்டி, அவர்களிடத்தில் எப்போதும் ஆண்டவரைத் தானே கண்டுகொள்ளுங்கள். “சருவேசரன் தன் தன் அபலாஜைப் பற்றி ஒவ்வொருவருக்கும் கட்டளை கொடுத்திருக்கிறார்” என்ற தேவ வாக்கியத்தை (எக்கிரி. 17; 12) நினைவுக்கர்ந்து கொண்டு, பிறருக்கு என்னத்திலாவது துண்மாதிரிகையாய் இராமல், இயன்ற கண்மையை எல்லாஞ் செப்புங்கள். கெட்ட கூடாளிகளைப் பற்றிக் கவனன்று செலுத்துங்கள். சிறியோர் எனியோர்களுக்குக் கை உதவி மெய் உதவி செய்து, உங்களுடைய புண்ணியச் சம்பத்துக்களைப் பெருக்குங்கள். இப்படியே, நீங்கள் ஸ்ரூணமாக மனம் மாறினவர்களாய், கிறீஸ்து நாதரிலே “புதச்சிருட்டகளாய்” (2 கொரி. 5; 17), பழைய பழக்கங்களை, வாடிக்கைகளை, கூட்டாளித்தனங்களை, மட்டுக்கு மிஞ்சின ஊன் உறக்கங்களை, அவசியமற்ற வேடிக்கை விளோதங்களை, சேட்டை சரசங்களை எல்லாம் சமுற்றி எறிந்துவிட்டவர்களாய், தேவ சேசத்திலும் பரலோக வாழ்விலுமே கண் உள்ளவர்களாய் சீவிக்கத் தொடங்க, அளவில்லாத கருணை நிதியான ஆண்டவரும் உங்களுக்கு மேலும் மேலும் அனுக்கிரகங்களைக் கூட்டி, ஒரு நாள் தமது திருச் சமூகத்திலே உங்களுக்கு மேட்டச் சப்மானந்த வெற்றியின் வாடாத கிரீடத்தையும் சூட்டியருங்கவர்,—ஆமென்.

தமிழ் நாள்

Instruction :
On the Mother of God
being the Mother of Men

காலைப் போதனை :

நம்முடைய இரட்சனிய அலுவலீச் சுலபமாய்ப் பார்த்து
முடிக்கிறதற்கு உதவியாக, நமது புண்ணிய நடக்கைக்குத் துலக்க
மான முன்மாதிரிகைகளாக, சருவேசான் நமக்குத் தம்முடைய அர்ச்
சியசிட்டர்களைத் தந்திருக்கிறார். அவர்களுடைய உதவியை மன்
ஏழ், அவர்களுடைய புண்ணிய மாதிரிகையைப் பின்பற்றி, நாம்
இமேலும் மேலும் பாவத்தை விலக்கிப் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்
கிலே வளரவேண்டியது. சகல அர்ச்சியசிட்டர்களுக்கு உள்ளே
மும் மேலான வல்லமையுள்ள ஒரு அர்ச்சியசிட்டர் உண்டு. சகல
ஞக்கு உள்ளேயும் அதிகமாய்ப் புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்துக்கு
முன் மாதிரிகையான ஒரு சுத்தவாளர் உண்டு. நான் ஆரைக்
குறித்து இப்படிச் சொல்லுகிறேன் என்றது, பரியமான கிறிஸ்த
வர்களே, உங்களுக்கு கன்றுய்த் தெரியும். ஆராதிஷ்ட கண்ணிமரி
யம்மான்தான் இந்த மகா வல்லமையுள்ள சலுகைக்காரி; இந்த
மகா சிரகாசமான முன்மாதிரிகை. கண்ணிமரியம்மாள் சருவே
சுருடைய தாயாராய் இருக்கும் இணையில்லாத பாக்கியத்தைப்
பெற்றபடியால், சகல அர்ச்சியசிட்டர்களுக்கும் இராக்கினி ஆமே.
இந்தப் பாக்கியவதியான தேவமாதா நம்முடைய மாதாவாகவும்
இருக்கிறார். இதனால், அவர் நமது பேரில் குன்றுத் தரிசனையும்
உருக்கமான அன்புங்கொன்று, தம்முடைய திருக்குமாறுக்கும்
மங்கும் இடையில் மத்தியஸ்தியாக நின்று, நமது அவசியங்களில்
ஏல்லாம் நமக்கு உதவி செய்வதற்குத் தடையில்லாத வல்லமை
உள்ளவராய் விளங்குகிறார். இந்தப் பரம மாதாவை நாம் சங்

கித்து மன்றாடி, நம்முடைய பெலவீனம் எவ்வளவுக்கு இடங்கரு மோ அவ்வளவுக்குக் கண்டு பாவிப்போமானால், நமக்கு இம்மை சிலும் மறுமையிலும் கணக்கில்லாத நன்மைகளுக்கு வழியாகும்.

1. தேவமாதாவாகிய அரசு. கன்னிமரியம்மாள் நம்முடைய மாதாவுமாம். அது எப்படியென்றால் அவர் புதிய ஏற்பாட்டிலே பழைய ஏவாளுக்குப் பதிலாய் எமக்குத் தரப்பட்ட புதிய ஏவாள் ஆனபடியாலாம். எம் ஆகித் தாயான பழைய ஏவாள் எமது சுபரவுமான சிலியத்துக்குத் தாம். நாம் ஏவாளின் பிள்ளைகளுட்டி களாய்ப் பிறக்கிறோம். அதுபோல, கன்னிமரியம்மாள் எமது சுபாவத்துக்கு மேலான சிலியத்துக்குத் தாயாராய் இருக்கிறோம். ஏவாள் இல்லாவிட்டால் நாம் கபாவுப் பிறப்பை அடைக்கிறுக்கக் கூடாது. கன்னிமரியம்மாள் இல்லாவிட்டால் நாம் யேசுக்கிற்குத் தாதர் மூலமாய் ஞானப் பிறப்பை அடைக்கிறுக்கக் கூடாது. அவர் கிறீஸ்துநாதரைத் தந்ததினுலேயே நாம் அவரிலே சருவேசுரனுக்குப் பிள்ளைகள் ஆனாலும். இந்த நியாயத்தினுலேதான் அரசு. சின்னப்பர் எங்கள் ஆண்டவரை “அகே சகோதரருக்குள்ளே முதற் பேரூனவர்” என்று போதித்திருக்கிறார் (ரோமா 8; 29). ஞான முஹம்பிலே கிறீஸ்துநாதர் முத்த சகோதரரும், நாம் அவருக்கு இளைய சகோதரருமாய் இருக்கிறோம். இருக்கவே, கன்னிமரியம்மாள் கிறீஸ்துநாதர் வழியிலே எமது மெய்யான தாயார் ஆகிறார். இந்தத் தாப்முறையை அவர், முதன் முதல், தேவசுதன் தமது திருவதுத்தில் மனுஷனுப் அவதரிக்கச் சம்மதங் கொடுத்தபோதே ஏற்றுக்கொண்டார். கிறீஸ்துநாதருக்குத் தாயாராகச் சம்மதித்தபோதே கிறீஸ்துநாதரின் சகோதரர்களுக்குக் கூடாகி விட்டார். பின் ஒருகால், சிறுவையடியிலே நின்று எமது ஞானச் சிலியத்துக்கு ஓர் ஊற்றுக்கும்படி அச் சிலுவையில் நிறைவேறின திருப்பலிக்குச் சம்மதித்துத் தாழும் அதைக் கூட நின்று ஒப்புக் கொடுத்ததினால், அந்த ஞானத் தாப் முறையைச் சமந்துகொள்ள கிறவானார். முத்த சகோதரனின் தாப் இளைய சகோதரருக்குக் கூட என்பதிற் சுந்தேகமுன்டா? ஞானத் தலையாகிய கிறீஸ்து வின் தாயார், அவரது ஞான அங்கங்களாகிய கிறீஸ்தவர்களுக்குக் கூடாக என்பதற்கு மாறுநன்டா?

சருவேசுரனுடைய மாதா மாணிடரின் மாதாவுமாம் என்றால் இந்த மாதா கம்மில் கொண்டிருக்கிற வருணிக்கக்கூடாத அன்பை நான் எப்படி வருணிப்பேன்! உலகத்திலுள்ள தாப்மார் எல்லா ருள்ளும் ஒரு உத்தம தாப் தன் மக்களுக்குக் காட்டும் அன்பை இதற்கு இணையாக எடுத்துச் சொல்லுவோமோ? இல்லை; எமது

பாலோக தாயாரின் அன்புக்கு உலக தாப்மாரின் அன்பு ஒரு போதும் இணை ஆகமாட்டாது. அதற்கு ஒப்புமை சொல்ல வேண்டுமானால், தேவமாதா தம்முடைய “முதற் பேரூன்” திருச்சுதனுக்குக் காட்டின அன்பை மாத்திரம் எடுத்துச் சொல்லலாம். தேவமாதா நம்மில் கொண்டிருக்கிற அன்பு ஒரு வீண் உணர்ச்சி மாத்திரம் அல்ல. அது கிரியைகளால் வெளிப்படுகிற அன்பு; அந்த மாதாவை எமக்காகத் தம்முடைய திருச்சுதனை மத்தியஸ்தியாள் நின்று என்றும் மனுப்பேசச் செப்கிற ஒரு அன்பு. அவர் எங்கள் ஆண்டவர் முன் நிலையில் செப்கிற இந்த மத்தியஸ்தம், அவர் நமக்குத் தாப்முறை என்றதினால் அவருக்கு உண்டாகிற ஒரு சுதந்தரம். இது சருவேசுரனுக்கும் சகல மனுஷருக்கும் இடையில் யெக்கக்கிறீஸ்துநாதர் ஒருவரே ஏக மத்தியஸ்தர் (1 தீமோத. 2; 5) என்ற உண்மைக்கு மாறு அல்ல. ஆண்டவருடைய மத்தியஸ்தம் இன்றியமையாத ஒரு மத்தியஸ்தம்; மற்ற மத்தியஸ்தங்களையெல்லாம் தனக்குள்ளே அடக்கிய ஒரு மத்தியஸ்தம். ஆனால், யேசுகாதகவாகிக்கும் நமக்கும் இடையில் நின்று துணைச் செப்கிறவர்கள் எவரெவர்களே அவர்களெல்லாம் குறைந்த ஒரு கருத்தின்படி ஏற்பட்ட மத்தியஸ்தர்களேயாம். நமக்காக மன்றுகிற சுதந்தவாளர்கள் எல்லாரும் இப்படிப்பட்டவர்கள். ஆனால், தேவமாதா இவர்கள் எல்லாரிலும் விசேஷித்த மத்தியஸ்தி. அவர் தேவ சுதனின் தாப் என்பதியால், அந்த முத்த பிள்ளையிடத்தில் தமது இளைய ஞானப் பிள்ளைகளாகிய நமக்காக மத்தியஸ்தம் பேசச் சகல உரிமையும் உள்ளவர். நாம் அவரிடம் “எங்கள் மத்தியஸ்தமே”, “எங்களுக்காக வேண்டி மன்றுகிற தாயே” என்று பயம் இல்லாமல் போகலாம்.

தேவமாதாவுடைய மத்தியஸ்தம் அவருடைய திருக்குமாற ணேடு அளவில்லாத வல்லமை உள்ளது. இந்த மாதா நமக்காக மனுப்பேசிக் கேட்கிறதை உத்தம புத்திரனுகைய யேசுகாதகவாமி ஒருபோதும் மறுக்கமாட்டார். இதை உங்களுக்கு அத்தாட்சிப் படுத்திக் காட்டவும் வேண்டுமோ? அத்தாட்சி வேண்டுமானால் ஒன்றே போதும். அதுவும் கைம்மெப்பியான அத்தாட்சி. அவதரித்த சருவேசுரனுகைய யேசுகாதார் இப்பூவுக்கத்திலே செய்த புதுமைகளுள் எல்லாம் முதற் புதுமை, தம்முடைய தாயாருடைய முகத்துக்காகச் செய்த புதுமையல்லவா? காலன் என்கிற ஊரிலே ஓர் கல்மியானச் சபை டட்க்கபோது, ஆண்டவரும் சீஷர்களும் அங்கு போயிருந்தார்கள். மாதாவும் அங்கு இருந்தார். சபை டட்டதினவர்கள் மாதாவுடைய ஆட்களாய் இருக்கவேணும். ஊர்

வழக்கத்தின்படி இருந்தானிகளுக்குத் திராட்சைம் பரிமாறிக் கொண்டுவந்தார்கள். காத்திராம் பலர் வந்துவிட்டதினாற்போலும் இரசம் குறைந்தபோய் விட்டது. கவியாணவீட்டுக்காரருடைய மனக்கோட்டாவு எவ்வளவு ஆகியிருக்கும் என்றதை நாம் ஊகித் துக்கொள்ளலாம். மகா இரக்கமும் அனுதாபமும் உள்ள மாதா வடைய மனமும் மெத்தப் பாடுபட்டிருக்கும். அவர், திருக்குமார ஊடைய தேவ வல்லமையை அறிந்தவர், ஆண்டவரை அனுகி: மகனே, கவியாணவீட்டில் இரசம் இல்லாமல்போய்விட்டது என்று ஒரு வார்த்தை மாத்திரம் சொல்லுகிறோர். தாயுடைய மனக் குறிப் பை அறிந்த தேவ மகன் தமது தேவ பாக்கிரமத்தைக் காட்டி : அதைப்பற்றி உமக்கும் எனக்கும் என்ன? எனது நேரமும் இன் ஆம் வரவில்லை என்று தட்டிவிடுகிறோர். ஆனால் மகனுடைய குணம் மாதாவுக்குத் தெரியும். இவர் வேலைகாரரைக் கூப்பிட்டு : என் மகனுர் சொல்லுகிறபடி செப்ய ஆயத்தமாய் இருந்துகொள்ளுங்கள் என்று அறிவித்துவைக்கிறோர். கிறீஸ்தவர்களே, பின்பு நடக்கிற ஆச்சரியத்தைக் கவனமாய் இருந்து பாருங்கள். கவியாணவீட்டுக்காரருடைய முடையைத் தீர்க்கிறது மாதாவடைய அலுவல், மகனுருடைய அலுவலும் அல்ல. மானிட கோலங்களுக்கிணங்கி தாங்கி வந்த சருவேசுங், தமது தேவ ஆலோசனைகளின்படியே புதுமைகள் செப்கிறதற்கு என்று குறித்து வைத்த நேரமும் இன்னும் வரவில்லை. ஆனாலும், மானிடின் தாயான இந்தத் தயாபாமுள்ள மாதா ஒரு மனங்காட்டிப்போட்டதற்காக—கவனித்துக் கொள்ளுங்கள், மாதா புதுமை செப்யச் சொல்லி வெளிப்படையாகக் கேட்டவருமல்ல—அவர் ஒருமனங்காட்டிப்போட்டதற்காக, எனகிறேன், தம்முடைய மாதாவைத் திருப்தியாக்குகிறதற்காக ஆண்டவர் எவரும் ஒருபோதும் கண்டு கேட்டு அறியாத ஒரு மகா புதுமையைச் செப்கிறோர். வேலைகாரரை அழைத்து, கண்றியில்லை கால் கழுவும்படி நிறைத்துவைத்திருந்த ஆறு பெரிய சாடி களையும் கொண்டுவரச் செய்து, அவைகள் அந்தப்படியே முதற்தரமான முந்திரை இரசம் நிறைத்தவைகளாய்ப் போகப்பன்னுகிறோர். இதைக் கண்ட பின்னும் மாதாவடைய மனுப்பேசதல் மகனான் சமுகத்திலே மட்டில்லாத வல்லமை உள்ளது என்றதற்கு அடிசொல்லுகிறவர்கள் இருக்கக்கூடுமோ?

2. தேவமாதா எமது மட்டிற் கொண்டிருக்கிற தாய் முறையைப்பற்றிச் சக்தேகம் இல்லை. அவருக்கு எமது பேரில் இருக்கும் அங்கு ஆதாவும், அவர் எமக்காக அளவில்லா வல்லமையோடு மத்தியங்தியாக நிற்க ஆயத்தமாயிருக்குக் கண்மையும் எவ்

வளவோ ஆஹதல் தருகிற காரியங்கள். ஆனபடியால், நாம் அவருடைய சலுகையை நிறைவாய் அடைந்துகொள்ள வேணும். அதற்கு நாம், முதன்முதல், அவர் எவ்வளவு சங்கைக்குப் பாத்திரமாயிருக்கிறோ அவ்வளவாக அவரைச் சங்கையாகிற முடியுமோ? தேவமாதா என்றால் படைக்கப்பட்ட சகல சிருட்டிகளுக்குள்ளேயும் மகா உங்கதமான, மகா தேவ அலங்காரம் பொருந்திய சிருட்டி. சீவியாகிய தேவன் தங்கிய சீவியமுள்ள திருக்கோவில். அதினால், சகல தேவதூதர்களுக்கும் மேலாக உயர்த்திவைக்கப்பட்ட பாலோக பூலோக அரசி. இவ்வளவு மகிழமைப் பிரதாபம் உள்ள உன்னத தேவ பிடத்தை, வானேர்க்கு அரசியை வணங்கிப் போற்றுவது மானிடாகிய எமக்கு மாத்திரமல்ல சம்மனசுகளுக்கும் கடமையாமே. உலக அரசன் ஒருவன் யாதொரு பட்டம் அளித்துக் கண்பண்ணியிவளை ஊரவர்களும் கண்பண்ணக் கடன் என்றால், சருவேசரன் சகல பட்டங்களுக்கும் மேலான ஒரு பட்டம் அளித்து, சகல மனுஷர் சம்மனசுகளுக்கும் மேலாகக் கண்பண்ணியிருக்கிற தேவதாயாரை நாம் வணங்காதிருப்போமோ? இருந்தால் தேவழூர் குழாதோ? கிறீஸ்தவர்களே, நாம் தேவமாதாவுக்குச் செப்கிற வணக்கத்தின் தண்மையைப்பற்றி விக்வாகிகளாகிய உங்களுக்குப் பிரித்துக் காட்ட வேண்டியதில்லை. அது தேவஆராதனை அல்ல. மேலான ஒரு வணக்கம். தேவனுக்குச் செப்கிற இக்கீணவில்லாத ஆராதனை கமஸ்காரங்களை நாம் படைப்படுந்த எந்தச் சிருட்டிக்காவது செய்யப்படாது; செப்தால், அது விக்கிரக ஆராதனை என்னும் தேவதுரோகமாய்ப் போய்விடும். ஆனால், சிருட்டிக்கப்பட்டவர்களுக்குச் செப்புத் தக்க வணக்கங்களுள்ளூல்லாம், சிருட்டிகளுள் அதிசங்கத சிருட்டியாய், எவர்க்குங் கிட்டாத மகிழமைச் சிலாக்கியங்கள் உள்ளவராய் வைக்கப்பட்டிருக்கிற தேவமாதாவுக்கு மேலான வணக்கம் செலுத்துகிறோம். எமக்கு அவர் ஒரு தேவதை அல்ல. தேவன் ஒருவரே உண்டு. தேவதை வணக்கம் அகிப விக்கிரக ஆராதனை சத்திவேதத்தில் இல்லை. அவர் கமக்கு அன்புள்ள மாதா; தேவனின் மாதா. அதினால், நாம் அவரை எம்முடைய முழு இருபத்தோடும் முழுச் சவியோடும் வணங்கிப் புகழுவேணும். அவருடைய சகல திருநாட்களையும் ஆன முழுச் சிறப்புகளோடும் கொண்டாடவேணும். அவருடைய மகிழமைகளை நாவாலும் பாவாலும் எடுத்து ஒத வேணும். அவரைப் பிறநூம் அறியும் படி வாயாலும், நமது ஏழுத்துக்கள், நாம் பாப்பும் புத்தகங்கள் முத-

வியவைகளாலும் பிரயாசப்படவேணும். அவரை ஜையேயோ அறியாமல் இகழுதெப்பதையொடை அடக்கி அறிவுச்சுடர் கொளுத்தவேண்டும். பின்னொக்கஞ்சுத் தங்கள் தானையப்பற்றி எவ்வளவு ரோசம் உண்டோ அவ்வளவாக, அதிலும் மேலாக, நம்முடைய தாயாராகிய தேவதாயாரைப்பற்றி நமக்கு ரோசம் இருக்கவேணும்.

இவ்விதமாப் காம் அவரைச் சங்கிப்பதிலே ரோசம் உள்ளவர்களாய் இருந்தால், அவரை எம்மால் ஆன அனு பலனுள்ள விதமாப், அதாவது அவர் எமது விண்ணப்பங்களைக் கேட்டுத் தந்தருளத்தக்க மாதிரியாப் மன்றுடையுங் தூண்டப்படுவோம். மன்றுடும் போது, இரண்டு விதத்திலே மிதக் தப்பிப் போகாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேணும். அதாவது மாதாவுடைய மன்றுட்ட உதவியிலே குருட்டு நம்பிக்கையும் ஆகாது; அவகம்பிக்கையும் ஆகாது. சில தடவைகளில் காம் கேட்கிற மன்றுட்டுகள் சருவேசரனுக்குத் துரோகமானவைகளாயிருக்கும். அதெப்படியென்றால்: காம் சந்தேநும் மனக்கிருந்பாமல் இருந்துகொண்டு, சருவேசரன் நமக்குத் தண்டனையையே ஆயத்தம்பன்னிவைத்திருக்கச் செய்துகொண்டு, மாதா நம்மை இரட்சிக்கவேணும் என்று கேட்கிறேம்; நமக்குப் பல பல உதவிகளைச் செய்யவேணும் என்று மன்றுடுகிறேம். தேவ கற்பனைகளை அனுசரிப்பதற்கு மகா “விகவாசியாயிருக்கிற கன்னிகை” யாகிய தேவதாப், இப்படி காம் தேவ கற்பனையை மீறி ஈட்டுக்கொண்டிருக்க உதவி செய்வாரோ? சில தடவையிலே நமது மன்றுட்டுகள் தேவதாயாருக்குத் துரோகமானவைகளாய் இருக்கும். அவருக்கு காம் ஏற்ற பின்னொளாய் இருக்கக் கொஞ்சமும் கவனியாமல், அவருடைய முகத்திலே கரி பூசவது போல அசுத்த தரக் கிரியைகளிலே புரண்டுகொண்டு அவரை மன்றுடினால், “மகா பரிசுத்த மாதா” யாகிய அவர் நமக்கு முகங் கொடுக்க மாட்டாமல் வெறுப்பு அடைக்குத்தபோவார் ஒழிய, நமது மன்றுட்டைக் கேட்பார் அல்ல. கடைசியில் நமது மன்றுட்டுகள் சில தடவை நமக்கே மாருனவைகளாயிருக்கும். காம் நமது நிதி திம கேட்டுக்குக் காரணமான உலக செல்வம், மகிழை முதலிய வைகளையும் சிலதடவை கேட்டுப்போடுகிறேம். இவ்வித மதிமோசமான காரியங்களை “மகா புத்தியுடைத்தான கன்னிகை” யான தாயார் ஒருபோதும் நமக்குத் தாமாட்டார்.

காம் இப்படியே மாதாவிலே குருட்டு நம்பிக்கை வைத்துக் கேட்க்கூடாத விதமாப்க் கேட்டு, கேட்கத் தகாத காரியங்களைக் கேட்டு அவர் நமக்குத் தாம்முறை கொண்டிருக்கிற சிலாக்கியத் தைப் பழுதாக்கிப்போடாமல் இருப்பதோடு, அவருடைய மன்றுட-

டிலே அவகம்பிக்கையும் கொள்ளாமற் கவனமாயிருக்க வேணும். காம் தக்கவிதமாப்ப பன் னுகிற மன்றுட்டை மாதா எப்போதும் கேட்டுத் தந்தருநுவார். “கேளுங்கள் கொடுக்கப்படும்” என்று தம்முடைய திருச்சுதன் சொல்லிய தேவ வாக்கை மாதாவும் தமக்குத் தக்கபடி தம்முடைய வாக்காக்கி: மக்களே நீங்கள் தாயாகிய என்னிடம் கேளுங்கள். அது என்னுடைய திருக்குமாறானால் கொடுக்கப்படும் என்று சொல்லுகிறவர் போலிருக்கிறார். ஆனால், தேவ திருச்சுதனை காம் மன்றுடும்போது சில தடவைகளில் அவர் நமது விகவாசத்தையும் தாழ்மையையும் விடாப்பிடியையும் பரிசோதிப்பதற்காகவும், நமது பெறுபேறுகளை அதிகப்படுத்துவதற்காகவும் கேட்பதையெல்லாம் உடனே தந்தருளிவிடாமல் தாமதம்பண்ணுவதோல், தேவதாயும் நமது மன்றுட்டை உடனே தந்துவிடாமல் தாமதம்பண்ணக்கடும். அவ்வேலைகளில், காம் அவருக்கும் கூடுதலாக அவருடைய பாதத்தை விட்டு அகன்றுவிடப்படாது. எப்போதும் நிறைந்த நம்பிக்கையோடு கேட்டுக்கொண்டேயிருக்க, தாயார், காம் நியாயமாய்க் கேட்பதையெல்லாம், நிச்சயமாப்பத் தந்தருநுவார்.

இன்னும், மாதாவைச் சீக்கிரமாக நமக்கு உதவிசெய்யப்பண்ணுவதற்கு ஒரு உத்தமமான வழி உண்டு. அது நமது பெலவீன மானது நமக்கு எவ்வளவில் இடந்தருமோ அவ்வளவில் அவரைப் பின்பற்றுவதேயாம். அவரைப் பின்பற்றுவதே அவருக்கு உத்தமமான புகழ்ச்சி; நமக்கு உதவிசெய்ய அவர் தீவிரிக்கப்பண்ணுவதற்குத் தவறுத் தொய்யம். காம் அவரைப் பின்பற்றவேண்டும். ஆனால், அவருடைய ஒப்பு உயர்வு இல்லாத சிலாக்கியங்களிலே, நினைக்கக் கருதக் கூடாத பட்டங்களிலே, நமக்கும் அவருக்கும் அளவில்லாத தூரம். இவைகளுக்காக காம் அவரைப் புகழ்ந்து, அவருக்குச் சோபனங்க் கூறி, சருவேசரனைத் தோத்திரிக்கலாமே ஒழிய, இவைகளிலே காம் அவரைப் பின்பற்றுகிறதென்றது இல்லை. ஆனால், காம் அவரை அவருடைய பரிசுத்ததனத்திலே, அந்தப் பரிசுத்ததனத்தின் நிறைவிலே, அந்தப் பரிசுத்ததனத்தின் கடைசி பரிசுந்தமான நிலைமையிலே பின்பற்றலாம்; பின்பற்றவும் வேணும். அவருடைய பரிசுத்தனமென்றால் சகல சுத்தவாளர்களுடைய பரிசுத்ததனத்துக்கும் மேற்பட்டது அல்லவோ? அதை காம் கண்டுபாவிப்பது எப்படி? அப்படியானால், சருவேசரன் அளவில்லாப் பரிசுத்தாயிருக்க காம் தம்மைக் கண்டு பாவிக்கவேணும் என்றாலே. “உங்கள் பிதா சாங்கோபாங்க பரிசுத்தாயிருக்கிறதுபோல நீங்களும் பரிசுத்தாயிருக்கள்” (மத. 5; 48) என-

நது வேதவாக்கியம் அல்லவோ? ஆமாம். நம்மால் இயன்றளவு நாம் மாதாவின் பரிசுத்தனத்தைக் கண்டுபாவிக்கவே வேணும். அவர் சகல அந்தஸ்திலும் உள்ளவர்களுக்கு உத்தம முன்மாதிரி கை. அர்சு. அம்ப்ரேஸ் வசனித்த பிரகாரம் “மரியம்மாள் தன் னுடைய ஒரு சிவியமானது சகலருக்கும் மேல்வரி ஆகும்படி விளங்குகிறூர்”. அவருடைய நடக்கையிலிருந்து நாம் சருவேசரனுக்குச் சகலத்திலும் பிரமாணிக்கமாயும், நம் அயலார் மட்டில் நீதியும் பிராகிஞேகமும் உள்ளவர்களாயும், நமது மட்டில் உலகப்பற்று இல்லாமல் நம்மைக் கட்டுமெட்டாய் நடப்பிப்பவர்களாயும் இருக்கக் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம். இனைஞர்கள், பாவச் சமயங்களை விட்டோடித் தங்கள் இருதபங்களைத் தூப்பையாய்க் காக்கக் கற்றுக்கொள்ளலாம். வயோதிகர்கள், தங்கள் குடும்பங்களையும் கீழ்ப்பட்டோரையும் செவ்வையாப் நடத்தித் தேவபயத்தில் ஒழுகப்பட்டத்துக்கொள்ளலாம். நாம் துண்ப துரித விபாகுலப்படுகிற நேரங்களிலும் அவர் நமக்கு முன்மாதிரிகை. நமது மனங் களிகர்க்கிற குக்கிற வேளோகளிலும் முன்மாதிரிகை. ஆனந்த சந்தோஷக் தேந்குகிற கொண்டாட்டங்களிலும் முன்மாதிரிகை. நமது சிவியத்தின் எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலுமே தேவமாதா எமக்கு நல்ல வழிகாட்டியாக எதிர்ப்படுகிறூர். மாதாவுடைய பரிசுத்தத்தின் நிறைவிலேயும் நாம் அவரைப் பின்பற்ற வேணும். அது எப்படி? ஆ பிரியமானவர்களே, நாம் புண்ணிய வழியிலே பெலவினமாய்த் தடக்கி விழுகிற பாலர்கள். மாதாவுடைய புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தைக் கண்டு நமது குறைகளைத் தெரிந்துகொண்டு, இயன்ற அளவிலேயாவது அவரை அனுக நம்மைத் தூண்டிக்கொள்ளுவதுதான் அவருடைய பூரணபுண்ணிய நிலைய நாம் கண்டு பாவிக்கிறதற்கு வழி. அவருடைய செபா தபங்கள் எவ்வளவு பத்தி வேகம் உள்ளவைகள்! நமது செபங்களோ எவ்வளவு பார்க்கும் வெதுவெதுப்பும் நிறைத்தவைகள்! அவருடைய தேவசிகேகம் எவ்வளவு மீசுரமானது! நமது தேவசிகேகத்துக்குச் சிகேகம் என்ற பெபர்தானும் செல்லுமா? அவருடைய பிரசு சிகேகம் எவ்வளவு உண்மையான, தயாபா இருக்கமுள்ள பிராகிஞேகம்! நாமோ நம்மையே சிகேகத்து நமக்குள்ளே ஒடுங்கிக் கிடக்கிறோம். இந்த மகா வித்தியாசத்தைக் கண்டு, சலித்து, இனியாவது நாம் தேவமாதாவின் உண்ணத முன்மாதிரிகையைக் கண்முன்பாக வைத்துக்கொண்டு, அவரை அதிகம் அதிகம் மூடுகி மூடுகி நடக்க, அவருக்கு ஏற்ற பின்னோக்களாக, தாயைப் போன்ற பின்னோக்களாக வரக்கூடவோம். அதுவும் ஒரு நாள் இரு நாள் அல்ல, அவரை நாம் அவ

ருடைய பரிசுத்தனத்தின் கடைசி பரியந்தமான நிலையைவே யும் கண்டுபாவிக்க வேணும். மாதாவும் தமது சிவியத்தின் முதல் கூணம் தொடங்கி தமது பாக்கியமான மரணம் வரையும் நாள் ஒருவண்ணம் பொழுது ஒருமேனியாய்த் தேவசிகேகத்தில் வளர்க்கு வக்கு, அன்னின் நிறைவினாலே மரித்து, அன்புமயமான தம்முடைய சுதன் பாதத்தை அடையப் போனாரே. நாமோ, நன்றாய்த் தொடங்கியும் பலமுறையும் தீராய் முடித்துப்போடுகிறோம். ஏனை னிலை, நாம் மாதாவைக் கண்டுபாவித்து மாதாவுக்கு ஏற்ற பின்னோக்கார்யம் நடக்கப் பிரயாசப்படுவதில்லை. அவரை வணங்க, அவரைப் பிரார்த்திக்க, நமக்கு மகா பிரியம். அவரைப் பின்பற்றவோ பிரிய மில்லை. ஆனால், பின்பற்றுவதிலேதான் எல்லா நன்மையும் அடங்கியிருக்கிறது. அவரை அவருடைய மகிழமைக்குத் தக்கபடி சங்கிப் பதைப்படுவதோ, அவரை உத்தம விதமாய் மன்றுடி, விசேஷமாய் அவரை நம்மால் இயன்ற அளவு பின்பற்ற வருந்துவதற்கு இன்றைக்கே தொடங்கிக்கொள்ளக் கடவோம்.

ஆனால், பிரியமான கிறீன்தவர்களே, நாம் தேவமாதாவுடைய சொந்த மக்கள். அபாத்திரமானவர்களென்றாலும் அவரோடு கூட நின்றுகொள்ளுகிற மக்கள். நம்மைச் சூழ்நிதிருக்கிற ஆபிரமாயிரம் பிரசமயிகளோ அவருடைய தாய்க்குரிய அன்பை உணராமலும், அவருடைய சேச சுதனின் ஈடுபோக்குறிச்சு நமத்தை அறியாமலும் அஞ்ஞான இருளிலே கிடக்கிறார்களே. நம்முடைய அறாய்த் தேசமோ இன்றைக்கும் “அந்தகாரத்திலும் மரண நிழலிலும்” தங்குகிறதே. எங்கள் ஆண்டவர் மனுக்குலத்துக்காக மரித்து இப்போது இரண்டாயிர வருஷம் சென்றிருந்தும் இன்றைக்கும் நம்முடைய செல்வ நாடு அஞ்ஞானத்தில் அமிழ்நிதிபிரிக்கிறதே. இரட்சகரின் தாயே, மாணிடரின் மாதாவே, ஆராதிஷ்ட அமலோற்பவ அற்புத சேசக் கண்ணிகைபே, எங்களுடைய தேசத் தின் மேற் கருணையாகக் கண்ணேக்கிப் பாரும். இங்கே ஆபிரக்கணக்கானேர் பதினூறிருக்கணக்கானேர் உமக்கு அன்னியாய் இருக்கிறது மாணிடரின் மாதா என்ற உமது திவ்வியமான அருமைப் பட்டத்துக்கு ஒரு பெருங் குறைச்சல் அல்லவோ? தாயே, எங்கள் நாடு சிக்கிமாய் மனக்கிரும்ப மன்றுடியருளும்.—ஆமென்.

HOMILY
On Preparation for Holy Communion

—————
மாலை விரித்துரை:

தேய்வீக விருந்துக்கு ஆயத்தம்

“Venite ad me omnes qui laboratis et onerati estis et ego reficiam nos”—Matth. XI; 28.

“வருத்தப்பட்டுப் பாரஞ் சமக்கிறவர்களே, நீங்கள் அனைவரும் நம் மிடத்தில் வாருங்கள்; நாம் உங்களுக்கு ஆறுதல் தருவோம்” (மத். 11; 28).

ஏவ்வாவு மனங் குரிரச் செப்கிற,—தேனிலும் அதிக மதுர மாய் இருக்கிற—ஒரு வாக்கியம் இது! கடைசி நாளிலே “என் பிதாவினால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்களே உங்களுக்கு என்று ஆதி முதற் கொண்டு ஆயத்தம்பண்ணி இருக்கிற இராச்சியத்தைச் சுதந் தரித்துக் கொள்ள வாருங்கோ” என்று தம்முடைய தெரித்து கொள்ளப்பட்டவர்களுக்குத் திருவுளம்பற்றப் போகிற அவர்தாமே, இப்போது, பிரியமான கிழிஸ்தவர்களே, உங்கள் ஒவ்வொருவரையும், இதோ சற்றிசாதக்கட்டிலே இருந்துகொண்டு, அன்புவழிகிற கண்களால் கோக்கி: “வருத்தப்பட்டுப் பாரஞ் சமக்கிறவர்களே, நீங்கள் அனைவரும் நம்மிடத்தில் வாருங்கள்” என்று கூப்பிடுகிறார்.

1. வருத்தப்பட்டுப் பாரஞ் சமக்கிறவர்கள் ஆர்? மனுமக்களாகிய நாம் எல்லாருங் தானே. நம்முடைய ஆத்துமக் கவலைகள் ஏவ்வாவு! சர்வக் கவலைகள் ஏவ்வாவு! எத்தனை பாவச் சோதனைகள் நம்மை அலைத்து உலைத்துக் கொண்டு இருக்கிறது! நமது புத்தி ஏவ்வாவு குருட்டாட்டம் உள்ளது! சித்தம் ஏவ்வாவு பெலவீ னம் உள்ளது! மனம் அதோ இதோ என்று ஏவ்வாவாகத் தத்தெளித்து அங்கலாய்த்துக் கொண்டு இருக்கிறது! நமது பழைய பாவங்களின் பாரம் ஏவ்வாவு ஒரு பள்ளுவள்ள சமையாய்க் கிடக்கிறது! பொறுக்கப்பட்ட பாவங்களைப் பற்றியும் பயம் இல்லாமல் இருக்கப்படாது என்று வேத வாக்கியம் சொல்லுகிறதே (எக்கோ. 5; 5), நமக்கு என்ன தீர்க்கீட்கிடக்குமோ, இனிப்பாவ வழியை விட்டுத் தவன் செப்பியக் காலங் தரப்படுமோ, புண்ணிய வழியில் திடமன்தோடு நடப்பதற்கு வேண்டிய தனிவு வருமோ

என்று எவ்வாவாகப் பதக்ளிக்கிறோம்! நம்மை ஓயாமற் பாவத் துக்கு ஏவிக் கொண்டு இருக்கிற சரீரமானது நமக்கு எவ்வாவு பெருஞ் செம்ம? நம்மை எப்போதும் மாமிசத்தின் அடிமைத் தனத்துக்குச் சிறையாகக்கி கொண்டு வருகிற இந்த “மண சரி ரத்தில் நின்று யார் என்னை விடுதலையாக்குவார்” என்று, பலமுறையும், நாம் அரசு. சின்னப்ப்ரோடு (போம. 7; 24) கூச்சிலை வேண்டி வருகிறது அல்லவா? அல்லாமலும் “ஆத்துமத்துக்குப் பெருஞ் செமையாய் இருக்கிற” (நானு. 9; 15) இந்தச் சரீரத்தை லே எத்தனை நோய்கள் பினிகள்! இந்தச் சரீரத்தை வளர்த்துக் கொள்ளுவதற்கு எவ்வாவு பாடுபட வேண்டி இருக்கிறது! எத்தனை முறை பசி பட்டினியால், பிழைப்பில்லாமையினால் வாடுகி றோம்! உலகம் சமக்கு எவ்வாவு கொடுமை உள்ள ஒரு அயலாகத் தோற்றுகிறது! யாரைப் பார்த்தாலும் சமக்குக் கேடு சூழ என்றே உருவெடுத்து இருக்கிறது போலக் காணப்படுகிறார்களே! நாம் தப்பிப் பிழைப்பது சாஸாயின் வாய்ப்பட்ட தேரை பிழைப்பதிலும் அருமை போலக் காணப்படுகிறதே! இப்படியே, ஒவ்வொருக்கும் அவரவருக்குப் பொருந்திய துண்பங்கள் துயரங்கள், கேடுகள் பாடுகள், முறைப்பாடுகள் உண்டு. எல்லாரையும் நம இரட்சகராகிய ஆண்டவர், சருவ வல்லமை உள்ள கடவுளாகிய யேசுநாதர்—நீங்கள் அனைவரும் நம்மிடத்தில் வாருங்கள் என்று ஆதாவோடு அழைக்கிறார்.

2. நாம் படைத்த சகல கோடாதி கோடி படைப்புக்களுக்கும் அளவில்லாத தேவ இரக்கங் காண்பிக்கிற அதிசய அன்புள்ள கடவுளாகிய நம் ஆண்டவர், நம்மை ஏன் அழைக்கிறார்? நம்மைக் கண்டித்துப் பயமுறுத்தவே? நம்முடைய நன்றிகேடு களுக்குத் தக்க தண்டனையைத் தரவோ? இல்லை, இல்லை, இல்லை. நம்முடைய துண்ப துயரங்களைப் போக்கி நம்மைத் தெற்றிவிட. “நாம் உங்களுக்கு ஆறுதல் தருவோம்!” ஏன்முச் சிருட்டிகளாகிய நாம் பாடுபடக் காணப்பது அவருக்கு மனவருத்தம். முன் ஒரு நாள், ஆண்டவர் உலகத்திலே சஞ்சரித்த போது, தமது பிரசங்கத்தைக் கேட்கவந்தவர்கள் பசித்திருக்கிறதைக் கண்டு: “இந்தச் சனங்களுக்காகப் பரித்திக்கிறோம்; இவர்களைப் பட்டினியாய் அனுப்பினிட மூக்கு மனது இல்லை” என்று திருவுளம்பற்றி, ஐந்து அப்பத்தைக் கொண்டு ஜபாயிரம் பேரூப் புதுமையாய்ப் பசியாற்றி அனுப்பினாரோ (மத். 16; 9). இந்தத் தேவ இரக்கத்தினால் அல்லவோ ஆண்டவர், கொண்டிகள், சப்பாணிகள், குருடர், செவிடர், ஊழைகளை மூதேயா நாட்டிலும் அதின் சற்றுப்புறங்களிலும் ஆயி

ரக்கணக்காகச் சுகப்படுத்தினார். நாயீம் பட்டனத்து விதவை, தன் ஒரே குமாரன் செத்துப் போக, துயரம் பொருமல் அழுது கொண்டு இருக்கிறதை அவ் வழியாய்ப் பேரென கர்த்தர் கண்டு, மனது உருகி, அழுதே என்று சொல்லி, பிரேதத்தைப் பாடை யைச் சமக்கு கொண்டு போனவர்களை நிற்கச் சொல்லி: வாலிப்பேன் எழுந்திரு என்று திருவுளம் பற்றிச் சுவத்துக்கு உயிர் கொடுத்து விபாகுல சமுத்திரத்தில் அமிழ்க்கி இருந்த தாயை மகிழ்ச் செய்தாரே (ஹக். 7; 11-15). முன்று நாள் செத்துக் கிடக்க லாசறு வை நாலாம் நாள் உயிரோடு எழுப்பப் போனபோது லாசறுவின் சேகாதரியும் மற்றேரும் அழு, ஆண்டவர் தாழும் “ உள்ளத்திற் துடித்துக் கலங்கி ” அழுதாரே (அருளப். 11; 33-35). நமக் காகத் தரித்துக்கொண்ட மனுஷ சரீரத்திலே இவ்வளவு இளகிய நெஞ்சு உள்ளவராய் இருக்கிற நம்முடைய கடவுள், அற்பு புழுக் களாகப் பம்மையும் ஒரு பொருட்டாக மதித்து நமக்கு ஆற்றல் து அழைக்கிறார்.

3. இனி, பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, கர்த்தர் நமக்குத் தரு வோம் என்கிற ஆறுதல் எப்படிப்பட்டது என்று திபானித்துப் பாருங்கள். மனுக்குலத்தைப் பிசாகின் அடிமைத்தனத்தில் இருந்து மீட்டு இருட்சிக்க அவர் மனுஷனும் வந்ததுக்கு மேல் நமக்கு ஆறுதல் உண்டோ? அவர் நம்முடைய கடவுளாய் இருக்க, இனி நமக்குப் பயம் என்ன? சஞ்சலம் என்ன? தத்தனிப்பு என்ன? அவர் அல்லவோ நம்மைத் தமது உயிரிலும் அருமையாக கேசித்த சிகேகிதர்? அவர் அல்லவோ நமக்கு மெய் அறி வைத் தருகிற தேவ குரு? அவர் அல்லவோ நமது சீவியம் என்கிற கப்பலானது தன் துண்பு துயரங்களில் போய் அடைகிற சேமமான துறை? அவர் அல்லவோ பானிகளாகிய நாம் போய் ஒதுங்குகிற அடைக்கலம்? அவர் அல்லவோ ஆத்தும நோய்கள் சகலத் தையும் ஒட்டுகிற ஞான வைத்தியர்? அவர் அல்லவோ நம்முடைய தாயும் தகப்பனும் ஞானப் பத்தாவும் சகல சம்பத்தும்? அவர் அல்லவோ நம்முடைய உயிருக்கு உயிரான அற்புதகடவுள்? மெய்தான், ஆண்டவர் மனுஷனும் அவதரித்து வந்து நம்முடைய பாவங்களைப் போக்கி நம்மைச் சகல பொல்லாப்புக்களிலும் இருந்து காக்கிறவராய், நம்மில் எப்போதும் அன்பு உள்ளவராய் இருக்கிற துக்கு மேல் வேறு ஒரு ஆறுதலைத் தேட, வேறு ஒரு ஆறுதலைக் கேட்க, நன்றிகெட்ட பஞ்சகூளாய் இருக்கிற நமக்கு நாக்கு உண்டோ? துணிவு உண்டோ? உரித்து உண்டோ? ஒருபோதும் இல்லையே. ஆனாலும் பிரியமானவர்களே, இதை என்னென்று

எடுத்துச் சொல்லுவேன்? எங்கே துவங்கி எங்கே முடிப்பேன்? மனுஷனும் மண்ணின் மேல் வந்த கடவுள், மனுஷர் எவ்வாவது எப்போதாவது கருத நினைக்கக் கூடாத ஒரு விதத்திலே—அதி சபமான, ஆச்சரியமான, வான் அருபிகளும் பார்த்துத் திகைத் துப்ப போய் தீர்க்க தக்க தன்மையான விதத்திலே—நமக்கு ஆறுதல் தரச் சித்தமானார். இந்தப் புதுமையை அர்ச். அருளப்பர் வேறு வகையாய் விரித்து எழுதமாட்டாமல்: யேசுகாதர் “ இவ்வலகத்தில் இருந்த தப்முடையவர்களை கேசித்திருக்கபடியே முடிவுபரியந்தம் அவர்களை கேசித்தார் ” என்கிறார் (அருளப். 13; 1). முடிவு பரியந்தம்! இனி, அப்பால் அந்த சேசத்துக்கு இடம் இல்லை. சருவேசரன் அளவில்லாத வல்லமை உள்ளவராய் இருந்தும், இதற்குமேல் இனி இவ்வலகத்திலே மனுஷனுக்கு ஒன்றும் செய்ய முடியாது. சருவேசரன் மட்டுத்திட்டம் இல்லாத செல்வபொக்கிஷங்களை எல்லாம் தம்மிடத்தில் கொண்டிருந்தும், இதற்கு மேல் ஒன்றை இவ்வலகத்திலே மனுஷனுக்குக் கொடுக்கமுடியாது. அந்த அளவில்லாத வல்லமையின் செயல் தான் என்ன? இனி மேல் இல்லை என்ற தேவ செல்வ சம்பத்தின் கொடைதான் என்ன? நான் அதை எழுத்துச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஆண்டவர் திவ்விய சற்பிரசாதத்திலே நம்முடைய ஞானப் போசனமாய் வருகிற புதுமை தானே. ஆர் இதை நம்புவார்? ஆண்டவர் தம் முடைய திருச் சரீரத்தையும் திரு இரத்தத்தையும் தானே மனுமக்களுக்குப் போசன பானமாகக் கொடுக்க வேணும் என்று தமக்கு இருந்த தேவ தயவுள்ள சித்தத்தை யூத சனங்களுக்கும் சீஷர்களுக்கும் முதன் முதல் அறிவித்த நாளிலே, அந்தச் சனங்கள் எல்லாம் கொந்தளித்து: இது என்ன பித்தலாட்டம்? இப்படியும் இவர் தன்னை காம் தின்னக் கொடுக்கலாமோ? என்று மறுத்துப் பேசினார்களே. அவருடைய சீஷர்கள் கூட முறைறுத்து இது என்ன உபதேசம்? யார் இதைக் கேட்பார்? என்று சொல்லிக் கொண்டு அவர்களில் அநேகர் ஆண்டவரை விட்டுப் பிரிந்து போய் விட்டார்களே. அப்போது ஆண்டவர் அப்போஸ்தலர்களைப் பார்த்து: நீங்களும் போகிறீர்களோ? என்று கேட்ட விடத்திலே, திருச்சபைக்கு அத்திவாரக் கல்லாக நியமிக்கப்படப் போகிற சம் பேதுருவானவர் அவரைத் தெண்டனிட்டு வணங்கி: ஆண்டவரே, நாங்கள் வேறு ஆர் இடத்தில் போவோம்? தேவரீர் தானே சித்திய சீவியத்துக்கு உரிய வார்த்தைகளைத் திருவுளம் பற்றுகிறவர் என்று சொல்லி அவர் செய்யப் போகிற மகா புதுமையை விசுவகித்தாரே. இந்தச் சம்பவம் நடந்த ஒரு வருஷத்துக் கா. பி. 11

குப்பிறகு, தாம்பாடுபூதிரதற்கு முந்திய நாளாகிய பெரிய வியாழக்குமிழமை இரவு, நம்முடைய அன்பான கர்த்தர் தாம்வாக்குப் பண்ணியபடியே தம்மைத் தாமே திவ்விய சுற்பிரசாதத்தில் நமது ஆத்தும போசனமாகத் தந்தருளினார். “சம்மனிசுக்ஞடைய அப்பத்தை மனுஷன் சாப்பிட்டான்” (77-ம் சங்; 25). வாலிபப் பலத்தை உண்டாக்குற கோதுமையையும் கன்னியை விளைவிக்கும் முந்திரிகை இரசத்தையும் புசித்துப் பானம் பண்ணினை (சக்கரி. 9; 17).

4. திவ்விய சுற்பிரசாதத்திலே, யேசுநாதர் நம்மைத் தம்மிடம் அழைக்கிறது மாத்திரம் அல்ல; தமது அருகில் விடுகிறது மாத்திரம் அல்ல;—தாம் தாமே நமக்குள்ளே வந்து, நமக்குள்ளே செறிக்கிறது, நம்மைத் தேற்றியருளுகிறார். “நாம் உங்களுக்கு ஆறுதல் தருவோம்” என்றதை இதிலும் அதிக உதாரமான மாதிரியாய், அற்புதமான மாதிரியாய்—நிறைவேற்றக் கூடுமோ? நமக்கு வெளியே நின்று ஆறுதலான வார்த்தைகள் சொல்லி அல்ல, ஆனால், நமக்குள்ளே தானே எழுந்தருளி, நமது ஆத்துமத்தோடே குழந்து, அளவளாவி, நம்முடைய மனதைத் தம்முடைய மனதினுற் துலக்கி, நம்முடைய சித்தத்தை தம்முடைய சித்தத்தினுற் தாங்கி நடப்பீப்பதைப் போலும் ஒற்றுமை உண்டோ? அன்பு உண்டோ? ஆறுதல் உண்டோ? முன் ஒரு காலம் பழைய ஏற்பாட்டின் நாடகளிலே, சலோமோன் இராசா கட்டின தேவ ஆலயத்தைப் பிரதிட்டை பண்ணின தினத்திலே, சருவேசுரன் தமது தபவைக் காட்டும்படியாக ஒரு பிரகாசமான முகிலானது அவ்வாலபத்தின் மூலத்தானத்தை மூடிக்கொண்டிருக்கச் செப்தாராம். அதைச் சலோமோன் கண்டு அதிசயித்து: “ஜேயோ சருவேசுரா, தேவரீர் இந்தப் பூலோகத்தில் மனுஷர் மத்தியிலே வசிக்க வருவீர் என்று யார் நம்பி இருப்பார்! வானங்களும் வானுதி வானங்களும் தேவரீரை அடக்கமாட்டாதபோது, அடியேன் கட்டின ஆலயம் அடக்குமோ” என்று கூவினாராம் (3-ம். இராசாக். 8; 27). இக்காலம், சருவேசுரனுடைய பிரசன்னத்துக்கு அடையாளமான ஒரு முகில் அல்ல, மனுஷனும் அவதரித்த சருவேசுரன் தாமே தமது ஆத்தும சர்வங்களோடு, தேவகபாவத்தோடு—நமது கோவிலில் அல்ல, வீட்டில் அல்ல—நமக்குள்ளே தானே வந்து வீற்றிருக்க ஆச்சரியத்தைக் கண்டு நாம் எவ்வளவு அதிகமாய் ஆனாதக் கூச்சவிட வேணும்!

சுற்பிரசாதத்தின் வறியாய் எழுந்தருளி நமக்குள்ளே வருகிற வர் ஆர்? இசையாஸ் தீர்க்கதரிசி பரவசமாகி, ஆண்டவர் ஒரு மகத்

துவமான உயர்ந்த சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கக் கண்டார். அவருடைய வஸ்திரத் தொங்கலால் தேவாலயம் நிறைந்திருந்தது. சிங்காசனத்தின் மேலே பத்திச்சவாலகர்கள் என்கிற சம்மனச்கள் நின்றது. ஒவ்வொன்றுக்கும் அவ்வாறு செட்டைகள். அதுகள் சருவேசுரனுடைய கதகதவென்று ஒளி வீசுகிற பிரகாசத்தைக் கண்கொண்டு பார்க்கமாட்டாமல், இரண்டு செட்டைகளால் முகத்தை மூடி, இரண்டு செட்டைகளால் பாதங்களை மறைத்துக்கொண்டு, இரண்டு செட்டைகளாற் பறந்து ஒன்றை யொன்று நோக்கி: தானங்களின் கர்த்தரானவர் பரிசுத்தர் பரிசுத்தர் பரிசுத்தர்; அவருடைய மகிழைப் பிரதாபத்தினால் பூமி முழுதும் நிறைந்திருக்கிறது என்று சத்தமிட்டது. அநதச் சத்தத்தினால் வாசலின் நிலைப்படிகள் அசைந்து ஆலயம் புகையினால் நிறைந்தது (இசை. 6; 1-4). தானியேல் தீர்க்கதரிசி கண்ட காட்சியிலே, ஆண்டவருடைய சிங்காசனம் அக்கினிச் சவாலையாயும், அதின் சக்கரங்கள் எரிகிற நெருப்புமாய் இருந்தது. அவருடைய சக்கிதியில் இருந்து அக்கினி நதி பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆயிரமாயிரம் பேர் அவரைச் சேவித்தார்கள்; கோடா கோடி பேர் அவருக்கு முன்பாக சின்றார்கள் (தானி. 7; 9-10). சருவேசுரனுடைய, வாக்கினால் வருணிக்கக் கூடாத இந்த மகிழைப் பிரதாபத்தைப் பற்றித் தான்: “இசிரவேவின் ஒளியானவர் அக்கினியும் அதின் பரிசுத்தர் அக்கினிச் சவாலையுமாம்” என்று இசையாஸ் தீர்க்கதரிசி செப்பினார் (இசை. 10; 17). அர்ச். சின்னப்பரும் இதினாலே தான் இராசாதி ராசாவும் கர்த்தாதி கர்த்தாவுமாகிய ஆண்டவர் அண்டக் கூடாத பிரகாசத்தில் வாசம் பண்ணுகிறவர் என்று வசனித்தார் (1 திமோத. 6; 16). பத்திச் சவாலைகரும் முகங் கொடுத்துப் பார்க்க முடியாத கோடி சூரியப் பிரகாசம் பொருந்திய ராசாதி ராசாவும் கர்த்தாதி கர்த்தாவுங் தானே, கிறீஸ்தவர்களே, உங்கள் ஆத்துமக் கோயிலிலே எழுந்தருளி, சுற்பிரசாதச் சிங்காசனத்திலே வீற்றிருக்கிறவர். அவருடைய மகிழைப் பிரதாபத்தினால் உங்கள் ஆத்துமம் நிறைந்து போகிறது. தேவநகர்களுக்கிணமிலே நம்முடைய ஆச்சரிய தேவன் தமது தேவ சுபாவத்தோடு மாத்திரம் அல்ல மனுஷ சுபாவத்தோடும், அதாவது தமது ஆத்துமத்தோடே, திருச் சரீரத்தோடே, திரு இரத்தத்தோடே, முழு மனுஷ தேவனுக் கூலவோ எழுந்தருளுகிறார்! அவருடைய மனுஷை ஆத்துமத்தின் சோபன சுவந்தரியக்களை என்னென்று சொல்லுவோம்! ஒரு தேவ ஆரைடைய ஆத்துமம்,—தன்னைத் தாங்குகிற தற்கு வேறு ஆள் இல்லாமல், தேவன் தாமே தனக்கு உயிருக்கு

உயிராய் நீங்கிற ஆத்துமம்—தேவ ஆளோடு வஸ்துத் தன்மையாய் ஒன்றித்த ஆத்துமம்—தேவ அக்கினிச் சுவாலையால் அக்கினியாய்ச் சொலிக்கிற ஆத்துமம்—இந்த ஆத்துமம், ஆகிப் பெரிய வெள்ளிக் கிழமையன்று அதிபிதாக்கள் சிறைப்பட்டிருந்த பாதாளங்களிலே இறங்கின மகிழ்மையை மோசித்துக் கொள்ளுங்கள். சிலுவை மரத் தில் சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்த தேவ ஆத்துமமானது ஆதி பிதாக் களுடைய வாச்ஸதானத்துக்குப் போகவே, அந்தப் பாதாளத்தின் கனத்த இருள் எல்லாம் பதினுயிரம் சூரியர்கள் ஒருமிக்கக் காலித்து வந்தது போல உக்கிரமான வெளிச்சத்தாற் தேங்கி வழிகிறது. ஆகாம் ஏவாள் முதற்கொண்டு அங்கு இருந்த அதிபிதாக்கள், இராசாக்கள், தீர்க்கதரிகிகள், நீதிமான்கள், பரிசுத்த விதவைகள், மாகில் லாத குழந்தைகள் முதலான புண்ணியவாளருடைய இருதயங்களில் எல்லாம் ஆண்ட வெள்ளாம் பெருக்கு எடுக்கிறது. பாலோகராச்சியத்திலே சூரியனும் சந்திரனும் இல்லாமல் தாமே அந்தப் பரிசுத்த தலம் முழுதுக்கும் ஒளி விளக்காகப் போகிற செம்மறிப் புருவையான (காட்சி. 21; 23) ஆண்டவருடைய ஆத்துமம், பாதாள லோகவாசிகளுக்கு அன்று மோட்ச பிரகாசத்தைக் கொடுத்து விட்டது. இந்தச் சோதிப் பிழும்பான தில்விய ஆத்துமம், சற்பிரசாதத்திலே உங்கள் இருதயத் தலத்தில் ஞான ஒளி வீசிக் கொண்டு வருகிறது. இன்னும் ஆண்டவருடைய தெப்பீகீ சரீரத்தின் வல்லமையைப் பாருங்கள். அந்தச் சரீரங் தான் சற்பிரசாதத்தின் வழியாய் நமக்கு நேரிலே தூப்படுகிற ஞானப் போசனம். அந்தத் தேவ சரீரங் தான் நமது ஆத்துமத்தை ஞானவிதமாய்ப் போவித்து வனர்ப்பது. பூலோகத்திலே ஆண்டவர் சஞ்சரித்திருந்த நாட்களிலே அவருடைய தேவ சரீரத்தின் வல்லமையைக் கண்டோமே. ஆண்டவருடைய திருக்காங்தொட்ட கோயர்விகள் எல்லாம்—குருடர் செவிடர் சப்பாணிகள் எல்லாம்—சகமடைக்தார்களோ. அந்தச் சரீரத்திலே படிந்திருந்த வள்ளித்தின் விலிம்பைத் தொட்ட பன்னிரண்டு வருஷப் பெரும்பாடு கோப்பொண்ட ஸ்திரியும் உடனே சொன்தமானாளே. அவ்வேளை, ஆண்டவரும் தம்முடைய சரீரத்தில் இருந்து வல்லமை புறப்பட்டுப் போய் அவளைச் சகமர்க்கின்றது என்றாலே (ஊக. 8; 44-6). எவிசெயு என்கிற தீர்க்கதரிசி இறங்க பின் அவருடைய சவக்கிடங்கிற்குள்ளிருந்த எலும்பின் மேல் விழுந்த ஒரு பிரேதம் உடனே உயிரடைந்து எழுந்து கால் ஜன்றி நின்றதானால் (4-ம் இராசாக். 13; 21), தீர்க்கதரிக்களுக்கு ஞானங் கொடுக்கிறவருடைய—இனி, ஒரு நாளும் சாலை, அழிவை அறியமாட்டாத—(ரோம.

6; 9) திருச் சரீரம் பட்டால் எவ்வளவு ஆச்சரியங்கள் தாம் கடவாது? இந்த அதி வல்லமை பொருந்திப் தேவ சரீரங் தான் தேவ ஏற்கருணையிலே உங்கள் ஆத்தும போசனம் ஆகிறது. கடைசியாய், உலகத்தின் பாவங்களைப் போக்குறிந் தேவ செம்மறிப்புருவையானவரின் தேவ இரத்தமும் உங்கள் வசமாகிறது. இந்த விலைமதியாத இரத்தத்தைப்பற்றி வேத புத்தகம் சொல்லுகிறதைக் கேளுங்கள்: பேசனாதர் வெள்ளாட்டுக் கடா இளங்காளை இவைகளுடைய இரத்தத்தை ஏந்திக் கொண்டு அல்ல, தம்முடைய சொந்த இரத்தத்தினாலே ஒரே தம் ஆலயத்தின் மூலத் தானுத்திலே பிரவேசித்து, நித்திப் பிரட்சஸ்னியத்தை ஏற்படுத்தினார். காளை, வெள்ளாட்டுக் கடாக்களின் இரத்தமும், ஆசௌசம் உள்ளவர்கள் மேல் தெளிக்கும் கடாவின் சாம்பலும் சரீரத்தைச் சுத்திகிரிக்குமானால், தம்மைத் தாமே பலியாக ஒப்புக்கொடுத்த கிறீன்துவின் திரு இரத்தம் எவ்வளவாக உங்கள் மனச்சாட்சியைப் பாவக் கிரியைகள் அந்தச் சுத்திகரித்து விடாது! (எப். 9; 12-14). உங்கள் பாவங்களை எல்லாம் போக்கி உங்களைப் பரம பிதாவுக்கு ஏற்ற சாங்கோபாங்கர்களாக்குகிறதற்கு அவசியமான வரம் எல்லாம் இந்தத் திரு இரத்தத்திலே சம்பூரணமாய் அமைக்கிறுகிறது அல்லவோ!

5. தம்முடைய திருச் சரீரமும் திரு இரத்தமும் திரு ஆத்துமமும் தேவக்பாவமும் அடங்கிய சற்பிரசாத தேவத்திற்கிய அநுமானத்திலே தம்மை முழுமையாக உங்களுக்குத் தந்து தேவ ஆறுதல்களினால் உங்களைப் பூரிப்பிக்கிறதற்குத் தான் ஆண்டவர் உங்களை அழைக்கிறார்! “நீங்கள் அனைவரும் நம்மிடத்தில் வாருங்கள்; நாம் உங்களுக்கு ஆறுதல் தருவோம்”! இந்த அமிர்தமான வார்த்தையைக் கேட்ட பின்னும் ஆண்டவரிடத்தில் நம்பிக்கையோ போகாமல் இருப்பிரீர்களோ? அடிக்கடி போகாமல் இருப்பிரீர்களோ? ஆனாலும், பிரியமானவர்களே, சற்பிரசாதத்தைப் பெற ஆயத்தப்படும் போது ஒரு சஞ்சலத்துக்குரிய நினைவு உங்களையும் என்னையும் மனம் பதறப் பண்ணுகிறது. பாவிகளுள்ளூம் கடைகெட்ட பாவியைகிய என்னையும் தேவரீர் அழைக்கிறோ? “தேவரீர் ஆர் நான் ஆர்? தேவரீருடைய மகிழ்மக்கும் அடியேனுடைய நீசத் தனத்துக்கும் எத்தனையோ துலை. என் சரீரம் பார்த்தால் அசுத்தம் நிறைந்த பாத்திரமாய் இருக்கிறதே.. ஆத்துமம் பார்த்தால் பாவத்தால் அவலக்ஷண கோலமாய் இருக்கிறதே. உமது அருகில் எப்படி முடிகி வருவேன்? முற்காலத்திலே ஒசா என்கிற வன் குருப்பட்டமும் பயபத்தியுமின்றி உம்முடைய பரிசுத்த உடன் படிக்கைப் பெட்டகத்தைக் கை தொட்டதினால் உடனே தானே

செத்து விழுந்தானே. அடியேன் உம்முடைய மெய்யான திவ்விய சரீரத்துக்குப் பயம் இல்லாமல் எப்படி முடிகுவேன்! மோயிசென் கிற தீர்க்கதறிச் உம்முடைய சமுகத்தில் இருந்து திருவாக்கைக் கேட்க நாற்பது நாள் ஒரு அண்னானமுங் கொள்ளாமல் இருந்தாரே. அடியேன் உம்முடைய சங்கிதியில் உமது திருவசனங்கேட்க மாத்திரமல்ல, உம்மையே என் இருதயத்தில் உட்கொள்ள வருகிறவிடத்திலே, நான் அதுக்கு எத்தனையோ சுத்திபண்ணவேன் இமே. செந்துரியோன் என்கிற சேர்வைக்காரன் வீட்டிலே வியாதிக்காரனைச் சுகமாக்கத் தேவரீர் எழுந்தருளின் போது, அதுக்கு அவன் : என் விடுதியிலே தேவரீர் வர நான் பாத்திரம் அல்ல வென்று மகர தாழ்ச்சியோடே ஒல்கி விண்ணப்பஞ் செய்தானே. இப்போது தேவரீர் என் வீட்டில் அல்ல, என் இருதயத்துக்குள் னே எழுந்தருளுகிற போது அதற்கு என்ன புண்ணிய பேறுகளைக் கொண்டு உம்மைக் கையேற்கத் துணிவேன்.

“ பூலோகத்திலே யாதொரு இராசா ஒரு குடியானவனுடைய வீட்டுக்கு வரக் கிருபை செய்தால், அதற்கு அவன் அனக்த அக்களிப்போடும் பய பகுத்தோடும் வழிகளைச் செம்மை செய்து, வீடு வாசலைத் துப்புவாரக்கிச் சோடித்து எத்தனையோ வணக்கத்தைக் காண்பிப்பான் அல்லோ? அப்படி இருக்கப் பரலோக இராயனு தேவரிரே அடியேன் அண்டையிலே வருகிறபோது நான் என் இருதயத்தில் உள்ள பாவ அழுக்கு எல்லாங் தள்ளி அதை என்றுயச் சுத்தியாக்காமலுஞ் சுகந்த தர்மக் கிரியைகளால் அதைச் சோடிக்காமலும் இருக்கக் கூடுமோ? ஜயோ அநேக தர்ம ஆத்துமாக்கள் சீவியங் தருங் தேவரீருடைய திருச் சரீரத்தைப் பொசிக்கும் பாக்கியம் அனுபவிக்க நியமித்திருக்கும் போது, அதற்கு முன் அநேக நாள் தியானத்திலே இருந்து உம்முடைய மகிழையையுங் தங்களுடைய நீசத்தனத்தையும் நினைத்துத் தாழ்ச்சியில் மூழ்கிப் பத்தியால் மனது சடர் போல எரிந்து இருப்பார்களே. ஆனால் நான் இந்தத் திவ்விய சரீரத்தோடு ஜக்கியமாகும் பாக்கியம் அனுபவிக்க வந்து, ஒரு நாழிகையுங் செவ்வையாய்த் தியானம் பண்ணவுமில்லை; தேவ பத்தியின் சுவாலை என் இருதயத்தில் இன்னம் பற்றி எரியவுமில்லையே.

“ ஆனால், உம்முடைய அண்டையிலே வராமல் எனக்கு ஏடேற்றங் கிடையாத்தினால், உம்முடைய அன்புள்ள கிருபைப் பெருக்கத்தை நம்பி வியாதிக்காரனு அடியேன், திவ்விய பண்டி கனமுப் பிருக்கிற உம்முடைய அண்டையிலே சுகமாக வருகிறேன்; பசித்துத் தவித்திருக்கிற அடியேன், அமிர்தம் பாய்கிற ஊறனிபாய்

இருக்கிற உம்முடைய அண்டையிலே திருத்தியடையவருகிறேன் ; இல்லாவாளனுப் பிருக்கிற அடியேன், பரலோக இராசாவாகிய உம்முடைய இடத்திற் சம்பத்து அடைய வருகிறேன். தாசனுள்ளான், என்னுடைய ஆண்டவாகிய தேவரீரிடத்திலே சகல சகாய ஆதாரமும் பெற வருகிறேன். இந்த கண்மைகள் எல்லாம் உம்முடைய இரக்கத்தினால் எனக்குக் கிடைக்கிறது அவ்வாமல் மற்றப் படி அல்ல.

“ இப்படிப்பட்ட தயையைப் பார்த்து என்னுடைய இருதயம் சேசத்தால் எரிந்து ஆசையாற் துடித்து உம்மை என் ஆத்துமத்தில் வாங்குங் தனையும் ஒரு நாழிகை அநேக நாள் போலே காண்குதே. ஜயோ! என்னுடைய சேசமுள்ள இரட்சகரே, ஆபாதனைக்குரிய ஆண்டவரே, எப்போது இந்தப் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைக்குமோ? எந்த வேளை உம்முடைய திருப்பாத பங்கயங்கட்டி அணைத்து முத்தி செய்திருக்க எனக்குக் கிடைக்குமோ? எந்த வேளை உம்முடைய திரு ஆத்தும சரீரம் என்னுடைய ஆத்தும சரீரத்தோடே கூடி, என் மனது உம்முடைய சித்தத்தோடே ஒரு மனதாகி, உம்மை வணங்கிப் பூசித்து சேகித்து ஒன்றித்திருக்கக் கிடைக்குமோ? எழுந்தருளுஞ் சவாமி.

“ என்னுடைய மனதிற் சுத்தக் குறைச்சலையுங் தர்மக் குறைச்சலையுங் கண்டு அப்பிரசன்னமாய் பிருக்க வேண்டாஞ் சுவாமி. அது ஏதெனில், என்னிடத்திற் புண்ணிய பேறு போதாமைக்கு உம்முடைய திவ்விய மாதா தம்முடைய திரு உதரத்தில் உம்மை எழுந்தருளப் பண்ணின பரிசுத்தனத்தை உமக்கு நான் ஒப்புக் கொடுக்கிறேன். இதல்லாமல், இவ்வலோகத்திலே தர்ம ஆத்துமாக்கள் இந்தத் திவ்விய சம்பிரசாதத்தை வாங்கும் பாக்கியம் அனுபவிக்கச் செய்த அநுசத்தியும், பரலோகத்தில் தேவ தூதர் உம்முடைய மனுஷ்கத்துக்குச் செலுத்தகிற நமஸ்கார ஆராதனை பத்தி பகுமுமாகிற இந்தச் சகிர்தப் பேறு எல்லாத்தையும் நான் கேட்டு வாங்கி, அதுகளால் என் னுடைய ஆத்துமத்தை அலங்கரித்து, என் இருதயத்தில் உம்மை எழுந்தருளப் பண்ண அபேட்சையாய் பிருக்கிறேன். எழுந்தருளுஞ் சுவாமி, எழுந்தருளும்”.

CONCLUSION

A Call to Spiritual Combat

முடிவுரை

ஞானப் படையேழுச்சி

“ Qui non mecum est contra me est ; et qui non congregat mecum spargit ”.
Matth. XII, 30.

“ என்னேடு நில்லாதவன் எனக்கு விரோதி ; என்னேடு சேர்க்கா தவன் சிதறடிக்கிறுன் ” (மத்த. 12 ; 30).

நம்முடைய இரட்சணியமாகிய யேசுக்கிறீஸ்துநாதர், தமது தேவ சபாவத்தின்படியே, படைக்கப்பட்ட சகல வள்ளுக்களுக்கும் இராசாவாம். நமக்காக எடுத்துக்கொண்ட மனுஷபாவத்தின்படியும் அவர்ப்பாலோக பூலோக அதிபதி ராசாவாக இருந்து ஆளவே ணும் என்பது பிதாவாகிய சருவேசுஞுடைய திருச் சித்தம். “ பிதாவானவர் சகலத்தையும் அவருடைய பாதத்திற்குக் கீழ்ப்படுத்தினார் ” (1 கோரிக். 15; 27). யேசுக்கிறீஸ்துநாதரிலே மனுஷ சபாவம் ஒரு தேவ ஆளோடு வள்ளுத் தன்மையாக ஒன்றுபட்டிருக்கிறபடியினால், இது அவருடைய மனுச் சபாவத்திற்கு உரிய ஒரு சுதங்கிரும். தேவனும் மனுஷனுமாகிய ஆண்டவருடைய இராசரிக்கம் பூமியின் ஓர் அந்தம் முதல் மற்ற அந்தம் வரையும் மாத்திரம் அல்ல, பயலோகத்தின் மேலும் பாதாளத்தின் மேலும் செல்லுவது. “ பயலோகமும் பூலோகமும் பாதாளமும் யேசு என்ற திருநாமத்தைக் கேட்டுப் பயக்கு முழுந்தாள் மடிக்கும் ” (பிலிப். 2; 10). “ அவர் நித்தியமாய் அரசாஞ்சவார். அவருடைய இராச்சியத்துக்கு முடிவோ இராது ” (லாக். 1; 33). ஆனாலும், யேசுநாதசவாமி உலக ராசாக்களைப் போல ஒரு இராசா அல்ல; அவர் இராசாக்களுக்கு எல்லாம் அதிபதி ராசாவான தேவ ராசா. அவருடைய இராச்சியம் தீவ் உலகத்துக்குறிய அழிந்து போகிற இராச்சியம் அல்ல. அது ஊழியினால்காலமும் உள்ளது. இதை ஆண்டவர் தாமே பிளாத்து என்கிற ரோமை அதிபதிக்குத் திருவளம்பற்றினார். நீர் ஒரு இராசாவோ என்று அவன் கேட்க : “ உள்ளதைச் சொன்னும்; ஆனாலும் நம்முடைய இராச்சியம் இந்த உலகத்துக்கு உரியது அல்ல. இந்த உலகத்துக்கு

உரியது என்றால், நம்முடைய சேவகர்கள் நம்மை யூதரிடத்தில் ஒப்புவிக்கப்படாதபடி போராடியிருப்பார்களே ” என்னுர் (அரூளப். 18; 36). பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, இந்த மேலான, நித்திய மான தேவ ராச்சியத்திலேதான், விகவாசத்தோடு கூடிய ஞான ஸ்கான த்தின் வழியாய் நீங்களும் சேர்ந்திருக்கிறீர்கள். அர்சு. சின் னப்பர் வசனித்தபடியே, இருளின் அதிகாரத்தில் இருந்து உங்களை விடுதலையாக்கி தம்முடைய அன்புள்ள திருக்குமாரவின் இராச்சியத்தில் உட்படுத்தின பிதாவுக்கு—சுத்தவாளர்களுடைய சுதங்கிருமாகிய பிரகாச வீட்டிற்கு உங்களை அழைத்திருக்கிற பிதாவுக்கு—நீங்கள் என்றும் ஸ்தோத்திரம்பண்ணக்கடலீர்கள் (கொலோ. 1; 12, 13).

நீங்கள் தேவகுமாரனுடைய தேவ ராச்சியத்தில் உட்பட்டவர்கள். இது எவ்வளவு பாக்கியம் ! எவ்வளவு சிலாக்கியம் ! இந்தப் பாக்கியத்துக்கும் சிலாக்கியத்துக்கும் ஒத்த கடமைகளும் உண்டு. ஆண்டவர் தம்முடைய இராச்சியத்துக்குச் சேர்ந்த பிரசைகள் தமக்கு இராச விகவாசம் உள்ளவர்களாய் இருக்கவேணும் என்று காத்திருக்கிறோர். பிரசைகள் எப்போதும் இராசா பக்கமாய் நின்று கொள்ளவேணுமல்லவா ? இராசாவுடைய யெஞ்சு ககம் பிரசைகளுடைய யெஞ்சு சகமாக இருக்க வேணும் அல்லவா ? இராசாவுடைய ஆரூரகயின் தேசப் பரப்பை அவர்கள் அகலமாகக் கூவல் கொள்ளவேணும் அல்லவா ? இராசாவுடைய போர்க்கிலே அவர்கள் பங்குபற்றவேணும் அல்லவா ? இராசாவுடைய வெற்றிவிசயங்களிலே அவர்கள் ஆண்டம் அடைய வேணும் அல்லவா ? இதினால் தான், எங்கள் தேவ ராசாவும் : என்னேடு நில்லாதவன் எனக்கு விரோதி, என்னேடு சேர்க்காதவன் சிதறடிக்கிறுன் என்று திருவளம்பற்றினார். கிறீஸ்தவர்களே, நீங்கள் உறுதிப்பூச்சதல் பெற்றபோது யேசுக்கிறீஸ்துநாதருடைய போர்க் சேவகர்கள் என்ற பட்டத்தைச் சூடிக்கொண்டார்கள். அவருடைய ஞானப் போரிலே நீங்கள் சோாமல் இருந்தால், அவரோடு நிற்கிறவர்கள் ஆகமாட்டர்கள். அவருடைய வெற்றி விசயங்களிலே நீங்கள் பங்குபற்றிய மலிருக்தால், அவரோடு சேர்க்கிறவர்கள் ஆகமாட்டர்கள். ஆனால் ஞான ஒடுக்கத்தினால் மனம் மாறி முழுதும் ஆண்டவர் பக்கமாகத் திரும்பியிருக்கிற நீங்கள், இனி ஆண்டவருக்காகப் போராட்ட தொடங்கவும் வேணும். முன் பாவ நடக்கையினால் அவருக்கு விரோதியாக நின்று உங்கள் துண்மாதிரிகையினால் அரேகர் கெடும்படியாகச் சிதறடித்துக்கொண்டுவந்த நீங்கள், இனி ஆண்ட வரோடு நின்று, அவரோடு அரேகைரச் சேர்த்து, அவருடைய

இராச்சியத்தின் எல்லைகளை விரியப்பன்ன வேணும். உங்கள் ஞான ஒடுக்கம் முடிந்த இந்த மங்கலமான நாளிலே, நீங்கள் அவரோடு கூட நிற்கிறது எப்படி, அவரோடு சேர்க்கு போராடுகிறது எப்படி, என்றதை ஆராய்ந்து பார்ப்பது கன்று. ஆண்டவரோடு நின்று ஞானப் போர் ஆடுவதானால், முதலாவது உங்கள் சத்துரு படையின் பெலத்தை அறியவேணும். இரண்டாவது உங்கள் படையின் பெலத்தை அறிய வேணும். மாற்றுஞ் வலியையும் தன் வலியையும் அறிவாமற் சமராடத் தொடங்கப்படாது.

I

அரசு. சின்னப்பர் கிறீஸ்தவர்களுடைய ஞானப் போராட்டத் தைப்பற்றிப் பேசி, நாம் எதிர்த்துப் போராட வேண்டிய சத்துருக்கள் ஆர் என்றதை வெளிச்சமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார் : “நம் முடைய போராட்டம் மாமிசத்தோடும் இரத்தத்தோடும் அல்ல, துரைத்தனங்களோடும் வல்லமைகளோடும், இந்த லோகத்தின் அந்தகார அதிகாரிகளோடும், வானமன்றலங்களிலுள்ள துட்ட அரூபிகளோடுமேயாம்” என்கிறார் (எபே. 6; 12). மனுஷரோடு அல்ல, பிசாசுகளோடுதான் நமக்குப் போராட்டம். இந்த அசத்த ஆவிகள் ஓயாமல் கிறீஸ்துநாதருடைய இராச்சியத்துக்கு எதிராக முயற்சிபண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறது. இந்த இருளின் துரக்கள் ஆண்டவருடைய இராச்சியத்தை அழிக்க எப்படி வேலைசெய்கிறது? தங்களுடைய சொல்லுக்குக் கீழ்ப்பணிக்கு நடக்கிற அடிமைகளாகிய துஷ்ட மனுஷர் மூலமாகத்தான் வேலைசெய்கிறது. பிசாசின் கண்ணியிலே குத்துண்டு நின்று ஆடுகிற துட்டருடைய கூட்டத்தை—பாவ அந்தகாரமாகிய இருளிலே கூட்டு தடவகிற மனுஷருடைய தொகுதியைத்தான்—ஆண்டவரும் “உலகம்” என்று பெயரிட்டு அழைத்தார்; உலகமானது தம்மைப் பின்பற்றுகிறவர்களுக்கு எப்போதும் சத்துரு என்று காட்டினார். பிசாசுதான் இந்தப் பாவவாளருடைய “உலகத்தின் அதிபதி” என்றும் திருவுளம்பற்றினார் (அருளப். 12; 31).

கிறீஸ்துநாதருடைய அன்பின் இராசாங்கத்தில் இருந்து தங்களை அப்புறப்படுத்திக்கொண்டு நிற்கிற இந்தப் புறம்பான உலகத்திலே—பிசாசைத் தங்கள் அதிபதியாகக் கொண்டு நடக்கிற—பிசாசின் மாய வலையிலே சிக்குண்டு இருக்கிற—இந்தக் துட்டருடைய கூட்டத்திலே, என்னத்தைக் காண்கிறோம்? முதன்முதல், புத்திக் கார்வத்தினால் ஆங்காரங்கொண்டு நிற்கிறவர்களைக் காண்கிறோம். இயற்கைச் சால்திரிகளை நிற்கிற தங்களைச் சொல்லிக்கொள்ளுகிற

வர்கள், சருவேசருடைய பூலோகம் நடக்கிற மாதிரியைத் தங்கள் அற்புத்திக்கு எட்டிய மட்டும் ஆராய்ந்து அறிந்துகொண்டு— சடப்பொருட்கள் ஒன்றிற்கு ஒன்று காரணமாய் நிற்கிற விதத்தை, ஒன்றில் நின்று ஒன்று பிறக்கிற முறையைத் தெரிந்துகொண்டு— நாங்கள் எல்லாம் அறிந்துவிட்டோம்; நாங்கள் அறிந்ததற்கு மேற்பட்ட பரம இரகசியம் இல்லை; பூமியின் ஒரு மூலையில் இருந்து மற்ற மூலைக்கு மின்சார சத்தியினால் பேச அறிந்துவிட்டோம்; முழுப் பட்டணங்களை இலெக்ட்ரிக் வெளிச்சத்தால் மூழ்கிட்டது இரவைப் பகலாக்க அறிகுதுவிட்டோம்; மோட்டர் இயந்திரத்தினால் தேசங்களுக்கு இடையிலே இனித் தூரம் இல்லை என்றபடி வாயு வேகமாய் ஓட அறிந்துவிட்டோம்; ஆகாயக்கப்பல்களால் அந்தரத்தையும் ஊட்டறுத்துப் பறக்க அறிந்துவிட்டோம். இவ்வளவு வீரவான்களாகிய எங்களுக்குக் கடவுளை ஏன்? இட்டச்கரை ஏன்? எங்கள் புத்தி வல்லமையால் நாங்கள் எல்லாம் கண்டுபிடித்து, நாங்கள் சூழ்சிக்கிற சூத்திரக் கருவிகளைக் கொண்டு இவ்வகுத்தில் சக்மாய் வாழுவதற்கு மேலான ஈகழும் உண்டோ? நாங்களே எங்களுக்கு முதலாரிகளொழிய வேலேரூவர் இல்லை என்று ஆங்காரம் பேசுகிறார்கள். இப்படியே செல்வர்களும் சிற்றினப்ப பிரியர்களும் கடவுளை மறந்து, பிசாசின் கையில் நின்று ஆடுகிறார்கள். எங்களுக்கு என்ன குறைவு? தின்னக் குடிக்க, உடுக்கப் படுக்க, ஒய்யாரமாய்ச் சிவிக்க, வேண்டிய வசதியெல்லாம் கைவசம் இருக்கிறதே; மறு லோகத்தை ஏன்? இந்த லோகந்தான் கண்கண்ட மோட்சம்; எங்கள் பணமும் பண்டமுந்தான் கண்கண்ட தெய்வம்; எங்கள் இச்சைகளை எல்லாம் நிறைவேற்றுகிறதுதான் பேரின்பாக்கியம் என்று பிதற்றுகிறார்கள்.

வேறென்னத்தைக் காண்கிறோம்? இராச்சியங்களும் சனங்களும் ஆண்டவரை வேண்டாம் என்று மறுத்து நிற்கிறதைக் காண்கிறோம். கைத்தொழில்கள் நல்லமய்ப் பெருகி, பிறதேச வியாபாரங்கள் அதிகப்பட்டு, பொருள் வருவாய் மின்சி இருக்கிற சிலதேசங்கள், இனித் தங்களுக்கு வேறு ஒன்றும் வேண்டாம், கடவுளை என்னத்துக்கு? மறுமைப் பாக்கியத்தை ஏன் தேவோன்? என்று கர்வம் பேசி நிற்கிறது. இந்தத் தேசங்கள் தங்கள் யுத்த ஆயத்தங்களிலே, சமாதானப் பேச்சுக்களிலே தளம்பாத நீதியின் ஊற்றுணியாகிய—சமாதானத்தின் ராசாவாகிய—கிறீஸ்துநாதரைக் கணக்கில் வையாமற் புறக்கனித்துவிடுகிறது. மெக்கிக்கோவை, ஏந்வியாவைப் பாாத்தால்: “சனங்கள் ஏன் மதங்கொண்டு துடித்தார்கள்? பிரசைகள் ஏன் வீண் காரியங்களைச் சிந்தித்தார்கள்?

தூ'மியின் அரசர்களும் அதிகாரிகளும் சருவேசரனுக்கும் அவருடைய கீற்றுத்துவக்கும் எதிராக ஒன்றுகூடி : நாம் அவர்களுடைய கட்டுக்களை அறுத்து, அவர்கள் சமையை நம்மை விட்டு ஏறிக்கு போடுவோம் என்றார்கள்” என்ற வேதவாக்கியம் (2-ம் சங். 1-3) எந்தக் காலத்திலும் பார்க்க இந்தக் காலந்தான் அதிக பூரணமாய் நிறைவேற்றுகிறதாகத் தோற்றுகிறது அல்லவா? மெக்கிக்கோவிலே ஆண்டவருடைய திருத் தொண்டர்களாகிய குருமாரை, சங்கியாகிகளை, கன்வியாள்திரிகளைத் தேசத்தைவிட்டோட்டியும் கொன்றும் ஆலயங்களை அநாசாரப்படுத்தியும் கலகம் விளைக்கிறார்கள். ரூஷி யாவிலே, அதிகாரம் வேண்டாம், துரைத்தனம் வேண்டாம், சனங்களைச் சனங்கள்தானே ஆளுவேணும் என்ற ஒரு கொள்கையைக் கைக்கொண்டு, எல்லாருக்கும் எல்லாம் சமமாய் இருக்கவேணும்; தேசத்திலே உயர்க்கோர் தாழ்க்கோர் இருக்கப்படாது; செல்வர்கள் தொழிலாளிகள் இருக்கப்படாது ; நிலத்தரசர்கள் வாரக்குடிகள் இருக்கப்படாது என்று கலகம்பண்ணி—ஆனபடியால் கடவுளையும் இல்லாமற் பண்ணவேணும், கடவுருடைய பதிலாளிகளான திருச்சபை அதிகாரிகளையும் இல்லாமற் பண்ண வேணும் என்று ஒரு பெலத்த கட்சியார் கங்கணங்கட்டிக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். ரூஷியாவின் பொல்லெஷனிக் கட்சியாரைப் பார்த்து, புளியைக் கண்டு பூனை சூடுபோட்டுக் கொண்டதுபோல நம்முடைய தென் இந்தியாவின் தமிழருங்கூட சமயமியாதை இயக்கம் என்ற ஒரு கட்சியை உண்டாக்கி வைத்திருக்கிறதை நீங்கள் அறிவிர்கள். சமயமியாதைக்காரர் முதன்முதல் பிராமணருடைய அதிகக்துக்கு மாருக வேலைசெய்ய எழுந்தவர்கள். பிராமணர் மேலான இடத்திலே இருக்கப்படாது, உத்தியோகங்களை எல்லாம் வைத்துக்கொள்ளப்படாது என்று தொடங்கினவர்கள், பிறகு சனங்களுக்குள்ளே எவரும் மேலாய் இருக்க ஒண்ணுது, குருக்கள் வேண்டாம், இராசாங்க அதிகாரிகள் வேண்டாம், கடவுரும் வேண்டாம் என்று தேவ தாஷணம் பேசிக் கொக்கரித்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். மனுஷனுடைய சரித்திலே சகலத்தையும் நடப்பிக்கத் தலையும், வேலை செய்யக் கை கால்களும் இருக்கிறதுபோல, கூட்டமாய் வாழுகிற மனுஷ தொகுதிகளிலேயும் அதிகாரிகளும் தொழிலாளிகளும் இருப்பது சருவேசரன் தாமே அமைத்த முறை என்ற உண்மையை இந்தப் பித்தர்கள் மறந்து, பேய் மயக்கிலே எடுப்புக் கூத்தாடுகிறார்கள்.

தேவ இராச்சியத்துக்கு மாருகப் பிசாசின் வேலையைச் செய்கிற இந்தச் சத்துருப்படை கையாளுகிற ஆயுதங்களைப் பார்த்தால்,

அவைகள் எல்லாம் சனங்களின் மனதை வசியப்படுத்துவதற்கு நல்லவாய்ப்பான கருவிகள். முதன்முதல், அடக்கம் இல்லாத எவ்வித ஆங்காரப் பேச்சையும் பேசி மனம் போனபடி நடக்க இடங்கிடைக்கிறது. தானே தனக்கு முதலாளி, தனக்கு மேற்பட்ட தத்துவம் ஒன்று இல்லை என்ற ஒருவன் நம்பிக்கொண்டால், அவன், பொலிசமாருக்குப் பயக்கொழிய, மற்றப்படி செய்யாமல் விடக்கூடிய அட்டாதுடியங்கள் என்ன? இனி, இந்தக் தேவசத்துருக்கள் எவ்விதமான வெட்கங்கெட்ட நடையையும் சங்கை உள்ள காரியம் போல எடுத்துப் பேச, பேதைச் சனம் அவர்கள் பசப்புவார்த்தையிலே ஈடுபட்டுவிடுகிறது. கற்பத் தடை என்கிற மகா துட்ட அவலடசன துரோகத்தை எதோ தேச நல்வாழ்வுக்கு உரிய கெட்டித்தனமென்று காட்டுவார்கள்; விவாகத்தை ரத்துச் செப்து வேறு விவாகஞ் செப்கிற பாவத்தைப் புண்ணியம் என்பார்கள்; பயங்கரமான கொலைபாதகங்கள் சோரத்தனங்கள் விசாரங்களைச் சூழ்சமாய்ச் செய்து முடிக்கும் வழியைக் காட்டுகிற சினி மாப்படங்களை வாலர்களும் இளம் பெண்களும்கூட இரவிரவாய்ப்பார்க்க வைப்பார்கள்; நிர்வாண கோலமான காட்சிகளைக் காட்டுவார்கள்; விசேஷமாய் இன்றையில் இளம்பிள்ளை தானே நாளைக்கு மனுஷனுப் உலாவுகிறவன் என்றபடியால்—“ சிறுமையிற் கல்வி சிலையில் வெழுத்து ” என்றபடியால்—சிறுவர்களையே கோத்தோடு பழுதாக்கிப் பிசாசின் இராச்சியத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளத் தக்கதாக, பள்ளிக்கூடங்களிலே கடவுளில்லாக் கல்வியை ஊட்டுவிப்பார்கள்; இன்னும் ஆண்டவருக்கும் திருச்சபைக்கும் அதிகாரத்துக்கும் துரைத்தனத்துக்கும் மாருன புத்தகங்களை, துண்டுகளை, பத்திரிகைகளை நாடெங்கும் பிரளமாய்ப் பாப்பி, சாக்கிரதை இல்லாத மனுஷர் சற்றுச் சற்றுக் தேவ பயம் அற்ற தன்மை என்கிற கஞ்ச தங்கள் ஆத்துமத்திலே சுவற்றிக்கொள்ள விடப்பண் னுவார்கள். தற்கால பிரசமயப் பத்திரிகைகளிலெல்லாம், பொதுவாக, நாம் காண்கிறது என்ன? கடவுருக்கும் தேவ அதிகாரத்துக்கும் மாருன போக்குத்தானே.

பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, சாத்தானுடைய இராச்சியம்—ஆண்டவர் “ உலகம் ” என்ற பெயரிட்டுச் சொன்ன அந்தச் சத்துருப்படை—உங்களுக்குத் தூரத்திலே இல்லை. அது அங்கிய சைமகளிலே மாத்திரம் உள்ளது அல்ல. அது உங்களுடைய அருகிலே தானே உண்டு. உங்களுக்குள்ளேயும் சிலர் அறிந்தும் அறியாமலும் அந்தப் படையோடு அனுதாபங் காட்டி, அந்தப் படையோடு இரகசியமாய்ச் சேர்த்தானும் இருப்பதுண்டு. உங்களுக்குள்ளே

யும் கில சிர்ப்பாக்கியர்கள், மதிகெட்டவர்கள், அந்தப் படையின் தூர்ப்போதகங்களைப் புத்தகங்கள் பத்திரிகைகளிலே பார்த்து விசு வசித்துக் கொள்வது உண்டு. தாங்கள் உட்கொண்ட நஞ்சைப் பிறருக்கும் ஊட்டிவிடும்படியாக இவர்கள் அழுகற் கடைகளை, அடக்கமில்லாத ஆங்காரமான பேச்சுக்களை, குருமாருக்கு திருச் சபைக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு மாறான அவதாறுகளை—அறிவில்லாதவர்களுக்குள்ளே, தடிதுடித்த வாலிபர்களுக்குள்ளே பரப்பிக் கொண்டு வருவது உண்டு. இவர்கள் எல்லாம் பிசாகின் வேலையைச் செப்பிறவர்கள். இவர்கள் எல்லாம் சத்துரு படையின் ஆட்கணக்கைப் பெருக்குகிறவர்கள். இதோ நம்முடைய ஞான யுத்தத்திலே எதிரி படையின் பெலத்தைக் கண்டுகொண்டோம்; மாற் றுன் வலியை அறிந்துவிட்டோம். இனி, தன் வலியையும் அறிய வேணும். நமது படையின் பெலத்தையும் ஆராயவேணும்.

II

பிசாச தன் அந்தகார அதிகாரிகளோடு—வானமண்டலங்களில் உள்ள துட்ட அரூபிகளோடு—உலகத்தின் ஆங்காரம் தலைக்கேறிய சாத்திரிகளையும், வல்லாசக்களையும், சகல துட்டர்களையும் தூராக்கிருதமுளவர்களையும் துணைக்கொண்டு போராடுகிறது என்றுது மெப்தான். ஆனால், பாலோக ராச்சியத்தின் மக்களாகிய நம் முடைய படையின் பெலமோ பிசாகின் பெலம் எல்லாத்தையும் முறிய அடிக்கத்தக்க ஒரு பெலம். நம்முடைய வலிமை பாலோகத்தில் நின்று வருகிற வலிமை. உலகத்துக்கு அதிபதியோ, மோட்சபாக்கிபத்தை இழங்குபோன வெப்பசாரத்தினாலும் மனுஷர் பேரில் உள்ள அவிகாரயத்தினாலும் எரிந்துகொண்டு ஓடித் திரிகிற பிசாச. நமக்கு அதிபதியோ நம்மை இரட்சிக்க வந்த நம்முடைய கிறீஸ்து தேவராசா. இவருடைய சமுகத்திலே இராசாதி ராசாக்கள் எல்லாம் வாய் புதைத்து சிற்கவேண்டியவர்கள் (இசை: 52; 15). நம்முடைய ஞான யுத்தத்தை இவர் திருக்கண் நோக்கிப் பார்த்துக்கொண்டு, நமக்கு வேண்டிய ஆத்தும் பெலனைத் தங்குகொண்டு நிற்கிறோர்: இருக்கிறார் என்று அல்ல, நிற்கிறோர் என்று சொல்லுகிறேன்: ஏனென்றால், அப்படியே முடியப்பர் என்கிற ஆதி வேதசாட்சி ஆண்டவரைக் கண்டார். முடியப்பர், அப்போல் தலைகள் காலத்திலே இருங்க ஒரு தியாக்கோன். இவரை யூதர்கள் வேதத்துக்காகப் பிடித்து ஆக்கினைப்படுத்திக் கொல்ல ஆயத்தம் பண்ணும் வேளோயிலே, இவருடைய முகம் இதோ! ஒரு சம்மனசு வின் முகம்போல ஒளிருகிறது. வானத்தை அண்ணாது தேவ உதவியை மன்றுகிறோர்: இதோ! பாமண்டலங்கள் திறங்கிறுக்கிற

தையும், அங்கே பிதாவுடைய வலது பாரிசத்திலே யேசுனாதர் எழுங்குநிற்கிறதையும் காண்கிறோர் (அப். நட. 6, 7 அதி.). பிதாவின் வலது பாரிசத்தில் நித்தியமாய் வீற்றிருக்கிறவர் அவ்வேளை எழுங்குநிற்கக் காரணம் என்ன? தம்முடைய வேதத்துக்காகப் போராடுகிற வீரனுக்கு உதவிசெப்கிற அடையாளம் தான் அல்லவோ? முடியப்பர் இந்தப் பரம உதவியினால் பூரித்து, தம்மைக் கல்லால் எறிந்து கொல்லுகிறவர்களுக்காகச் சருவேசரணைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டே மரித்து, சத்திய திருச்சபையின் முதலாம் இரத்தச் சாட்சியாக மோட்சமுடி சூடுகிறோர். இப்படியே, பிரியமானவர்களே, நமது ஞானப் போராட்டமும் நம்முடைய தேவ ராசாவின் முன்னிலைதான் நடக்கிறது. சாவல் வல்லமை உடையவரான நம்முடைய கடவுள் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கையிலே,—நமக்கு வேண்டிய சகல உதவியையும் அருளுகிறதற்கு எழுங்குநின்று கொண்டிருக்கையிலே, நாம் இந்தச் சங்கராமத்திலே வெற்றி அடைவதற்கும் சந்தேகமா? நம்முடைய படையின் பெலத்துக் குழன்னே சத்துரு படையின் பெலம் சூரியனுக்கு முற்பட்ட பனி போலவே ஆகும் என்று கண்டுகொண்டு, நாம் ஒருபுசம் இருபுசமாகத் துணிவு அடைந்து, சிங்கேறுகள்போலக் குதித்து வீரசூரத் தோடு போராட வேண்டாமோ?

நம்முடைய ஞானப்போர் ஒரு தனிப்போரும் அல்ல. நாம் தட்டத்தனியே நின்று சமராடுவதும் அல்ல. நம்மோடு கூட ஆயிரமாயிரம் பேர், இலட்சாதி லட்சம்பேர் படைத் துணையாய் பக்கத் துணையாய் நிற்கிறார்கள். முதன் முதல், “கிறீஸ்தவர்களுடைய சகாயம்” ஆகிய தேவதாயார் நமது பக்கம். சர்பபவடிவங்கொண்டு மனுக்குலத்தைக் கெடுக்க வந்த தனது தலையை நசுக்கின இந்த ஆராதிச்சுட அமலோற்பவ கண்ணியின் திரு நாமத்தைக் கேட்டாலும், நாகக்களி இடு கேட்ட சர்ப்பம் போலத் திலைத்து எட்டுக் கட்டைக் கப்பால் பறந்துபோய்விடுமே. அம்மட்டோ! ஆண்டவருடைய ஞான யுத்தத்திற் பழகினவர்கள், அவரிடத்திலே தானே யுத்த முறையைப் படித்தவர்கள், அவருடைய படையின் திடவீர சேநைத்திகள் ஆன சம்பேதுர, சம்பாவலு, சங்கியோகுமையோர் முதலான அப்போல்தலர்களும் நமது பக்கம். அம்மட்டோ! கமக்குமுன் உலகத்தை வென்றவர்கள், தங்கள் இரத்தத்தினால் வேதத்தைச் செழிப்பித்து தேவ இராச்சியத்தை விஸ்தாரமாக்கினவர்கள் ஆன சகல வேதசாட்சிகளும் நமது பக்கம்! அம்மட்டோ! பரலோக ராச்சியத்திலே மோட்சானந்தம் பூத்திருக்கிற சகல ஸ்து தியர்கள், சகல கண்ணியாள்திரிகள், சகல மாசில்லாத குழந்தை

கள், சுலக தூதாதி தூதர்களும் நமது பக்கம். இவர்கள் எல்லாரும்—எப்படி மோசேஸ் முனிவர் மலையின் மேல் நின்று, கீழே பள்ளத்தாக்கிலே போராடிக்கொண்டிருந்த இசிறவேல் சனங்கனுக்காகக் கைகளை உயர்த்திச் செபித்துக்கொண்டிருந்தாரோ (யாத். 17; 11)—அப்படியே வான்லோகப்புவதங்களில் இருந்து பூலோகத்திற் போராடுகிற நமக்காகக் கைகளை உயர்த்திச் செபித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அம்மட்டோ! நாம் பூலோகத்திலே போராட, நம்முடைய உதவிக்காரர் பாலோகத்தில் அல்லவோ இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லிப் பின்னிட இடமில்லாதபடிக்கு, நம்முடைய அருகிலே, நமது வலப்பாரிசுத்திலே, ஒவ்வொருவரோ மும் நிற்கிற காவலான சம்மனசு நமது பக்கம். காவலான சம்மனசுகள் மாத்திரமோ சுலக சம்மனசுகளுக்கும், தூதாதி தூதர்களுக்கும், சுலக வான கணங்களுக்கும் அதிபதியான தளவாயாய், திருச்சபை முழுதுக்கும் விசேஷ காவற் தலைவராய், என்றும் பிரியாத் துணையாய் திற்கிற சம்மிக்கேல் அதிதூதர்,—“உலகமெங்குஞ் சற்றித் திரியும் சாத்தானையும் மற்றும் பிசாசுகளையும் தேவ வல்லமையைக்கொண்டு நக பாதாளத்திலே தள்ளிவிடு”கிற அந்தத் தேவ சேநுபதி,—முன்னென்று திகில்மண்டிய நாளிலே: கான் அமையேன் என்று கெறுத்துவங் காட்டின ஊசிப்பிசாசையும் அதனேடு கூடிக் கொக்கிரித்த சுலக பேப்க்கணங்களையும் அண்டகோளங்கள் எல்லாம் நிலை தபாகிக் கொலுகொலுத்ததோடு என்று சொல்லும்படியான பயங்கர சண்டவேகத்தோடு ஒன்றாட்டம் நடியாய் நித்திய அக்கினிச் சூளைக்குள்ளே கவிழ்த்துக் கொட்டிப்போட்டுச் சருவேசுறனுக்கு நிகரானவன் ஆர் என்று ஆர்ப்பரித்த அந்த அறுக்காஞ்கு—நம்முடைய பக்கம். இனிச் சோர்வு ஏன்? தியக்கம் ஏன்? பயப்பாடு ஏன்? எழும்புங்கள்! எழும்புங்கள்! பிசாசுக்கும் பிசாசுக்குத் தொழும்பு செய்கிற உலகத்துக்கும் எதிராகப் போர்தொடுக் கூட எழும்புங்கள்!

நமது போரோ நூனப் போர். ஆனபடியால் நமது யுத்த உடுப்புக்கள் ஆயுதங்கள் எல்லாம் ஆத்துமத்துக்கு உரியவைகள் ஆகவேண்டியது. இதைப்பற்றி, இருளின் தூதர்களோடு ஆடுகிற நூன யுத்தத்தில் கைபோனவரான அரச். சின்னப்பர் சொல்லுகிறதைக் கேளுங்கள் : “நீங்கள் வெற்றியடையத் தக்கதாகச் சருவேசுறனுடைய ஆயுதக் கூட்டத்தையே எடுத்து ஆளவேண்டியது. சத்தியத்தை அறைக்கச்சாகக் கட்டிக்கொள்ளுங்கள்; நீதி என்னும் மார்க்கவசத்தை அணிக்குதொள்ளுங்கள்; சமாதான சுவிசேஷத்திற்கு வேண்டிய சுறுசுறுப்பைப் பாதரட்சையாக மாட்டிக்கொள்ளுங்

கள்; துட்ட சாத்தான் எப்பும் அக்கினி அம்புகளை எல்லாம் அவித்துப்போடத் தக்கதாக, சுலகத்திலும் விசுவாசம் என்னும் கேடயத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள்; இரட்சனியம் என்னும் தலைச்சோலை அணிந்துகொண்டு, தேவவாக்கியம் என்கிற நூன வாளைக் கையிலே எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்; எந்தச் சமயத்திலும் சுலகவிதமான வேண்டுதலோடும் விண்ணப்பத்தோடும் பத்தியாப்ஸ் செபம் பண்ணுங்கள்” என்கிறார் (எபே. 6; 13-18). வேதவிசுவாசத்திலே, வேதசத்தியங்களை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறதிலே தளப்பம் இல்லாமல் நின்றுகொண்டு, அந்த வேத போதனைக்குத் தக்கபடி நாம் சுறுசுறுப்பாய் நடக்கவேண்டியது முதற்கடமை. தாழ்மை, பொறுமை, கற்பு, பிரர்கினேகம் முதலிய புண்ணியங்களால் நாம் நன்றாக உடுப்பாட்டிக்கொண்டவர்களாய் நிற்கவேண்டியது. பிசாசும் அதின் மக்களும் விடுகிற அக்கினிப் பாணங்களாகிற பொய்ப் போதகங்களால் துண்மாதிரிகளால் நாம் தாக்குண்டு கெடாமற் காக்கிற கைப்படல், நமது தளராத விசுவாசங்தான். இனி வலது கையில் உடுக்கவேண்டிய வாள் என்னவானால், தேவவாக்கியங்களான். அவரவர் வேதவாக்கியத்தை நன்றாய்ப் படித்துத் தியானித்து, அந்த வாக்கியத்தினால் பிசாசின் துரப்போதகங்களை அழித்துவிட வேணும். நமக்குத் தைரியங்களுக்கிற போசனமும் பானமும் என்னவென்றால், செபமும் தேவதிரவிய அதுமானங்களுக்கான். விழித்திருந்து செபம்பண்ணி, அடிக்கடி தேவதிரவிய அனுமானங்களைப் பெற்றுப் பிசாசின் சுலக மாப்பைக்களையும் வென்று செயத் தம்பம் நாட்டவேணும்.

பிரியமான கிறீஸ்தவர்களே, நூன ஒடுக்கம் முடிந்த இந்தப் பரிசுத்தமான நாளிலே நாம் புது முயற்சியோடு, புது அபிமானத்தோடு, புது விசுவாசத்தோடு நம்முடைய தேவ ராசாவைச் சூழ்ந்து கெருங்கிவருக்கடவோம். அவரோடு எப்போதும் நின்று, வானமன்டலங்களிலுள்ள துட்ட அரூபிகளுக்கு எதிராய்ச் செபத்தினாலும் தேவ வாக்கியத்தினாலும் போராடக் கடவோம். நம்முடைய படை அணிகளில் நின்று ஆர் ஒருவர் என்றாலும் விலகிச் சத்துருவின் பாளையத்துக்குப் போகவிடப்படாது. தத்தளிக்கிற வீரர்களுக்கு,—பிசாசின் வேலையைச் செய்கிறவர்களுடைய பசப்பு வார்த்தைகளால் மயக்குண்டு நம்முடைய ஆண்டவரின் இராச விசுவாசத்துக்கு மாறுன யோசனைபண்ணுகிறவர்களுக்கு—நற்புத்தி சொல்லி, அவர்களைத் திடப்படுத்தி வைக்க வேணும். விசேஷமாய் நல்ல புத்தகங்களை, நல்ல பத்திரிகைகளைப் பரப்பவேணும். தற்காலத்தில் சேனை படைகளிலும் பார்க்க அச்சியக்கிரங்தான் அதிக வல்லமையுள்ளது

என்பார்கள். கெட்ட புத்தகங்கள் பத்திரிகைகளால் உலகத்திலே விளைக்குத்துகொண்டு வருகிற தீராத ஆத்தும் சேதத்தை விலக்குகிற தற்கு, நாம் நல்ல புத்தகங்கள் பத்திரிகைகளைப் பரப்புவது அவசியம். நம்முடைய அணிகளைக் காத்துக்கொள்ளுகிறது மாத்திரம் போதும் என்று இராமல், சத்துருவுடைய அணிகளில் இருந்தும் சிறைபிடித்து நமது படையிற் சேர்க்கவேணும். நமக்குப் பிசா சின்மேல் எவ்வளவு வெட்டுப்பகுடும் தீராத வன்மழும் இருக்கிறதோ, அவ்வளவிலே சருவேசருண்டைய சாயலாய்ப் படைக்கப்பட்ட சகல மனுஷர் பேரிலும் அன்பும் அஹாபழும் இருக்க வேண்டியது அல்லவா? அனபடியால் மனுக்குத்தின் சன்ம சத்துருவாகிய பிசாகின் மயக்கத்திலே கிடக்கிறவர்களின் பேரில் நாம் இரங்கி, அவர்களை ஆண்டவர் பக்கமாய் இழுத்து எடுத்துக் கொள்ள நம்மால் ஆன பிரயாசம் எல்லாம் படக்கடவோம்.

எங்களை மீட்ட ஆண்டவராகிய யேகக்கிற்குடுவே, எங்கள் தேவராசாவே, இதுவரைக்கும் காங்கள் தேவரீருக்கு விசுவாசக் குறைவு உள்ள பிரசைகளாய் கடந்துவந்த பிழையைப் பொறுத்த ருஞம், பொறுத்தருஞம். இனிமேல் தேவரீருடைய அளவில் லாத வரப்பிரசாத உதவியை முன்னிட்டு, காங்கள் எப்போதும் தேவரீரோடு நின்றுகொள்ளுவோம். தேவரீருடைய ஞான யுத்தங்களை விரு ஆவேசத்தோடு ஆடி, தேவரீருடைய ஞான இராச்சியத்தில் எங்களால் இயந்தனவில் பிறரையும் சேர்த்து, அந்த இராச்சியத்தை விசாலமாக்கப் பிரயாசப்படுவோம். தேவரீரே என்றென்றும் சகலருடையவும் இராசாவாக இருந்து ஆண்டருஞம்,— ஆமென்.

அருபந்தம் 1

On General Confession

போதுப் பாவசங்கீர்த்தனத்தின் பேரில்

ஞான ஒடுக்க நாட்களிலே ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் முன் செப்த பாவசங்கீர்த்தனங்களைப் பற்றி ஆராய்ந்து பார்க்கிறது எல்லது. முன்னே எப்போதும் பாவசங்கீர்த்தனத்துக்கு மெப்பான் ஊக்கத்தோடு ஆத்தும் சோதனை பண்ணியிருக்கால், மனதில் உள்ள கனமான பாவங்களை எல்லாம் ஒன்றும் ஒளியாமற் சொல்லியிருக்கால், இயன்ற வழாயிலே அந்தப் பாவங்களுக்காகக் கெட்டியான பிரதிக்கண்பொடு கூடிய உணவுமயான மனஸ்தாபத்தையும் எழுப் பிக் கொண்டு வந்திருக்கால் முன் செப்த பாவசங்கீர்த்தனங்கள் கல்ல சங்கீர்த்தனங்களாகும். இப்படி கல்ல பாவசங்கீர்த்தனங்களைப்பிரதிருக்கிறவர்கள் ஞான ஒடுக்க நாட்களிலே பொதுப் பாவசங்கீர்த்தனங்களின் செப்ப, அதாவது, முன் பண்ணின பாவசங்கீர்த்தனங்களைத் திரட்டி ஒருமிக்கச் செப்பவேண்டியது இல்லை. ஆனாலும், பல முறையும், பொதுப் பாவசங்கீர்த்தனமானது நாம் பெரிய மன ஆற்றல் அடையவும், தேவ பயம், பத்தி வேகம் முதலியவைகளிலே வளரவும் நமக்கு உதவியாய் இருக்கிறபடியால், ஞான ஒடுக்கக் காலத்திலே அதைச் செப்பவது அகேகருக்குப் பிரயோசனமாகக் கூடும். அகேகருக்கு என்கிறோம். ஏனென்றால், பொதுப் பாவசங்கீர்த்தனங்களில் சிலருக்கு கட்டமாகவுங் கூடும். இவர்கள் ஆர் என்றால், மனக் குழப்பங்களால் அல்லறப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிற வீண்பயக் காராம். இப்படிப்பட்டவர்கள் பொதுப் பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணப் போய் முன்னிலும் அதிக கலக்கங்களுக்கும் பாவச் சோதனைகளுக்கும் அவ நம்பிக்கைக்கரும் ஆளாவார்கள். ஆன படியால், அவரவர் தங்கள் தங்கள் ஆத்தும் குருவானவருடைய ஆலோசனைப்படி, பொதுப் பாவசங்கீர்த்தனம் செப்பதோ விடுவதோ என்று தீர்மானித்துக் கொள்ளக் கடவார்கள்.

ஆனால், இதற்குமுன், மெப்பான மனங் திரும்புதல் இல்லாமல்—மனம் மாருமல—பாவச் சமயங்களைக் கைவிடாமல், சாவான பாவப் பற்றுதலை அறுத்து விடாமல் ஒப்பாசாரத்துக்குப் பாவசங்கீர்த்தனங்கள் பண்ணினவர்களும், சாவான பாவத்தை மனம் பொருந்தி ஒளித்துக் கொண்டு வந்தவர்களும், அல்லது சாவான பாவத்

தை அற்பாவம் போலச் சோடித்துக் காட்டினவர்களும் அவசியமாய்ப் பொதுப் பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ண வேண்டியவர்கள். கள்ளப் பாவசங்கீர்த்தனத்தினால் ஒரு பாவமும் தீராது. அதற்குப் பின் அந்த மகா துரோகத்தை நிவிர்த்தி பண்ணுமல் செய்து கொண்ட பாவசங்கீர்த்தனங்கள் எல்லாம் தேவ துரோக அநாசா ரங்கள் ஒழிய வேற்றல். இப்படி இருக்க, பொதுப் பாவசங்கீர்த்தனம் இல்லாமல், அதாவது கள்ளப் பாவசங்கீர்த்தனஞ் செய்த காள் தொடக்கம் கட்டிக் கொண்ட சகல கனமான பாவங்களையும் அறிக்கையிடாமல், பாவப்பொறுதியும் இல்லை, ஈடுபட்டாமல் இல்லை.

கள்ளப் பாவசங்கீர்த்தனஞ் செய்து கொண்டு வந்த நிர்ப்பாக்கியர் களுக்குப் பொதுப் பாவசங்கீர்த்தனங்க் தான் ஒரே ஒரு ஈடுபட்ட வழி என்றது நிச்சயம்.

பொதுப் பாவசங்கீர்த்தனம் ஏதோ மலை ஏறுகிறது பேரல்ப் பெருங் கடினமான காரியம் என்று நினைக்கத் தேவையில்லை. கல்லை தாழ்மையோடும் நம்பிக்கையோடும் சருவேசர்களைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு, சிறிது கேரம் அமைதியாய் இருந்து, தன்னுடைய சீவிய காலத்திலே, அல்லது அதின் ஒரு பங்கிலே, கட்டிக் கொண்ட சாவான பாவங்களை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளுவது பெரும் பிரயாச ஆகாது. பத்துக் கற்பனை, திருச்சபையின் கட்டினாகள், தனது தனது அந்தஸ்தின் கடமைகள் என்ற ஒழுங்கின்படி ஆக்துமத் தைச் சோதித்துப் பார்க்கலாம். அற்ப பாவங்களை எந்தப் பாவசங்கீர்த்தனத்திலாவது சொல்ல வேண்டிய கடமை இல்லை என்று அறிவோமே. ஆனபடியால், பொதுப் பாவசங்கீர்த்தனத்திலேயும் அவைகளைக் கண்டுபிடிப்பதைப்பற்றிக் கவலைப்படத் தேவை இல்லை. சாவான பாவங்களைத் தானும், நன் மனதோடு ஆக்தும சோதனை செய்தபோது மனதிற் பட்டவைகளுக்குமேல் சங்கீர்த்தனம் பண்ண வேண்டிய கடமை இல்லை. இதற்கு மேல் உள்ள விபரங்களைப் பாவசங்கீர்த்தனங் கேட்கிற குருவானவருடைய உதவியோடு ஆராய்க்கு கண்டு அறிக்கையிடலாம். ஞான ஒடுக்கஞ் செய்தவர்கள், தங்களைத் தாங்களே ஏமாற்றிக்கொள்ளாமல், எது விதத்திலும் முற்றாய் மனக்கிரும்பி, பழைய பாவக் கசுகிளைப் போக்கி, ஆண்டவருக்கு ஏற்ற புதுச் சீவியங் தொடக்கிக் கொள்ள எல்ல மனதோடும் தளராத ஊக்கத்தோடும் துணியக் கடவார்கள். மற்றதெல்லாம் அளவில்லாத இரக்கம் உள்ளவர் கைகூடச் செய்தருநவார்.

— :0: —

ஆக்தும சோதனை

(பத்துக் கற்பனையும் திருச்சபையின் கற்பனைகளும்)

முதலாக் கற்பனைக்கு விரோதமான பாவங்கள்

1. வேத சத்தியங்களுள் எதையாக இலும் விசுவசியாமல் விட்டாயா? அல்லது எதைக் குறித்தாக இலும் சந்தேகப்பட்டாயா? வேத சத்தியங்களுக்கு விரோதமான சந்தேகங்களைப் பிறரிடத்திலே உண்டாக்கின்மா? அல்லது பிறரிடத்திலுள்ள அப்படிப்பட்ட சந்தேகங்களை உறுதிப்படுத்தின்மா?
2. திருச்சபையின் போதனைகளுக்கு விரோதமான புத்தகங்களை, பத்திரிகைகளை வாசித்தாயா? அவைகளை உன் வசத்தில் வைத்திருந்தாயா? வைத்திருக்கிறாயா? அப்படிப்பட்ட புத்தகங்கள் பத்திரிகைகளைப் பிறருக்கு விற்றியா? கொடுத்தாயா?
3. பதிதருடைய அல்லது அஞ்ஞானிகளுடைய ஆராதனை யிலே பங்குபற்றின்மா?
4. சருவேசரன் இரக்கமுள்ளவராயிருக்கிறபடியால் அவர் எப்போதும் உன்னுடைய பாவங்களை மன்னித்துக் கொள்ளுவாரென்று கருட்டு நம்பிக்கைகொண்டு பாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டாயா? பாவத்திலே விலைகொண்டாயா?
5. ஆக்தும ஈடுபட்டாமும் கிடையாது, ஆக்தும ஈடுபட்டாதுக்குரிய பரம உதவியும் கிடையாது என்ற நினைத்து வேண்டுமென்று அவசம்பிக்கைப்பட்டாயா?
6. சிலவேளை உனக்கு கேள்டிருந்த யாதொரு கேட்டைக் குறித்து சருவேசரைப் பகைத்தாயா? அல்லது வெறுத்தாயா?
7. கெடுங்காலமாகத் தேவ வழிபாட்டுக்கு உரிய செபம் முதலான கிரியைகளை அனுசரியாமலிருந்தாயா?
8. வேதத்தையாக இலும் திருச்சபையையாக இலும் திருச்சபையின் திரு ஊழியரையாக இலும் தூவித்தாயா? அல்லது பகைத்தாயா? குருமார் கண்ணியாஸ்திரிமார் முதலானவர்களைப் பற்றி ஆவலாதி அவதாரகளைச் சொன்ன்மா?
- 9.. பேய்க்காரியஞ் செய்தாயா? செய்வித்தாயா? அதற்குப் பிறரைத் துணின்மா? பல்லிச் சாத்திரம் பார்த்தாயா? சாத்திரங் கேட்டாயா? அல்லது கேட்பித்தாயா? எல்ல நாள் தீய

நாள் பார்த்தல், திருஷ்டி தோஷங் கவனித்தல், அதற்குப் பரிகாரங்கள் செப்தல் முதலான அன்றான வீணசாரங்களை அனுசரித்தாயா? அனுசரிக்கப் பண்ணினாலூ?

(இரண்டாங் கற்பனைக்கு விரோதமான பாவங்கள்)

1. தேவ தூஷனாஞ் சொன்னாலூ?
2. பொய்ச் சத்தியம் பண்ணினாலூ?
3. பொய்ச் சத்தியத்தினால் பிறருக்கு நஷ்டம் விளைவித்தாயா?
4. செப்பேன் என்று சத்தியத்தோடே உடன்பட்ட ஒரு பொருத்தனையை நிறைவேற்ற அசட்டை பண்ணினாலூ?
5. பொய்யாண் இடப் பிறரை இனக்கினுமா?
6. உண்மை பேசவேன் என்று சத்தியம் பண்ணினபின் சொல்ல, வேண்டிய உண்மையைச் சொல்லாமல் விட்டாயா?
7. சுருவேஶரனுக்கு நீ செப்த கனமான பொருத்தனையை அல்லது வாக்குத்தத்தத்தை மீறினாலூ?
8. அப்படிப்பட்ட பொருத்தனையை, அல்லது வாக்குத்தத்தத்தைக் குறித்த காலத்திலே நிறைவேற்ற அசட்டை பண்ணினாலூ?

(மூன்றாங் கற்பனைக்கு விரோதமான பாவங்கள்)

1. அவசியமில்லாமல் அல்லது முறையிட உத்தரவெப்பற்றக் கொள்ளாமல் ஞாபிற்றுக்கிழமைகளில், கடன்திருநாட்களில், விலக்கப்பட்ட வேலைகளைச் செய்தாயா? செய்வித்தாயா?
2. உன்னுடைய சொந்தக் குற்றத்தினால் அந்த நாட்களில் சூசகானுமல் விட்டாயா?
3. சூசைக்கு கேள்வு சென்று வந்தபடியால், அல்லது சூசை முடியும் கோத்தோடு எழுக்கு பேர்ம்பிட்டபடியால் சூசையின் பெரும் பகுதியைக் கானுமல் விட்டாயா?
4. சூசைகோத்திலே அந்தத் திருப்பவியோடு சம்பந்தமற்ற காரியங்களில்—அதாவது பேசிக்கொண்டிருப்பதில், அங்கங்கே பராக்குப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதில் அல்லது வேறேதும் வாசித்துக்கொண்டிருப்பதில் கெடுகோஞ் செலவழித்தாயா?
5. ஒருசந்திகாட்களில் ஒருசந்தி அனுசரியாமல் விட்டாயா?
6. சத்தபோசன நாட்களில் மாமிகம் சாப்பிட்டாயா?

7. ஒரு வருஷத்துக்கு மேல் பாவசங்கிர்தனம் பண்ணுமலி ருந்தாயா?

8. பாஸ்குகாலத்திலே தேவநற்கருணை வாங்க அசட்டையா யிருந்தாயா?

9. கோவிலையுங் குருமாரையுங் தாபரிக்கிறதற்காக உன் அவகாசத்துக்குத் தக்கபடி பண உதவி பொருநூதவிபண்ணுமல் விட்டாயா?

10. திருச்சபையின் விக்கினங்களைச் சட்டைபண்ணுமல் விவகம் முடித்தாயா? நீ அறிந்த விக்கினங்களை, அறிவியாமல் விட்டாயா?

11. திருச்சபையால் விலக்கப்பட்டுள்ள இரகசிய சபைகள், பிறசமயக் கூட்டங்களிற் சேர்க்கிறுந்தாயா?

(நாலாங் கற்பனைக்கு விரோதமான பாவங்கள்)

1. பெற்றேர் உனக்கு வெளிப்படையாகக் கற்பித்த ஏந்தப் பெரிய காரியத்திலரவுது அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் இருந்தாயா? உதாரணமாக, உன்னுடைய விசுவாசத்துக்காவது கல்லொழுக்கத்துக்காவது கேடு விளைவிக்கக் கூடிய ஆட்களையும் இடங்களையும் விலக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் கற்பித்தபோது அவர்களுடைப் கற்பனையை மீறினாலூ?

2. உன் தொழாதாக்களைப் பகைத்தாயா? திட்டங்களா?

3. உன்னுடைய கிரமங் தப்பின நடக்கையால் அவர்களுடைய சீவியத்தைத் துக்கமான சீவியம் ஆக்கினுமா?

4. அவர்களைப் பற்றிக் கவனியாமல், அவர்களுடைய அவசியங்களில் அவர்களுக்கு உதவி செய்யாமல் விட்டாயா?

5. அவர்களுடைய மரண சாதனத்தை, சொல்லிச் செத்தகனமான காரியங்களை நிறைவேற்ற அசட்டைபண்ணினாலூ?

6. அவர்களுக்கு நிக்கத் துக்க அவமானமான பேச்சுப் பேசினாலூ? அவர்களுக்கு முன்பாக அல்லது அவர்களில்லாத இடத்தில் அவர்களைக் கேளிபண்ணினாலூ?

7. அவர்களைப் பயமுறுத்தினாலூ? அடிக்கக் கையோங்கி னாலூ?

8. மேற்றிராணிமாருக்கு அல்லது குருமாருக்கு மாருகச் செய்யப்பட்ட கலகங்களில் நீயும் பங்குபற்றினாலூ? அவர்களுடைய பரிசுத்த அந்தன்துக்கு அடாத அவதுறுக்களைப்பற்றினாலூ?

9. உலக இராசாங்கத்துக்கு, அல்லது ஊர் அமரிக்கைக்கு மாருகக் கலகஞ் செப்கிறவர்களுக்குள்ளே நீயும் ஒருவனுயிருந்தாயா?

- ஜங்காங் கற்பனைக்கு விரோதமான பாவங்கள்
1. அவசியமில்லாமலும் வேண்டுமென்றும் உன்னுடைய தேக சொக்கியத்தைக் கெடுத்துக்கொண்டாயா? அல்லது உன்னுடைய உயிருக்கு அழிவு வருவித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று மனங்கு துணிக்கு எண்ணினுயா?
 2. பிறருடைய கேட்டிலே சக்தோஷப்பட்டாயா?
 3. பொருமைக்கு இடங் கொடுத்தாயா?
 4. உன் சத்துருவுக்கு ஏதாகிலும் பெருங் கேடு வரவேண்டுமென்று ஆசித்தாயா?
 5. பிறரைச் சமித்தாயா? அல்லது அவர்களுக்கு தேவாபம் வரவேண்டும் என்று கேட்டாயா?
 6. எல்லாருக்கும் வழக்கமாய்க் காண்பிக்கும் அறிமுகத் தின் அடையாளங்களை வெறுப்பின் நிமித்தம் சிலருக்குக் காண்பியால் விட்டாயா?
 7. வாக்குவாதத்திலே பெருங் கோபங் கொண்டாயா?
 8. பிறரோடு சண்டைபோட்டுக்கொண்டாயா?
 9. பிறரை அடித்தாயா? காயப்படுத்தினுயா?
 10. உன்னுடைய செய்கையாலே, அல்லது புத்திசொல்லிக் கொடுத்ததினாலே, அல்லது சம்மதி கொடுத்ததினாலே மனித உயிருக்கு அழிவு வருவித்தாயா? உதாரணமாக, கருவழித்தல் முதலான மனித உயிர்க் கொலைகளை நீயாய்ச் செப்தாயா? பிறர் செய்யப் புத்தி சொன்னுயா? உன்னற் கூடியபோது தடாமல் விட்டாயா?
 11. தற்கொலை செய்துகொள்ளப் பார்த்தாயா?
 12. வெறிவரக் கள்ளு சாராயம் முதலியவைகளைக் குடித்தாயா? பிறருக்கு வெறிவரக் குடிக்கக் கொடுத்தாயா?
 13. உன்னுடைய துண்மாதிரி தூர்ப்புத்தி முதலியவைகளால் பிறரைப் பாவத்திலே விழுத்தினுயா?
 14. உன்னுடைய வீட்டிலே உள்ளவர்களைத் தாறுமாறுப் படக்கவிட்டாயா?
- ஆரும், ஒன்பதாங் கற்பனைகளுக்கு விரோதமான பாவங்கள்
1. வேண்டுமென்றும் சக்தோஷத்தோடும் அச்சியான எண்ணங்களுக்கு அல்லது ஆசைகளுக்கு இடங்கொடுத்தாயா?
 2. அச்சியான பேச்சுக்களைப் பேசினுயா? அல்லது பிறர் பேசக் கந்தோஷமாயும் வேண்டுமென்றுங் கேட்டாயா?

3. அச்சியான பாட்டுக்களைப் படித்தாயா? அல்லது பிறர் படிக்கச் சக்தோஷமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாயா?
 4. கெட்ட காரியங்களைக் குறித்துப் பிறருக்குக் கடிதமெழுதினுயா? பிறர் அவைகளைக் குறித்து உனக்கு எழுதின கடிதத்தை வாங்கி வாசித்தாயா?
 5. கெட்ட புத்தகங்கள் புதினத்தாள் முதலியவைகளை வாசித்தாயா? மறு பேருக்கு வாசிக்கக் கொடுத்தாயா?
 6. மரியாதைக்கு விரோதமாக உண்ணை, அல்லது பிறரைப் பார்த்தாயா? சிற்றின்ப ஆசைகளைப் பிறப்பிக்கக் கூடியயாதொன்றை உற்றுநோக்கினுயா?
 7. அந்தங்கமான சிற்றின்பாக் கிரியைகளுக்கு இடங்கொடுத்தாயா?
 8. அடக்க இடுக்கத்துக்கு விரோதமான அல்லது மோசமான சேட்டை பரியாசஞ்ச செப்தாயா? அல்லது பிறர் செய்யவிட்டாயா?
 9. உன்னுடைய அடக்கவீனமான நடைகளால் பிறருக்குப் பாவச் சோதனை வருவித்தாயா?
 10. குற்றமும் மோசமுமான விதமாக எவ்வோடாகிலும் ஊடாடிக்கொண்டு வந்தாயா?
 11. பாவச் சமயங்களுக்கு, உதாரணமாக, சிற்றின்பாக்குத்து, நாடகம், காட்சி பார்த்தல், உனக் கெதிர்ப்பாலாரான ஆட்களுடைய கூட்டத்திலே நடமாடுதல், அவர்களோடு தனியே தங்குதல், இராவிலே வெளியே திரிதல் முதலானவைகளுக்கு வேண்டுமென்று உண்ணை ஏதுவாக்கிக் கொண்டாயா?
 12. சிற்றின்பத்துக்கு அடுத்த வேறெந்தக் கிரியையாகிலும் செப்தாயா? எப்படிப்பட்ட ஆளோடு அப்படிச் செய்தாய்?
- ஏழாம், பத்தாம் கற்பனைகளுக்கு விரோதமான பாவங்கள்
1. பணத்தையாவது, வேறே பொருள்களையாவது திருடினுயா?
 2. நீ கொஞ்சமுன் செய்யாமல் விட்ட, அல்லது பழுதாய்ச் செய்த வேலைக்குக் கூலி வாங்கினுயா?
 3. புறத்தியாருடைய பொருள்களை அழித்தாயா? பழுதாக்கினுயா?
 4. பிரசித்த உத்தியோகத்திலே, அல்லது தனிப்பொறுப்பிலே பணத்தைப் பொதுக்கக்கொண்டாயா?

5. பிறநுடைய களவிலே, அல்லது வஞ்சகச் சூழ்சிகளிலே, அல்லது அனியாயத்திலே பங்குபற்றினாயா?
 6. திருடினதென்று நீ அறிந்த பொருளை விலைக்கு வாங்கி நாயா? அல்லது உன்னிடத்தில் வைத்துக்கொண்டாயா?
 7. அனியாய வழக்கு வைத்தாயா? வைப்பித்தாயா?
 8. அனியாயமான, அல்லது சுக்தேக்மான ஒரு வியாச்சியத் தைக் கைக்கூவினிலே, பயமுறுத்தினிலே, அல்லது வேறே தகாத உபாயங்களினிலே வெவ்வெத் தேடினாயா?
 9. விற்றல் கொள்ளல்களில் அவமடிப்புச் செப்தாயா?
 10. உனக்கு லாபமாக, அல்லது உன் எசமான்களுக்கு லாபமாகச் சாக்குகளின் அளவு நிறை குணம் முதலியவைகளில் பிறரை எமாற்றினாயா?
 11. கடு விலைபாவது கடு வட்டியாவது வாங்கினாயா?
 12. கள்ள காணயம் செலுத்தினாயா?
 13. உன்னுடைய கடனை இறுக்க அசட்டையாயிருந்தாயா? அல்லது கடனிறுக்க ஒரு வழியும் உனக்கு இராது என்று அறிந்து கொண்டு கடன்பட்டாயா?
 14. உனக்குக் கடன் கொடுத்தவர்களை வஞ்சித்தாயா?
 15. கண்ணடித்த பணமாவது விலையுபர்க்க பொருளாவது ஆருடையதென்று போதியமட்டும் விசரித்துப் பாராமல் நீ அவைகளை வைத்துக்கொண்டாயா?
 16. பிறருக்குரிய பொருள்களை அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட மனமில்லாமல் இருந்தாயா? அல்லது கொடுத்துவிட நியாயவீனமாய்த்தாயா?
 17. ஸப்படிப்பட்ட அனியாயத்தையாகிலுஞ்செப்பத் துணிக்தாயா? அல்லது கருதினாயா? அல்லது விரும்பினாயா?
- எட்டாங் கற்பனைக்கு விரோதமான பாவங்கள்
1. பெருங் காரியத்திலே பிறரை அனுப்ப, அல்லது பெருங் காரியத்திலே பிறருக்கு கஷ்டம் விளைக்கக் கூடிய பொய்களைச் சொன்னாயா? அல்லது அப்படிப்பட்ட பொய்களைச் சொல்லுவிக்தாயா?
 2. அவசியமில்லாமல் பெருங் காரியத்திலே உன் புறத்தியானுடைய மறைந்த குற்றங்களை அல்லது குறைகளை வெளியாக்கினாயா?
 3. பெருங் காரியத்திலே பொய் சொல்லி உன் புறத்தியான அவதாறபடுத்தினாயா?
 4. பிரசித்தமாகப் பிறரைத் தூஷித்தாயா?

5. புறங்கூற்றினால், அல்லது அவதாற்றினால் நீ உன் புறத்தியானுக்கு வருவித்த சங்கை கஷ்டத்துச் சூப் பரிகாரங் செப்யாமல் விட்டாயா?
 6. பிறர் உனக்கு கம்பிக்கையின் நிமித்தங் தெரிவித்திருந்த பெரும் இரகசியங்களை வெளிவிட்டாயா?
 7. போதிப் பியர்யம் தில்லாமல் பிறநுடைய கடிதங்களை உடைத்து வாகித்தாயா?
- உன்னுடைய கீவிய அந்தஸ்துச் கடமைகளுக்கு விரோதமான பாவங்கள்
- நீ பிதாவாய் அல்லது மாதாவாய் இருந்தால்:
1. போதிய நியாயமில்லாமல் உன் பிள்ளைகளுக்கு னான் ஸ்கானங் கொடுப்பித்துத் தாமதித்தாயா?
 2. உன் பிள்ளைகளைச் சரியான பிராயத்திலே பாவசங்கிர்த தனத்துக்கும் புது கண்ணாடுக்கும் உறுதிப்பூச்சதலுக்கும் ஆயத்தப் படுத்துவிக்கு அசட்டையாயிருந்தாயா?
 3. அவர்களை ஒரு கத்தோலிக்குப் பள்ளிக்கு அனுப்பக்கூடிய தாயிருந்தும் அப்படிச் செப்யாமல், அவர்களுடைய விசவாசத்துக்கும் நல்லொழுக்கத்துக்குங் கேடு வருவிக்கக் கூடிய பிற சமயப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அனுப்பி நையா?
 4. அவர்களுடைய பரிசுத்தத்துக்குக் கேடு வரக்கூடிய விதமாய் அவர்களை கடத்தினாயா? அல்லது கடக்கவிட்டாயா?
 5. உன்னுடைய வேதக் கடமைகளை அசட்டை செப்ததினால், தேவதூஷனான் சொன்னதினால், சபித்ததினால், சத்தியம்பண்ணின தினால், குடித்து வெறித்ததினால், கெட்ட பேச்களைப் பேசினதி னால் அவர்களுக்குத் துண்மாதிரி காணப்பித்தாயா?
 6. அவர்கள் கெட்ட புத்தகங்கள் புதினத்தாள்கள் முதலிய வைகளை வாகியாபடி தடைபண்ணமல் விட்டாயா?
 7. அவர்களை நியாயமில்லாமல் இராக்காலங்களில் வெளியே திரியவும், கெட்டவர்களோடு சங்காத்தஞ்செப்யவும், விலக்கப்பட்ட கூத்து காடக்கங்களுக்குப் போகவும், அவைகளிலே பங்குபற்றவும் விட்டாயா?
 8. அவர்களைப் பிறசமுத்தவர்களோடு கூடிக் கொண்டாட்டஞ்செப்துதிரிய விட்டாயா?
 9. அவர்களைத் தண்டித்துத் திருத்த வேண்டியபோது தன் டிக்க அசட்டைப்பண்ணினாயா?

10. அவர்கள் தேவதாஷணஞ் சொல்லுதல், திட்டிச் சபித் தல் இவை முதலானவைகளைச் செப்துகொண்டு வந்தபோது அவர்களை அதட்டிக் கண்டியாமல் சம்மா விட்டாயா?

11. உன்னுடைய அசட்டைடத்தனத்தினால், அல்லது மிதமிஞ்சின பட்சத்தினால் அவர்களை அடக்கி நடத்த அசட்டையாயிருந்தாயா?

12. கோபத்தை அடக்கமாட்டாமல் அவர்களைக் குருமா யும் மிருகத்தனமாயும் தண்டித்தாயா?

நீ புருஷனும் அல்லது பெண்சாதியாயிருந்தால்:

1. உன் சமுசாரக் கடமைகளை எல்லாம் அதுசரித்து நடந்தாயா?

2. சமுசாரக் கடமையிலே சாவானபாவமான கிரியைகளை எல்லாம் விலக்கி நடக்க அசட்டையாயிருந்தாயா?

3. வியபிசாரத்துக்கு உட்பட்டாயா?

4. அங்கியோங்கிய சமாதானத்தையும் ஒற்றுமையையும் காத்து நடர்த்தாயா?

5. ஏரிச்சற்பட்டாயா? அல்லது ஏரிச்சலை வருவித்தாயா?

நீ எச்மானும் அல்லது எச்மாட்டியாய்

அல்லது வேலைகொள்ளுகிறவன், கொள்ளுகிறவளாயிருந்தால்:

1. ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலே, அல்லது கடன் திருநாட்களிலே உன்னுடைய ஊழியக்காரர்களைக்கொண்டு அவசியமில்லாத பெரும் வேலைகளைச் செப்பித்தாயா?

2. போதிப சியாயமில்லாமல் அவர்களைப் பூசக்குப் போகாமல் தடுத்தாயா?

3. அவர்களுக்குப் போக வேண்டிய கூவியைக் கொடாமல் விட்டாயா? கொடுக்க வீணைப்பத் தாமதித்ததினால் அவர்களுக்கு கஷ்டம் விளைவித்தாயா?

4. கடினமான வேலை செப்பித்துக் குறைந்த கூவிகொடுக்கப் பொருங்கிக்கொண்டாயா?

5. குறித்த காலத்துக்கு முன், அல்லது கொடுமையாய் அவர்களைத் தள்ளிப்போட்டாயா?

6. அவர்களுடைய கல்லொழுக்கத்தைப்பற்றி விசாரிக்க அசட்டையாயிருந்தாயா?

7. அவர்களுடைய கெட்ட நடக்கையைப்பாராமலும், அவர்களால் ஒருவேளை உனக்காவது உன் குடிம்பத்துக்காவது விளையுக்கூடிய ஆத்தும் கேட்டைப் பாராமலும் அவர்களை வேலையிலே வைத்துக்கொண்டாயா?

8. அவர்களை ஒவ்வாத நேரங்களிலே கூட்டங் கூடியிருக்க விட்டாயா? அல்லது அவர்களைக் கவனமாய்க் காவல்செய்யாமல் விட்டாயா?

9. அவர்கள் உன்னிடத்தில் வேலைக்கு அமர்க்கபடியால், அவர்களை உன்னுடைய அதிகாரத்தாலும் இச்சகத்தாலும் உபகாரங்களாலும் பாவத்திலே விழுத்தினையா?

10. கூடாத ஒழுக்கமுள்ள ஆட்களை உன் வீட்டிலே தங்க விட்டாயா? அங்கே கெட்ட கூட்டங்களைக் கூடவிட்டாயா? அல்லது அந்தக் கூட்டங்களிலே பெருங் தூர்மாதிரி நடக்கக் கண்டும் கவனியாமலிருந்தாயா?

நீ ஒரு எச்மானுக்குக் கீழ் இருந்தால்:

1. உன்னுடைய எச்மா னுடைய பொருள்களைத் திருட்டு வையா?

2. உன்னுடைய எச்மானின் பொருள்களை உன் இனசனத்தாருக்காவது சிகேகிதருக்காவது கொடுத்தாயா?

3. தனக்காக யாதொன்றைக் கொள்ளும்படியாக, அல்லது யாதொரு கருமத்தை நடத்தும்படியாக அவன் உன்னிடத்திலே ஒப்பித்த பணத்திலே, அல்லது பொருள்களிலே யாதொரு பங்கை அபகரித்துக்கொண்டாயா?

4. உனக்குப் போதிய கூவி கிடைக்கவில்லை என்ற போக்கு சியாயத்தினால் அவனுடைய பொருள்களை எடுத்தாயா? அல்லது வைத்துக்கொண்டாயா?

5. அவனுடைய பெருங் குற்றங்களை அவசியமில்லாமலும் அவனுக்கு நட்டமாகவும் பராசியப்படுத்தினையா?

6. அவனுடைய குடும்பத்தில் பிரிவினையுண்டாக்கினையா?

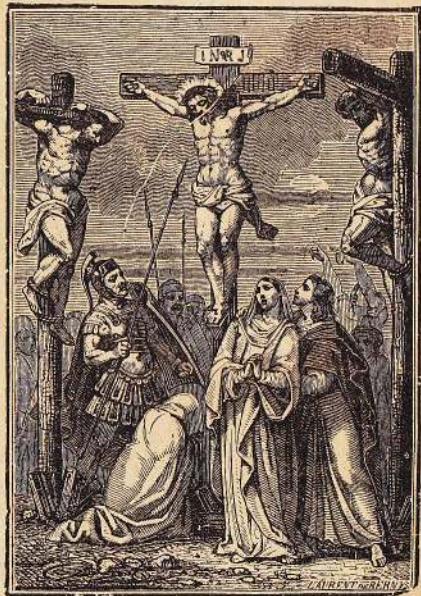
7. உன்னுடைய பொய்யான, அல்லது வன்மமான குற்றச்சாட்டினால் மற்ற வேலைகாரரை வேலையிலிருந்து தள்ளுவித்தாயா?

8. பிற சமயத்தவர்களிடத்திலே வேலைசெய்யும்போது நீ அவர்களுடைய சமய முறையை அனுசரித்தாயா? அவர்களுடைய சமய நால்களை வாசித்தாயா? பாவமான காரியங்களிலே உன்னடைய எச்மானுக்கு உதவி செய்தாயா?

9. உன்னுடைய வேலையையும் மற்றக் கடமைகளையும் மனச் சாட்சிப்படி செப்து முடியாமல் விட்டாயா?

அ�ுபந்தம் 2

Fr. Gonzalves's Miserere

பிழை தீர்க்கிற மந்திரம்

சர்வ தயாபா பேசவே ! பாவிகளாயிருக்கிற எங்கள் பேரில்,
தயவாயினுஞ் சுவாமி ! தயவாயினும்.

மன்னைல் மஜுஷ்னோ உண்டாக்கி,
தில்விய கருணையால் வல்லவனுக்கி,
அவன் கையாற் பாடுபடத் திருவுள்ளாமான
என் தயாபா பேசவே !

தூஷ்டயுதர் கையிற் கிணறப்பட்டு,
திருக்கண்டத்திற் கரத்திற் கயிறிட்டு,
செம்மறிபோல்ப் பலிக் கேகப்பட்ட
என் தயாபா பேசவே !

அங்கீத் குருச்சலையில் அமைந்து,
பொய்ச் சாட்சிகளுக்குப் புணிந்து,
தேவ பழிகாரனுக்க் கூறப்பட்ட
என் தயாபா பேசவே !

திருக்கண்ணத்தில் அறையுண்டு,
திருவிழிகள் மறைக்கப்பட்டு,
இராமுமுதன் கோறணிவாலைதகள் அதுபவித்த
என் தயாபா பேசவே !

பிலாத்திட்ட துஷ்டதீர்வையாற் கற்றானிற் கட்டுண்டு,
நிஷ்டிரமாய்ஜிஸ்துக்கதீகம் அடிப்பட்டு,
சர்வாங்கமும் இரத்தவாரூகப்பட்ட
என் தயாபா பேசவே !

திருச்சுகில் முன்முடி தநித்து,
இற்றற் சகலாத்தை மேலிற் போர்த்து,
பரிகாச ராசனுக் நின்திக்கப்பட்ட
என் தயாபா பேசவே !

பரதாரச் சிலுவை தோனிற் சமந்து,
கபாலமலைமட்டுக் தொப்போடே கடந்து,
பெலவினமாகத் தறையிலே விழுந்த
என் தயாபா பேசவே !

திருக் துகிலைக் கடுரமாயுரிந்து,
சர்வாங்க காயங்கள் விரிவாப் பிருந்து,
சுவபுன்பாக நாணித்து வாதிக்கப்பட்ட
என் தயாபா பேசவே !

சிலுவை மாத்தின் மீதே சபனித்து,
திருப்பாதகரங்களில் ஆணிகள் அறைந்து,
இரு கள்வருக்கு நடுவே நிறுத்தப்பட்ட
என் தயாபா பேசவே !

சிலுவையிலேநிச் சகிர்தம் மெருந்து,
வரதிக்கிற சத்துராதிகளுக்குப் பாவம் பொறுத்து,
அணைவருக்குங் தயவு காண்பித்த
என் தயாபா பேசவே !

சகல வாதைகளைத் தீவனுபவித்து,
பாவிகள் ஈடேற்றம் முகிய முகத்து,
சீவபலியாகப் பிராணைக் கொடுத்த
என் தயாபர யேசவே!

திருமுகமலர்வு மடிந்து,
திருவிழிகள் மறைந்து,
திருத்தலை கவிழ்த்து மரணித்த
என் தயாபர யேசவே!
எனக்காக இத்தனை பாடுகளைப் பட்டிரே,
என் பாவம் உத்தரிக்க உமதுதிரஞ் சிக்தினீரே,
எனதாத்துமத்துக்காக உமதாத்துமத்தைக் கொடுத்த
என் தயாபர யேசவே!

இந்த என்றிகளைபல்லாம் அடியேன் பாராமல்,
எனக்காகப் பாடுபட்டதையும் என்னுமல்,
மகா துஷ்ட துரோகத்தைச் செய்தேனே,
என் பாவத்தைப் போறுங்கவாமீ என்பாவத்தைப் போறும்
இதோ என்னிருதயஞ் சகலமும் அதிர்ந்து,
விதனத்தாற் பொடிப்பொடியாகப் பிளந்து,
கண்களாற் கண்ணீர்சொரிக்கழுது நிற்கிறேன்,
என் பாவத்தைப் போறுங்கவாமீ என் பாவத்தைப்போறும்

என்பாவத்தி னதிகத்தையுங் கொடுமையையும் பாராமல்,
உம்முடைய கிருபையையும் மகிழையீன்மிகுதியையும் பார்த்து,
உம்முடைய கசையடிகளையும் மூள்முடியையும் பார்த்து,
உம்முடைய சிலுவையையுங் திருமரணத்தையும் பார்த்து,
உம்முடைய சர்வாங்க காயங்களையும் திருவதிரங்களையும்
பார்த்து,

சர்வ தயாபர யேசவே! பாவிகளாயிருக்கிற எங்கள் பேரில்
தயவாயிருஞ் கவாமீ! தயவாயிரும்.

தயவாயிருஞ் கவாமீ! தயவாயிரு...

ஏன் பாவத்தைப் போறு...

